FREDERIK FORSITH
DEN PRO Šakala

Tuto knihu věnuji rodičům

Přeložil
Mirek Čejka

(R) Frederick Forsyth, 1971

V březnu v šest čtyřicet je v Paříži chladno a snad ještě chlad-něji, když má někdo zemřít před popravčí četou. V tu dobu 11. března 1963 stál na hlavním nádvoří pevnosti v Ivry vysoký důstojnţ francouzského letectva, připautaný zezadu
za ruce ke kůlu zaraženému do prochladlého štěrku, a upíral oči, které pomalu ztrácely nevěřící výraz, na četu vojáků, nastoupenou dvacet metrů před ním. Zachrastil sešlápnutý štěrk, napětí maličko povolilo to za-vazovali podplukovníkovi Jeanu-Marie Bastienu-Thirymu oči, odnímajíce jim navždy světlo. Vojáci si nabili a natáhli karabi-ny a do rachotu dvaceti závěrů bezmocně zamumlal
kněz. Za zdí zavřešetěl klakson kamiónu, kterému nějaké menší vozidlo překáželo na cestě do centra města; troubení přehluši-lo povel "K lici zbraň", vydaný velitelem popravčí čety, a umlk-lo. T`řesk výstřelů zčeřil hladinu procitajícţo města jen vypla-šenými holuby, kteří na chvilku vzlétli do vzduchu. Když za pár vteřin suše a osamoceně pleskla rána z milosti, ztratila se v rostoucím rámusu dopravnţo ruchu. Smrt tohoto důstojníka, který jako vúdce gangu složeného z teroristů Organizace tajné armády (OAS) připravoval atentát na francouzského prezidenta, měla znamenat konec úkladů o prezidentův život. Ironii osudu znamenala
začátek, a aby-chom objasnili příčinu, musíme vysvětlit, proč toho rána na dvoře vojenské věznice u Paříže viselo z provazů prostřílené tělo. . .

Slunce konečně zapadlo za palácovou ;zeď a dlouhé, hrbolaté stíny přinesly na nádvoří vítanou úlevu. Byl nejteplejší den v roce a ještě v sedm večer ukazoval třiadvacet stupňů. Všude v rozpáleném městě nakládali Pařížané nervózní manželky a
ubrečené děti do aut a vlaků a odváželi je na víkend na
venkov. Byl 22. srpen 1962, den, kdy za hranicemi Paříže čekala hrstka mužů, rozhodnutých, že prezident, generál Charles de Gaulle, zemře.

Zatímco obyvatelé hlavního města se chystali prchnout před vedrem k řekám a k moři, kde bylo snesitelněji, pokračovala za honosnou fasádou Elysejského paláce schůze vlády. Po nahnědlé dlažbě, chladnoucí v úlevném stínu, se přes tři čtvrtiny předního nádvoří táhl kruh šestnácti černých salónních citroenů DS, zaparkovaných těsně za sebou.
Řidiči, schovaní v nejhlubším chládku u západní zdi, kam stíny dopadly nejdřív, spolu klábosili jako všichni, kdo většinu pracovní doby čekají na své nevypočitatelné pány. Na neobvyklou délku dnešnţo vládního zasedání žehrali skoro do půl osmé. Pak se za skleněnými dveřmi nad šesti vstupními palácovými schody objevil ořetězovaný a ometálo-vaný vrátný a pokynul strážím. Řidiči zašlápli nedokouřené goloásky. Policisté a stráže v budkách u brány strnuli jako so chy a masívní železné mříže se rázem otevřely. Když se za skleněnými dveřmi objevila první skupina ministrů, řidiči už seděli za volanty. Vrátný otevřel dveře a člena vé vlády še
trousili po schodech, přejíce si navzájem pž`íjemný vţend. V předepsaném pořadí předjížděly limuzíny k nejnižší-mu schodu, vrátný s úklonou otvíral zadní dveře, ministři na-stupovali a odjůděli kolem salutující palácové stráže do ulice Faubourg-St-Honoré. Za deset minut byli pryč. Na dvoře zůstaly dva dlouhé černé citroény DS a oba pomalu klouzaly ke schodiun. První, s vlaj kou prezidenta francouzské republiky, řídil Francis Marrous, policejní šofér z výcvikového a velitelského střediska státnţo četnictva v Satory. Byl to tichý, uzavr'ený

člověk, který s minis terskými šoféry na dvoře nikdy nevtipkoval. Ale měl železné nervy a uměl jezdit rychle a bezpečně; proto mohl být de Gaul lovým osobním řidičem. Seděl ve voze sám. Za ním jel s dru hým citročnem DS 19 další četnţ ze Satory. V 19.45 se za skleněnými dveřmi objevila druhá skupina

a muži na dvoře znovu znehybněli v pozoru. Zaţhlédli za sklem obvyklý uhlově šedý dvouřadový oblek a tmavou vázanku Charlesa de Gaulla. Se starosvětskou galantností nechal prezi dent projít paní Yvonne de Gaullovouţa pak ji vzal za ruku a vedl se schodů k čekajícímu citroenu. U vozu se rozešli a pre zidentova choť nastoupila do prvního automobilu zadními dveřmi.zleva Generál k ní nastoupil zprava.

Jejich zeť, plukovník Alain de Boissieu, tehdy náčelnţ štábu obrněných a jízdních jednotek francouzské armády, ověřil, zda jsou zadní dveře z obou stran bezpečně zavřeny, a nasedl dopředu vedle Marrouge. Dva další muži ze skupiny, provázející prezidentskou dvojici po schodech, se posadili do druhého vozu. Henri d'Jouder, hro motlucký tělesný strážce určený pro tento den, alžírský Kabyl, nasedl dopředu vedle řidiče, uvolnil si těžký revolver v levém podpaždí a mocně se zapřel zády do opěradla. Od té chvţle těkal bez ustání očima, ne po autě před nimi, a1e po chodnících a nárožích, kolem nichž projížděli. Druhý muž si sedl za něho, ale napřed dal poslední pžţaz jednomu z policistů zůstávají cích v paláci. Byl to komisař Jean Ducret, šéf prezidentovy osobní stráže. U západní zdi třaskavě našlápli dva silniční policisté v bí ţ-ch přilbách své motorky a zvolna vyjeli ze stínu k bráně. :ţ řed výjezdem se na dva metry od sebe zastavili a ohlédli. iVlarroug se odlepil s prvním citro2nem od schodů, vyrazil k bráně a zařadil se za motorizované předjezdce. Druhý vůz jel za ním. Bylo 19.50. Železné mříže se znovu rozletěly a malý konvoj se vyřítil kolem zkamenělých stráží Na konci ulice zahnul do avenue de Marigny. Zpod kaštanů jej sledoval mladý skútrista v bílé přilbě. Když koţem něho konvoj projel, odrazil se od obrubní ku a jel za ním. Frekvence na silnicích byla na srpnový vţend normální a prezidentův výjezd nebyl předem ohlášen. Jen kví lení motocyklových sirén oznamovalo dopravním strážníkům, kdo se blíží, a museli pak zběsile mávat a pískat, aby dopravu I včas zastavili.

V šeru pod kaštany nabral konvoj rychlost, vřítil se na slun né Clemenceauovo náměstí a zamířil rovnou k mostu Alexandra III. Mladţovi na skútru se v závěsu za úředními vozidly jelo docela, snadno. Za mostem vjel Marroug za motocyklisty do avenue gţenerála Gallieniho a odtud na široký bulvár des Invalides. Skútrista pochopil. Na rohu bulváru a ulice de Va rennes ubral řvoucí plyn a zahnul k nárožní kavárně. Rychle prošel dozadu k telefonu, vytáhl z kapsy kovovou známku a vytočil místní číslo.

Podplukovník wn-Marie Bastien-Thiry čekal v kavárně na předměstí Meudon. Měl třicet pět let, ženu, tři děti a místo na ministerstvu letectva. Za konvenční fasádou svého zaměstnání a rodinného života hořce nenáviděl Charlese de Gaulla, protože byl přesvědčen, že vydáním Alžírska alžírským nacionalistům zradil Francii a ty, kdo ho v roce 1958 povolali znovu k moci. Sám ztrátou Alžírska o nic nepřišel a na jeho motivech ne-bylo nic osobnţo. Považoval se za vlastence a věřil, že své milované vlasti prokáže dobrou službu, zabije-li člověka, v němž viděl zrádce. V té době tak smýšlely tisíce lidí, ale jen málokteří patřili k fanatickým členům Organiza,ce tajné ar-má,dy, kteří pţsahali, že de Gaulla zabijí a jeho vlá,du svrhnou. Bastien-Thiry byl jedním z nich. Když ho zavolali k telefonu, popíjel pivo. Barman mu podal sluchátko a šel vyladit televizor na druhém konci pultu. Bas-tien-Thiry několik vteřin poslouchal, zašeptal do telefonu: "Vý-borně, děkuji," a zavěsil. Pivo už měl zaplaceno. Pomalu vyšel na chodnţ před kavárničku, vytáhl z podpaždí stočené noviny a dvakrát je pečlivě rozevřel. V pţún patře na druhé straně ulice spustila mladá žena krajkovou záclonu za oknem svého bytu a otočila se k dvanác-ti mužům, kteří přecházeli po místnosti. "Je to trasa číslo dvě," řekla. Pět mladších, kteří byli v zabiječském řemesle amatéry a nervózně si mnuli ruce, vyskočilo. Ostatní atentátníci byli starší a klidnější. Jejich velitel a zá-stupce Bastiena-Thiryho

byl poručţ Alain Bougrenet de la Tocnaye, pravicový egtrémista z velkostatkářské rodiny, pěta třicetiletý, ženatý, otec dvou dětí. Nejzlověstněji z nich vypadal Georges Watin, devětatřiceti letý ramenáč s buldočími čelistmi, fanatik z OAS, původně in ženýr zemědělství z Alžíru, který se během dvou let stal jedním z nejnebezpečnějších teroristů OAS. Pro staré zranění na noze se mu žţalo Kulhoun.

Když jim dívka předala zprávu, všech dvanáct se vyhrnulo na schody a zadním východem do postranní ulice, kde parko valo šest aut, zčásti ukradených, zčásti najatých. Bylo 19.55.

Bastien-Thirv vybíral místo pro atentát osobné, a to několik dní. Vypočítával úhly výstřelů, rychlost a vzdálenost jedoucích vozidel a palebnou sílu nezbytnou k jejich zastavení. Rozhodl se pro dlouhou rovnou vozovku, zvanou avenue de la Libéra tion, která vedla k hlavní křižovatce v předměstské obci Petit

Clamart. Podle jeho plánu měla prvá skupina, složená z nej-lepších střelců, zahájit palbu na prezidentův automobil asi dvě stě metrů před křižovatkou. Měli se
ukrýt za dodávkový vůz, zaparkovaný po straně silnice, a st~ílet na přijíždějící vozidla v hodně ostrém úhlu, aby byla pravděpodobnost zásahu co největší.
Podle výpočtů Bastiena-Thiryho mělo prezidentův vůz pro-střelit sto padesát kulek, ještě než dojede k dodávkovému autu. Jakmile bude zastaven, vyjede z postranní ulice druhá skupi-na OAS a rozstřílí zblízka vůz tajné policie. Obě skupiny zlikvi-dují prezidentův konvoj za několik vteřin, načež poběží ke třem autům za dalším rohem a v těch ujedou. Bastien-Thiry, třináctý z nich, měl funkci předsunuté hlídky. Ve 20.05 zaujaly obě skupiny své pozice. Sto metrů od nich směrem k Paříži postával na autobusové zastávce Bastien-Thiry s novinami v ruce. Až jimi mávne, bude to signál pro Serge Berniera, velitele prvního komanda,
stojícího u dodávky. Ten předá rozkaz střelcům ležícím v trávě u jeho nohou. Bougre-net de la Tocnaye vjede s autem do cesty tajné policii. Vedle něho bude sedět Watin Kulhoun se samopalem.

Když u silnice v Petit Clamart zacvakaly odjišťované zbraně, konvoj generála de Gaulla pronikl z rušného centra na volnější předměstské vozovky. Tam se jeho rychlost přiblížila skoro ke stovce. Na volné cestě mrkl Francis Marroux po hodinkách, vycítil rozmrzelou netrpělivost starého generála a zvýšil rychlost ješ-tě víc. Oba motocyklisté před nimi zpomalili a zařadili se za konvoj. De Gaulle takový okázalý předvoj nesnášel a zbavoval se ho kde mohl. Tak vjeli do avenue de la Divison Leclerc v Pe-tit Clamartu. Bylo 20.17. O necelé dva kilometry dál doplácel Bastien-Thiry na svůj velký omyl. Dověděl se o něm až po několika měsících od poli-cie, a to už seděl v cele smrti. Když sestavoval časový
plán atentátu, zjistil si v kalendáři, že 22. srpna se stmívá ve 20.35; měli tedy
dost času i pro případ, že by de Gaulle vyjel později, což se také stalo. Jenže kalendář letectva, odkud plukovnţ tento údaj vyčetl, platil pro rok 1961. 22. srpna 1962 se setmělo ve 20.10. A těch pětadvacet minut změnilo dějiny Francie. Ve 20.1a rozeznal Bastien-Thiry, že po avenue de la Libération se

k němu stodesetikilometrovou rychlostí řítí očekávaný konvoj. Zběsile zamával novinami. O sto metrů dál na druhé straně vozovky mžoural vztekle Bernier na nejasnou postavu u zešeřelé autobusové zastávky. Mává už nebo nemává? Než se stačil rozhodnout, viděl, jak se kolem autobusové zastávky přehnal žraločí čenich
prezidento-va vozu a jak se stále více blíží. "Pal!" zařval na muže u svých nohou.
Když na konvoj vypálili, projížděl už kolem nich, takže stžţíleli z

devadesátistupňového úhlu na pohyblivý cil, který je mířel stodesetikilometrovou rychlostí. Že automobil dostal aspoň dvanáct zásahů, svědčilo o vynikajících střeleckých kvalitách atentátníků. Většina kulek zasáhla citroen zezadu. Roztrhly
dvě pneumatiky, a přestože byly ze samolepícího materiálu, náhlá ztráta tlaku strhla auto stranou a přední kola dostala smyk Právě tehdy zachránil Francis Marroug de Gaullovi život.
Zatímco eso mezi střelci, bývalý legionář Varga, ostřeloval pneumatiky, ostatní vyprazdňovali zásobníky do vzdalujícího se zadnţo okna. Několik kulek prolétlo karosérii, jedna rozbila okno a o několik centimetrů minula prezidentův nos. Z předního sedadla se otočil plukovník de Boissieu a zahřměl na tchána a tchyni: "K zemi!" Madame de Gaullová sehnula hlavu k manželovu klínu. Generál mrazivě utrousil: "Už zas`?" a otočil hlavu k zadnímu oknu. Marroug pevně sevřel roztřesený volant, mírně jej stočil do smyku a zároveň snížil rychlost, ale jen na
okamžik. Vzápětí jeho citroţn vyrazil znovu vpřed, k odbočce do avenue du Bois, kde čekala druhá skupina OAS. Těsně za ním jel policejní vůz, který nedostal jediný zásah. Při rychlosti blížících se automobilů měl Bougrenet de la Tocnaye, který čekal s nastartovaným autem v avenue de Bois, jen dvě možnosti: buď jim vjet
do cesty a nechat se při srážce rozsekat na padrt, anebo spustit spojku o půl vteřiny později. Rozhodl se pro druhou. Když vyrazil z postranní ulice a připojil
se k prezidentovu konvoji, automobil po jeho boku nebyl de Gaullův; jeli v něm prezidentův strážce a výborný střelec de Jouder a komisař Ducret. Watin se vyklonil z pravého okna až po pás a vystřílel svůj samopal do zadní stěny citroenu, který jel před nimi a za jehož rozbitým oknem zahlédl de Gaullův pyšný profil.

"Proč na ně ti idioti nestřílejí?" zahořekoval prezident. D'Jouder se snažil na útočníky vystřelit přes třímetrovou mezeru mezi auty, ale zacláněl mu policejní řidič. Ducret na řidiče kři-kl, aby se držel prezidentova vozu, a vzápětí teroristům ujeli. Oba motocyklisté, z nichž jednoho de la Tocnayův náhlý výjezd málem povalil, se vzpamatovali a dohnali je. Celý konvoj vtrhl po okruhu na křižovatku, projel jí a uháněl k vojenskému letišti ve Villacoublay. Neúspěšní atentátníci neztráceli čas rekriminacemi. Na ty došlo později. Tři vozy použité při operaci nechali stát, nasko-čili do aut připravených pro únik a zmizeli v houstnoucí tmě. Komisař Ducret zavolal autovysţlačkou Villacoublay a stručně oznámil, co se stalo. Když tam konvoj o deset minut později ďorazil, generál de Gaúlle přikázal zajet až k rampě, kde čekala helikoptéra. Sotva vůz zastavil, nahrnuli se k němu ze všech stran důstojníci a hodnostáři a otevřeli dveře, aby pomohli otřesené madame de Gaullové ven. Druhou stranou vystoupil z trosek generál
a střásl si s klopy skleněné střepiny. Ignoroval vyděšené dotazy okolostojících, obešel vůz a pode-přel svou ženu. "Pojdte, má drahá, odletíme domů," řekl jí a teprve pak ozná-mil štábu letectva svůj ortel nad OAS: "Neumějí pořádně stří-let "
Odvedl manželku do helikoptéry a sedl si vedle ní. Za nimi nastoupil d'Jouder a odletěli strávit vţend na venkově. Na letištní ploše zůstal za volantem popelavě bledý Francis Marroux. Obě pneumatiky na pravé straně vozu cestou dodě-laly a citroěn jel po ráfcích. Ducret mu tiše poblahopřál a dal se znovu do vysvětlování.

Zatímco novináři po celém světě si lámali hlavy nad atentá-tem a z nouze zaplňovali své články osobními dohady, fran-couzská policie v čele se státní bezpečností a za podpory tajné služby a četnictva zahájila největší policejní operaci v dějinách Francie. Brzy se z ní vyvinula nejintenzívnější stţací akce, ja-kou kdy tato země zažila, překonaná teprve později stţáním jiného atentátnţa, jehož historie dosud nebyla zveřejněna, ale který je v policejních archívech dodnes zapsán pod svým kry-cím jménem Šakal. První úspěch byl zaznamenán 3. září, a jak se v policejní práci často stává, zasloužila se o to obyčejná

kontrola. U města

Valence, které leží jižně od Lyonu na hlavní silnici z Paříže do Marseille, zastavila silniční hlídka osobní auto se čtyřmi muži. Toho dne jich zastavili kvůli kontrole průkazů stovky, ale ten-tokrát jeden z cestujících průkaz neměl.'Ibzţdil, že jej ztratil. Se třemi ostatními byl odvezen do Valence k obvyklému proše-tření.

Ve Valenci se zjistilo, že další tři cestující nemají se čtvrtým nic společného;
jen.mu nabídli, že ho svezou. Byli propuštěni. ţtvrtému muži byly odebrány otisky
prstů a odeslány do Paříže čistě proto, aby se ověřilo, zda je tím, za koho se vydává. Za dvanáct hodin přišla odpověď: Otisky patří dvaadvacetiletému dezertérovi z cizinecké legie, kterého čeká vojenský soud. Udal však pravé jméno - Pierre-Denis Magade. Odvezli ho na oblastní velitelství kriminální policie do Lyonu. Když čekal na výslech, jeden z policistů, kteří ho střežili, se žertem zeptal: "A co nám řekneš o Petit-Clamártu?" Magade bezmocně pokrčil rameny. "Tak dobře," odpověděl
,
co chcete vědět?"
"

Za napjaté pozornosti ohromených policistů a za skřípění per stenografů, kteří popisovali jeden blok za druhým pak Magade "zpíval" celých osm hodin. Než skončil,
jmenoval vše-chny účastníky atentá,tu v Petit-Clamartu a devět dalších, kteří hráli menší role v přípravných stadiich či při opatřování vý-zbroje. Celkem jich bylo dvaadvacet. Stţání se rozjelo, a tento-krát policie věděla, koho hledá. Nakonec unikl jen jeden a ten nebyl dodnes dopaden. Je to Georges Watin a předpokládá se, že žije s většinou ostatních šéfů OAS ve ţpanělsku mezi civilními
kolonisty z Alžírska. Výslechy a příprava obžalob proti Bastienu-Thirymu, Boug-renetovi de la Tocnaye a dalším hlavám spiknutí skončily v prosinci. V lednu
1963 byla skupina postavena před soud. Během procesu sbírala OAS síly k novému frontálnímu úto-ku na gaullistickou vládu a francouzská tajná služba s ní bojo-vala zuby nehty. Za roztomilými konvencemi pařížského živo-ta, pod nátěrem kultury a civilizace, zuřila jedna z nejlítějších a nejsadističtějších podzemních
válek moderních dějin. Francouzská tajná služba má název Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionage, známý pod zkratkou SDECE. Jejím úkolem je
jednak špionáž v zahraničí, jednak kontrašpionáž doma, ale někdy se stává, že se obě překrývají.
Její 1. oddělení má na starosti čistou špionáž a dělí se na pod-oddělení značená iniciálou R, zkratkou slova Renseignement (informace). Jsou to R 1, rozbor informací; R 2, východní Evro-pa; R 3, západní Evropa; R 4, Afrika; R 5, Střední východ; R 6, Dálný východ; R 7, Amerika a západní hemisféra. 2. oddělení se zabývá
kontrašpionáží. Trojka a čtyřka je společná sekce pro komunisty, šestka jsou finance a sedmička administrativa. Pátému oddělení se říká stručně akční. A ve válce s OAS bylo hlavní základnou. Z jeho velitelství v komplexu nenápad-ných budov za bulvárem Mortier u Šežţové brány, zchrátralé-ho předměstí na severovýchodě Paříže, vyrážely do války stov-ky tvrdýeh chlapů. K rţmánovým "ostrýzn hochům" neměl ni-kdo z žijících lidí blíž než tito muži z akčnţo oddělení, větši-nou Korsičané. Byli vycvičeni k vrcholné fyzické zdatnosti a pak odveleni do střediska v Satory, kde se ve zvláštním oddí-lu, izolováni ode všech ostatních, učili nejrůznějším metodám destrukce. Stali se experty na boj lehkými zbraněmi, na zápasy bez zbraně, na karate a judo. Byli vyškoleni v rádiovém spoje-ní, demolici a sabotáži, výslechové technice s použitím mučení i bez něho, v

únosech, žhářství a atentátech. Někteří uměli jen francouzsky, jiní mluvili plynně několika jazyky a byli doma ve všech hlavních městech světa. Při výko-nu služby měli právo zabíjet a často je využívali. Když se násilnosti a brutality OAS vystupňovaly, náčelnţ SDECE, generál Eugene Guibaud, posléze pustil tyto muže
z řetězu a dal jim v tažení proti OAS volnou ruku. Někteří z nich vstoupili do OAS
a pronikli až do jejích nejvyšších orgá-nů. Ti se omezili na podávání informací, na jejichž základě mohli jednat jiní, a mnozí emisaři OAS, vyslaní do Francie nebo
do jiných oblastí, kde podléhali pravomoci policie, byli pochytáni právě dţy informacím opatřeným agenty akčnţo oddělení, pracujícími uvnitř této teroristické
organizace. Ně-kdy se stţané muže vlákat do Francie nepodařilo a byli nemi-losrdně
zabiti v zahraničí. Mnozí příbuzní členů OAS, kteří prostě zmizeli, jsou dodnes přesvědčeni, že je zlikvidovalo akční oddělení. Ne že by lidé z OAS měli k násilnostem daleko. Pracovnţy akčního oddělení, kterým pro jejich převleky říkali
"barbou-zes" čili "vousatí", nenáviděli ze všech policistů nejvíc. V posled-ních dnech bitvy o moc mezi OAS a gaullistickými představiteli v Alžírsku zajala OAS sedm "vousatých" zaživa. Jejich těla pak byla
nalezena na balkónech a kandelábrech, jenže bez uší a nosů.Tímhle stylem tajná válka pokračovala, a kolik lidí bylo umučeno a kým a ve kterém sklepě, nebudeme

přesně vědět nikdy. Ostatní "vousatí" zůstali mimo OAS, pod přímým velením SDECE. Někteří pocházeli z řad profesionálních gangsterů, udržovali staré kontakty a nezřídka si pro nějakou zvláště špi navou práci ve vládních službách zavolali na pomoc někdejší přátele z podsvětí. Právě kvůli takovým akcím se ve Francii začalo mluvit o "paralelní" (neoficiální) policii, kterou prý řídí jeden z de Gaullových nejbližších spolupracovníků Jacques Foccart. Ve skutečnosti žádná "paralelní" policie neexistovala to, co se jí připisovalo, prováděli otrlí muži z akčního oddělení anebo zmobilizovaní šéfové gangů z "galérky". Korsičané, kteří převládali jak v pařížském a marseilleském podsvětí, tak v akčním oddělení, se vyznají v krevní mstě a po zavraždění sedmi "vousatých" z mise C v Alžíru rozpoutali pro ti OAS vendetu. Tak jak pomáhalo korsické podsvětí spojen cům při vylodění v jižní Francii v roce 1944 (nikoli nezištně za odměnu pak ovládlo téměř veškerý obchod s neřestí na Azurovém pobřežň, tak pomáhali Korsičané bojovat za Francii i počátkem šedesátých let krevní mstou na Organizaci tajné armády. Mnozí z členů OAS, kterým se přezdívalo "černé nohy" (Francouzi narození v Alžírsku), byli téhož založení jako Korsičané a leckdy to byl boj téměř bratrovražedný. Jak se vlekl proces s Bastienem-Thirym a jeho druhy, zaháji la svou kampaň také OAS. Její vůdčí osobností, zákulisním podněcovatelem spiknutí v Petit-Clamartu, byl plukovnţ An toine Argoud. Jako odchovanec jedné z čelných francouzských univerzit, Ecole Polytechnique, vynikal bystrým úsudkem a dy namickou energii. V hodnosti poručţa bojoval pod de Gaullo vým vedením ve "Svobodné Frazţcii` proti nacistickým oku pantům. Později velel jízdnímu pluku v Alžírsku Byl to malý, spory člověk, výborný, ale bezohledn$ţ voják, a v roce 1962 se stal operačním šéfem OAS v exilu. Protože měl zkušenosti s psychologickou válkou, věděl, že boj proti gaullistické Francii se musí vést na všech úrovních, terorem, diplomacii i propagandou. V rámci kampaně se po staral, aby předseda Rady národnţo odboje, politického kříd-la OAS, bývalý francouzský ministr zahraničí Georges Bidault, mohl udělit sérii rozhovorů západoevropským novinázn a tele-vizím, a vyložit tak opozici OAS vůči generálu de Gaullovi "seriózním" způsobem. Přitom Argoud využíval své vysoké inteligence, jejíž zásluhou se kdysi stal nejmladším plukovníkem francouzské armády a nyní nejnebezpečnějším mužem v OAS. Dohodl Bidaultovi s významnými stanicemi a dopisovateli řadu rozhovorů, ve kterých měl starý
politik možnost zahalit méně stravitelné praktiky gangsterů z OAS do decentnţo pláště. Úspěch Bidaultovy propagační operace, inspirované Argou-dem, poplašil francouzskou vládu neméně než teroristické taktiky a vlna plastických bomb,

vybuchujících v kinech a ka-várnách po celé Francii. A 14. února byly odhaleny přípravy na další atentát na de Gaulla. Patnáctého měl mít přednášku ve vojenské akademii na Martově poli. Podle plánu atentátnţů měl být zastřelen zezadu při vstupu do přednáškové síně; vrah měl čekat mezi okapy přilehlého bloku. Pro toto spiknutí pak byli postaveni před soud Jean Bichon, kapitán dělostřelectva jménem Robert Poinard a učitelka ang-ličtiny na vojenské akademii Paule Rousselotová de Liffiac. Střílet měl Georges Watin, ale i tentokrát Kulhoun unikl. V Poinardově bytě se našla puška s teleskopem a tři jmenova-ní byli zatčeni. Při procesu vyšlo
najevo, že když uvažovali, jak propašovat Watina a jeho pušku do akademie, obrátili se na důstojníka Maria Tho, a ten šel rovnou na policii. Generál de Gaulle se pak vojenské ceremonie zúčastnil přesně podle plá-nu, to jest 15. února,
ale přece jen se s velkou nevolí-podvolil přijet v obrněném voze. Spiknutí bylo neuvěřitelně amatérské, nicméně de Gaulla znepokojilo. Nazítří si předvolal ministra vnitra Freye, udeřil pěstí do stolu a řekl tomuto členovi vlády, odpovídajícímu za státní bezpečnost: "Těch atentátů už bylo dost: ` Bylo rozhodnuto egemplárně potrestat hlavní spiklence
z OAS a zastrašit tak ostatní. O výsledku procesu s Bastienem-Thirym, který dosud
probíhal u Nejvyššţo vojenského soudu, Frey nepochyboval, protože Bastien-Thiry se
mermomocí sna-žil dokázat, proč má podle něho Charles de Gaulle zemřít. Ale na odstrašení to bylo málo. 22. února dostal šéf akčnţo oddělení kopii hlášení, které

poslal šéf 2. oddělení SDECE (kontrašpionáž-vnitrní bezpeč nost) ministrovi ţn:tra. Mimo jiné se v něm uvádělo: "Podařilo se nám zjistit, kde se zdržuje jeden z hlavních vůdců podvratného hnutí, bývalý plukovník francouzské armády Antoine Argoud. Uprchl do NSR a podle informací naší tamní zpravodajské služby hodlá v Německu několik dnů zůstat. . . Za těchto okolností by mělo být možné dostat se k Argoudovi a snad ho i zajmout. Protože žádost, s níž se naše oficiální kontrašpionážní služba obrátila na kompetentní západoně mecké bezpečnostní orgány, byla zamítnuta a protože tyto orgány nyní očekávají, že naši agenti budou Argoudovi a dal ším vůdcům OAS v patách, operace proti Agoudovi musí být provedena s maximální rychlostí a diskrétností" Tímto úkolem bylo pověřeno akční oddělení. Odpoledne 25. února se Argoud vrátil do Mnichova z Říma , kde měl schůzku s alšími vůdci OAS. Místo aby jel rovnou do Unertlstrasse, zajel taxíkem do hotelu
Eden-Wolff a pronajal si tam pokoj zřejmě na nějakou schůzku. Na tu se už ndostavil. V hale hotelu k němu přistoupili dva muži a oslovili jej bezvadnou ěmčinou. Myslel, že jsou od německé policie, a sáhl si do náprsní kapsy pro pas.
Vtom mu obě ruce uvízly jakoby ve svěráku, nohy se mu znesly nad podlahu a bleskurychle byl odnesen do prádelního dodávkového vozu, čekajícího před hotelem. Začal kolem sebe kopat a odpověděl mu příval francouzských nadávek. Zrohovatělá dlaň ho ťala do nosu, druhá ruka se mu zaryla do žaludku čísi prst mu nahmatal nerv pod uchem a Argoud zhasl jako svíčka. Po čtyřiadvaceti hodinách zazvonil u pohotovostního oddílu kriminální policie na Quai des Orfévres 36 v Paříži telefon. Seržantovi v dozorčí službě, který zvedl
sluchátko, oznámil chraptivý hlas, že vyřizuje vzkaz od OAS a že Antoine Argoud je
"pěkně zabalený` v dodávce zaparkované za policejní budo-vou. Za několik minut byly dveře dodávky vyraženy a Argoud se vypotácel mezi užaslé policejní důstojnţy.
Oči, čtyřiadvacet hodin zavázané, mu vypovídaly službu. Museli ho podpírat. Obličej měl plný zaschlé krve z nosu a ústa ho bolela od roubţu, který mu policisté vyňali. Když se ho kdosi zeptal: "Jste plukovnţ Antoine Argoud?", zasténal: "Ano.' Lidé z akčnţo oddělení ho v noci nějak dostali přes

hranice a anonymní telefonická zpráva o zásilce, která čeká na policejním

parkovišti, byla dílem jejich neoficiálnţo smys-lu pro humor. Propuštěn byl až v červnu 1968. S jedním však akční oddělení nepočítalo; odstranění Argou-da sice OAS nesmírně demoralizovalo, jenže zároveň uvolnilo cestu jeho stínovézňu zástupci, málo známému, ale stejně pro-třélému podplukovníkovi Mar cu Rodinovi, k velení nad operacemi, jejichž cílem bylo zavraždit prezidenta de Gaulla. Po mnoha stránkách na tom prodělalo. 4. března vynesl Nejvyšší vojenský soud rozsudek nad Jeanem-Marie Bastienem-Thirym. Se dvěma dalšími byl odsouzen k trestu smrti a stejně tak tři dosud nedopadení, včetně Watina Kulhouna. 8. března naslouchal generál de Gaulle tři hodiny žádostem právníků o milost pro odsouzené. Dva rozsudky změnil z trestu smrti na doživotní žalář, ale odsouzení Bastiena-Thiryho nechal v platnosti. Večer oznámil podplukovníkovi letectva jeho obhájce, jak bylo rozhodnuto. "Termín je jedenáctého," řekl svému klientovi, a když se podplukovník nepřestával nevěřícně usmívat, dodal příkře: "Budete zastřelen." Bastien-Thiry se usmíval dál a zavrtěl hlavou. "To vy nepochopíte," řekl advokátovi. "Ve Francii se nenajde četa, která by proti mně zvedla zbraň" Mýlil se. Zprávu o popravě přinesla rozhlasová stanice Eu-rope I ve francouzském vysílání v 8 hodin. Ve většině západo-evropských zemí ji slyšel každý, kdo vysílání sledoval. V jed-nom malém hotelovém pokoji v Rakousku rozpoutala tato zpráva řetěz myšlenek a akcí, které ohrozily život generála de Gaulla daleko nebezpečněji než cokoli předtím. Ten pokoj pa-třil podplukovniku Marcu Rodinovi, novému operačnímu šéfovi OAS.

2

Marc Rodin otočil vypínačem svého tranzistorového rádia a vstal od stolu. Snídaně se skoro nedotkl. Šel k oknu, zapálil si další z nekonečné a nepřetržité řady cigaret a vyhlédl na za-sněženou krajinu, kterou opožděné jaro ještě nezačalo obna-žovat.

" "Krysy." Vyslovil to tiše a velmi jedovatě a připojil k tomu tlumeně další litanii z podstatných jmen a epitet, jimiž vyjadřo val své pocity z francouzského prezidenta, jeho vlády a akční ho oddělení. Rodin se od svého předchůdce téměř ve všem lišil. Byl vyso ký a hubený, měl mlţtvolnou tvář, kterou zevnitř vykotlala ne návist, a obvykle maskoval své city nerománskou ledovostí. Jemu nepomohla otevřít dvere k vyšší hodnosti žádná Ecole Polytechnique. Byl synem příštipkáře, v idylických dnech své ho jinošství uprchl po příchodu Němců v rybářském člunu do Anglie a přihlásil se jako řadový vojín pod prapor s lotrinským křűem. Povýšení přes seržanta na důstojnţa si těžce vydřel v krva vých bojích po celé severní Africe v Koenigově sboru a pak mezi normandskýzni živými ploty pod velením generála Le clerka. Bojové úkoly v bitvě o Paříž mu vysloužily důstojnické pţ, k jakým by se při svém vzdělání a výchově nikdy ne dostal, a v poválečné Francii měl na vybranou: vrátit se do civilu, nebo zůstat v armádě. Jenže vrátit se k čemu? Neuměl žádné řemeslo kromě pří- štipkařiţy, do níž ho zaučil otec, a viděl, že mezi dělnţy mají převahu komunisté, kteří navíc ovládli domácí odboj. Zůstal tedy v armádě a jako důstojnBs, jenž začal od pţy, pak proží val hořké chvţle, když viděl, jak z důstojnických učilišt vychází nová generace vyškolených mládenců, kteří si v hodinách teo rie vyseděli tytéž prýmky, ze, které on potil krev. Pohled na to , jak ho předstihují v hodnostech a výsadá,cţ v něm vyvolával stále větší trpkost. Zbývalo mu jediné: dát se k některému koloniálňímu pluku, mezi tvrdé elitní vojáky, kteří bojovali, zatímco mládenci v pre-zenční službě pochodovali slavnostním krokem po cvičištích. Podařilo se mu dát se přeložit ke koloniálním parajednotkám. Do roka se stal velitelem roty v Indočíně, kde mohl sloužit s chlapy, kteří mluvili a smýšleli stejně jako on. Mladý muž z příštipkářského verpánku měl znovu možnost vysloužit si povýšení v dalších a dalších bojích. Na konci indočínského ta žení dosáhl hodnosti majora a po neštastném a deprimujícím roce ve Francii byl poslán do Alžírska. Francouzský ústup z Indočíny a rok strávený ve Francii pro-měnily jeho skrytou zatrpklost v divokou nenávist k

politikům

a komunistům, kteří mu navzájem splývali. Věřil, že dokud ne-bude Francii vládnout
voják, nikdo ji nevyrve z moci zrádců a patolízalů, kteří točí celým státem. Nebot
jen v armádě obě tyto rasy vyhynuly. Jako většina frontových důstojnţů, kteří viděli své muže umírat a leckdy pohřbívali zohavená těla kamarádů, co měli tu smůlu, že je nepřítel dostal živé, zbožňoval Rodin vojáky jako pravou sůl země, jako muže, kteří obětují svou krev za to, aby si měštáci doma pohodlně žili. Když
po osmi letech bojů v indočínské džungli slyšel od civilů, že jim armáda může být
ukradená, a četl, jak levicoví intelektuálové napadají vojáky kvůli takovýzn lapáliim, jako je mučení vězňů, z nichž je třeba dostat životně důležité informace, zapůsobilo to na něho tak, že při vrozené zatrpklosti nad svými omezenými možnostmi propadl fanatismu.
Nepřestával věiţit, že s náležitou pomocí civilních úřadů v In-dočíně a vlády a lidí doma mohla Francie Vietnamskou lido-vou armádu porazit. Vzdát se Indočíny znamenalo zradit tisíce mladých mužů, kteří tam padli jakoby pro nic za nic. Další zrada pro Rodina nepřipadala, nemohla připadat v úvahu. To chtěl dokázat v Alžírsku. Na jaře 1956 vyplul z marseillského přístavu s pocitem největšţo štěstí,
jaké kdy zakusil, přesvěd-čen, že v dalekých alžírských horách vykoná to, v čem viděl své životní poslání: před celým světem proslaví francouzskou armádu. Za dva roky těžkých a lítých bojů nedošlo téměř k ničemu, co by mohlo jeho přesvědčením otřást. Pravda, potlačit po-vstalce nebylo tak snadné, jak si původně
myslel. Přestože se svými vojáky zastřelil mnoho partyzánů, srovnal se zemí mno-ho
vesnic a nechal umučit mnoho bojovníků Fronty národního osvobození, povstání se šířilo, až zţ::_ţlavilo celý venkov a vtrhlo do měst. Potřebovali samozřejmě větší pomoc z domova. Tady aspoň nikdo nemohl namítat, že se válka vede v odlehlém
koutě im-péria. Alžírsko byla Francie, část Francie, obydlená třemi mi-lióny Francouzů. Za Alžírsko se bojuje jako za Normandii, Bre-taň nebo za Provence. Když
se Marc Rodin stal podplukovní-kem, dostal se z vnitrozemí do velkých měst, nejprve do Bónu, pak do Constantinu. Ve vnitrozemí bojoval s vojáky Armády národního osvobození. S neprofesionály, ale pořád ještě vojáky. Nenávist k nim se vůbec nedala srovnat s tím, co v něm vzplálo, když poznal plíživou, zákeřnou válku městskou, válku vybojovávanou plas tikovými bombami, které ukládali metaři do kaváren patřících Francouzům, do velkých samoobsluh a zábavních parků. Kroky, jež podnikl, aby vyčistil Constantine od sběře, která tyto bomby zanášela mezi francouzské civilisty, mu v arabské čtvr ti vysloužily přezdívku "řezník". Jediné, co scházelo k definitivní likvidaci alžírského odboje a jeho armády, byla vydatnější pomoc z Paříže. Jako většinu fanatiků zaslepila Rodina pouhá víra natolík, že neviděl fakta. Stoupající válečné náklady, národní hospodářství hroutící se pod tíhou války, protiválečné smýšlení odvedenců, to všechno mu nestálo za řeč. V červnu 1958 se generál de Gaulle vrátil k moci jako před seda francouzské vlády. Důsledně se zbavil zkorumpované a rozvrácené čtvrté republiky a založil pátou. Když pronesl slova, jež byla heslem generálů, kteří ho přivedli znovu do čela vlády a v lednu 1959 do prezidentského paláce, "Algérie fran ţaise francouzské Alžírsko", Rodin šei do svého pokoje a plakal. Když přijel de Gaulle do Alžírţz, bylo Rodinovi, jako by z Olympu sestoupil Zeus. Věřil, že je to začátek nové politiky. Komunisté budou vyhozeni ze svých míst, Jeana-Paula Sartra nemine kulka za velezradu, odbory budou zkroceny a Francie začne bezvýhradně podporovat své syny a přátele v Alžírsku a svou armádu, která brání hranice francouzské civilizace. Byl si tím tak jist, jako že nazítří vyjde slunce. Když potom začal de Gaulle napravovat Francii po svém, Rodin si myslel, že je to nějaké nedorozumění. Starý pán potřebuje čas.

Když se poprvé doslechl o předběžných rozhovorech s Ben Bellou a Frontou národnţo osvobození, nechtěl tomu věřit. Sympati zoval se vzpourou francouzských kolonistů, vedenou v roce 1960 velkým Jo Ortizem, ale to, že se zatím nepřistupovalo k definitivní likvidaci partyzánů, považoval za taktický de Gaullův tah. Věřil, že starý ví, co dělá. Copak to od něho nesly šel? Algérie franţaise! Když se konečně a mimo všechny pochyby ukázalo, že de Gaullova koncepce obrozené Francie s francouzskýzn Alžír skem nepočítá, Rodinův svět se rozpadl jako porcelánová váza, do které vrazil vlak. Z víry a naděje, z důvěry a jistoty

nezbylo zhola nic. Jen nenávist. Nenávist k režimu, k politi 21 kům, k intelektuálům, Alžířanům, odborům, novinářům, cizin-cům; ale především nenávist k
Němu. Kromě několika pose-routků, kteří odmítli nastoupit, vedl Rodin celý svůj prapor do vojenského puče. To bylo v dubnu 1961. Marně. Jediným prostým, ohromivě chytrým tahem překazil de Gaulle puč hned v zárodku. Nikdo z důstojni'ků
nepřikládal zvláštní váhu tomu, když se několik týdnů před definitivním oznámením
o zahájení rozhovorů s Frontou národního osvo-bození přidělovaly jednotkám tranzistorové přijímače. Rádia se považovala za neškodný komfort a mnoho velitelů
s tím souhlasilo. Pop-music, která sem zalétala éterem z Francie, mohla hochy

příjemně rozptýlit, když na ně dolehlo vedro, mouchy a nuda. Hlas generála de Gaulla už tak neškodný nebyl. Když byla věrnost armády vystavena zkoušce, desetitisíce vojáků, roz-místěných v kasárnách po celém Alžírsku, otočily knoflíkem, aby si poslechly zprávy. Po zprávách uslyšely hlas, který po-slouchal Rodin v červnu 1940. A žzţal skoro totéž co tenkrát: "Musíte se rozhodnout, komu zachováte věrnost. Já jsem Fran-cie, nástroj jejího osudu. Jděte za mnou. Poslechněte mne: ` Někteří velitelé praporů se probudili s pouhou hrstkou dů-stojníků. Většina poddůstojníků jim zmizela. Vzpoura byla smetena jako iluze rádiem. Rodin měl větší štěstí než druzí. Zůstalo s ním dvacet jeho důstojnţů, poddůstojníků a vojínů. To proto, že v jeho útvaru sloužilo vyšší pro-cento starých mazáků z Indočíny a alžírského vnitrozemí než ve většině ostatních. Spolu
s dalšími pučisty utvořili Organiza-ci tajné armády (OASl, která přísahala, že svrhne Jidáše usíd-leného v Elysejském paláci. Mezi triumfující Národní frontou osvobození a loajální
francouzskou armádou se mnoho dělat nedalo; ale byla to pří-ležitost rozpoutat orgie v ničení. V posledních měsících, když francouzští kolonisté prodávali své životní dílo za babku a utí-kali z válkou zpustošeného pobřeží, dělala tajná armáda vše-chno, aby se jednou provždy a co nejukrutněji pomstila za to, co museli
opustit. Když bylo po všem, zbýval jejím vůdcům, jejichž jména gaullistické úřady
znaly, jen exil. V zimě 1961 se Rodin stal zástupcem Argouda jako operační-ho šéfa OAS v exilu. Ofenzívě, kterou OAS zahájila proti kontinentální Francii, dal Argoud do služeb svou intuici, nadání, inspiraci; Rodin
zase organizační schopnosti, zkušenost vychytralost. Kdyby byl jen tvrdým fanatikem, byl by nebezpeč ný, ale ne výjimečný. Počátkem šedesátých let bylo v OAS takových pkář zplooţţů hódně. Jenže on měl něco navíc. Starý příhocha s dobře
myslícím mozkem, nikdy netříbeným formální vojenskou výukou, Fţţ si jej vytříbil sám, podle svého. Jeho představy o Francii a vojenské cti byly stejně bigotní jako u ostatních, ale když šlo o čistě praktický problém, mohl ; posloužit pragmatickým a logickým soustředěním, které bylo účinnější než všechno prchavé nadšení a nerozvážné násilí na světě. S takovým soustředěním přistoupil dopoledne 11. března
k problému, jak zabít Charlese de Gaulla. Nebyl tak bláhový, aby si myslel, že to bude snadné; naopak, debaklem v Petit Clamartu a na vojenské akademii se

všechno nesmírně zkom plikovalo. Nebylo těžké najít vraha; problém byl najít člověka nebo plán, který by byl natolik nekonvenční, že by překonal bezpečnostní hradbu, budovanou v soustředných kruzích ko lem prezidenta. Metodicky probíral v duchu problém za problémem. Dvě ho diny si u okna zapaloval cigaretu od cigarety, až se pokoj za halil do modré mlhy dvě hodiny probíral různé překážky a vy mýšlel plán, jak je odstranit nebo obejít. Při kritickém hodno cení všechny plány obstályţ při závěrečné prověrce se všechny hroutily. Z řetězu jeho úvah se vždycky vynořil prakticky ne překonatelný problém otázka bezpačnosti. Od pokusu v Petit-Clamartu se věci změnily. Pronikání agentů z akčnţo oddělení do řad a kádrů OAS znepokojivě vzrostlo. Nedávný únos jeho nadřízeného Argouda ukazoval, co všechno je akční oddělení ochotno udělat, aby mohlo za tknout a vyslýchat vůdce OAS. Nezaleklo se ani ostrého kon fliktu s německou vládou. Když byl Argoud už čtrnáct dní vyslýchán, nezbylo celému vedení OAS než dát se na útěk. Bidaulta náhle př ešla chuť na publicitu a slávu; jiní z odbojové rady panicky prchali do Španělska Ameriky, Belgie. Horečně se sháněly falešné dokumen ty, letenky do odlehlých končin. Morálce níže postavených členů to zasadilo omračující ránu. Ti, kteří žili ve Francii a byli až dosud ochotni pomáhat, ukrývat pronásledované, přenášet balíky se zbraněmi, vyřizovat vzkazy či dokonce opatřovat informace, náhle s kvapnou omluvou pokládali telefon. Po nezdaru v Petit-Clamartu a výslechu zatčených musely být ve Francii odepsány tři "sítě". Na základě zasvěcených udání vtrhávala francouzská policie do domu za domem a odhalovala jedno skladiště zbraní za druhým; v době, kdy se spiklenci sešli k druhému zasedání, překazila policie další dva pokusy o atentát na de Gaulla. Na rozdíl od zástupců Rady národního odboje, kteří ve výboru zmateně řečnili o znovunastolení demokracie; bral Rodin v úvahu neveselou realitu, jak ji dokládala fakta v nadité aktovce vedle jeho postele. Při docházejících financích a ztrátě domácí a mezinárodní podpory, důvěry i členské základny se OAS pod masakrem francouzské tajné služby rozpadala. Poprava Bastiena-Thiryho mohla morálku jen zhoršit. Najít lidi ochotné v tomto stadiu pomoci bude opravdu těžké; tváře těch, na které by bylo spolehnutí, měli vryty do paměti všichni francouzští
policisté a s nimi několik milión občanů. Každý nový plán, který by za těchto okolností počítal s účastí a koor-dinací mnoha skupin, by vybouchl dřfv, než by se
atentátnţ dostal na sto kilometrů od de Gaulla. Po všech těchto úvahách Rodin zašeptal: "Někdo neznámý. . : ` Rychle probral seznam těch, o nichž věděl, že by před atentátem na
prezidenta necouvli. O každém mělo ústředí francouzské policie záznam tlustý jako
bible. Proč by se jinak on, Marc Rodin, skrýval v hotelu v zapadlé horské vesnici
kde-si v Rakousku? Fčešení ho napadlo těsně před polednem. Napřed je zamítl, ale neodbytná zvědavost ho přinutila, aby se k němu vrátil. Kdyby se někdo takový našel. . . pokud vůbec existuje. . . Po-malu, pečlivě budoval pro takového člověka
další plán a pak jej vystavil všemožným překážkám a námitkám. Proti všem plán obstál, dokonce i v otázce bezpečnosti.

Ještě před obědem si navlékl zimnţ a sešel do přízemí Ve dveřích hotelu ho zasáhl první náraz větru z ledové ulice. Při-nutil ho couvnout, ale zbavil ho protivného bolení hlavy, které si přinesl ze zakouřeného a přetopeného pokoje. Dal
se po křupavém sněhu nalevo k poště v Adlerstrasse a odeslal sérii 24 stručných telegramů, kterými oznamoval kolegům rozprchnu tým pod falešnými
jmény po jižním Německu, Rakousku, Itálii a Španělsku, aby s ním dva týdny nepočítali, protože odjíždí na služební cestu. Když šlapal zpátky ke své skromné ubytovně, napadlo ho, že si někteří budou myslet, že chce vzít do zaječích i on, aby se zachránil před únosem nebo atentátem, který na něj možná chystá akční oddělení. V duchu mávl rukou. Ať si myslí, co chtějí, teď není doba na dlouhé vysvětlování. Poobědval podle neměnného jídelního lístku; toho dne přišlo na řadu vepřové koleno s nudlemi. Přestože po letech v džungli a alžírské divočině už dobré kuchyni téměř odvykl, měl co dělat, aby to do sebe vsoukal.

Odpoledne sbalil kufry, zaplatil a odjel hledat na vlastní pěst člověka, či přesněji typ člověka, o kterém vlastně nevěděl, jestli vůbec existuje.
Když nastupoval do vlaku, klesalo k přistávací ploše 04 na lon-dýnském letišti letadlo Comet 4B společnosti BOAC, přilétající z Bejrútu. Mezi cestujícími, kteří pak procháţeli příletovou ha lou, byl vysoký světlovlasý Angličan. Obličej měl zdravě osmahlý středovýchodním sluncem. Byl odpočinut a v bezvad-né kondici, o což se zasloužily dva nesporně příjemné měsíce v Libanonu a něco aspoň pro něho ještě příjemnějšţo: osobně ověřený převod pékné peněžní částky z jedné banky
v Bejrútu do jiné ve Švýcarsku.
Daleko odsud tlela v písečné egyptské půdě již delší dobu dvě těla, pohřbená ohromenou a zuřící egyptskou policii; obě měla v páteři úhledný otvor po kulce a patřila dvěma němec-kým expertům na dálkově řízené střely. Jejich odchod na onen svět zpomalil práci na Násirově raketě Záfira o několik let a jistý sionistický milionář v New Yorku měl pocit, že své pení-ze dobře investoval. Angličan prošel bez potíží celní kontrolou a v pronajatém autě se rozjel ke svému bytu v elegantní
čtvrti Mayfair.

Rodinovo pátrání trvalo devadesát dní a mohl je doložit třemi útlými fascikly ve třech složkách, které nosil v aktovce stále při sobě. V polovině června se vrátil
do Rakouska a ubytoval se v malém Kleistově penziónu na Brucknerallee ve Vídni. Z hlavní pošty poslal dva strohé telegramy, jeden do Bolza-na v severní Itálii, druhý do Říma. Povolával jimi své dva hlav 25 ní zástupce k naléhavé schůzce do svého vídeňského pokoje. Béhem čtyřiadvaceti hodin se oba dostavili. René Montclair přijel z Bolzana najatým automobilem, André Casson z Říma přiletěl. Oba
cestovali pod falešným jménem a s padělanými dokumenty, protože rezidenti SDECE v
Itálii i v Rakousku je měli na seznamu mezi nejhledanějšími jmény a štědře upláce-li agenty a informátory na hraničních přechodech a na letiš-tích. André Casson dorazil do Kleistova penziónu první, sedm
minut před stanovenou hodinou, to jest sedm minut před iede-náctou. Přikázal taxikáři, aby ho vysadil na rohu Bruckneral-lee, a několik minut si před výlohou květinářství upravoval kravatu, načež rychle vstoupil do haly penziónu. Rodin se jako obvykle zapsal pod falešným jménem, pod jedním z dvaceti, známých jen jeho nejbližším kolegům. Oba muži, které povolal, dostali předešlého dne telegram podepsaný jménem Schulz, což bylo Rodinovo krycí jméno pro tehdejší dvacetidenní období. "Herr Schulz, bitte?" zeptal se Casson mladíka v recepci. Recepční nahlédl do knihy hostů. "Pokoj číslo šedesát čtyři. Račte být ohlášen?"
"Ano, jistě," odpověděl Casson a zamířil rovnou ke schodům. Vystoupil do prvního patra a hledal pokoj 64. Našel jej v polovině chodby na pravé straně. Sotva pozvedl ruku, aby zaklepal, kdosi ho zezadu uchopil. Otočil se a s úžasem hleděl na mohutný obličej s namodralými čelistmi. Zpod hustého, souvislého houští černých chlupů, které mělo být obočím, se na něho upíraly zvědavé oči. Tento muž se k němu přidal, když procházel kolem výklenku, a šel za ním skoro čtyři metry, aniž Casson něco zaslechl, přestože chodba byla pokryta jen tenkým kobercem.
"Vous désirez?" řekl obr ležérně. Ale svěrák na Cassonově pravém zápěstí nepovoloval. Na vteřinu se mu zvedl žaludek, protože si vzpomněl, jak před čtyřmi měsíci náhle zmizel Argoud z hotelu Eden-Wolff. Pak v muži za svými zády poznal Poláka z cizinecké legie, který kdysi sloužil v Rodinově rotě v Indočíně a Vietnamu. Vzpo-mnél si, že Rodin občas Viktora Kowalského používá pro zvláštní úkoly. Mám schůzku s podplukovníkem Rodinem, Viktore;' odpověděl tiše. Při vyslovení velitelova a svého jména stáhl Kowal ski obočí ještě
víc. "Jsem André Casson," dodal host. Na Kowal ského to nezapůsobilo. Napřáhl kolem Cassona levačku a za lukal na dveře pokoje 64. Zevnitř se ozvalo: "Oui,"
Kowalski přiblížil ústa k zavřeným dveřím.
"Máte tady návštěvu," zavrčel a dveře se maličko pootevřely. Vyhlédl Rodin a hned otevřel dokořán. "André, příteli! Odpus." Kývl na Kowalského. "V pořádku, desátnţu, toho pána čekám." Casson měl konečně volné zápěstí a vstoupil do

pokoje. Ro din ještě cosi Kowalskému ve dveřích řekl a znovu zavřel. Po lák se vrátil na své stanoviště v temném výklenku. Rodin podal Cassonovi ruku a vedl ho ke dvěma křeslům
u plynového krbu. Přestože byla polovina června, venku chlad ně mžilo, a oba byli zvyklí na teplejší africké slunce. Plyn hořel naplno. Casson si svlékl nepromokavý plášl a přisedl ke krbu. "Taková bezpečnostní opatření obyčejně neděláš, Marcu," poznamenal. "To není kvůli mně " odpověděl Rodin. "Kdyby se něco stalo, dovedl bych se o sebe postarat sám. Ale asi bych potřeboval pár minut
na úklid papírů." Ukázal k psacímu stolu u okna , kde ležela vedle aktovky složka. "Proto jsem s sebou vzal Vikto-ra. Šedesát vteřin na zničení těch lejster
by mi rozhodně vyše-třil." "Takže jsou důležitá."
"Možná že jsou, možná že ne." Rodinův hlas však zněl spoko-jeně. "V každém případě počkáme na Reného. Pozval jsem ho na 11.15, abyste nepřišli těsně po sobě
a nevylekali Viktora. Když má kolem sebe příliš mnoho neznámých lidí, začne být nervózní" Rodin se proti svému zvyku pousmál, protože si představil , co by se dělo, kdyby Viktor s těžkým koltem v podpaždí zner-vózněl. Někdo zaklepal. Rodin šel ke dveřím a přiložil k nim ústa. "Oui?" Tentokrát se ozval hlas Reného Montclaira, zneklidnělý a napjatý.
"Marcu, proboha. . ." Rodin prudce otevřel dveře. Za nimi stál Montclair a před obřím Polákem vypadal jako trpaslík. Obepínala jej Viktorova levačka, která mu tiskla obě ruce k tělu. "ţa va, Viktor,"zabručel Rodin na svého strážce a Montclair byl volný. Vděčně vešel do pokoje a zašklebil se na Cassona, který se na
něho zubil z křesla u krbu. Dveře se znovu zavřely a Rodin se Montclairovi omluvil. Montclair mu šel podat ruku. Svlékl si svrchnţ, pod nímž měl zmačkaný tmavošedý oblek, špatné ušitý a neslušivý. Tak jako většiné bývalých vojáků, zvyklých na uniformu, Montclai-rovi ani Rodinovi civilní šaty nikdy nepadly. Jako hostitel přenechal Rodin kolegům křesla. Sám si sedl na obyčejnou židli za stolem, který mu sloužil jako psací. Z nočnţo stolku vytáhl láhev francouzského koňaku a tázavě jim ji ukázal. Oba hosté přikývli. Rodin nalil tři vrchovaté sklenky a dvě podal Montclairovi a Cassonovi. Nejdřív se napi-li, aby se oba prochladlí cestovatelé zahřáli. René Montclair, který seděl zády k posteli, byl malý a statný a tak jako Rodin býval důstojnţem z povolání. Na rozdíl oď Rodina však nebyl na frontě. Většinu života proseděl v admi-nistrativě a posledních deset
let v účetním oddělení cizinecké legie. Na jaře 1963 se stal pokladnţem OAS. André Casson zde byl jediný civil. Tento pedantský čloţţíček se dodnes oblékal jako bankovní ředitel, kterým býval v Alžír-sku. V podzemním hnutí Tajné armády a
Národního odboje (CNR) působil jako koordinátor.
Stejné jako Rodin zastávali ještě tvrdší linii než ostatní v OAS, třebaže z různých důvodů. Montclair měl syna, devate-náctiletého mládence, který si před třemi lety odbýval pre-zenční službu v Alžírsku, zatímco jeho otec vedl účetní odděle-ní cizinecké leg'ie v Marseille. Major Montclair synovu mrtvolu nikdy neviděl; pohřbila ji v alžírském vnitrozemí hlídka legie, která obsadila vesnici,
kde mladého vojína drželi v zajetí par-tyzáni. .ále slyšel podrobnosti o tom, jak
s mladým Montclai-rem nakládali. V legii se nic dlouho neutají. Lidé mluví. André Casson byl zainteresován víc. Narodil se v Alžírsku, celý život zasvětil práci, domovu, rodině. Banka, pro kterou pracoval, měla ústředí v Paříži, takže ani po pádu Alžírska by o zaměstnání nepřišel. Ale když se kolonisté v roce 1960 vzbou-řili, přidal se k nim a ve svém rodném Constantinu se stal jedním z jeho vůdců. Přestože se v zaměstnání udržel, viděl, jak

 se konto po kontu ruší jak obchodníci začínají vyprodávat a chystají se zpátky do Francie, a pochopil, že s Alžírskem je konec. Krátce po armádní

vzpouře, podnícené novou gaullis tickou politikou a bídou místních malozeměděl ců a živnostní ků, kteří zruinováni prchali do zámořské vlasti, kde mnozí jak živi nebyli, pomohl jedné jednotce OAS uloupit ze své banky třicet milión ů starých franků. PokladnţlS ho poznal, udal jeho spoluvinu a Montclairova bankovní kariéra skončila. Ženu s dvěma dětmi poslal k její rodině do Perpignanu a dal se k OAS. Jeho cena byla v tom, že znal osobně několik tisíc stou penců OAS, kteří ted žili ve Francii. Marc Rodin si sedl za stůl a prohlížel si své kolegy. Také oni se na něho zvědavě dívali, ale na nic se neptali. Pečlivě a metodicky začal Rodin svou zprávu. Soustředil se na stále větší počet nezdarů a porážek, které v posledních mě sících postihly OAS zásluhou francouzské tajné služby. Jeho hosté zasmušile sklopili oči ke skleničkám. "Prostě se musíme podívat faktům do očí. Za uplynulé čtyři měsíce jsme utrpěli tři těžké rány. Zmaření atentátu na vojen ské akademii, jehož cílem bylo osvobodit Francii od diktátora , je jen poslední z dlouhé řady případů, kdy byl atentá,t odhalen již v zárodku. Jediné dva, při kterých se naši lidé dostali do jeho bezprostřední blízkosti, ztroskotaly na elementárních chybách v přípravě nebo při provádění. Nemusíme uvádět po drobnosti, znáte je právě tak dobře jako já. Únos Antoina Argouda nás připravil o jednoho z nejbystřej ších vůdců, a přestože je naší věci oddán, je nesporné, že při moderních metodách výslechu, k nimž zřejmě patří i drogy, je ohrožena bezpečnost celé organizace. Antoine věděl vše, co se vědět dalo, a teá musíme začít znovu, skoro od základů. Proto se scházíme v tomto zastrčeném hotelu, a ne v na,šem ústředí v Mnichově. Ale ani začínat znovu od základů by nebylo tak zlé, kdyby to bylo před rokem. Tenkrát bychom se byli mohli obrátit na tisí ce dobrovolníků, plných nadšení a vlastenectví. Dnes to tak snadné není. Zavraždění Jeana-Marie Bastiena-Thiryho situa ci nezlepšilo. Nechci svalovat všechnu vinu na naše stoupence. Slíbili jsme jim výsledky, a žádné nemáme. Právem čekají na výsledky, ne na slova."

"To jistě. Ale proč nám to žlliáš?" řekl Montclair. Oba hosté

véděli, že Rodin má pravdu. Montclair si uvědomoval nejvíce ze všech, že fondy získané bankovními loupežemi v Alžírsku padly na udržování organizace a že příspěvků od pravicových průmyslníků začíná vážně ubývat. Poslední dobou se jeho žá-dosti setkávaly se špatně skrývaným opovržením. Casson vě-děl, že jeho kontakty
s Francii každým týdnem řidnou, že úkry-ty jsou odhalovány a že od Argoudova zatčení jim mnoho lidí odepřelo pomáhat. Popravou Bastiena-Thiryho se to vše moh-lo jen zrychlit. Rodin sice shrnul situaci podle pravdy, ale tím ji nijak nezpříjemnil. Rodin pokračoval, jako by ho nikdo nepřerušil.
"Dospěli jsme do stadia, kdy základní úkol našeho boje za osvobození Francie, odstranění Velkovezíra, které je bezpod-mínečně nutné, nemají-li všechny další plány přijít nazmar, nelze uskutečnit tradičními prostředky. Nechce se mi, pánové,
posílat mladé vlastence do akcí, které mají mizivou šanci zů-stat francouzskému gestapu utajeny déle než několik dní. Krátce řečeno, je příliš mnoho práskačů, příliš mnoho odpadlí-ků, příliš mnoho odrodilců. Toho využívá tajná policie, která v současné době infiltrova-la hnutí natolik, že dostá,vá informace i o záměrech našich nejvyšších orgánů. Vypadá to, že se do několika dnů po kaž-dém našem usnesení doví, co zamýšlíme, co chystáme a s kte-rými lidmi. Je jistě nepříjemné přiznat takový stav věcí, ale jsem přesvědčen, že nepřiznáme-li si jej,
budeme i nadále sta-vét vétrné známky. Podle mého názoru zbývá jen jedna metoda, jak splnit náš první úkol, to jest zabít Velkovezíra: přelstít celou síť špiónů a
agentů, zbaţrit tajnou policii jejích výhod a postavit ji před situaci, o jaké nejenže nemá představu, ale jaké by stěží mohla předejít, i kdyby o ní věděla"
Montclair a Casson rychle zvedli hlavy. V pokoji zavládlo hrobové ticho, přerušované jen občasným zabubnováním deš-tě na okno.
"Přiznáme-li, že mé hodnocení situace je bohužel správné," pokračoval Rodin, "musíme zároveň přiznat, že všechny, které známe jako lidi ochotné a schopné

Velkovezíra likvidovat, zná také tajná policie. Nikdo z nich se nemůže ve Francii
pohybo-vat jinak než jako štvané zvíře, pronásledované nejen obyčej-nou policii, ale zákeřné zrazované i ‚vousatými` a udavači. Pánové, jsem přesvědčen, že nám zbývá jediná možnost: použít služeb někoho, kdo
nepatří k našemu hnutí" Montclair a Casson na něho pohlédli s úžasem, který poma lu přecházel v pochopení. "A kdo by to měl být?" zeptal se posléze
Casson. "Ať to bude kdokoli, musí být bezpodmínečně cizinec," řekl Rodin. "Nesmí být
ani z Tajné armády ani z Národního odboje. Aby jej jediný francouzský policista neznal a aby nebyl na žádném jejich seznamu. Slabina všech diktatur je v jejich bezmez ném byrokratismu. Co není na papíře, neegistuje. Takový aten tátník bude neznámá, a proto neegistující veličina. Přicestuje s cizineckým pasem, vykoná svou práci a znovu zmizí tam , odkud přišel, zatímco francouzský lid povstane a smete zbytky zrádné de Gaullovy smečky. Na tom, aby se dostal za hranice , ostatně tolik nezáleží, protože po převzetí moci bychom ho stejně osvobodili. Nejdůležitější je, aby se nepozorovaně a ne-nápadně dostal do Francie.
Což nikdo z nás v současné dobé nemůže " Oba jeho hosté mlčeli, zabráni do vlastních úvah o Rodinově plánu, který jim byl stále jasnější. Montclair tiše hvízdl.
"Takže profesionální atentátník, najatý člověk"
"Přesně tak," odpověděl Rodin. "Bylo by bláhové čekat, že někdo, kdo k nám nepatří, udělá takovou práci z lásky k nám nebo z vlastenectví nebo pro potěšení. Taková operace vyža-duje vysoký stupeň zručnosti a chladnokrevnosti, a proto se musíme obrátit na opravdového profesionála. A ten dělá jen za peníze, za velké peníze," dodal, rychle pohlédnuv na Mont-claira. "Ale kde je psáno, že se nám někoho takového podaří najít?" zeptal se Casson. Rodin pozvedl ruku.
"Jedno po druhém, pánové. Samozřejmě je třeba vyřešit
spoustu detailů. Ale nejdřív chci vědět, zda s tímto plánem v zásadě souhlasíte."
Montclair a Casson se na sebe podívali. Oba se otočili k Ro-dinovi a zvolna přikývli. "Báen."Rodin se zaklonil, jak nejvíce mu to židle dovolovala. To znamená, že první bod jsme vyřídili zásadní souhlas. Druhý se týká bezpečnosti a je pro celý plán nejpodstatnější.

podle mého soudu je stále méně těch, kterýzn Ize bezvýhradně vér'it, že žádné informace nevynášejí. Tím nechci říct, že mám každého našeho kolegu v OAS nebo Národním odboji za zrád-ce, to ne. Ale je staré pravidlo, že čím víc lidí o tajemství ví, tím víc je tajemství ohroženo. Podstata tohoto plánu je v jeho abso-lutní tajnosti. Takže čím méně lidí o něm bude vědět, tím lépe. I do řad OAS se vetřeli ager.ti, kteří pronikli na odpovědná místa a soustavné dávají tajné
policii zprávy o našich plánech. Jednou dojde i na né, ale zatím jsou nebezpeční.
Mezi politiky v Národním odboji jsou lidé buď příliš rozmazlení nebo příliš zbabělí, než aby pochopili, o co všechno v této akci jde. Nechtěl bych ohrozit ničí život tím, že bych do ní nepředloženě a zby-tečně takové lidi zasvětil. Povolal jsem té, Řené, a tebe, André, protože jsem pevně pře-svědčen o vaší oddanosti naší věci a o vaší schopnosti zacho-vat tajemství. Kromě toho se zmíněný plán neobejde bez spolupráce s tebou, René, jako s pokladníkem a účetním, abychom mohli zaplatit mzdu, jakou každý profesionální atentátník bezpochyby žádá. TVá
pomoc, André, je nutná proto, aby se mu ve Francii dostalo podpory několika bezvýhradně oddaných lidí v případě, že by se na ně musel obrátit.
Není však důvod, proč by měl o podrobnostech plánu vědět někdo kromě nás tří. Proto vám navrhuji, abychom utvořili tříčlenný výbor, který by převzal veškerou odpovědnost za ře-čený plán, za jeho přípravu, provedení a financování" Znovu bylo ticho. Pak řekl Montclair: "To znamená, že chceš ignorovat celé ústředí OAS a
Národnţo odboje? To se jim nebude 1'bit: `

"Za prvé se o tom vůbec nedovědí," odpověděl klidně Rodin. "Kdybychom je měli všechny s plánem seznámit, museli by-chom svolat plenární zasedání Už to by vzbudilo pozornost a ‚vousatí` by se snažili vypátrat, proč plénum svoláváme. Do-konce by jim to mohl někdo z ústředí vyzradit. Kdybychom zašli za každým členem
zvlášť, trvalo by týdny, než bychom získali předběžný zásadní souhlas. A v každém přípravném stadiu by chtěli znát detaily. Víte, jací ti blbečci z výboru jsou. Chtějí vědět o všem jen proto, aby to věděli. Sami nehnou prs-tem, ale každý z nich může celou operaci ohrozit, když se v opilosti nebo z neopatrnosti prořekne. Za druhé, i kdybychom získali souhlas celého ústředí, nebyli bychom o nic dál, než jsme, jen by o tom vědělo na třicet lidí. Jestliže se do toho naopak dáme sami, na vlastní odpovědnost, a neuspějeme, nebudeme na tom o nic hůř než ted. Bude se to kritizovat, ale tím to zhasne. Jestliže se plán podaří, dostaneme se k moci, a v takové situaci se nebude nikdo pouštět do roze pří. Jakými prostředky byl diktátor zlikvidován, to pak bude čistě akademická otázka. Takže budme struční. Chcete se ke mně oba připojit jako jediní strůjci, organizátoři a velitelé ope race, kterou jsem vám vyložil?" Montclair a Casson se na sebe znovu podívali, otočili hlavu k Rodinovi a kývli. Od Argoudova únosu se s ním setkali popr vé. Dokud měl Argoud prim, Rodin se držel tiše v pozadí. Ted se vynořil jako vůdce, který jedná podle vlastních pravidel. ţé fovi podzemí i šéfovi financí to imponovalo. Rodin se na ně podíval, pomalu vyfoukl kouř a usmál se. "Dobrá," řekl, "a teď k podrobnostem. Najmout profesionálního atentátníka mne napadlo, když jsem slyšel z rádia, že oddě lali chudáka Bastiena-Thiryho. Od toho dne jsem pátral po člověku, kterého potřebujeme. Je jasné, že takoví se hledají těž ko; neupozorňují na sebe. Pátral jsem tedy od poloviny března a tohle je výsledek." Zvedl se stolu tři složky. Montclair a Casson na sebe znovu pohlédli, tentokrát překvapeně, ale neřekli nic. Rodin pokračo val: "Myslím, že bude nejlíp, když si ty materiály prostudujete, a pak si řekneme, kdo se komu zdá nejlepší. Já už jsem si je podle svých měřítek seřadil, pro případ, že první by tu práci nemohl nebo nechtěl vzít. Kopie nemám, takže si budete muset papíry prohodit:' Sáhl do složek a vyndal tři tenké fascikly. Jeden podal Montclairovi a jeden Cassonovi. Třetí si nechal v ruce, ale už jej nečetl. Znal obsah všech tří nazpaměť. Příliš si nepočetli. Když Rodin podotkl, že materiály jsou stručné, měl. po čertech pravdu. Casson dočetl první, pohlédl na Rodina a uškh'bl se. "To je všechno?" "Takoví lidé o sobě kdeco nerozhlašují," odpověděl Rodin. "Podívej se na tohohle:` Podal Cassonovi fascikl, který držel v ruce. Po chvíli dočetl i Montclair a vrátil svůj fascikl Rodinovi, který mu podal materiál dočtený Cassonem. Oba se znovu za-brali do papírů. Tentokrát byl dřív hotov Montclair. Podíval se na Rodina a pokrčil rameny. "No. .. moc jsem se toho o něm nedověděl, ale takových máme přinejmenším padesát. Pistolníci jsou dnes dva za
frank. . : `

Casson mu skočil do řeči.

"Počkej moment, až si přešteš tohle: ` Obrátil rychle na po-slední stránku a přelétl očima poslední tři odstavce. Když do-četl, zavřel fascikl a podíval se na Rodina. Ale šéf OAS na sobě nic nedával znát. Vzal materiál od Cassona a podal jej Montclairovi. Cassonovi pak podal třetí. Oba je měli za chvíli přečteny. Rodin sebral papíry a položil je znovu na stůl. Obrátil svou židli opěradlem dopředu, přitáhl ji ke krbu a rozkročmo se na ni posadil, s rukama na opěradle. Z této rozhledny pak oba pozoroval. "Říkal jsem vám hned, že takových je jako šafránu. Možná je jich v té branži víc, ale bez pořádného policejnţo archívu se zatraceně těžko hledají. A ti nejlepší asi nejsou v archívech vůbec. Teď znáte všechny tři. Prozatím jim ž~ţkejme Němec, Ji-hoafričan a Angličan. André?" Casson pokrčil rameny. "Pro mě je to bez debaty. Jestli se těm papírům dá věřit, vede o celou míli Angličan." "René?" "Souhlasím. Němec už je na takovou práci trochu v letech. Udělal pár fušek pro staré nacisty, po kterých jdou izraelští agenti, ale jinak zřejmě na politické pole nezabrousil. Kromě toho se zdá, že má na židy spadeno příliš osobně, což není profesionální. Jihoafričan možná umí masakrovat negerské politiky jako Lumumbu, ale to je něco úplně jiného než prohnat kulku hlavou francouzskému prezidentovi. Angličan navíc mluví plynně francouzsky." Rodin pomalu kývl. "Věděl jsem, že se shodneme.

Už předtím, než jsem měl všechny materiály pohromadě, mi bylo jasné, kdo to bude" "Je to o tom Anglosasovi všechno pravda`?" zeptal se Casson. "Dá se dokázat, že všechny ty práce dělal?" "I mě to překvapilo," řekl Rodin. "Proto jsem mu věnoval nej-víc času. Absolutní důkazy ovšem nejsou. Kdybv byly, bylo by to špatné znamení. Znamenalo by to, že je všude zapsán jako

34 nežádoucí osoba. Ale ve skutečnosti proti němu nemají nic kromě klepů. Oficiálně je jeho karta čistá jako snţ. I kdyby ho Britové na seznamu měli, mohou si k němu připsat jen otazník. A to je neopravňuje, aby ho registrovali u Interpolu. Prav děpodobnost, že na někoho takového upozorní Britové fran couzskou tajnou službu, i kdyby je o to oficiálně požádala, je mizivá. Víte, jak se navzájem nenávidí. Zamlčeli přece i to, že byl Georges Bidault v lednu v Londýně. Ne, pro tuhle práci má Angličan všechny přednosti kromě jedné .. :` "Jaké?" zeptal se rychle Montclair.

"Očividně nebude laciný. Takový člověk si může říct o vel kou sumu. Jak jsme na tom, René?" Montclair pokrčil rameny. "Nevalně. Výdaje se trochu sníži ly. Od Argoudova případu se všichni hrdinové z Národního odboje ubytovávají v laciných hotelech. Zřejmé je na luxusní paláce a interview v televizi přešla chul. Na druhé straně kles ly příjmy na minimum. Jak říkáš, musíme přijít s nějakou akcí, nebo zajdeme na nedostatek fondů. Taková věc se nedá držet při životě jen láskou a nadšením: ` Rodin zamračeně přikývl. "Myslel jsem si to. Někde musíme peníze sehnat. I když s tím nemá smysl začínat, dokud nebude me vědět, kolik potřebujeme. . " "To znamená," vpadl mu věcně do řeči Casson, "že se musíme spojit s Angličanem a zeptat se ho, jestli tu práci udělá a za kolik: ` "Ano, ale jsme všichni pro?"ţRodin se na jednoho po druhém podíval. Oba přisvědčili. Rodin pohlédl na hodinky. "Je právě jedna pryč. Mám v Londýně agenta, kterému teď musím zate lefonovat a požádat ho, aby se s ním spojil a pozval ho. Může-li přiletět dnes večer do Vídně, setkali bychom se s ním po veče ři. To všechno se dovíme, až mi můj agent zavolá. Dovolil jsem si objednat pro vás sousední pokoje na této chodbě. Myslím, že bude bezpečnější být společně pod Viktorovou ochranou než každý sám a bez ochrany. Pro každý pž`ípad, chápete: ` "Takže sis byl dost jist, co?" zeptal se Casson, kterého se do tklo, že ho Rodin předem odhadl. Rodin pokrčil rameny. "Opatřit tyto informace zabralo hod ně času. Čím méně ho od této chvíle ztratíme, tím lépe. Jestli s tím máme pohnout, musíme si pospíšit: ` Vstal a jeho hosté se zvedli s ním. Rodin zavolal Viktora

a řekl mu, aby šel do recepce vyzvednout klíče od pokojů 65 a 66 a přinesl je nahoru. Než se vrátil, řekl Montclairovi a Cas-sonovi: "Musím telefonovat z hlavní
pošty. Viktora vezmu s se-bou. Dokud budu pryč, zůstaňte, prosím, v jednom pokoji
a zamkněte se. Zaklepu třikrát a pak dvakrát "

Byl to známý signál, založený na zytmu hesla "Algérie fran-ţaise", který pařížští motoristé v předešlých letech houkali na klaksony na protest proti gaullistické politice. "Mimochodem," pokračoval, "máte někdo pistoli`?"

Oba zavrtěli hlavou. Rodin šel ke stolu a vytáhl masívní MAB ráže 9, který měl pro osobní potřebu. Zkontroloval zásob-nţ, znovu jej zacvakl a pak zbraň nabil. "Znáte tuhle bouchač-ku?" Montclair kývl. "Jako svoje boty," řekl a vzal si ji.

Viktor přinesl klíče a doprovodil dvojici do Montclairova po-koje. Když se vrátil, Rodin si zapínal svrchník. "Jdeme, desátnţu, máme práci"

Téhož dne po setmění se k vídeňskému letišti ve Schwechatu snášel vanguard společnosti BEA, letící z Londýna. U jednoho zadního okna ležel na sklopeném opěradle světlovlasý Angli-čan a díval se na naváděcí světla, rozzářená kolem přistávají-cího letounu. Vždycky se s požitkem díval, jak se stále více přibližují, až se nakonec zdálo, že letadlo dopadne na trávník, před přistávací plochou. V poslední chvíli však matně osvět-lená, nezřetelná tráva, číselná návěští, ba i světla zmizela, místo nich se objevil černolesklý beton a teprve potom se kola dotkla země. Přesnost přistávání ho fascinovala. Měl přesnost rád.

Z vedlejšího sedadla po něm nervózně pomrkával mladý Francouz z francouzské cestovní kanceláře na Piccadilly. Od poledního telefonického hovoru byl nesvůj. Když byl skoro před rokem na dovolené v Paříži, nabídl se ke spolupráci s OAS, ale prozatím dostal jediný úkol: zůstat v londýnské kan-celáři. Napíše-li mu někdo nebo zatelefonuje na jeho jméno, ale osloví ho "Milý Pierre ..:', musí jei okamžité a ve všem po-slechnout. Jinak až dodneška, do 15. června, nic. Telefonistka mu ohlásila, že má soukromţ hovor z Vídně. "Vienne en Autriche," dodala, aby rakouské město odlišila od stejnojmenného města ve Francii. Udiveně převzal hovor a sly-35

36 šel, jak mu někdo říká "Milý Pierre". Teprve po několika vteři nách si vzpomněl na své krycí jméno. Po obědě se vymluvil na záchvat migrény a vyhledal byt
poblíž South Audley Street, kde předal vzkaz Angličanovi, kte rý mu přišel otevřít. Angličana zřejmě nijak nepřekvapilo, že má za tři hodiny odletět do Vídně. Bez řečí si sbalil kufínli a oba odjeli taxíkem na letiště v Heathrowu. Když Francouz přiznal, že s placením v hotovosti nepočítal a vzal si jen pas a šekovou knížku, Angličan klidně vytáhl svitek bankovek a koupii dvě zpáteční letenky. Pak už na sebe skoro nepromluvili. Angličan se neptal, kam do Vídně jedou, ani s kým se mají setkat nebo proč, a také by mu to nebylo nic platné, protože Francouz to nevěděl. Dostal ien pokyn zatelefonovat do Vídně z londýnského ?etiště a po trţrdit pž`ílet na l:nce BEţA. Zavola? a ţ'orědfl) se. že se má po pž~íletu do ţch;, echatu hlásit u :nformací. To všecrţno ho zner vózňovalo a ukázněný klid A.ngličana po jeho boku mu vůbec nepomáhal, ba ještě víc ho znePokojoval. U informací v hlavní hale řekl své jméno hezké m?adé Raku šance, ta prohledala přihrádky a podala mu vzkaz na žlutém blanketu. Byl stručný: "Volat 6144 03, pana Schulze: ` Obrátil se a zamířil k řadě telefonních automatů u zadní stěny hlavní haly. Angličan mu poklepal na rameno a ţ,ukázal k přepážce s nápisem Geldwechsel. "Budete potřebovat drobné," řekl plynnou franštinou. "Azii Rakušané nejsou tak štědří: ` Francouz se začervenal a rychle vykročil k pultu směnárny. Angličan se pohodlně usadil do rohu jedné čalouněné pohov ky u zdi a zapálil si další dlouhou anglickou cigaretu s filtrem. Za chvili se Francouz vrátil s několika rakouskými bankovka mi a hrstí mincí. Šel k telefonům, našel si prázdnou kabinu a ihned vytočil číslo. Na druhém konci mu dal Herr Schulz strohé a přesné pokyny. Trvalo to jen pár vteřin, pak telefon zmlkl. Mladý Francouz se vrátil k pohovce a blondýn k němu
vzhlédl.
n On y va?"zeptal se.
nOn y vo." Na odchodu Francouz blanket se vzkazem zmač-
kal a zahodil na zem. Angličan jej zvedl, narovnal a přiložil k plameni svého zapalovače. Papír vzplál a jeho zčernalé zbyt-ky rozdrtila elegantní semišová bota. Mlčky ţyšli z budovy a zamávali na taxi. Centrum Vídně zářilo světly a tonulo v automobilech, takže tagţ dojel ke Kleistovu penziónu až za čtyřicet minut. "Tady se rozloučíme. Měl jsem vás zavést sem, ale pokračo-vat v jízdě. Máte jít rovnou do pokoje 64. ţekají vás." Angličan přikývl a vystoupii z auta. ftidič se tázavě obrátil k Francouzovi. "JerYte dál," slyšel, a taxi zmizelo v ulici. Angli-čan pohlédl na starý švabachový nápis na tabulce s označe-ním ulice a pak na hranatá, modernější písmena nad vchodem do Kleistova penziónu. Zahodil nedokouřenou cigaretu a vešel dovnitř. Recepční byl ke vchodu obrácen zády, ale dveře zavrzaly. Angličan zamířil ke schodům. Než se ho recepční stačil zeptat, co si přeje, ledabyle na něho kývl jako na sluhu a suverénně řekl: n Guten Abend." nGuten Abencţ mein Herr;" odpověděl automaticky recepční, a než to dořekl, blondýn

mu zmizel z očí, protože bral schody po dvou, aniž to vypadalo, že spěchá. V prvním patře se zasta-vil a nahlédl do jediné chodby, která od schodů vedla.

Nejbližší dveře měly číslo 68. Přestože na další číslice nebylo vidět, odpo-čítával dveře až tam, kde by měla být čtyřiašedesátka. Dělilo ho od ní sedm metrů chodby. Na levé straně byly před čtyřiašedesátkou dvoje další dveře a na pravé nevelký výkle-nek, zčásti zakzytý velurovým závěsem na laciné mosazné tyči.
Pozorně si výklenek prohlédl. Zpod závěsu, který končil de-set centimetrů nad podlahou, ţyčnívala špička černého střeví-ce. Otočil se a sešel znoţ-ţz do haly. Tentokrát byl recepční po-hotovější. Stačil aspoň otevřít ústa. "Spojte mě, prosím, s pokojem 64," řekl Angličan. Recepční se mu vteřinu zkoumavě díval do očí
a pak poslechl. Po chvilce se obrátil od malé ústředny, zvedl telefon na pultě a poda? jej hostovi. "Nezmizí-li ta gorila z vvklenku do patnácti vteřin, vracím se domů;' řekl blondýn a zavě^il. Pak znovu vystoupil po scho-dech. Nahoře se díval, jak se dveře čtyřiašedesátky otvírají a vy-chází z nich podplukovnţ Rodin.
Chvíli se na Angličana na konci chodby pátravě díval, načež tlumené zavolal: "Viktore." Z výklenku se vynořil obrovský Polák a díval se z jednoho na

38 druhého. Rodin řekl: "To je v pořádku. ţekám ho: ` Kowalski se zakabonil. Angličan vykročil. Rodin ho uvedl do pokoje. Vypadalo to tam jako v odvodové místnosti. Stolek posetý papíry nahrazoval stůl předsedajícího. Za ním stála jediná obyčejná, židle, která v pokoji byla. Ale k ní byly z obou stran přistaveny židle přinesené ze sousedních pokojů a na nich seděli Montclair a Casson, kteří si příchozího zvědavě prohlíželi. Před stolem žádná židle nestála. Angličan se rychle rozhlédl, vybral si jedno z křesel a otočil je čelem ke stolu. Než dal Rodin Viktorovi další instrukce a zaţţřel dveře, Angličan už pohodlně seděl a upíral oči na Cassona a Mont claira. Rodin si sedl na prostřední židli. Několik vteřin si muže z Londýna prohlížel. To, co viděl, se mu zamlouvalo, a v lidech se vždycky vyznal. Angličan měl kolem sto osmdesáti centimetrů, mohlo mu být něco málo přes třicet a byl hubené atletické postavy. Vypadal, že je v dobré kondici, měl opálený obličej s pravidelnými, ale nijak nápad nými rysy, a ruce mu klidné ležely na opěradlech křesla. Umí se ovládat, řekl si Rodin. Znepokojovaly ho však jeho oči. Znal měkký, vlhký zrak slabochů, mdlý, kalný pohled psychopatů a ostražité oči vojáků. Angličanovy oči hleděly zpříma a upíra ly se na Rodina s naprostým klidem. Jejich duhovky byly skvr nitě šedé, takže pžţpomínaly opar mrazivého zimního rána. Teprve po několika vteřinách si Rodin uvědomil, že nemají žádný výraz. At se za jejich kouřovou clonou rojily jakékoli myšlenky, navenek neproniklo nic, a v Rodinovi zahlodala ne jistota. Jako všichni lidé, utváření pevným systémem a předpi sy, neměl rád nic nepředvídatelného, nekontrolovatelného. "Víme, kdo jste," začal stroze. "Asi bych se měl představit. Jsem podplukovník Marc Rodin. . " "Vím," řekl Angličan, "operační šéf OAS. Vy jste major René Montclair, pokladník, a vy pan André Casson, hlava pařížské ho podzemí" Přitom se na všechny tři podíval a sáhl po cigare té. "Zřejmé jste dobře informován," ozval se Casson, když se dí
vali jak si host zapaluje. Angličan se zaklonil do křesla a vy foukl první proud dýmu. "Pánové, mluvme otevřeně. Já vím, kdo jste vy, a vy víte, kdo jsem já. Všichni máme nezvyklé povolání. Vás stíhají, kdežto já si mohu jezdit, kam chci, a bez dozoru. Já pracuji za peníze, vy z idealismu. Ale prakticky vzato, jsme všichni profesionálové. Proto si nemusíme hrát na schovávanou. Vy jste si o mně opatřili informace. Když se takové informace shánějí, je nemožné, aby se o tom nedověděl ten, koho se týkají. Přirozeně jsem chtěl vědět, kdo se o mne tak zajímá. Mohl to být někdo, kdo se chce pomstít, nebo někdo, kdo mne chce zaměstnat. Musel jsem mít jistotu. Jakmile jsem zjistil, která organizace o mne má zájem, stačily mi dva dny v novinovém
archívu Britského muzea, abych se o vás a o vaší organizaci dověděl vše potřeb-né.
Takže návštěva vašeho poslíčka mne dnes odpoledne nijak nepřekvapila. Bon. Vím, kdo jste a koho zastupujete. Ted bych rád věděl, co chcete: ` Chvíli bylo ticho. Casson a Montclair tázavé pohlédli na Ro-dina. Podplukovník z alžírské fronty a atentátník se na sebe upřeně dívali. Rodin měl s ostrými chlapy dost zkušeností,

aby poznal, že muž, kterého má před sebou, je přesně to, co potře-buje. Od té chvíle nevnímal Montclaira a Cassona o nic víc než nábytek. "Protože jste prostudoval dostupné archívy, nebudu vás una-vovat objasňováním motivů, které jsou
hnací silou naší organi-zace a které jste přesně charakterizoval jako idealismus.
Jsme přesvědčeni, že Francii dnes vládne diktátor, který poskvrnil naši vlast a zprostituoval její čest. Jsme přesvědčeni, že jakmile zemře, jeho režim bezpodmínečně padne a Francie se vrátí do rukou Francouzů. Z šesti akcí, kterými se ho naši stoupenci pokusili zlikvidovat, byli tři odhaleny hned v přípravném sta-diu, jedna prozrazena den před provedením a dvě se uskuteč-nily, ale bezúspěšně. Uvažujeme, ale zatím jen uvažujeme, o tom, že bychom tuto práci zadali profesionálovi. Nechceme ovšem vyhodit peníze jen tak. V prvé řadě bychom rádi věděli, jestli je to možné" Rodin mazaně vyložil karty. Při poslední větě návštěvníkovi v ledových šedých očích zajiskřilo. "Neprůstřelný člověk se ještě nenarodil," řekl Angličan. "Stu-peň de Gaullovy zasažitelnosti je vysoký. Zabít ho
samozřejmé lze. Jde o to, že je dost malá šance na únik. Diktátora, zasažitel-ného
na veřejnosti, odstraní nejjistěji fanatik, ochotný při aten-tátu zahynout. Vidím," dodal s lehkou ironii, "že navzdorv vaše-mu idealismu se ve vašich řadách
dosud nikdo takový nenašel. Jak Pont-de-Seine, tak Petit-Clamart skončily fiaskem
proto, že nikdo nebyl ochoten riskovat svůj život v zájmu absolutní jisto ty." "I teď
jsou francouzští vlastenci, kteří..:' začal rozhorleně Casson, ale Rodin ho jediným gestem umlčel. Angličan se na něho ani nepodíval. "A co profesionál?" zeptal se Rodin.

"Profesionál nejedná z nadšení, a je proto klidnější a může se vyhnout elementárním chybám. Protože není idealista, ne začne v poslední chvíli uvažovat, kdo další by mohl při výbu chu či při čem chcete zahynout, a protože je profesionál, vypočítal si riziko všech možných náhod. Proto má větší šanci na úspěch než kdokoli jiný, ale ani on nezačne s přípravami operace driv, dokud si nevypracuje plán, který mu umožní ne jen úkol splnit, ale také bez úhony uniknout: ` "Myslíte, že vypracovat plán, který by umožnil zabít Velkove zíra a uniknout, je reálné?" Angličan chvíli mlčKy pokuřoval a soustředěně se díval

z okna. "V zásadě ano," řekl. "V zásadě je to vždycky možné, pokud je na přípravu dost času, jenže v tomto případě by to bylo krajně nesnadné. Nesnadnější než u jiných terčů" "Proč nesnadnější než u jiných?" zeptal se Montcla,ir.

"Protože de Gaulle o tom ví. Ne o konkrétních přípravách, ale o zásadním záměru. Všichni slavní lidé kolem sebe mají tělesné stráže a tajné policisty, ale po několika letech, když k žádnému vážnému pokusu o atentát nedochází, bezpečnost ní opatření zformální, zmechanizují se a ostražitost se sníží. Kulka, iţterá terč vyřídí, přilétá naprosto neočekávaně, a proto způsobí z:natek. V něm se atentátnţ ztratí. V daném případě však s takoţţvm snížením ostražitosti a zmechaničtěním ostra hy nelze poč:tat, a kdyby kulka terč zasáhla, bylo by dost těch, kteří by zmatk;:;. nepropadli, ale naopak by se pustili za aten tátníkem. Provést by se to dalo, ale byl by to jeden z nejtěžších úkolů, jaké dnes na světě jsou. Chápejte, pánové; vaše akce nejenže selhaly, ale také to zavařily každému dalšímu." "Vţpřípadě, že se rozhodneme zadat tu práci profesionální mu atentátníkovi. . : ` začal Rodin. "Nic jiného než profesionál vám nezbývá," vpadl mu klidně do řeči Angličan. "Proč by ne? Ještě pořád máme dost lidí, kteří by to dokázali udělat z čistě vlasteneckých důvodů:'

"Ano, ještě pořád máte Watina a Curutcheta," odpověděl blondýn. "A jistě by se někde našli i další Degueldrové a Basti-en-Thiryové. Jenže

vy tři jste mne sem nepozvali na nezávaz-nou besedu o teorii politických atentátů,
ani proto, že by se vám náhle nedostávalo schopných střelců. Pozvali jste mne, protože jste opožděně došli k závěru, že vaši organizaci infilt-rovali agenti francouzské tajné služby do takové míry, že jen málo vašich rozhodnutí zůstane delší dobu utajeno, a protože obličeje vás všech zná každý francouzský policista nazpaměţ. Proto potřebujete někoho neznámého. A máte pravdu. Má-li se věc uskutečnit, musí to provést neznámý pachatel. Zbývají jen dvé otázky: kdo a za kolik. Předpokládám, pánové, že na pro-jednání obchodní stránky věci jste měli dost času, nemám pravdu?"

Rodin se podíval na Montclaira a zvedl obočí. Montclair při-kývl. Casson rovněž.
Angličan se bez nejmenši'ho zájmu díval z okna. "Zabijete de Gaulla?" zeptal se Rodin. Mluvil tiše, ale jeho otázka zazněla pokojem jako výkřik. Anglíčan na něho
znovu pohlédl a oči měl stejně bezvýrazné jako předtím. "Ano, ale bude to stát hodně peněz."

"Kolik?" zeptal se Montclair. "Musíte pochopit, že tohle je práce, jakou člověk dělá jednou za život. Kdo ji udělá, víckrát už pracovat nebude. Šance, že ho nejen nechytí, ale ani nevypátrají, je velmi malá. Na takové práci musí vydělat tolik, aby z toho mohl žít až do konce života a mohl se zabezpečit před pomstou gaullistů. . . ` "Až bude Francie naše," řekl Casson, "nebude problém. . "V hotovosti," řekl Angličan. "Polovinu předem a polovinu pak." "Kolik?" zeptal se Rodin. "Půl milionu: `
Rodin rychle pohlédl na Montclaira a ten se ušklíbl. "To je mnoho peněz, milión nových franků." "Dolarů," řekl Angličan. "Půl milionu dolarů?" vykřikl Montclair a vstal. "Jste šílený?" "Ne," řekl
klidně Angličan, "ale jsem nejlepší, a proto nejdražší:" "Jistě by se dalo najít něco lacinějšího," řekl jízlivě Casson. "To jistě," řekl nepohnutě
Angličan, "lacinější lidi byste našli, jen byste pak zjistili, že si vyzvedli padesátiprocentní zálohu a zmizeli, případně se po čase omluvili, že z těch či oněch důvodů nemohli úkol splnit.
Kdo zadá práci nejlepšímu, musí platit. Cena je půl milionu dolarů. Uvážímeli, že vám jde vlastně o Francii, příliš si své vlasti neceníte." Rodin, který se této výměny názorů neúčastnil, pochopil. "Touché. Jde o to, monsieur, že půl milionu dolarů v hotovosti nemáme" "To vím," odpověděl Angličan. "Chcete-li, aby se to provedlo, budete je muset někde sehnat. Chápejte, já tu práci nepotřebu ji. Po svém posledním angažmá mám dost, abych si mohl ně kolik let dobře žít. Ale představa, že bych mohl mít dost na celý život, je lákavá. Za tu cenu jsem proto ochoten podstoupit i mi mořádně vysoké riziko. Vaši přátelé žádají odměnu ještě větší Francii. Ale rizika se bojí. Je mi líto. Nemůžete-li si opatřit žádanou částku, pak se musíte spokojit s vlastními akcemi a s tím, že vám je policie pokaždé překazí" Zamáčkl cigaretu a zvedal se z křesla.
Současné se zvedl Rodin. "Posaďte se, monsieur.'Iţ peníze opatříme:`

Oba si sedli.

"Dobrá," řekl Angličan, "ale mám své podmínky."

"A to?"

"Někoho neznámého potřebujete především proto, že fran-

couzská policie je o tajných záležitostech vaší organizace sou stavně informována zevnitř. Kolik lidí z vaší organizace ví o tom, že chcete najmout cizince, konkrétně mne?" "Jen my tři. Rozhodl jsem se pro to den po popravě Bastiena Thiryho. Od té chvíle jsem si opatřoval veškeré informace sám. Kromě nás není do věci zasvěcen nikdo: ` "A nikdo další se to dozvědět nesmí," řekl Angličan. "Všechny záznamy o schůzkách, všechny informační materiály bezpod mínečně zničit. Všechno si jen pamatovat. Víte to vy tři a nikdo jiný. Vzhledem k tomu, co se v únoru stalo Argoudovi, si vyhra zuji právo všechno zrušit, bude-li někdo z vás tří zatčen. Proto byste měli zůstat někde v bezpečí a pod přísnou ochranou až do té doby, než bude úkol splněn. Souhlasíte?" hD áccord Co dál?"

"Za přípravy odpovídám sám, stejně jako za provedení. O po drobnostech se nebudu před nikým šířit, ani před vámi. Zkrát-ka se ztratím. Žádné další zprávy

ode mne nedostanete. Máte moje londýnské telefonní číslo a mou adresu, ale jakmile
budu moci odjet, nebudou vám nic platné. Spojení přes Londýn se mnou navážete zásadně jen v mimo-řádně naléhavém případě. Jinak ve styku nebudeme. Nechám vám adresu své švýcarské banky. Až od ní dostanu zprávu, že tam bylo uloženo prvních dvé stě padesát tisíc, anebo až budu hotov s přípravami, dám se do práce. Jak rychle budu postupo-vat, o tom rozhodnu výhradně sám a nikdo mi nebude do niče-ho
mluvit. Souhlasíte`?" "Dáccord. Ale naši lidé ve francouzském podzemí vám mo-hou poskytnout velmi užitečné informace. Někteří jsou na vy-sokých místech." Angličan o tom chvíli uvažoval. "Dobrá, až to budete vědět jistě, pošlete mi poštou telefonní číslo, nejraději pařížské, na které bych mohl volat odkudkoli z Francie. Odkud volám, neřeknu, ohlásím se na tom čísle jen proto, abych dostal nejno-vější informace o stavu prezidentovy ostrahy. Majitel telefonu nesmí vědět, proč ve Francii jsem. Řekněte mu jen, že pro vás něco dělám a že potřebuji jeho pomoc. ţím méně bude vědět, tím lépe. Prostě předá zprávu, nic víc. Také okruh jeho informátorů se musí omezit na ty, jejichž postavení umožňuje zjistit něco podstatného, a ne žvásty, které si mohu přečíst v novinách. Souhlasíte?"
"Dobrá. Chcete jednat naprosto sám, bez přátel a úkrytu. Prosím, na vaši odpovědnost. Co falešné doklady? Máme k dis-pozici dva vynikající padělatele."
"Dékuji, opatřím si je sám."
Do řeči se vmísil Casson. ţMám ve Francii celou organizaci, podobnou odboji za německé okupace. Mohu vám ji dát se vším všudy k dispozici, abyste se o ni mohl opřít: `
"Ne, děkuji. Radéji spoléhám na svou naprostou anonymitu. Je to nejlepší zbraň, jakou mám." "Ale kdyby něco selhalo, musel byste třeba utţat. . : ` "Selhat můžete jen vy. Nikdo z vaší organizace se mnou nţ bude mít spojení a nikdo o mně nebude vědět, a to z téhož důvodu, pane Cassone, proč jsem zde a ne jinde; protože
vaše organizace se hemží agenty a práskači" Zdálo se, že Casson každou chvíli vybuchne. Montclair otráveně hleděl z okna a lámal si hlavu, jak narychlo sehnat půl

44 milionu dolarů. Rodin se zamyšleně díval přes stůl na Angliča na. "Klid, André. Monsieur si přeje pracovat sám. Budiž. Je to jeho metoda. Neplatíme půl milionu dolarů někomu, kdo po třebuje takový komfort jako naši atentátníci"
"Rád bych věděl," zavrčel Montclair, "kde vezmeme tak rych le tolik peněz."
"At vaše organizace vyloupí pár bank," navrhl klidně Angli čan. "V každém případě je to naše věc," řekl Rodin. "Chcete se ještě na něco zeptat, než se náš host vrátí do Londýna?" "Kde máme záruku, že si nevyzvednete dvě stě padesát tisíc a nezmizíte?" zeptal se Casson. "Řekl jsem vám, messieurs, že hodlám odejít na odpočinek. Nemám zájem, aby mne ostřelovalo půl armády bývalých vý sadkářů. Na svou ochranu bych musel vydat víc peněz, než mám. Brzy by mi došly."
"A kde máte záruku," trval na svém Casson, "že nepočkáme, až práci odvedete, a neodmítneme vám druhou polovinu dát?" "V tomtéž," odpověděl bez váhání Angličan. "Pak bych vyúč tování provedl sám. A terčem byste, pánové, byli vy tři. Ale k tomu myslím nedojde, nemám pravdu?" Znovu se ozval Rodin. "Takže je-li to všechno, nemusíme myslím našeho hosta déle zdržovat. Vlastně. . . ještě něco. Vaše jméno. Pokud je chcete utajit, měl byste mít nějaké krycí. Mys lel jste na to už?" Angličan chvilku přemýšlel. "Mluvili jsme o stů:ání... Takže co třeba Šakal? Stačilo by to?" Rodin přikývl. "Naprosto. Dokonce se mi to h'bí"
Doprovodil Angličana ke dveřím a otevřel je. Viktor vyšel z výklenku a přistoupil k nim. Rodin se poprvé usmál a podal atentátníkovi ruku. "Co nejdříve se s vámi dohodnutým způso bem spojíme. Mohl byste zatím začít s povšechnou přípravou, abychom příliš neztráceli čas? Zatím bonsoár, pane Šakale: ` Polák se díval za hostem, který odešel stejně tiše, jak přišel. Angličan přenocoval v letištním hotelu a ráno nasedl na první letadlo do Londýna. V Kleistově penziónu zatím Casson a Montclair, kterýzni tři hodiny mezi devátou a půlnocí notně otřásly, zasypávali Rodi na opožděnými otázkami a námitkami.

"Půl miliónu dolarů," opakoval pořád Montclair. "Kde, pro-sím tě, splašíme půl milióну dolarů?" "Možná budeme muset poslechnout Šakala a vyloupit pár bank," odpověděl Rodin.

"Mně se ten chlap nelíbí; ` řekl Casson. "Všechno dělá sám, bez pomocníků. Takoví jsou nebezpeční. Nikdo je nemůže kon-trolovat" Rodin diskusi uzavřel. "Tak aby bylo jasno: vymysleli jsme plán, shodli jsme se na něm a našli jsme člověka, který je ocho-ten a schopen zabít za peníze francouzského prezidenta. V ta-kových lidech se trochu vyznám. Jestli se to někomu může podařit, tak jemu. Teď už jsme partii rozehráli. Hrejme dál se svými figurkami a on al hraje, jak umí"

3

V druhé z>olovině čenţna a po celý červenec 1963 otřásala Francii vlna loupežných přepadení bank, klenotnicnţí a pošt, jakou tato země dosud nezažila a jaká se už nikdy neopakova-la. Autentické detailv zaznamenáváme. Téměř den co den mířilv někde ve Francii na bankovní za-městnance pistole, samopaly a pušky s upiiovanými hlavněmi. Přepady klenotnictví byly tak časté, že policie ještě nevyslechla roztřesené, často krvácející klenotníky a jejich příručí, a už ji volali k dalšímu případu v témž revíru. Ve dvou městech byli zastřeleni dva bankovní úředníci, kteří se lupičům postavili na odpor, a na sklonku července byla si-tuace tak kritická, že byly nasazeny oddíly pořádkové pol:cie. která zasahuje při nepokojích a je všem Francouzům známá pod zkratkou CRS lCorps Républicain de Sécuritéţ a poprvé byly vyzbrojeny samopaly. Stalo se zvykem, že kdo veše). do banky, musel v hale projít kolem jednoho či dvou pořáţkových policistů v modré uniformě a s nabitou a,:zţomatickou zbraní. Na nátlak bankéřů a klenotnţů; kteří si na tuto pohromţ,z ostře stěžovali u vládních úřadů, se frekvence nočních policejních kontrol v bankách zvýšila, ale bezvýsledně, protože lupiči nebyli profesionální kasaři, kteří obratně otvírají bankovní trezory za hluboké noci, nýbrž obyčejní maskovaní gangsteři, ozbrojení a schopní střílet při sebemenším odporu. Nebezpečí hrozilo za bílého dne, kdy se v každé francouzské

bance a v každém klenotnictví mohlo nenadále objevit několik ozbrojených maskovaných mužů a rázně křiknout: "Haut les mains!"

Koncem července byli při různých přepadeních zraněni a zadrženi tři lupiči. Ukázalo se, že jeden patří ke kriminálnic-ké spodině, o níž bylo známo, že využívá existence OAS k bo-hapustému řádění, a druzí dva, dezertéři z někdejší koloniální armády, brzy přiznali, že jsou členy Tajné armády. Přes usi-lovné výslechy na policejním ředitelství se však ze žádného nepodařilo dostat, proč tak náhle propukla tato loupežná ho-rečka; uvedli jen, že s nimi navázal spojení jejich "patron" (šéf gangul a přidělil jim určitou banku nebo klenotnictví. Policie došla k závěru, že vězňové o účelu loupeží nevědí; byl jim slí-ben podíl, a protože byli nejnižší podřízení, udělali, co se jim řeklo. Francouzské úřady brzy pochopily, že za vlnou loupeží je OAS a že na něco rychle shání peníze. Ale na co, to odhalily až v první půli srpna, a úplně jinak. Nicméně v druhé polovině června to s přepady bank a dal-ších podniků, kde lze snadno a rychle přijít k penězům a dra-hokamům, začalo být tak vážné, že

vyšetřování převzal šéf pátracího oddílu kriminální policie. V jeho neuvěřitelně malé, papíry zavalené kanceláři na ústředí kriminálky přímo nad Seinou (Quai des Orfévres 361 byla vypracována přehledná zpráva o uloupené hotovosti a přibližné překupní hodnotě
zmizelých šperků. Koncem července překročila celková suma dva milióny nových franků čili čtyři sta tisíc dolarů. I když se odečetla značná částka, potřebná na
výlohy s přípravou loupeží, a ještě větší částka na zaplacení zúčastněných gangsterů a dezertérů, zbýval podle komisařova odhadu ještě pořád dost velký obnos, jehož účel byl nejasný. V posledním červnovém týdnu dostal generál Guibaud, náčelník francouzské tajné služby, od vedoucího své stálé kanceláře v Římě zprávu, z
níž vyplývalo, že tři nejvyšší funkcionáři OAS, Marc Rodin, René Montclair a André
Casson se společně ubytovali v nejvyšším poschodí jednoho hotelu hned u Via Condotti. Zpráva dodávala, že přes zřejmou nákladnost tako-vého hotelu v luxusní čtvrti zabrala trojice celé poslední patro pro sebe a předposlední patro pro svou
tělesnou stráž. Ve dne v noci je totiž střeží neméně než osm nanejvýš zdatných bývalých členů cizinecké legie a ven se vůbec neodvažují. Zpočátku se zdálo, že se tam sešli k poradě, ale po jisté době dospěli pracovníci tajné služby k názoru, že trojice se jen mimořádně důkladně chrání proti podobnému únosu, jaký postihl Antoina Argouda. Při představě, jak se tři vúdcové teroristické organizace klepou strachem v římském hotelu, se generál Guibaud jízlivě pousmál a zprávu jako obyčejně zařadil. Dosud sice doznívalo ostré střetnutí mezi francouzským ministerstvem zahraničí na Quai d'Orsay a západoněmeckým ministerstvem zahraničí v Bonnu kvůli porušení německé územní svrchovanosti, k němuž došlo v únoru v mnichovském hotelu Eden- Wolff, ale Guibaud měl všechny důvody být s lidmi z akčního oddělení, kteří únos provedli, spokojen. Už pohled na to, jak vyděšení šéfové OAS berou do zaječích, mu byl dostatečnou odměnou. Potlačil jakési neblahé tušení, které se v něm ozvalo, když nahlédl do materiálů o Rodinovi; nechtělo se mu totiž věřit, že by se někdo jako Rodin tak snadno vylekal. Generál měl ve svém oboru nemalé zkušenosti, a protože se vyznal v politice i diplomacii, věděl, že další únos mu hned tak někdo nepovolí. Pravý význam opatření, kterými tato trojice z OAS chránila svou
bezpečnost, pochopil teprve mnohem později.

Na sklonku června a začátkem července Šakal v Londýně sy-
stematicky a cílevědomě pracoval. Ode dne, kdy se vrátil, se kromě jiného snažil získat a přečíst téměř všechno, co bylo o de Gaullovi napsáno. Stačilo zajít do místní knihovny a vy-hledat heslo o francouzském prezidentovi v Britské encyklopedii; na jeho konci našel obsáhlý seznam děl na toto téma. Pak napsal pod falešným jménem různým známým knihku-pectvím a dal si potřebné knihy poslat na
krycí adresu do jed-né ulice poblíž Hyde Parku. Dlouho do noci je pak ve svém bytě
studoval a wtvářel si co nejpodrobnější obraz o prvním muži Francie od jeho dětství až po současnou dobu. Většina načerpaných informací pro něho význam neměla, ale tu a tam narazil na nějakou zvláštní vlastnost nebo osobní libůstku, kterou si poznamenal do sešitku. O povaze francouzského prezidenta ho nejvíc poučil svazek generálových pamětí na-zvaný Na ostři meée (Le Fil de 1'Epéel, ve kterém Charles de Gaulle nejpronikavěji vyložil svoje názory na život, vlast a své poslání.
Šakal byl všechno jiné než líný a hloupý. Hltavě četl a pun tičkářsky vypracovával svůj plán. Měl schopnost uložit si do paměti obrovské množství konkrétních inforznací, které by se mu někdy mohly hodit. Ale přestože si z de Gaullových spisů a z knih, které o něm napsali jeho největší znalci, udělal o hrdém a domýšlivém francouzském prezidentovi detailní obraz, nevyřešil se tím zá kladní problém, který mu vrtal hlavou od chvíle, kdy se 15. června v Rodinově pokoji zavázai, že atentát provede. Ani na konci prvního červencového týdne neměl ještě odpověd na otázku, kdy, kde a jak by mělo k "zásahu" dojít.

Jako k poslední mu útočišti se uchýlil do studovny Britského muzea, a když svým obvyklým falešným jménem podepsal žádanku o studij ní povolení, začal prohledávat výtisky předního francouzské ho denţu Le ţgaro. Není přesně známo, kdy odpověd našel, ale dá se předpoklá dat, že v některém ze tří dnů pc 7. červenci. V té době mu při podrobném prověřování zpráv o každém roce de Gaullovy po litické dráhy od roku 1945 začalo nad jedním článkem z roku 1962 svítat, jak by se tento oříšek dal rozlousknout. Tehdy při šel na to, kterého dne Charles de Gaulle za každého počasí, třeba i nemocen a bez nejmenšího ohledu na osobní ohrožení vystoupí před zraky národa. Tím okamžikem se studijní obdo bí Šakalových příprav uzavřelo a začaly praktické přípravy. IţTež zaklapla na své místo poslední podrobnost, dalo to dlou hé hodiny přemýšlení. Proležel je na gauči ve svém bytě a s očima upřenýma na smetanově bílý strop si jako obvykle zapaloval jednu dlouhou cigaretu od druhé. Uvážil a zamítl nejméně deset možností, než konečně přišel na tu pravou, než objevil "jak", ktezým muselo být doplněno již stanovené "kdy" a "kde". Šakalovi bylo naprosto jasné, že v roce 1963 je de Gaulle nejen francouzským prezidentem, ale také nejbedlivěji a nej důmyslněji střeženou osobností západního světa. Sprovodit ho ze světa atentátem bylo, jak se brzy ukázalo, daleko nesnad néjší než zabít prezidenta Spojených států Johna F. Kennedy ho. Anglický atentátnţ o tom nevěděl, ale francouzští policej ní egperti, kterým Američané umožnili prostudovat bezpeč nostní opatření na ochranu prezidenta Kennedyho, se vrátili s poněkud pohrdavým názorem na to, jak americká tajná služ-ba tuto ostrahu provádí. Americké metody tenkrát odmítli a fakta jim dala za pravdu, když byl v listopadú 1963 John Kennedy zavražděn pološíleným a nepříliš ostražitým amaté-rem, zatímco Charles de Gaulle žil dál až do odchodu na odpo-činek a do dne, kdy pokojně skonal ve svém domé. Ale Šakal věděl něco jiného. Věděl, že tajní policisté, kteří mu stojí v cestě, jsou přinejmenšírrn z nejlepších na světě, že bez-pečnostní aparát kolem de Gaulla nepřetržitě počítá s mož-ností atentátu na střeženého státnţa a že organizace, pro kterou Šakal pracuje, je prolezlá nespolehlivými lidmi. Měl tu výhodu, že mohl vsadit na svou anonymitu a na de Gaullovo cholerické odmítání spolupracovat se svou osobní stráží. Až přijde jeho den, pak přece jen pýcha, tvrdohlavost a absolutní pohrdání osobním ohrožením přinutí francouzského prezidenta vyjít na
několik vteřin pod širé nebe, i kdyby to bylo seberiskantnější.

Letadlo společnosti SAS z kodaňského letiště v Kastrupu vklouzlo po přistání v Londýně do řady před výstupní budovou, kousek popojelo a
zůstalo stát. Jeho motory ještě pár vteřin skučely a pak zmlkly. Za chviličku byly přistaveny schůdky a začal vystupovat a sestupovat zástup cestujících, loučících se s usměvavou letuškou u východu. Na vyhlídkové terase si jistý světlovlasý muž posunul černé brýle na čelo a přiložil k očím dalekohled. Toho odpoledne si prohlížel už pátý zástup vystupujících, ale protože terasa, vyhřátá dnes sluncem, byla plná lidí, kteří čekali na přilétající a snažili se je už na schůdcích zahlédnout, nebyl tento pozorovatel nikomu nápadný. Když se u dveří letadla objevil a napřímil osmý cestující, muž na terase zbystřil pozornost a sledoval ho dál. Tento pasa-žér z Dánska byl kněz nebo pastor v šedém knéžském obleku s kolárkem. Podle kovově šedých vlasů, přistřižených a sčesa-ných dozadu, vypadal skoro na padesátníka, ale tvář měl mladší. Byl vysoký, ramenatý a zřejmé se těšil dobrému zdraţtí. Stavbou těla se podobal muži, který ho pozoroval z terasy. Když zástup cestujících zašel do haly k pasové a celní kon-trole, Šakal vrátil dalekohled do své kožené aktovky, zavřel ji a klidně odešel skleněnými dveřmi a po schodech dolů do hlavní haly. Za čtvrt hodiny vyšel dánský pastor se svým příručním zavazadlem a kufrem z celní kontroly. Nikdo ho nečekal a jeho první kroky vedly k přepážce Barclayovy banky, kde se vyměňují
peníze. Podle toho, co o šest týdnů později řekl dánské policii, si zřejmě nevšiml, že vedle něho stojí u přepážky světlovlasý mladý Angličan, který jakoby čekal, až na něj přijde řada, ale ve skutečnosti si přes černé brýle potají prohlížel pastorův obličej. Aspoň si na nikoho takového nevzpomněl. Ale když vyšel z hlavní haly k autokaru společnosti BEA, který jel k budově aerolinii na

Cromwell Road, Angličan s ak tovkou šel několik kroků za ním. Do Londýna odjeli oba týmž autobusem. U aerolinii musel Dán chvíli čekat, než mu z nákladního přívěsu vyložili kufr, a pak prošel kolem vstupní kontroly k ta bulce se šipkou ukazující k východu a s mezinárodním slovem TAXIS. Mezitím Šakal obešel autobus a zamířil přes parkoviš tě autokarů k automobilu, který nechal stát na parkovišti pro zaměstnance. Položil aktovku na sedadlo svého otevřeného sportovnţo modelu, sedl si za volant, nastartoval a zajel až k levé zdi aerolinek, odkud měl výhled napravo, na dlouhou řadu taxţů čekajících na kolonádě. Dán nastoupil do třetího taxţu a odjel po Cromwell Road k Knightsbridgi. Sportovní vůz jel za ním. Taxţ vysadil zapomnětlivého kněze u malého, ale komfort nţo hotelu v Half Moon Street, kdežto sportovní vůz se pře hnal kolem vchodu a po chvíli si našel volný parkometr na druhém konci Curzon Street. Šakal zamkl aktovku do kufru, koupil si polední Evening Standard a za pět minut byl v hale hotelu. Dalších pětadvacet musel čekat, než Dán sešel dolů a odevzdal v recepci klíč od svého pokoje. Klíč se na háčku, kam jej recepční zavěsila, ještě chvilička houpal a muž, který seděl v hale, jako by čekal na někoho známého, sklopil po Dá nově odchodu do jídelny noviny a všiml si, že má číslo 47. Když po chvíli recepční odskočila do kanceláře kvůli rezervacím vstupenek pro kteréhosi hosta, muž v tmavých brýlích tiše a nepozorovaně vyklouzl nahoru po schodech. Pět centimetrů široký proužek slídy byl na otevření dveří číslo 47 slabý, protože dost těsně přiléhaly, ale slída vyztužená pružnou malířskou špachtlí to dokázala, a pérový zámek s cvaknutím povolil. Pastor šel jen na oběd, a proto nechal pas ležet na nočním stolku. Za třicet vteřin byl Šakal znovu na
chodbě; pouzdra s cestovními šeky se ani nedotkl, protože předpokládal, že pokud správa hotelu nenajde stopy po vlou-pání, bude se snažit pastora přesvědčit, že pas ztratil jinde. A nemýlil se. Dávno předtím, než Dán dopil po obědě kávu, Angličan nikým neviděn z hotelu odešel, a pastor teprve pozdě odpoledne, když obrátil celý pokoj naruby, oznámil správci, že se mu ztratil pas. Správce rovněž prohledal pokoj, a jakmile zjistil, že nic jiného, ani pouzdro s cestovními šeky,
nezmizelo, s veškerou diplomacii začal znepokojeného hosta přesvědčo-vat, že není
třeba volat do hotelu policii, protože pas podle všeho ztratil někde po cestě. Dán, slušný člověk a v cizí zemi trochu nejistý, si nakonec přece jen dal říct a uznal, že to tak asi bylo. Nazítří tedy hlásil ztrátu na dánském konzulátu, dostal cestovní doklady, s nimiž se po čtrnáctidenním pobytu v Londýně mohl vrátit do Kodaně, a dál na to nemyslel. Úředník konzulátu, který mu doklady vydal,
zapsal ztrátu pasu patřícího pastoru Peru Jensenovi ze Sankt Kjeldskirke v Kodani a dál na to také nemyslel. Bylo 14. července. Za dva dny postihla podobná ztráta jednoho amerického
studenta ze Syracuse ve státě New York. Po příletu na londýnské letiště předložil svůj pas u přepážky, kde si dal proplatit první cestovní šek. Když mu byly peníze vyplaceny, dal si je do náprsní kapsy bundy a pas schoval do pouzdra, které zavřel na zip a vrátil do malé kožené brašny. Potom sháněl nosiče, takže brašnu na okamžik odložil, a ta během tří vteřin zmizela. Nejdříve to hlásil nosiči, ten ho zavedl k informační přepážce společnosti Pan American a tam ho odkázali na
nejbližšţo letištního policistu. Ten si ho odvedl do kanceláře, kde mu stu-dent vyložil, jaký má problém. Vyšetřování vyloučilo možnost, že by si někdo vzal brašnu omylem místo své, a bylo tedy sepsáno hlášení, které případ kvalifikovalo jako záměrné odcizení. Angličané se vysokému a urostlému mladému Američanovi omluvili a vyjádřili politcvání nad výskytem kapsářů a zlodějů zavazadel na veřejných místech; informovali ho o četných opatřeních, která ?etištní orgány podnikly, aby přilétající cizince před těmito delikventy chránily. Američan smířlivě přiznal, že jeho přítele jednou podobně okradli na nádraží Grand Central v New Yorku. Hlášení pak automaticky oběhlo všechna oddělení londýnské policie i s popisem pohřešované brašny, jejího obsahu a dokladů a pasu v pouzdře. Bylo řádně zaregistrováno, ale jak míjely týdny a po aktovce ani po jejím obsahu nebylo stopy, na celý případ se zapomnělo. Marty Schulberg zatím

zašel na americký konzulát na Gros venor Square, ohlásil, že mu byl ukraden pas, a dostal cestovní doklady, takže po měsíčním prázdninovém výletu do skot ských hor, na který se vypravil s jednou známou anglickou studentkou, mohl odletět zpátky do Spojených států. Ztrátu na konzulátě zapsali, oznámili americkému ministerstvu zahrani čí a jak v Londýně, tak ve Washingtonu na ni po čase zapo mněli. Kolik cestujících bylo. po pžlletu do Londýna a při vystupo vání z letadla podrobně zkoumáno dalekohledem z vyhlídko vých teras obou budov, vyhrazených pro zahraniční linky, to se nikdy nedovíme. Ti dva, kterým se ztratily pasy, byli sice různě staří, ale měli něco společného. Oba měřili kolem sto osmdesáti centimetrů, byli ramenatí a štţlí, měli modré oči a do značné míry se podobali nenápadnému Angličanovi, kte rý je sledoval a okradl. Jinak měl pastor Per Jensen osmačtyři cet let, šedivé vlasy a brýle se zlatými obroučkami, které si nasazoval na čtení; Mazţtymu Schulbergovi bylo pětadvacet, vlasy měl kaštanové a manažerské brýle s tlustými obrubami nosil pořád. Jejich fotografie pak Šakal zevrubně zkoumal v pracovně svého bytu poblíž South Audely Street. Celý den obcházel diva delní kostyméry, optiky a obchody s pánským obleţením ve West Endu, až se mu podařilo sehnat: modře stínované čiré kontaktní čočky; dvoje brýle, jedny se zlatými obroučkami a jedny s tlustou černou obrubou, obojí se světlými čočkami; kompletní výstroj složenou z černých mokasínů, trička, břízo vě bílých džínsů a blankytně modré nylonové větrovky se zi pem a červenobíle napletenými manžetami a límcem, všechno "made in NewYork", a z kněžské bílé košile, tvrdého kolárku a důstojného černého obleku. Z kněžských svršků pečlivě odstranil výrobní značku. Nakonec zašel do obchodu s pánskými parukami a příčesky, který měli v Chelsea dva homosexuálové. Tam si koupil dva přelivy, šedý a kaštanový, a vyslechl přesné a upejpavé poky ny, jak je používat, aby co nejrychleji dosáhl co nejlepšţo a nejpřirozenéji působícího výsledku. Na roztírání přípravků si přikoupil několik kartáčků. Ale jinak až na americký komplet nekupoval v žádném obchodě víc věcí než jednu. Nazítří,18. července, se v deníku Le ţgaro objevila malá za-strčená zpráva z Paříže. Oznamovala, že komisař Hyppolite Dupuy, zástupce šéfa pátracího oddělení kriminální policie, byl ve své kanceláři na Quai des Orfévres raněn mrtvicí a při převozu do nemocnice zemřel. Jeho nástupcem byl jmenován komisař Claude Lebel, vedoucí sekce pro vraždy, a vzhledem k návalu práce, jaký mívá pátrací oddělení v letních měsících, nastoupi do nové funkce ihned. Šakal, jenž četl denně všechny francouzské noviny, které se daly v Londýně sehnat, si zprávy všiml, protože ho její titulek přilákal slovem "criminelle", ale zvláštní pozornost jí nevěnoval. Než začal den co den hlídkovat na londýnském letišti, roz-hodl se, že po celou dobu příprav atentátu bude vystupovat pod cizím jménem. Opatřit si falešný britský pas je jedna z nejsnadnějších věcí na světě. Použil metody většiny profesionál-ních teroristů, pašeráků a dalších osob, které se při přechodu hranic potřebují vydávat za někoho jiného. Nejdříve si vyjel do údolí Temže rozhlédnout se po menších vesnicích. Na třetím hřbitově, na nějž zašel, narazil na náhrobek, který se mu hodil; patřil Alexandru Dugganovi, zesnulému v roce 1931 ve věku necelých tří let. Kdyby žil, byl by v červnu 1963 jen o několik měsíců starší než Šakal. Postarší vikář zdvořile a úslužné při-jal návštěvnţa, který se mu představil jako genealog amatér, pokoušející se sestavit rodokmen Dugganová rodu. Doslechl se prý, že v minulosti se nějací Dugganovi usadili právě v této vesnici. Farní matrika mu asi příliš nepomůže, ale chce se aspoň zeptat. Vikář se rozplýval laskavostí, a když se návštěvník cestou do kostela pochvalně zmínil o kráse této nenápadné normanské stavby a přispěi na opravy, atmosféru to ještě zlépšilo. Z matri-ky pak vyčetl, že ţnarţželé Dugganovi zemřeli v rozmezí po-sledních sedmi let a že jejich jediný neštastný syn Alexander byl na místním hřbitově pohřben před více než třiceti letý. Ša-kal ledabyle obracel stránky se záznamy o narozeních, svat-bách a úmrtích v roce 1929, a když došel k měsíci dubnu, padlo mu do oka Dugganovo jméno zapsané kostrbatým kněžským rukopisem.

54 Alexander James Quentin Duggan, narozen 3. dubna 1929 ve farnosti sv. Marka v

Sambourne Fishley. Poznamenal si podrobnosti, nadšeně vikáři poděkoval a odjel. Po návratu do Londýna se ohlásil na ústředním mat ričním úřadě, kde se ochotný mladý úřednili důvěřivě spokojil s vizitkou, podle níž byl společnţem jisté advokátské firmy v Shropshiru, a s vysvětlením, že se snaží vypátrat, kde žijí vnukové jedné jejich klientky, která nedávno skonala a zane chala jim dědictví. Jedním z vnuků je prý Alegander James Quentin Duggan, narozený 3. dubna 1929 v Sambourne Fishley ve farnosti sv. Marka. Jsou-li britští státní zaměstnanci slušně požádáni, snaží se co nejlépe vyhovět, a výjimkou nebyl ani tento mladý úřednţ. Vypátral v matrikách, že dotyčné dítě bylo zapsáno tak, jak uvádí tazatelova informace, ale zemřelo při dopravní nehodě 8. listopadu 1931. Za pár šilinků vystavil ţakalovi duplikát rod ného i úmrtnţo listu. Cestou domů se ţakal zastavil v jedné pobočce ministerstva práce a vyzvedl si tam formulář žádosti o pas, dále v hračkářství, kde si za patnáct šilinků koupil dět skou tiskárničku, a konečně na poště pro jednolibrový kolek. Doma vyplnil formulář Dugganovým jménem, uvedl jeho přesně vypočtené stáří, datum narození, atd., ale svou vlastní výšku a barvu očí a vlasů. Do rubriky zaměstnání napsal pro sté "obchodník". Z rodného listu opsal plná jména Duggano vých rodičů a jako osobu, která může údaje potvrdit, uvedl důstojného pána Jamese Elderlyho, vikáře farnosti sv. Marka v Sambourne Fishley, s nímž dopoledne mluvil a jehož plné jméno a titul doktora práv si přečetl na tabulce u kostelní brá ny. Vikářův podpis padělal tenkým rukopisem s pomocí jem ného pera a řídkého inkoustu; z písmen tiskárničky vysázel razítko "Farní úřad sv. Marka v Sambourne Fishley" a otiskl je vedle farářova jména. Duplikát rodného listu, žádost a kolek odeslal na pasové oddělení v Petty France. Duplikát umrtnţo listu zničil. Za čtyři dny, když četl ranní vydání ţgczra, přišel poštou na krycí adresu zbrusu nový pas. Po obědě si jej vy zvedl. K večeru zamkl byt a odjel autobusem na londýnské letiště, kde si koupil letenku do Kodaně, i tentokrát za hotové, aby nemusel použít šekovou knížku. Ve dvojitém dně svého kufžzlţu, v mezeře, do níž by se stěží vešel průměrně silný časo pis a která by se dala odhalit jen při velmi důkladné prohlídce,

ukryl dva tísíce liber, které před několika hodinami vyzvedl ze své soukromé schránky v trezoru jedné právnické firmy ve čtvrti Holborn.

Jeho návštěva Kodaně byla krátká a pracovní. Hned na le-tišti v Kastrupu si rezervoval u Sabeny na zítřejší odpoledne letenku do Bruselu. V hlavním městě Dánska už bylo na náku-py pozdě, takže se ubytoval v hotelu Angleterre na Kongens
Nytorv, královsky povečeřel U sedmi národů, při procházce parkem Tivoli si troGhu
zaflirtoval s dvěma dánskými blon-dýnkami a v jednu po půlnoci ulehl. Nazítří koupil v jednom z nejznámějších obchodů s pán-
ským oblečením v centru Kodaně černé vycházkové střevíce, ponožky, soupravu spodního prádla a tři bílé košile s límcem. Vybral jen to, co mělo značku dánského
výrobce. Bílé košile sice nepotřeboval, ale koupil je, aby měl v garderobě nějaký
"můstek" ke kněžské košili s kolárkem a náprsenkou, kterou si opatřil v Londýně pod záminkou, že je student teologie před vysvěcením. Nakonec si koupil dánsky psanou knihu o památných fran-
couzských kostelech a katedrálách. V jedné restauraci u jezera v parku Tivoli poobědval velkou studenou mísu a v 15.15 odle-těl pravidelnou linkóu do Bruselu.

4

Proč se tak nesporně talentovaný muž jako Paul Goosens po čtyřicítce dal na špatnou cestu, nechápali ani jeho nemnozí přátelé, ani jeho daleko početnější zákazníci, ani belgická policie. Po třicítce si jako spolehlivý zaměstnanec Fabrique Natio-nale v Liége udělal dobré jméno absolutně přesnou prací v oddělení, kde je přesnost bezpodmínečně nutná. O jeho poctivosti nikdo nepochyboval. V té době se z něho také stal jeden z předních firemních expertů na značně široký rejstřík zbraní, které tato vynikající firma vyrábí, od

nejmenších dámských automatických pistolí až po nejtěžší kulomety. Goosensova válečná minulost byla pozoruhodná. Ačkoli po okupaci zůstal zaměstnán ve zbrojovce, kterou nacisté zabrali a využívali pro válečné účely, pozdější vyšetřování jednoznač-ně dokázalo, že tajně spolupracoval s odbojem, že se podílel na budování sítě úkrytů pro sestřelené a prchající spojenecké letce a že v zaměstnání vedl sabotážní skupinu, jejíž zásluhou značná část zbraní expedovaných z Liege buď nikdy nevystře-lila, anebo po pátém výstřelu vybuchla a způsobila Němcům ztráty na životech. Byl tak skromný a plachý, že to všechno z něho museli jeho obhájci po válce vydolovat, aby to mohli vítězoslavně předložit soudu jako fakta svědčící v jeho pro spěch. Rozsudek se tak podstatně zmírnil; na
porotu zapůsobi lo také jeho překvapující přiznání, že se ke své odbojové činnosti nikdy nehlásil proto, že by ho poválečné pocty a řády přivedly do rozpaků. Počátkem padesátých let byla při výnosném prodeji zbraní jednomu zahraničnímu zákazníkovi zpronevěřena větší část ka peněz a podezření padlo na něho jako na vedoucího oddě lení, ale jeho představení důrazně policii odpověděli, že takové podezření je vzhledem k důvěryhodnosti pana Goosense směšné.

Ředitel ho hájil i před soudem. Ale předseda soudu zastával názor, že zneužít takto zaměstnavatelovy důvěry je tím trestu-hodnější, a Goosens dostal deset let.

Po odvolání mu byl trest snížen na polovinu. Pro dobré chování byl po třech a půl
letech propuštěn. Žena se s ním rozvedla a děti si nechala. Někdejší život dobře postaveného občana v pěkné zahradní vilce na jednom z hezkých předměstí Liége (mnoho jich tam nezu7, zmizel v ne-návratnu. A právě tak jeho místo u Fabrique Nationale. Najal si malv byz v Bruselu a později dům na předměstí; to když zbohatl jako obchodník dodávající ilegálně zbraně polovině
západoeţţropského
podsvětí. Na začátku šedesátých let se mu řţalo LÁrmurier neboli
Zbrojíř. Každý belgický občan, který předloží doklad o své stát-ní příslušnosti, si může v kterémkoli obchodě se sportovními nebo loveckými potřebami koupit smrtící zbraň, revolver, au-tomatickou pistoli či pušku. Goosens svůj občanský průkaz ni-kdy nepředkládal, protože prodej každé zbraně a příslušné munice se v obchodech zapisuje do denních záznamů i se jmé-nem kupujícího a číslem jeho průkazu. Goosens předkládal průkazy jiných lidí, bud' ukradené, nebo padělané.

Úzce spolupracoval s jedním z nejlepších brusélských kap-sážů, s člověkem, který

pokud nemarnil čas ve vězení-dokázal bez potíží vytáhnout z čikoli kapsy tašku s
osobními

doklady. A Goosens je od něho za hotové odkupoval. Měl také k ruce profesionálního padělatele, který koncem čtyřicátých let těžce doplatil na výrobu většího množství
francouzských franků, na nichž nedopatřením vynechal "u" v nápise "Banque de France" (byl tenkrát ještě mladý), a pak už se s mnohem větším úspěchem věnoval jen padělání pasú. Ostatně, když potřeboval opatřit zákazníkovi zbraň, nešel s pečlivě padělaným pasem do obchodu sám, ale vždycky místo sebe poslal nějaké-ho "nezaměstnaného" a "nesedícţo" zlodějíčka nebo herce ,
který odpočíval mezi dvěma útoky na uměleckou slávu.

Z jeho "štábu" znali jeho pravé jméno jen kapsář a padělatel. A ze zákaznţů jen někteří, zejména kápové belgického pod-světí, kteří se mu nejen nepletli do kšeftu, ale také ho do jisté míry chránili tím, že při zatčení odmítali prozradit,
odkud zbraně mají; prostě ho potřebovali. Belgické policii to sice nezabránilo, aby se o některých jeho obchodech dověděla, ale znemožňovalo jí to chytit ho se zbo-žím anebo získat výpověď, která by obstála před soudem a Goosense usvědčila. Tušila a podezírala ho, že má v bývalé garáži malou, ale dokonale vybavenou zbrojířskou dílnu, jenže ani po několikeré prohlídce neobjevila nic než nářadí na

ruční výrobu kovových medajlónků a upomínek na bruselské sochy. Při její poslední
návštěvě daroval Goosens vrchnímu inspekto-rovi na důkaz své úcty k strážcům zákona a pořádku figurku proslulého čurajícţo chlapečka. 21. července 1963 čekal bez obav na příchod Angličana, za kterého se mu telefonicky zaručil jeden z jeho nejlepších zákazníků, v letech 1960 až ? 962 žoldnéř v Katanze a nyní šéf

pasáckých gangů v bordelech hlavního města Belgie. Host přišel v poledne, jak sh'bil, a monsieur Goosens ho uvedl do své malé kanceláře za předsíní. "Byl byste tak laskav a sundal si brýle?" zeptal se, když se host posadil, a protože Angličan zaváhal, dodal: "Víte, já mys-lím, že bude lepší, když si jako obchodní partneři budeme co nejvíc důvěřovat. Nemáte žízeň?" Muž, který měl v kapse pas na jméno Alexander Duggan, si sundal tmavé brýle a pozorně si prohlížel zbrojaříčka, naléva-jícího do dvou sklenic pivo. Goosens si sedl za psací stůl, usrkl piva a klidně se zeptal: "ţím vám mohu posloužit, monsieur?"

`ţn

"Myslel jsem, že mě Louis ohlásí"
"Taky že ohlásil," přikývl pan Goosens. "Jinak byste tu nebyl." "Řekl vám, co dělám?" "Ne. Řekl jen, že vás zná z Konga, že ručí za vaši diskrétnost, že potřebujete střelnou zbraň a že jste ochoten zaplatit v hoto vosti, tedy v anglických librách." Angličan pomalu kývl. "Protože vím, co děláte vy, není dů-vod, proč byste neměl vědět, co dělám já. Ostatně zbraň, kterou potřebuji, musí být speciální puška s jistými neobvyklými do plňky. Já. . . se specializuji na odstraňování lidí, kteří mají moc né a bohaté nepřátele. Je jasné, že jsou obyčejně také mocní a bohatí. Není to vždycky snadné. Mohou si dovolit speciální ochranu. Taková práce vyžaduje přesný plán a správnou zbraň. A taková práce mě právě čeká. Budu potřebovat kulov-nici." Monsieur Goosens se znova napil piva a přívětivě přikývl. "To je vynikající. Takže jste odbornţ jako já. Začíná mne to lákat. Jakou kulovnici máte na mysli?" "Na typu tolik nezáleží. Spíše na omezených možnostech, které ta práce dává, a na tom, aby i při daných omezeních spolehlivě fungovala." Belgičanovi radostně zasvítilo v očích.
, Prostě unikátní exemplář;' předl potěšeně. "Zbraň zhotove , ná na míru pro jedinou osobu a pro jediné použití za neopako-vatelných okolností. Obracíte se na toho pravého. To mě láká, monsieur. Jsem rád, že jste přišel." Angličan se nad Belgičanovým profesionálním nadšením pousmál. "I já jsem rád, monsieur."
"A teď, prosím, o jaká omezení vám jde:" Především o omezenou velikost. Netýká se to délky, ale objemu hlavních součástí. Nábojová komora ani pouzdro zá-věru nesmějí být větší než tohle. . : ` Zvedl pravou ruku, a spojil špičku prostředníku s konečkem palce do tvaru písmene O, které mělo v průměru necelých šest centimetrů. "To znamená, že to nemůže být opakovačka, protože písto-vou trubicí by se rozšířila, a z téhož důvodu nesmí mít ani velký spoušťový mechanismus;" řekl Angličan. "Myslím, že musí mít odsuvný závěr."
Monsieur Goosens kýval s očima obrácenýma ke stropu, jako by si v duchu podrobně poznamenával Angličanovy požadavky a kreslil pomyslný obraz pušky s nezvykle útlými součástmi. "A dál? Dál?" řekl tiše.
"Přitom nesmí ze závěru vyčnívat klika jako u mauzerovky 7.92 nebo u enfieldovky .303. Při nabíjení se musí dát závěr stáhnout dozadu jen ukazovákem a palcem. Spoušť nesmí mít lučík a musí být oddělitelná, aby se dala nasadit těsně před výstřelem: ` "Proč to?" zeptal se Belgičan.
"Protože celý mechanismus se musí vejít do trubkového

ukládacího a nosného pouzdra a to nesmí být nápadné. Proto nesmí mít větší průměr,
než jak jsem ukázal. Důvod ještě vy-světlím. Je možné, aby se spoušt dala odmontovat?" "Jistě, možné je skoro všechno. Dala by se, pravda, udělat jednoranová puška, která by se při nabíjení vzadu sklápěla. Tím by odpadl odsuvný
závěr úplně, ale přibyl by zase čep, takže by se zřejmě nic neušetřilo. Také by se
muselo všechno znovu projektovat a vyrobit, včetně speciálně tvarovaného kovu na závěr a komoru. V malé dílně to není lehké, ale možné to je" "Jak dlouho by to trvalo?" zeptal se Angličan. Belgičan pokrčil rameny a rozhodil rukama. "Bohužel několik měsíců: `
"Tolik času nemám."
"V tom případě se bude muset vzít hotová kulovnice
z obchodu a upravit. Pokračujte, prosím."
"Dobrá. Puška musí být lehká. Těžký kalibr nepotřebuji, běž-ná světlost na tu práci stačí. Ale chci krátkou hlaveň, ne delší než třicet centimetrů. . : ` "Z jaké vzdálenosti budete muset střílet?"
"To ještě není jisté, ale magimálně ze sto třiceti metrů." "Budete střílet do hlavy nebo do prsou?" "Nejspíše do hlavy. Možná bych mohl i do prsou, ale hlava je jistější" "Na zabití ano, ovšem při dobrém zásahu," řekl Belgičan. "A na dobrý zásah jsou jistější prsa. Aspoň když se střílí z lehké zbraně s krátkou hlavní na sto třicet metrů s možnými překáž-kami. Z toho, že si nejste jist, zda do hlavy či do prsou," dodal, "soudím, že vám někdo může vstoupit do rány:`
"Ano, může"

"Budete pak mít možnost vystřelit podruhé, uvážíme-li, že vytáhnout vystřelený náboj, vsunout druhý, zavřít uzávěr a znovu zamířit vám zabere několik vteřin?"
"S nejvétší pravděpodobností ne. Nějakou vteřinu bych mohl získat, kdybych střílel s tlumičem a naprosto se minul, ťa,kže výstřelu by si nikdo nevšiml. Ale i
kdybych hned první ranou prostřelil spánpk, potřebuji tlumič, abych stačil uniknout. Mu-sím mít několik minut čistého času, než někdo třeba jen zhru-ba odhadne, odkud kulka přiletěla." Belgičan znovu zakýval hlavou, tentokrát s očima upřenýma na podložku na psacím stole. "Pak by bylo lepší použít trhavý náboj. Několik vám jich do-dám s puškou. Víte, co myslím?" Angličan přisvědčil.
"Glycerín nebo rtut?"
"Myslím, že rtuí. Ta je mnohem čistší a lepší. Ještě néco k pušce?" "Bohužel ano. Aby byla co nejtenčí, nesmí mít předpažbí. Dřevěná pažba musí pryč. Pro střelbu bude mít jen opěrku jako samopal, trojdílnou, ale takovou, aby se všechny tři díly, horní, spodní i ramenní, daly rozšroubovat na tři samostatné kousky. Konečně musí mít co neúčinnější tlumič zvuku a puškový dalekohled. Obojí oddělitelné pro uložení a přepravu: ` Belgičan dlouho přemýšlel a upíjel přitom pivo, až je celé dopil. Angličan začal být netrpělivý. "Tak co, půjde to?" Monsieur Goosens iako by se probudil ze sna. Omluvně se usmál. "Odpusţte, prosím. Je to velmi složitá zakázka. Ale jistě, půjde to. Ještě se nestalo, že bych žádané zboží nesehnal. To, co jste vylíčil, je vlastné lovecká výpraţ-a, při které se výzbroj musí pronést přes jistá, nebezpečná místa tak, aby nebudila neimenší podezření. K lovecké vvpravé patří :ovecká puška, a budete ji mít. Ive tak malou, jako je dvaadvacítka, protože ta je na králíky a zajíce. Ani tak velkou jako je třístovka remingtonka, protože ta by se nikdy nedala směstnat do rozměrů, jaké žádáte. Myslím, že o takové zbrani vím a že se dá v některých bruselských obchodech snadno opatřit. Je to drahá zbraň, vysoce přesný nástroj. Nanejvýš spolehlivý, nádherně vybavený a přitom lehký a tenký. Nejvíc se užívá při lovech
na kamzíky a jinou menší vysokou, ale při trhavých kulkách se výborně hodí i na větší zvěř. Bude se, prosím, ten. . . tedy. . . pán pohybovat pomalu, rychle nebo vůbec ne?" " Bude stát na místě " "Pak je to tedy bez problémů. Udělat opěrku ze tří samostatných částí a

oddělitelnou spoušţ je čistě mechanická práce. Připojit k hlavni tlumič a zkrátit ji o dvacet centimetrů mohu sám. Ovšem s dvaceti centimetry hlavně se ztrácí také přes-nost. ţkoda. Jste dobrý střelec`?" Angličan kývl.
"Pak pro vás střelba ze sto třiceti metrů na nehybnou posta-vu není problém. Zvláště s dalekohledem. A tlumič vám udě-lám sám. Tlumiče nejsou složité, ale na míru se těžko shánějí, zvláště ty delší pro pušky, kterými se neloví běžně. Ale zmínil jste se, monsieur, o trubkovém pouzdře, ve kterém by se rozlo-žená puška přepravovala. Jak si je představujete?" Angličan vstal a přistoupil ke stolu. ţněl nad malým Belgi-čanem jako věž. Sáhl rukou do saka a Goosens se zachvěl. Poprvé si všiml, že vrahovy oči jsou pořád stejné. At se tváří jakkoli, zůstávají
potaženy šedými skvrnkami, které jako obláčky dýmu zakrývají každý výraz, jenž by
se v nich mohl objevit. Angličan vytáhl jen stri'brnou zasouvací tužku. Otočil k

sobě Goosensův blok a několik vteřin rychle kreslil. "Poznáváte, co to je?" zeptal se, když vrátil blok před puška-ře. "Aby ne; ` odpověděl Belgičan, pohlédnuv na přesně provede-ný náčrt. "Dobrá. Tak to celé se skládá z několika dutých aluminiových trubek, které jsou navzájem sešroubovány. Do této," ťukl špičkou tužky do nákresu, ..se uloží jeden díl opěry. Do téhle druhý. Obě tyto trubice tvoří tuhle část. Ramenní díl je tady. . . takhle. . . v celku. Jediná součást, která má dvojí funkci, aniž se musí upravovat. Tady," ukázal udivenému Belgičanov; :ţs, další část nákresu , "je trubka o největším průměru, do té se skrvje celý závěr. Na něj navazuje hned hlaveň. Má.me-li dalekohled, nepotřebuje-me samozřejmě mušku, takže když se Knţt rozmontuje, z téhle části se wndá všechno v celku. Poslední dvě části. . . tady a tady. . . mají uvnitř dalekohled a tlumič. ţbývají náboje. Iţ se

62 zasunou sem, na konec. Když se to všechno smontuje, nesmí nikoho napadnout, že uvnitř něco je. Když se kryt rozmontuje na těchto sedm částí, dají se z něho vytáhnout náboje, tlumič, dalekohled, puška a trojdílná opěrka a složit tak, že je z nich kompletní zbraň. Jasné?" Belgičan se ještě chvíli díval na plánek. Pak pomalu vstal a napřáhl k Angličanovi ruku. "Monsieur,"řekl uctivě, "to je geniální nápad. Dokonale utaje ná zbraň. A přitom je to tak prosté. To musím udělat" Angličana jako by se to netýkalo.
"Dobře;' řekl. "Teď termín. Musím ji mít do dvou týdnů. ţlo by to?" "Šlo. Z obchodu ji dostanu do tří dnů. 'Iţden zaberou úpravy. Dalekohled se dá koupit bez problémů. Jaký, to nechte na mně, vím, co bude pro těch vašich sto třicet metrů nejlepší. Dálku střelby byste si měl nastavit podle sebe. Zbývá vyrobit tlumič, předělat náboje a sestrojit pouzdro .. . ale ano. V tom termínu to musím stihnout, kdybych neměl spát. Ale neškodilo by, kdy byste přišel o pár dnů dřív, čistě pro případ, že bychom se ještě museli poradit o nějakých detailech. Můžete přijít za dvanáct dní?" "Ano, kdykoli mezi sedmým a čtrnáctým dnem ode dneška. Ale čtrnáct dní je nejzazší termín. 4. srpna musím být zase v Londýně "
"Přijdete-li prvního kvůli konečným úpravám, čtvrtého dopoledne bude všechno hotovo, monsieur." "Dobrá. Zbývá projednat vaše náklady a honorář," řekl Angličan. "Máte představu, kolik by to mohlo být`?" Belgičan chvíli přemýšlel. "Za takovou zakázku, se vší prací, která je s ní spojena, za provedené úpravy a svoji speciální kvalifikovanost musím žá dat tisíc anglických liber. Vím, že to přesahuje cenu obyčejné pušky. Ale toto nebude obyčejná puška. To musí být umělecké dílo. Jsem přesvědčen, že jsem jediný člověk v Evropě, který se takové práce dovede se ctí a se vší dokonalostí zhostit. Tak jako vy, monsieur, jsem ve svém oboru ten nejlepší. A nejlepší není zadarmo. K tomu připočteme nákupní cenu zbraně, ná boje, dalekohled a potřebný materiál... to znamená dvě stě liber navíc." "Platí," odpověděl bez námitek Angličan. Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl hrst pětilibrových bankovek, svázaných po dvaceti. Odpočítal pět stolibrových svazků. "Navrhuji," pokračoval klidně, "abych na úhradu vašich výdajů a také jako záruku složil zálohu pět set liber. Zbývajících sedm set přinesu, až se za jedenáct dní vrátím. Vyhovuje vám to?" "Monsieur,"řekl Belgičan a obratně skryl bankovky do kapsy, "je mi potěšením, že mám tu čest s

profesionálem a zároveň džentlmenem: ` "Ještě maličkost;' pokračoval host, jako by vůbec nebyl přerušen. "Nebudete se už pokoušet navázat spojení s Louisem a nebudete se vyptávat jeho ani nikoho jiného, kdo jsem a jaké je moje pravé jméno. Stejně tak nebudete pátrat, pro koho anebo proti komu pracuji. Pokusíte-li se o to, určitě se to dovím. V tom případě zemřete. Pokusíte-li se v den mého návratu upozornit policii anebo nastražit mi past, zemřete. Je to jasné?" Pana Goosense se to bolestně dotklo. Jak stál v předsíni a díval se na Angličana, v útrobách se mu svíjel úhoř strachu. Po-znal hodně tvrdých mužů z belgického podsvětí, když si k němu přišli objednat speciální či neobvyklou zbraň nebo jen obyčejný tuponosý
kolt. Byli to tvrdí chlapi. Ale na tomto cizin-ci, který se chystal zabít kohosi významného a dobře střeženého, bylo něco nepostižitelného a neproniknutelného. To nebyl tuctový gangster, ale velký muž, možná politik. Goosens se chtěl ohradit nebo mu něco ostrého říct, ale rozmyslel si to. "Monsieur," řekl pokojně, "nechci znát vůbec nic, co s vámi souvisí. Puška, kterou vám dodám, nebude mít výrobní číslo. Chápejte, pro mne je důležité, aby ke mně od vás nevedla žádná stopa, a ne abych se o vás dověděl víc, než vím. Bonjour, monsieur." Šakal vyšel na slunce a o dvě ulice dál zastavil volný taxík, v němž se pak vrátil do středu města a do hotelu Amigo. Tušil, že Goosens musí kvůli opatřování zbraní
spolupracovat s padělatelem, ale rozhodl se, že si raději nějakého najde šám. I v
tom mu pomohl jeho starý známý z Katangy Louis. Nebylo to těžké. Ve výrobě falešných osobních dokladů má
Brusel starou tradici a mnoho cizinců oceňuje jednoduchost, s jakou se tam potřebné papíry dají opatřit. Navíc se Brusel počátkem šedesátých let stal operační základnou koloniálních žoldnéřů, aspoň do doby, než se v Kongu objevily francouzské

64 a jihoafricko-britské jednotky a převzaly jejich úlohu. Po pádu Katangy se kolem barů v pochybné čtvrti potloukalo přes tři sta náhle nezaměstnaných "vojenských poradců" starého Tshombova režimu, mnozí s několika různými průkazy. ţakal našel, koho potřeboval, v baru poblíž rue Neuve; Louis mu tam sjednal schůzku. Když se představil, odešli do výklen ku v kouté. Šakal vytáhl řidičský průkaz se svým pravým jmé nem, vydaný před dvěma roky londýnskou městskou radou a ještě několik měsíců platný.

"Tohle," řekl Belgičanovi, "patřilo člověku, který už nežije. Protože mi v Anglii odebrali řidičský průkaz, potřebuji novou přední stranu na svoje jméno." Položil před něho pas s Dugganovým jménem. Padělatel se na pas podíval, všiml si, že je zbrusu nový, vydaný teprve před třemi dny, a chytrácky na Angličana mrkl. "En effet,"zabručel a rozevřel červený ž'idičský průkaz. Chvíli si jej prohlížel a pak zvedl oči. "Klidně, monsieur. Anglické úřady jsou džentlmenské. Zřej mě je vůbec nenapadne, že by se úřední doklady daly padělat, takže se proti tomu nijak zvlášt nepojišťuji. Tenhle list," klepl na papír přilepený k první straně řidičského průkazu a uvádě jící jeho číslo a celé jméno majitele, "se dá natisknout dětskou tiskárničkou. Vodotisk se napodobí snadno. To má být vše chno?" "Ne, ještě dva další doklady."

"Aha. Když dovolíte, bylo mi divné, že po mně chcete jen takovou maličkost. V Londýné máte jistě lidi, kteří by to za pár hodin svedli taky. Jaké další doklady?" ţakal mu je co nejpodrobněji popsal. Belgičan přimhouřil oči a začal přemýšlet. Vytáhl krabičku bastosek, nabídl Angli čanovi, který odmítl, a jednu si zapálil. "To není tak snadné. Francouzská legitimace, to by šlo. Před loh se tady dá sehnat dost. Rozumíte, člověk musí pracovat podle originálu, aby byl výsledek co nejkvalitnější Ale ten dru hý průkaz. Takový jsem myslím ještě neviděl. To je velice neob vyklá objednávka: ` Zmlkl a Šakal objednal u kolemjdoucího číšníka další pivo. Když číšník odešel, Belgičan pokračoval. "A taky ta fotografie. To nebude lehké. Říkáte, jiné stáří, jiná barva a délka vlasů. Obyčejně ten, kdo shání falešné doklady, chce mít v průkaze vlastní fotografii a jiné nacionále. Ale pořídit podobenku,
která by se vám nepodobala, to je komplikované" S očima upřenýma na Angličana vypil půl svého piva. "Na to bude potřeba sehnat někoho, kdo je zhruba tak starý

jako majitel průkazu a dost se vám podobá, aspoň v obličeji a tvarem hlavy, a ostříhat ho tak, jak říkáte. A jeho fotografii do průkazu nalepit. Pak už by bylo na vás, abyste se snažil vypadat jako on. Rozumíte mi?" "Ano," odpověděl Šakal. "Nějakou dobu to bude trvat. Jak dlouho můžete v Bruselu zůstat?" "Dlouho ne," řekl Šakal. "Musím odjet dost brzy, ale prvního srpna bych se mohl vrátit. ĄČtvrtého musím být zase v Londýně" Belgičan znovu chvíli přemýšlel a prohlížel si fotografii na-lepenou v pase. Pak vytáhl z kapsy kus papíru, opsal si na něj jméno Alexandra Jamese Quentina Duggana, zavřel pas a vrátil jej Angličanovi. Papír i řidičský průkaz si schoval do kapsy. "Dobrá. To by šlo. Ale musím mít vaši dobrou portrétní foto-grafii z poslední doby, zpředu i z profilu. To chce čas. A peníze. Taky na mimořádné výdaje. .. protože rzLožná budu muset s nějakým kolegou, který se vyzná v kapsařině, jet až do Fran-cie, abych ten druhý průkaz vůbec získal. Samozřejmě se na-před přeptám v Bruselu, ale kdyby to nestačilo. . " "Kolik'?" přerušil ho Angličan.

"Dvacet tisíc belgických franků" Šakal chvilku uvažoval.

"To je kolem sto padesáti anglických liber. Dobrá. Dám vám sto liber zálohy a zbytek po dodání:' Belgičan vstal.

"Takže abychom co nejdřív udělali ten portrét. Mám svůj ateliér." Odjeli taxíkem k malému suterénnímu bytu, necelé dva kilo-metry od baru. Ukázalo se, že je to ošumělý a zchátralý foto-ateliér, zvenčí označený jako komerční podnik specializovaný na pořizování pasových fotografii na počkání. Za oknem byla samozřejmé vystavena díla, která u kolemjdoucích vyvolávala dojem, že jde o vrcholy dosavadní fotografovy práce: dvě Podobizny culících se dívek, pří šerně retušované jedna svatební fotografie tak odstrašující, že zasazovala instituci manželství zdrcující ránu,
ţţa obrázky batolat. Belgičan sešel po schůdcích ke dveřím, odemkl je a uvedl hosta dovnitř.
O dvě hodiny
a Belgičan při něm proká
Fotografování t Ž čnost, jakou
autor fotografii za oknem zal profesionálnť
Veliký kufr v koutě, který odemkl zvláštním klíčem, nikdy nemohl mlil bohatý výběr nákladných aparátů a blesků
v sobě taj maskérských pomůcek včetně
barev a přeli
a navíc hromadu Ku, paruk, nejrůznějších brýlí a
skříňky s di vů na vlasy, příčes vadelními líčidly. afování
dostal Belgičan nápad, který jim V polovině fotţţáhradníkovi.
Když si po půl hodině líčení ušetž'il pátrání p rohlížel, skočil
náhle ke kufru a vytáhl paru Šakalůy obličej p ku.ţle?" zeptal
se.

"Co říkáte tom ar,ţ,ena našedo a zastřižena na ježka.

Paruka byla ob 5e tomu vaše vlasy podobaly, kdybyste si je
"Myslíte, že by ţ` zkrátil a obarvil? u a prohlédl si ji."Můžete zkusit, jak by to ţakal vzal paţK a,fii," navrhl.

vypadalo na foto án svého zákazníka šestkrát vyfotografoval
A vyšlo to. Belţ ţesl z temné komory hromádku kopii.0ba a po
půlhodině Pţíll nad stůl. Z papírů se na ně díval obličej se
napjatě nakl ţéno člověka. Plet měl popelavě šedou a pod starého a unave
y,ţ,ţ,hloubené únavou nebo bolestí. Neměl očima temné k2'un

a,1e šedivé vlasy budily dojem, že je přinej
bradku ani kní2',ţ, a to nijak statný. menším padesátn` řekl
posléze Belgičan. "To by snad šloţţ odpověděl ţakal,"že jste mě
musel půl hodi "Potíž je v tom,eŠtě mi nasadit paruku. To
všechno bych sám ny maskovat. A j tu umělé osvětlení, kdežto já budu muset

nestačil. A máţe Pod širý2n nebem: `

předložit doklad éţadí," opáčil padělatel."Ne že vy se nebudete

"Ale to přece f0tografii; fotografie se nebude přesně podo

přesně podobat totiž uvažuje ten, kdo vám bude kontrolovat

bat vám. Takhle 5e vám podívá na obličej, na skutečný obličej,
doklady. Napřed abyste předložil průkaz. Teprve potom uvidí a

pak vás vyzve, uŽ má podobu člověka, kterého oslovil. A to
fotografii. V ok ţţí, Hledá známky podobnosti, a ne naopak. jeho úsudek ovli

Za druhé mají tyhle fotografie dvacetpětkrát dvacet centi s7 metrů. Fotografie
na občanském průkaze bude mít třikrát čty-ři. Za třetí není příliš přesná
podobnost žádoucí. Jestli byl prů-kaz vydán před několika lety, je vyloučeno,
aby
se jeho majitel trochu nezměnil. Na téhle fotografii máte pruhovanou košili s
rozhalenkou. Takovým košilím se raději vyhýbejte, anebo na nich nikdy nenoste
rozhalenku. Berte si vázanku nebo šálu nebo svetr s ohrnovacím límcem. A za
čtvrté se dá všechno, co jsem s vámi udělal, snadno napodobit. Nejvíc samozřejmě
záleží na vlasech. Než tuhle fo-tografii předložíte, musíte si je dát ostříhat
na
ježka a obazvit našedo, třeba i sytěji než na fotografii, ale rozhodně ne méně.
Abyste vypadal stařeji a sešleji, dva tři dny se neholte. Pak se oholte břitvou,
ale špatně. Na několika místech se řízněte. To se starším lidem stává. A pozor
na
plet. Má-li vypadat zbědova-ně, musí být popelavá a unavená, jakoby vosková a
nemocná. Můžete si sehnat pár kousků korditu?" Šakal naslouchal padělatelově
přednášce s obdivem, i když mu na obličeji nebylo nic znát. Už pódruhé toho dne
měl mož-nost jednat s profesionálem, který svou práci bezpečně ovlá-dal. ftekl
si,
že musí Louisovi poděkovat až bude po všem. "Snad ano," řekl opatrně. "Když
se rozžvýkají a polknou dva tři kousky korditu, vyvo-lají za půl hodiny
žaludeční
nevolnost, nepříjemnou, ale ne tragickou. Navíc zbarví kůži do žlutošeda a zvýši
potivost obli-čeje. Používali jsme ten trik na vojně, když jsme simulovali,
abychom nemuseli na rajóny a na pochodáky." "Děkuji za radu. Poslední otázka:
Myslíte, že ty doklady stih-nete vyrobit včas?" "Z technického hlediska tomu nic
nebrání. Zbývá jediný pro-blém, sehnat originál toho druhého francouzského
dokladu. Až ho budu mít, půjde to rychle. Ale přijdete-li si začátkem srpna,
snad
bych to pro vás už mohl mít. Říkal jste. . . mys-lím. . . něco o záloze na
výlohy.
. " Šakal sáhl do náprsní kapsy, vytáhl svazek dvaceti pětilibro-tých bankovek a
podal jej Belgičanovi. "Jak vás najdu?" zeptal se.
"Stejně jako dnes:`
"To je příliš nejisté. Můj prostředník třeba nebude doma ane-bo v Bruselu. Pak
bych vás marně hledal: `

sa Belgičan chvíli přemýšlel."Od prvního do třetího srpna vás zvlášt.
Jenomže v obou se vyskytlo jisté slovo které ho zaujalo. s9 budu čekat každý
večer
od šesti do sedmi v baru, kde jsme se První z nich byl oběžník vyslaný z R
3(západní Evropa) dnes sešli. Když nepřijdete, bude to znamenat, že zakázku ru
a stručně shrnující depeši z jejich stálé kanceláře v Římé. Vy-šíte"
plývalo z ní že Rodin, Montclair
a Casson jsou i nadále zalezlí Angličan si stáhl s hlavy paruku a odmaskoval se
ručníkem ve svém podstřešním apartmá a že je nepřestává hlídat jejich
namočeným v odličovadle. Beze slova si uvázal kravatu a oblé osm strážců.0d
18. června, kdy se tam ubytovali, z hotelu ne-kl sako. Pak se obrátil k
Belgičanovi. vyšli. Z R 3 v Paříži byla do Říma
poslána posila, takže hotel je "Rád bych, aby mezi námi bylo ve všem jasno,"
řekl
tiše. Pří ve dne v noci pod dohledem. Jinak se dispozice nemění:
nepři-větivost mu z hlasu zmizela a z očí čišela mrazivá mořská bližovat
se, jen hlídat. Trojice v hotelu si před třemi týdny (viz mlha."Až budete s
prací
hotov, přijdete do baru, jak jste shţbil. zprávu R 3 z 30. červnal zavedla
způsob jak udržovat s vnějším Vrátíte mi ten nový řidičský průkaz a stránku,

kterou odlepíte světem spojení a u toho zůstává. Funkci kurýra zastává stále ze starého. Také negativy a všechny kopie fotografii, které jste Viktor Kowalski. Konec hlášení. teá udělal. Dále zapomenete jméno Duggan a jméno původní
Plukovník Rolland rychle otevřel koženou složku,1ežící ho majitele řidičského průkazu. Jméno na oba francouzské vpravo na stole vedle upilované dělové nábojnice ráže 105 doklady, které mi dodáte, můžete vybrat sám, ale musí to být ţ mm, která mu sloužila jako objemný popelník a už ted byla do jednoduché příjmení, ve Francii běžné. Ai mi doklady předáte, ; poloviny plná nedopalků cigaret Disque Bleue. Prolétl očima zapomenete i toto jméno. S nikým o zakázce nebudete mluvit. zprávu římské R 3 z 30. června až k odstavci, který hledal. Pokud některou z těchto podmínek porušíte, zemřete. Je to
jas Uvádělo se v něm že jeden ze strážců vychází každý den `
z hotelu a chodí na hlavní
římskou poštu. Tam je rezervována né?` Belgičan na okamžik vytřeštil oči. Po celé
tři hodiny si mys přihrádka poste restante na jméno jakéhosi Poitierse.0AS si lel, že Angličan je tuctový zákazník, kterému jde prostě o to, nevzala schránku na klíč, patrně ze strachu že by mohla být aby mohl v Anglii řídit auto a
ve Francii si z osobních důvodů vykradena. Veškerá pošta pro šéfy OAS je adresována Poitier-zahrát na staršího pána. Že možná z nějakého zapadlého bre
ţ sovi a odpovídá za ni úředník u přepážky poste restante. Po-toňského pž`ístavu pašuje do Anglie drogy nebo diamanty. Ale ţ kus uplatit úřednţa, aby tuto korespondenci vydal agentovi jinak je docela milý člověk. Ted viděl, že se mýlil. z R 3, se nezdařil. Úředník to hlásil svým nadřízenýzn a
na jeho "Jasné, monsieur." ţ
místo přišel starší zaměstnanec. Je možné, že poštu pro Poi-Za několik vteřin vyšel Angličan do noci.0 pět bloků dál si ţ tierse ted kontroluje italská tajná policie, ale R 3 má instrukce vzal taxţa k hotelu Amigo, a než tam přijel, byla půlnoc. j nenavazovat s Italy spolupráci. Uplatit úředníka se tedy nepo-Objednal si do pokoje studené kuře a láhev moselského, po ; dařilo, ale zkusit se to muselo. Poštu odnáší každý den do hote-řádné se vykoupal, aby smyl poslední stopy líčidla, a šel spat. lu strážce identifikovaný jako jistý Viktor Kowalski, bývalý de-Ráno se z hotelu odhlásil a odjel expresem Brabant do Paří sátník cizinecké legie a příslušník někdejší Rodinovy roty v In-že. Bylo 22. července. dočíně. Podle
všeho má falešné doklady, kterými se na poštov
ním úřadě prokazuje jako Poitiers, anebo pověřovací
dopis, Téhož dopoledne seděl za svým stolem šéf akčnţo oddélení který poště stačí. Pokud má Kowalski něco odeslat, čeká a prohlížel si dva listy, dvě kopie běžných hlášení, dodaných u schránky v hlavní hale, vhodí do ní dopisy pět minut před agenty jiných oddélení. V záhlaví obou průklepů byl seznam vybírací dobou a počká, až zřízenec poštu vybere a odnese šéfů oddělení, kteří měli kopii dostat. Jeho jméno bylo zaškrt k roztřídění. Pokusit se o zásah při přebírání nebo odeslání nuto.0bé zprávy přišly toho rána a za norználních okolností této korespondence by znamenalo použít jistého stupně násilí by je plukovník Rolland zběžně přečetl, zaregistroval,0č v nich a to Paříž zakázala.0bčas má Kowalski dálkový telefonický jde, uložil to někam do své obávané
paměti a každý list zařadil hovor z oddělení zámořských hovorů, ale ani tam se nepodaři-

70 lo vyzvědět objednané číslo nebo hovor odposlechnout. Konec hlášení. Plukovník Rolland složku zavž'el a vzal do ruky druhé hláše ní, které toho dne dostal. Byla to policejní zpráva od kriminál ky v Metzu, podle níž při běžné razii v baru vyvolal jeden muž rvačku a pž`izabil dva policisty. Na policejní stanici pak byl podle otisku prstů identifikován jako dezertér z cizinecké legie
jménem Sandor Kovacs, rodem Madar, v roce 1956 uprchlý z Budapešti. K informaci

z Metzu poznamenávala pařížská kriminálka, že Kovacs je známý gangster z OAS, na něhož byl dávno vydán zatykač pro spojení s teroristickými vraždami loajálních osobností v oblasti Bónu a Constantinu v roce 1961. Tenkrát spolupracoval s dalším teroristou z OAS, dodnes ne dopadeným Viktorem Kowalským, bývalým desátnţem cizi necké legie. Konec hlášení.

Rolland uvažoval o souvislosti těchto dvou zpráv. Přemýšlel o ní už celou hodinu. Nakonec stiskl bzučák před sebou, a když se ozvalo r0ui, mon colonel ; řekl: "Přineste mi materiály Vikto ra Kowalského. Hned" Za deset minut měl materiály z archívu ňa stole a hodinu je pak studoval. Jeden odstavec si přečetl několikrát. A když jiní Pařížané, zaměstnaní na méně vypjatých místech, pospíchali po chodnících k obědu, plukovník Ralland svolal poradu, které se účastnil on, jeho tajemník, znalec písma z dokumentačnţo oddělení o tři patra níž a dva statní muži z jeho prétoriánské gardy. "Pánové," řekl jim, "s nedobrovolnou, ale nepostradatelnou pomocí někoho, kdo není přítomen, složíme, napíšeme a ode šleme dopis: `

→Těsně před polednem dorazil šakalův vlak na pařížské nádraží Gare du Nord. Šakal odjel taxíkem do malého, ale pohodlného hotelu v rue de Suréne, která ústí na Place de la Madeleine. Nebyl to hotel takové úrovně jako Angleterre v Kodani nebo Amigo v Bruselu, ale Šakal měl důvody, proč si pro pobyt v Paříži vyhledat podnik skromnější a méně známý. Jednak zde chtěl pobýt déle a jednak bylo v Paříži na konci července dale-ko pravděpodobnější než v Kodani nebo Bruselu, že narazí na

někoho, kdo ho v Londýně letmo poznal pod jeho pravým jmé-nem. Doufal, že na ulici utají svou pravou tvář pod obvyklými černými brýlemi, které mu přiléhaly ke spánkům a na bulvá-rech zalitých sluncem byly zcela přirozené. Nebezpečí mu hro-zilo v hotelových chodbách a halách, kde ho mohl někdo za-hlédnout. A v tomto stadiu stál ze všeho nejméně o to, aby ho zastavilo něčí radostné "No ne, to je ale náhoda," a pak aby jeho jméno zaslechl recepční, který ho znal z hotelové přihláš-ky jako pana Duggana. Na jeho pobytu v Paříži nebylo jinak nic nápadného. Držel se v ústraní. Kávu s rohlíky snídal v pokoji. V lahůdkářství naproti hotelu si koupil anglický džem jako náhradu za mar-meládu z černého rybízu, kterou mu nosili se snídaní. K personálu byl neokázale zdvořilý, francouzsky mluvil pra-málo, a to ještě s tradičně strašlivou anglickou výslovností, a když byl osloven, škrobeně se usmál. Na správcovy snaživé dotazy odpovídal, že je navýsost spokojen a že děkuje. "Monsieur Duggan," řekla hoteliérova žena recepčnímu, "est extrémement gentil. Un vrai gentleman."Mysleli si to všichni. Přes den se zdržoval mimo hotel a chodil po turistických trasách. Hned první den si koupil podrobný plán Paříže a po-dle zápisníčku si zaškrtával na mapě pamětihodnosti, které ho zajímaly nejvíc. Obcházel je pak a prohlížel s nemalým zauje-tím, nezapomínaje ani na jejich architektonickou krásu či his-torické souvislosti. Tři dny se potuloval kolem Oblouku vítězství nebo posedá-val před Café de 1'Elysée a pozorně si prohlížel jak tento mo-nument, tak střechy velkých budov, obklopujících Place de 1'Etoile. Kdo by ho byl sledoval (ale nesledoval ho nikdol, byl by žasl, že Hausmannova architektura může být předmětem záj-mu tak oddaného a obdivného. A jistě by nikdo nehádal, že tichý a elegantní anglický turista, který si míchá kávu a po tolik hodin obhlíží okolní budovy, v duchu vypočítává úhly vý-střelu, vzdálenost z nejvyšších poschodí k věčnému plameni blikajícímu pod Obloukem a pravděpodobnost, s jakou lze uniknout po požárním žebříku z druhé strany a nepozorovaně se vmísit do rozhemženého davu.

ţtvrtého dne se rozloučil s Place de 1'Etoile a zašel do Pa-mátníku obětí odboje v Mont Valérien. Přinesl tam kytici, a průvodce, dojatý Angličanovým gestem k jeho Někdejším spolubojovníkům, se mu odmínil vyčerpávající prohlídkou s nepřetržitým výkladem. Ani si přitom nevšiml, že návštěvní kovy oči stále klouzají od vchodu

do krypty k vysokým zdem vězení, přes které nebylo z okolních střech do dvora pevnosti vidět. Po dvou hodinách se rozloučil zdvořilým "Thank you" a štědzým ale nepřehnaným spropitným. Zašel také na Place des Invalides, kterému z jižní strany vé vodí Hótel des Invalides, sídlo Napoleonovy hrobky a památ ník francouzské válečné slávy. Západní strana tohoto obrov ského náměstí, kterou tvoří rue Fabert, ho zajímala nejvíc a celé dopoledne proseděl v nárožní kavárně, u níž rue Fabert ústí na trojúhelníkové náměstíčko Place de Santiago du Chili. Odhadoval, že ze sedmého nebo osmého poschodí budovy, pod kterou seděl, to jest z domu č. 46 na rue de Grenelle, kde tato ulice protíná v pravém úhlu rue Fabert, by asi viděl zahrady před Invalidovnou, vchod na vnitřní nádvoří, větší část náměs tí a dvě tři ulice. Bylo to dobré místo pro poslední odpočinek, ale ne pro atentát. Za prvé bylo z horních oken ke schodům, u nichž budou mezi dvěma tanky zastavovat limuzíny, dál než dvě stě metrů. Za druhé by mu ve výhledu z oken domu č. 46 překážely nejvyšší větve hustých lip, které rostou na Place du Santiago a ze kterých pouštějí holubi špinavě bílá vyznamená ní na plece bezbranné sochy maršála Vaubana. Zklamaně za platil za sklenku mirierálky a odešel. Další den strávil u katedrály Notre Dame. Na tajuplném os trůvku Ile de la Cité našel sice dost zadních schodů, uliček a průchodů,.jenže od vchodu do katedrály k autům parkujícím u schůdků bylo jen pár kroků a okolní střechy byly buď příliš daleko, nebo zase příliš blízko, takže je policie zamoří hlídkami. Nakonec zašel na náměstí na jižním konci rue de Rennes. To bylo 28. července. Dříve se mu říkalo Place de Rennes, ale když gaullisté ovládli městskou správu, bylo přejmenováno na Pla ce du 18 juin, náměstí 18. června. ţakalovy oči se zatoulaly k nablýskané nové tabulce na zdi a zastavily se na ní. Vzpo mněl si, co před měsícem četl.18. červen 1940 byl den, kdy osamocený, ale hrdý exulant předstoupil v Londýně před mikrofon a řekl Francouzům, že prohráli bitvu, nikoli však válku.

Na tomto náměstí, z jihu ohraničeném podsaditou budovou montparnasského nádraží a plném vzpomínek na Pařížany

z válečné generace, atentátníka cosi zaujalo. Pomalu se rozhlí-žel po asfaltové ploše, kterou přetínal příval vozidel dunící po bulváru de Montparnasse a nabírající další proudy z rue d'Odessa a rue de Rennes. Pozorně obhlížel vysoké domy
s úzkým průčelím, které po obou stranách rue de Rennes čně-ly nad náměstí. Pomalu
přešel na jeho druhý konec a nahlédl přes mřížový plot do nádražního nádvoří. Hemžilo se auty a taxíky, které denně přivážely a odvážely desítky tisíc dojíždě-jících; bylo to jedno z velkých pařížských nádraží hlavní trati. Do konce
roku se z něho měla stát pustá, vysloužilá barabizna, dumající o lidských osudech
a historických událostech, roz-hodnutých v jejím ocelovém, dýmavém stínu. Nádraží
bylo určeno k demolici.#

Šakal se obrátil k nádvoří zády. Před sebou měl náměstí 18. června, na jehož protějším konci začínala rue de Rennes. Byl si jist, že právě sem francouzský prezident daného dne přijde a naposled. Na ostatní místa, která v předešlých dnech zkoumal, možná; ale sem určitě. Zakrátko montparnas-ské nádraží zmizí, sloupoví, které tolik pamatuje, bude roztave-no na předměstské ploty a nádvoří, jež bylo svědkem němec-kého pokoření a francouzského vítězství, se promění v obyčej-nou úřednickou kavárnu. Ale než se to stane, vrátí se sem muž v generálské
čepici se dvěma zlatými hvězdami. A to ještě po-řád bude z nejvyššího poschodí nárožního domu v rue de Ren-nes ke středu nádražního nádvoří nanejvýš sto třicet metrů. Cvičeným okem sondoval terén. Oba nárožní domy v rus de Rennes připadaly v úvahu nejspíš. Další tři méně a ostatní vůbec ne, protože úhel výstřelu by byl stále ostřejší. Právě tak mohl počítat s prvními třemi domy bulváru de Montparnasse, který protínal náměstí kolmo k rue de Rennes. Ostatní byly příliš

daleko. Z jiných domů před nádraží vidět nebylo, s výjim-kou nádražní budovy, ale
tu musel vyloučit, protože okna kan-celáří v poschodí budou plná tajných. Rozhodl
se, že nejdřív prozkoumá nárožní domy na západní straně rue de Rennes, a pomalu
zamířil ke kavárně na jejím východním nároží, ke Café Duchesse Anne.

Poznámka autora. Stczré montparnasské nádraii Gare Mont-parnasse bylo strženo v roce 1964 a na jeho místé vyrostly úředni budovy. Nové nádraži bylo postaveno o půl kilometru dále po trati.

7a

ţ4 Před ní se usadil několik kroků od burácejícţo proudu vozi del, objednal si kávu a zahleděl se na domy na druhé straně. Zůstal tam tři hodiny. Pak poobědval v alsaské restauraci Hansi na protější strané a zkoumal zase východní průčelí. Odpoledne se procházel a prohlížel si zblízka vchody domů, které vypadaly nejslibněji.

Nakonec zašel k budovám na bulváru de Montparnasse, ale ty byly úřední, novější a rušnější. Nazítří se vrátil, obcházel kolem fasád, přešel na protější chodnţ, posadil se na lavičku pod stromy a přes rozevřené noviny si prohlížel horní patra. Pěti až šestiposchoáová průče lí končila parapetem a strmou břidlicovou střechou posetou okny podkrovních světniček, v nichž kdysi bydlely služky a dnes chudobnější penzisté. Střechy a možná i mansardy bu dou toho dne jistě pod dozorem. Hlídky budou možná stát pž`í mo na střechách a z úkrytů za komíny sledovat dalekohledem protější okna a střechy. Ale nejvyšší poschodí pod mansarda mi by mu stačilo: musel by ovšem sedět dál od okna a ve stínu. aby na něj z protějšího domu nebylo vidět. Otevřené okno ne bude v dusném pařížském létě nikomu podezřelé.

Jenže čím dále od okna bude sedět, tím ostřejší bude úhel, v jakém bude na nádvož`í před nádražím mţt. Proto oba třetí domy v rue de Rennes vyloučil. Na vybranou mu zbyly čtyři. A protože předpokládal, že daného dne vystřelí uprostřed odpoledne, když už se slunce kloní k západu, ale je dosud dost vysoko, aby přes nádražní střechu svítilo do oken na východní straně ulice, rozhodl se pro dva první domy na západní straně. Aby si to ověřil, čekal 29. července až do čtyr' odpoledne a viděl, že do nejvyšších oken na západní straně dopadá slunce už jen šikmo, ale do domů na straně východní praží pořád naplno. Další den pozoroval domovnici. To už posedával před kavár nou nebo na lavičce pod stromy třetí den, a tentokrát se roz hodl pro lavičku, protože od ní bylo pár kroků ke vchodům do obou domů, které ho nepřestávaly zajímat. Několik metrů za ním, na druhé straně chodnţu, po kterém bez ustání chvátali chodci, seděla ve vchodě domovnice a pletla. Jednou si za ní zašel na kousek řeči číšnţ z kavárny. Řţal jí paní Berthová. Vybrala si pěkné místo. Den byl teplý, slunce jasně svítilo, ale ne dál než za práh domu, a přitom nad nádražím stále ještě vysoko.

Domovnice byla sympatická babka a z toho, jak zašvitořila rBonjour, monsieur," na ty, kdo občas do domu vcházeli nebo z něho vycházeli, a z veselého hBonjour, Madczme Berthe," kte-rým jí pokaždé odpovídali, pozorovatel na lavičce usoudil, že
je dost obh'bená. Dobromyslná osůbka, cítící s nešlastnými tvory. Protože když se
tam krátce po druhé objevila kočka, paní Ber-thová se ztratila do temného zákoutí
své "lóže" v zadní části přůemí a vrátila se s miskou mléka pro to stvořeníčko, které-mu říkala Mici. Krátce před čtvrtou sbalila pletení, strčila je do jedné z

mo-hutných kapes na své zástěře a odšourala se v pantoflích do pekařství. ţakal se
klidně zvedl z lavičky a vešel do domu. Vy-hnul se výtahu a raději tiše běžel do schodů. Schodiště se vinulo kolem malé šachty a v každé zatáčce u zadní stěny mělo nevelké odpočívadlo. Z toho se dalo v kaž-dém druhém patře vyjít dveřmi k ocelovému požárnímu žebří-ku. V šestém a posledním poschodí (nepočítáme-li mansardy) dveře otevřel a podíval se dolů. Požární žebřík vedl do dvora, kolem něhož bylo vidět zadní vchody do dalších domů tvoří-cích roh náměstí, které teá měl za zády. Z protější strany dvora vedl krytý průchod na sever. Šakal tiše zavřel dveře, zajistil je znovu závorou a vystoupil po zbývajících schodech do šestého patra. Na konci chodby byly skromnější schůdky k mansardám. Z chodby vedly
dvoje dveře do bytů nade dvorem a dvoje další do bytů v průčelí. Orientační smysl
mu říkal, že oba průčelní byty mají okna do rue de Rennes nebo šikmo na náměstí a
na nádvoří před ná-dražím. Právě ta si dlouho z ulice prohlížel.

Na štítku u dveří prvního průčelního bytu bylo napsáno
nMlle Béranger`: U druhého pak nM et Mme Chawrier". Chvíli naslouchal, ale ze žádného bytu se nic neozývalo. Prohlédl si zámky; oba byly zasazeny do širokého a
pevného dřeva. Jejich jazýčky byly zřejmě ze silné oceli, typ, na jaký si potrpí opatrní Francouzi, a navíc na dva západy. To znamená, že bude potře-bovat klíče, které jistě paní Berthová někde ve své kukani ke každému bytu má. Za chvíli už zlehka sbíhal se schodů, po nichž přišel. Nebyl v domě ani pět minut. Domovnice se
zatím vrátila. Zahlédl ji přes bílé sklo ve dveřích jejího doupěte, odvrátil se a rychle vyšel klenutým vchodem.

7s Zabočil do rue de Rennes, prošel kolem dvou dalších obyt ných domů a kolem pošty. Za rohem bloku byla úzká ulice, rue Littre. Zahnul do ní, šel dál kolem poštovní zdi a na konci bu dovy našel úzký krytý průchod. Zastavil se, vytáhl cigaretu a při zapalování do průchodu nahlédl. Vedl k zadnímu vchodu do pošty, kterým chodila noční směna do telefonní ústředny. Na konci průchodu byl slunný dvůr. Na jeho protější straně rozeznal ve stínu poslední příčle požárního žebžzliu na budo vě, z níž právě vyšel. Atentátník dlouze vdechl kouř z cigarety a šel po ulici dál. Našel únikovou cestu. Na konci rue Littre zahnul znow doleva, do rue de Vaugi rard, a šel po ní zpátky až tam, kde ústila na bulvár de Mont parnasse. Když došel na nároží a rozhlédl se po volném taxíku přihnal se na křižovatku policista na motorce, prudce zabrzdil a začal uprostřed křižovatky zastavovat dopravu. Pronikavým hvizdem píšţalky zmrazil všechno, co sem jelo z rue de Vaugi rard i od nádraží. Auta z protisměru vykazoval velitelským gestem na pravou stranu vozovky. Sotva se mu podařilo vše chno zastavit, ozvalo se od Invalidovny. kvílení policejních si rén. Z nároží na bulváru de Montparnasse viděl ţakal, jak se k němu od bulváru des Invalides řítí motorizovaný průvod. V čele jeli dva silniční motoristé v černých kožených unifor mách, v bílých, na slunci se blýskajících přilbách a s vřeštícími sirénami. Za nimi se objevily žralokovité čenichy dvou citroţ nů DS 19, jedoucích za sebou. Policista, který stál jako socha zády k Šakalovi, úkazoval nehybnou levou paží k avenue du Maine, která vybíhala z křižovatky na jih, a pravou ruku měl položenou na prsou dlaní dolů, na znamení, že pž`ijíždějící ko voj má přednost. Motocyklisté zahnuli prudce do avenue du Maine a limuzí ny za nimi. Na zadním sedadle v prvním voze seděl za řidičem a pobočníkem vzpřímený wsoký člověk v uhlově šedém oble ku, s pohledem upřeným nehybné před sebe. Než konvoj přejel, Šakal letmo zahlédl mírně zakloněnou hlaw a nezaměnitelný nos. Ai uvidím tvůj obličej příště, řekl neslyšně za zmizelým obrazem, zaostří mi jej puškový dalekohled. Našel si taxi a vrá til se do hotelu.

0 křižovatku dál sledovala prezidentův průjezd se zvláštním zaujetím další osoba. Vyšla právě ze stanice podzemní dráhy

a chystala se přejít vozovku, ale policista jí ukázal, aby se vráti-la. Za několik vteřin se po bulváru des Invalides přehnal k bul-váru de Montparnasse motorizovaný průvod. I tato žena spa-třila na zadním sedadle prvního citroénu onen výrazný profil a v očích jí nenávistně zablýskalo. Dívala se za konvojem, ještě když přejel, ale pak si všimla, že začíná být policistovi nápad-ná. Rychle přešla na druhou stranú. Šestadvacetiletá Jacqueline Dumasová měla značný půvab, který uměla co nejvíc zdůraznit, protože pracovala jako kos-metička v jednom drahém salóně krásy poblíž Champs Ely-sées. 30. července večer pospíchala do svého malého bytu u Place de Breteuil, aby se připravila na večerní schůzku. Vě-děla, že za několik hodin bude ležet nahá v náručí milence, kterého nenáviděla, a chtěla vypadat co nejlépe. Ještě před několika lety byl smysl jejího života v každé schůzce, kterou měla před sebou. Pocházela z dobré rodiny, kde vždycky všichni drželi pohromadě: otec, vážený bankovní úředník, matka, typická středostavovská hospodyně a maman, Jacqueline, absolventka kosmetického kursu, a Jean-Claude, vojín prezenční služby. Bydleli na předměstí Le Vezinet, ne v jeho nejlepších končinách, ale přesto v pěkném domku. Jednoho dne koncem roku 1959 dostali k snídani telegram z ministerstva ozbrojených sil. Oznamoval jim, že ministr je nucen s nevýslovnou lítostí informovat pana Armanda Duma-se a jeho choţ o úmrtí jejich syna Jeana-Clauda, vojína 1. vý-sadkového pluku v Alžírsku. Jeho osobní věci budou pozůsta-lým co nejdříve navráceny. Na nějakou dobu se malý Jacquelinin svět rozpadl. Připada-lo jí, že nic nemá smysl, ani bezpečné rodinné zátiší v Le Vezi-net, ani řeči jejích spolupracovnic o šarmu Yvesa Montanda nebo o posledním výkřiku taneční módy, importovaném z Ameriky a zvaném rock. Jediné, co jí bez ustání znělo hlavou jako magnetofonová smyčka hraná pořád dokola, bylo to, že malý Jean-Claude, její milovaný bratříček, tak slabý a jemný, tak nenávidějící válku a násilí, netoužící po ničem než po sa-motě se svými knihami, ten nedospělý chlapec, kterého tak ráda rozmazlovala, byl zastřelen v bitvě o jakousi bohem zapo-menutou oázu v Alžírsku. Začala nenávidět. Za všechno mohli Arabové, ti odporní, špinaví, zbabělí "melouni". Pak přišel Franţois. Jednoho zimního dopoledne, když byli

78 rodiče na nedělní návštěvě u příbuzných, se znenadání objevil u jejich domku. Byl prosinec, na ulici ležel sníh a přimrzal k zahradní cestičce. Jiní lidé byli bledí a přepadlí, Franţois vypadal opáleně a zdatně. Zeptal se, může-li mluvit s made moiselle Jacqueline. Řekla: rCest moi-méme; a co si přeje. Odpověděl, že je velitel roty, v níž padl vojín Jean-Claude Du mas, a že nese dopis. Pozvala ho dál. Ten dopis napsal Jean-Claude několik týdnů před smrtí a měl jej v náprsní kapse při výpadu do hor, když hledali par tyzánskou bandu, která zlikvidovala rodinu jednoho kolonisty. Partyzány nenašli, ale narazili na prapor takzvané osvoboze necké armády, kterou si vycvičilo alžírské národní hnutí FNL. V ranním šeru se rozpoutala ostrá přestřelka a jedna kulka prostřelila Jeanu-Claudovi plíce. Než zemřel, svěřil dopis své mu veliteli. Jacqueline si jej se slzami v očích přečetla. Oposledních týd nech v něm níc nebylo, jen povídání o kasárnách v Constanti nu, o bojovém výcviku a disciplíně. Ostatní se dověděla od Franpoise: jak ustupovali pět kilometrů houštinami, stále těsněji obklíčeni oddíly ALN, jak znovu a znovu volali rádiem o leteckou podporu a jak v osm hodin přiletěly bombardovací stíhačky s ječícími motory a

hřmícími raketami. A jak její bra tr, který se dobrovolně přihlásil k jednomu z nejostřílenějších pluků, aby dokázal, že je muž, opravdu jako muž zemřel, kašlaje v závětří za skálou krev na kolena jednoho desátníka. Franţois k ní byl velmi něžný. Jako muž byl tvrdý, tak jako půda kolonie, v níž se za čtyři roky války stal profesionálním vojákem. Ale k sestře svého spolubojovníka byl neobyčejně jemný. Proto se jí zalíbil a přijala jeho pozvání na oběd v Paří ži. Kromě toho se bála, že se rodiče vrátí a překvapí je. Nechtě la, aby slyšeli, jak Jean-Claude umíral, protože za ty dva měsí ce se už z nejhorší bolesti dostali a jejich život se vrátil do starých kolejí. U oběda zapřísahala poručíka, aby o tom pomlčel a Franţois jí to slíbil. Sama však začala být až nenasytně zvědavá, jaká ta válka v Alžírsku je, co se tam vlastně děje, oč v ní opravdu jde a oč běží politikům. Generál de Gaulle se v lednu toho roku stal z ministerského předsedy prezidentem; do Elysejského paláce ho vynesla vlna vlasteneckého nadšení jako státníka, který skončí válku, ale zachrání Alžírsko pro Francii. Teprve od Franţoise slyšela, že ten, koho její otec tak zbožňuje, Francii zradil. Franţoisovu dovolenou strávili spolu. Scházela se s ním každý večer po práci v salóně krásy, kam nastoupila v lednu 1960 z přípravky. Vyprávěl jí o zradě francouzské armády, o tajných vyjednáváních pařížské vlády s uvězněným Ahmedem Ben Bellou, vůdcem FLN, a o tom, že Alžírsko asi bude vydáno "melounům". V druhé polovině ledna se na frontu vrátil a znovu ho uviděla jen na několik dní, když se mu v srpnu podařilo dostat týdenní propustku do Marseille. Zatímco na něho čekala, vytvořila si z něho v duchu symbol všeho, co je na mladých Francouzích dobré a čisté a mužné. Trpělivě čekala celý podzim a zimu 1960. Jeho fotografii, kterou měla pořád na nočním stolku, si večer dávala pod noční košili a ve spaní ji tiskla k břichu. Za své poslední dovolené na jaře 1961 přijel znovu do Paříže, a když se spolu procházeli po bulvárech, on v uniformě a ona ve svých nejhezčích šatech, říala si, že je nejsilnější, nejupřímnější a nejpěknější muž ve městě. Jedna kolegyně je viděla a nazítří se salón rozšuměl novinkou o tom, jakého má Jacqui krásného "para". Nebyla u toho. Vybrala si celou dovolenou, jen aby mohla být stále s ním. Franţois byl neklidný. Něco viselo ve vzduchu. Zprávy o jednáních s FLN byly veřejným tajemstvím. Tbrdil, že armáda, skutečná armáda, to dál trpět nebude. Že musí Alžírsko zůstat Francii, to byl pro ně oba, pro ostříleného sedmadvacetiletého důstojníka a bezmezně zamilovanou třiadvacetiletou nastávající matku, základní článek víry. Odítěti se Franţois nikdy nedověděl. V březnu 1961 se vrátil do Alžírska a 21. dubna se několik jednotek francouzské armády vzbouřilo proti pařížské vládě:1. výsadkářský pluk šel do vzpoury téměř v plném počtu. Jen hrstka nováčků se vykradla z kasáren a dala si sraz na policejní prefektuře.
**
Profesionálo-vé jim nebránili. Do týdne vypukly boje mezi vzbouřenci a loa-jálními oddíly. Začátkem května byl Franţois ve srážce s loa-jální armádní jednotkou zastřelen. Jacqueline, která po 21. dubnu dopisy nečekala, neměla tuše-ní, co se stalo, a dověděla se to teprve v červenci. Tajně si pro-najala levný byt na jednom pařížském předměstí a pokusila se otrávit plynem. Nepodařilo se jí to, protože plyn z místnosti

80 mnoha dérami unikal, ale o dítě přišla. V srpnu ji rodiče vzali s sebou ná letní dovolenou a tam se zotavila. V prosinci začala ilegálně pracovat pro OAS. Její důvody byly prosté: Franţois a před ním Jean-Claude. Museli být pomstěni, lhostejno jak a za jakou cenu pro ni či pro kohokoli jiného. Tato váše ň se stala jediným smyslem její ho života. Mrzelo ji jen to, že nemůže dělat víc než chodit na pochůzky, předávat vzkazy, občas přenášet v nákupní tašce kus plastiku vecpaný do chleba. Věřila, že by dokázala víc. Co pak ji poldové na nárožích při namátkové kontrole po pravi delných explozích v kavárnách nebo kinech naprosto samo zřejmě nenechali projít, když na ně mrkla dlouhými tmavými řasami a koketně našpulila rty? Po aféře v Petit=Clamartu se jeden z prchajících atentátníků skrýval tři noci v jejím bytě u Place de Breteuil. Byla to její velká chvíle, ale brzy se přemístil jinam. Za měsíc ho chytili, ale o tom, že byl u ní, nic neřekl. Možná na to zapomněl. Pro jistotu jí velitel její buňky přikázal, aby několik měsíců pro OAS nic nedělala, dokud horečka neopadne. V

lednu 1963 za čala znovu předávat vzkazy. A tak pořád dál, až za ní v červenci přišel jistý člověk. Přivedl ho velitel její buňky, který se k němu choval velice uctivě. Jmé no neuvedl. Je ochotna udělat pro organizaci néco speciální ho? Samozřejmě. I když to bude nebezpečné a velmi nepříjem né? Na tom nezáleží. Za tři dny jí ukázali muže vycházejícího z jednoho obytného domu. Seděli v zaparkovaném autě. Fi,ekli jí, kdo to je, a jaké má postavení. A co má udělat. V polovině července se s ním seznámila, zdánlivě náhodou, když si v restauraci sedla k vedlejšímu stolu a s plachým úsměvem ho poprosila, aby jí podal solničku. Dal se s ní do řeči, ale odpovídala rezervovaně, ostýchavě. Reagoval správně. Její stydlivost ho zaujala. Rozhovor se nenápadně rozvinul, on měl prim, ona poslušně přizvukovala. Do čtrnácti dnů byli mi lenci. Vyznala se v mužích dost, aby dokázala odhadnout, o co kte rému typu jde. Její nový ctitel byl zvyklý na snadné úspěchy, na zkušené ženy. Hrála plachou, pozornou, ale cudnou, nave nek zdrženlivou, ale s občasným náznakem, že jednou její nádherné tělo nebude tak docela pomíjeno. Návnada zabrala. Jeho hlavní starost byla, jak jí definitivně dobýt.

Koncem července jí velitel buňky řekl, že by s ním měla začít spávat. Háček byl v tom, že bydlel s manželkou a dvěma dětmi. 29. července však žena s dětmi odjela
na letní byt do údolí Loiry a manžel musel zůstat kvůli zaměstnání v Paříži. Něko-lik minut poté, co rodina odjela, zavolal do kosmetického saló-nu a přemluvil
Jacqueline, aby k němu přišla na večeři. Když se Jacquelíne vrátila z práce domů, pohlédla na hodin-ky. Má na přípravu tři hodiny, a i když si chce dát co nejvíc záležet, dvě jí postačí. Svlékla se a vysprchovala a utírala se pak před dlouhým zrcadlem na vnitřní strané skříňových dve-ří; netečně se dívala, ţak jí ručník přejíždí po kůži, a zvedala paže nad hlavu, aby zvedla piná, růžově zahrocená ňadra, ale tentokrát bez slastné nedočkavosti, jaká se jí zmocňovala, když věděla, že je budou za chvíli laskat Franţoisovy dlaně. Bez vzrušení pomyslela na nadcházející noc a žaludek se jí zvedl odporem. Vydrží to, přísahala
si, vydrží to, i kdyby po ní chtěl nevímco. Ze skříše v psacím stolku vytáhla fotografii FranFoise, který se na ni z rámu díval s týmž ironickým pous-máním, jako když mu přes celé nástupiště letéla v ústrety. Hebké hnědé vlasy, střízlivá tmavožlutá uniforma a pod ní tvrdé prsní svaly, o které si tak ráda opírala hlavu,
a ocelová výsadkářská křidélka, o něž si chladila rozpálené tváře. To všechno tu pořád bylo v celuloidu. Lehla si na postel a drže-la Franţoise nad sebou. Díval se na ni, jako když se milovali a když se zbytečně ptal: "Alors, petite, tu veux?..."Vždycky za-šeptala: "Oui, tu sais bien. . . "a pak to přišlo. Když zavřela oči, znovu ho v sobě cítila, tvrdou a horkou a mocně tepající sílu, a slyšela, jak jí sténá do ucha néžnůstky, až po závěrečný rozkaz " Viens, viens.
.
. ; kterého vždycky upo-slechla. Otevřela oči a uviděla strop. Přitiskla si zahřáté sklo foto-grafie k prsům. "Franţoisi;` vydechla, npomoz mi, prosím tě, pomoz mi dnes večer."

Poslední den v měsíci měl Šakal plno práce. Dopoledne byl na Bleším trhu a s lacinou brašnou přecházel od stánku ke stán-ku. Koupil umaštěný černý baret, ošoupané st: evíce, jakési ne-příliš čisté kalhoty a po velkém hledání dlouhý, kdysi vnjenský plášt. Litoval, že není z lehčího materiálu, jenže vojenské pláště
se zpravidla nešijí pro parné léto a ţţe francouzské armádě

 bývají z teplé chlupaté látky. Byl však dost dlouhý i jemu, sahal mu kus pod kolena, a to bylo důležité. Když odcházel, padl mu do oka stánek plný metálů,

většinou zašlých stářím. Koupil jich celou kolekci a k tomu brožurku o francouzských vojenských medailích s vybledlými obrázky stuh s, textem poučujícím čtenáře, za která tažení nebo za jaké hrdinské činy se různá vyznamenání udělovala. Po lehkém obědě v restauraci Queenie na rue Royale za- hnul za roh ke svému hotelu, zaplatil účet a sbalil si. Poslední nákup se mu vešel do dna jednoho ze dvou lugusních kufrů. S pomocí brožurky sestavil z kolekce medailí sérii vyznamená ní: nejdříve Medaille Militaire.za odvahu v boji s nepřítelem, pak Medaille de la'Libération a pět frontových medailí udělo vaných těm, kdo za druhé světové války bojovali v armádě Svobodné Francie. Udělil si vyznamenání za Bir Hakeim, Libyi, Tţznis, za účast na spojenecké invazi a za boje v 2. obrněné divizi generála Philippa Leclerka. Zbylé medaile a brožurku zahodil do nádob na odpadky, při pevněných ke sloupům sţţítilen na bulváru Malesherbes. Recepční v hotelu mu poradil výborný rychlţ Etoile du Nord, který odjíždí z Gare du Nord v 17.15. Nasedl do něho, dobře poveče řel a dorazil do Bruselu v posledních čeroencových ho dinách.

6

Dopoledne 1. srpna přišel do ftíma pro Viktora Kowalského dopis. Když se obrovský
desátni'k vracel s poštou a procházel hotelovou halou, zavolal na něho jeden z poslíčků: nSignore, per fcţvore. . ." Nevrle jako vždycky se obrátil. Toho Taliána neznal, ale na tom nebylo nic nenormálnţo. Cestou přes halu k výtahu si jich nikdy nevšímal. Tmavooký mládenec přistoupil ke Kowal-skému s jakousi obálkou
v ruce. "É una letteru, signore. Per un Signor Kowalski. . . non lo co-no.sco questo signore...ţ' forse un francese..." Kowalski nerozuměl z italské hatmatilky ani slovu, ale smysl pochopil a poznal své jméno, třebaže špatně vyslovené. Vytrhl mládenci dopis z ruky a vytřeštil oči na jméno a adresu na obálce. V hotelu byl zapsán pod jiným jménem, a protože nic

nečetl, nevěděl, že před pěti dny otiskl jeden pařížský list se-nzační zprávu o tom, jak se tři nejvyšší náčelníci OAS skrývají v posledním poschodí tohoto hotelu. Nedovedl si představit, kdo by mohl o téhle jeho adrese vě-dět. A přece ho dopis rozrušil. Dostával poštu jen málokdy, a pokud mu nějaká přišla,, byla to
pro něho jako pro většinu prostých lidí nevšední událost. Z toho, jak naň Ital upíral po-korné psí oči, jako by on, Kowalski, byl studnice moudrosti schopná záhadu rozřešit, usoudil, že nikdo v recepci hosta s ta-kovýzn jménem nezná a že si s dopisem nevédí rady. Kowalski se na něho znovu podíval. HBon. Je vai,s demander," řekl povýšeně. "Zeptám se: ` Ital se však nepřestával tvářit ztrá-peně.

"Demander, demander,"opakoval Kowalski a ukězal ke stro-pu. Italovi svitlo. "Ah, si. Domandare. Prego, signore. Tantegrazie..."

Kowalski si už vděčně gestikulujícţo Itala nevšímal a zamí-řil k výtahu. Vyjel do osmého poschodí, a když vystoupil, stál před hlavní natažené a odjišténé automatické pistole, kterou na něho mířila stráž za stolem na chodbě. Vteřinu na sebe hleděli. Pak strážce pistoli zajistil a schoval do kapsy. Kromě Kowalského nikoho ve výtahu neviděl. Byl to běžný postup, kdykoli světlo nad výtahovými dveřmi ukázalo, že výtah jede výš než do sedmého poschodí. Kromě muže.za stolem byl další strážce u dveří, které na konci chodby vedly k požárním schůdkům, a třetí nad schodiš-těm. Schůdky i schodiště byly zaminovány, o čemž správa ho-telu
neměla tušení, a průchod byl bezpečný, jen když se vypí-načem pod strážcovým stolem přerušil přívod proudu k roz-buškám.

ţtvrtý člen denni směny hlídkoval na střeše nad devátým poschodím, kde bydleii náčelníci, ale pro všechny pripady byli po ruce další tři; spali ted ve svých pokojích na konci chodby, ale kdyby se něco stalo, během několika vteřin by byli na no hou a schopni boje. V devátém poschodí byly dveře výtahu zvenčí přiletovány k rámu, ale kdyby světlo v osmém poschodí ukázalo, že výtah míří až nahoru, byl by to signál k všeobecné mu poplachu. Stalo se to jen jednou, a to

ještě nedopatřením, když píkolík s podnosem plným nápojů stiskl knofhli do "devít ky". Takavţ,ţm způsobům ho rychle odnaučili.

84 Strážce u stolu zatelefonoval nahoru, že se nese pošta, a kývl na Kowalského, aby vyšel po schodišti. Dopis na své jméno už si bývalý desátník vecpal do náprsní kapsy; poštu pro nadříze né měl v ocelové kazetě, připevněné řetízkem k levému zápěs tí. Zámek k řetízku i k ploché kazetě byl patentní a klíče měl jen Rodin. Za chvíli podplukovník OAS obojí odemkl a Kowal ski se měl prospat, než k večeru vystřídá strážce u stolu. V pokoji na konci osmého poschodí si konečně dopis přečetl. Začal podpisem. Udivilo ho, že mu píše zrovna Kovacs, kterého už rok neviděl a který uměl tak málo psát jako Kowalski číst. Ale s vynaložením všech sil dopis rozluštil. Nebyl dlouhý. Kovacs začínal tím, že mu právě jeden známý přečetl z no vin zprávu o tom, jak se Rodin, Montclair a Casson schovávají v tomto římském hotelu. Fčekl si, že tam s nimi bude jeho starý kamarád Kowalski, a tak mu pro každý případ píše. Z dalších několika odstav ců vyplývalo, že ve Francii v sou časné době přituhuje, že poldové všude kontrolují průkazy a přitom pořád přicházejí rozkazy přepadávat a vylupovat kle notnictví. Sám do toho šel čtyřikrát, a není to žádná legrace, zvlášl když se musí kořist odevzdat. Za starých dobrých časů v Budapešti na tom byl líp. V posledním odstavci Kovacs oznamoval, že před několika týdny potkal Michela a že Michel žţal, že mluvil s Jožem a ten ž2lial, že Sylvinka je nemocná na nějakou lejkemílii nebo eo; na každý pád je to něco s krví, ale Kovacs doufá, že bude zase brzo zdravá, takže si Viktor nemá dělat starosti. Jenže Viktor si starosti dělal. Sylviněina nemoc ho poděsila. Za šestatřicet let jeho tvrdého života ho dojalo jen málo věcí. Když Němci vtrhli do Polska, bylo mu dvanáct, a jen o rok víc, když mu oba rodiče odţ-ezlo černé nákladní auto. Byl dost sta rý, aby věděl, co dělá jeho sestra ve velkém hotelu za katedrá lou, který zabrali Němci a kam chodilo tolik jejich důstojníkú; jeho rodiče to tak pobouřilo, že si stěžovali v kaneeláři vojen ské správy. Byl také dost starý na to, aby se dal k partyzánům, a v patnácti letech zabil svého prvnţo Němce. Když přišli Ru sové, bylo mu sedmnáct, ale protože jeho rodiče je vždycky nenáviděli a báli se jich a vyprávěli mu hrůzostrašné historky o tom, co dě?ají s Poláky, utekl z partyzánského oddílu a jako štvané zvíře prchal na západ do ţeskoslovenska. Pak se dostal do Rakouska a do tábora pro bezdomovce, kde si znysleli, že

tento vyzáblý, nemotorrţ;ţ čahoun který umí jen polsky a má 85 lem padá hladem, je dalţí z neškodných trosečnţů, bloudících poválečnou Eţţropou. Am:erická strava
ho nostavila na nohy. Jedné jarní noci v šestačtyřicátém ut2kl. vydal se autostopem do Itálie a odtud s jedním Polákem, kterého poznal v táboře a který uměi fra:ţcouzskv. do Francie. V Marseilli se jednou v noci vin ţ.. ţúl do obchodu, zabil majitele, který se mu postavil na oduor. a znovu se da? na útěk. Jeho druh se s ním rozešel a poradi? mu, že můža udělat jen jedno: dát se do cizinecké legie. Hned ráno se tam zapsa?, a než se v Marseilli, která se dosud neţţzpamatovala z války, rozjelo policejní vyšetřování byl v Sidi-Bel-Abbés. Totc
středomořské město bylo ještě pořád veXou dcţţczní základţo?ţ amerických potravin
a vraždy kvůli potr wvinám tam bi lv ţkcro na denním pořádku. Když se do někoiika
drţţţ: na pachateie nepřišlo, případ se založil ad acta. Jenže Kdvž se to Koţva:skţ dověděi, byl už legionářem. :vlěl úGţatenáct ieţ s =taţí :z:azáci mu zpočátku říkali petit

bonřţomrrc`: iţiţţK. ack i:r:ţ dokázai. jak umí zabíjet, a začali mu říkat Ks ţţ G?ţ ;:. ţest iet ţ Indoč:ně v ~eţ~ zalţlad:lo poslední stopy normální-ho

lidskélţo života: poiom byl obrovský desátník odvelen do Alžírska. Ale předtim ho
poslali do půlročnţo kursu bojové technikv u 'vlarseille. Tam poznai Julii, mladičkou, ale zkaže-nou uklíze;,řu z přístav:ţí krčmy, která měla potíže se svým
"chlape:zi' řţowalski ho jediný:n úderem odpálil šest metrů přes l:rčm.u a na deset hodin do bezvědomí. Chlap ještě něko-lik let aotom špatně artikuloval; tak těžee měl pochroumanou dolní čelist. Julii se mohutný legionář lfbil a na několik měsíců jí sloužil jako noční .,ochránce", když ji po práci doprovázel do chatrné podkrovní světničky ve VieuY Por. Bylo v tom hodné vášně, zvláště z její strany, ale lásky málo a ještě méně, když zjistila, že je těhotná. Dítě, jak mu řekla, bylo jeho, a zřejmě tomu věřil, protože chtěl. Také mu :e?ţla. že děcko nechce a že zná jednu bábu, která jí oá něho pomůže. Kowalski ji zfackoval a řekl jí, že jestli to udělá, zabije ji. Za tři měsíce se měl vrátit do Alžír ska. Než odjel, spřátelil se s dalším polským bývalým legloná řem Jose:em Grzybowským, známým jako Polák Jožo; byl to invalida z indočínské fronty a uchytil se u jedné veselé vdovy, kťerá jezdila s pojízdným bufetem po nástupištích hlavního

 nádraží. Od své svatby v roce 1953 vedli obchod na kolečkách společně; Jožova žena podávala občerstvení a Jožo se belhal za ní, bral peníze a vracel drobné. 0 volných večerech chodil rád do krčem, kde se scházeli legionáři z nedalekýcrţ kasáren, aby si s nimi zavzpomínal na staré časy. Většinou to byly mladší ročníky, které už jeho indočínská léta nepamatovaly, ale jednou večer narazil na Kowalského. A s ním se také Kowalski přišel poradit o dítěti. Jožo mu dal za pravdu. Oba byli kdysi katolíci. "Chce si to nechat vzít," řekl Viktor.

"Kurva," řekl Jožo.

"Svině," přikývl Viktor. Pili dál a sklíčeně hleděli do zrcadla na zadní sténě krčmy. "To není k tomu fakanovi fér," řekl Viktor.

"To není správný," souhlasil Jožo.

"Já jakživ děcko neměl," řekl po chvíli přemýšlení Viktor. "Já taky ne, a jsem ženatej a všecko," odpověděl Jožo. Po půlnoci si v opici smluvili plán a s obřadností pravých opilců jej zapili. Ráno si Jožo vzpomněl, co Viktorovi sh'bil, ale nevěděl, jak to manželce říct. Trvalo mu to tři dny. Když si pak večer se starou lehli, opatrně kolem toho kroužil a nakonec to vybrebtl. Nestačil se divit, jakou tím manželce udělal radost. A tak se domluvili. Po skončení kursu se Viktor vrátil do Alžírska, znovu válčit s majorem Rodinem, který teď velel praporu. V Marseilli zatím Jožo a jeho žena střídavě zastrašovali a chlácholili Julii, kterou měli. pod dozorem. Když Viktor z Marseille odjel, byla už ve čtvrtém měsíci a na potrat bylo pozdě což Jožo varovně oznámil pasákovi s rozbitou čelistí, který se kolem ní brzy za čal motat. Pasák už se žádným legionářem nechtěl nic mít, i když to byl jen starý vysloužilec s protézou, a proto svou ně kdejší živitelku sprostě proklel a hledal si jinou. Julie slehla koncem roku 1955 a porodila děvče s modrýma očima a zlatými vlasy. Jožo a ;eho žena podali žádost o adopci. Rodička připojila svůj souhlas a adopce byla provedena. Julie se vrátila ke starému životu a Grzybowští ted měli dceru, které dali jméno Sylvie. Napsali o tom Viktorovi a ten na svém kasá renském kavalci pocítil zvláštní blaho. Ale nikomu nic neřekl. Pokud jeho paměţ sahala, přišel vždycky o všechno, co před ostatními dobře neutajil.

Když se za tři roky chystali na bojovou výpravu do alžír a7 ských hor, polní kurát se ho zeptal, nechce-li udělat poslední vůli. Něco takového ho jakživ nenapadlo. Také nikdy nic ne-měl, protože nastřádaný žold utratil v hospodách a nevěstin-cích, když se jednou za dlouhý čas dostal na dovolenou do většího města;
a co měl, patřilo legii. Kurát ho však ujistil, že v moderní legii nzní posledni vůle proti předpisům, a Kowal-ski ji tedy s jeho vydatnou pomocí sepsal a všechny
své světské statky odkázal dceři jistého Josefa Grzybowského, legionáře ve

výslužbě, nyní bytem v Marseilli. Kopie tohoto dokumentu pak byla uložena k jeho ostatním materiálům v archívu minis-terstva ozbrojených sil v Paříži. Když francouzská bezpečnost narazila na Kowalského jméno v souvislosti s teroristickými
akcemi v Bónu a Constantinu v roce 1961, byly jeho materiály s mnoha dalšími vyneseny na světlo a začalo se o né zajímat akční oddélení plukovníka Rollanda. Kowalski viděl svou dceru dvakrát v životě, jednou v roce 1957, když byl postřelen
do stehna a poslán do Marseille na rekonvalescenční dovolenou, podruhé v roce 1960, když tam přijel v eskortě podplukovníka Rodina, který byl předvolán jako svědek k vojenskému soudu. Při prvé návštěvě měla hol-čička dva roky, při druhé čtyři a půl. Kowalski přišel ověšen dary pro manžele Grzybowské a hračkami pro Sylvii. Dítě a hromotlucký strýček Viktor si výborně rozuměli. Ale nikdy o tom nikomu neřekl, ani Rodinovi. A ted měla Sy?vinka něco s krví a Kowalski se celé dopoled-ne trápil. Po obědé šel nahoru a nechal si k zápěstí připoutat řetízek s ocelovou kazetou. Rodin čekal z Francie důležitý do-pis s dalšími podrobnostmi o tom, kolik loupeže Cassonova gangsterského podsvětí v uplynulém měsíci vynesly, a
chtěl, aby Kowalski zašel i pro odpolední poštu. Co je to lejkemílie?" vyhrklo znenadání z desátnţa.

Rodin, který právě zamykal řetízek, překvapeně vzhlédl. ,0 tom jsem jakživ neslyšel," odpověděl. ,Je to nějaká krevní nemoc," vysvětlil Kowalski.

Z druhého konce pokoje se zasmál Casson, který si tam četl v jakémsi pestrém časopise. "Myslíte leukémii," řekl.

"Ano, co je to, monsieur?"

"To je rakovina," odpovéděl Casson. "Rakovina krve: `

88 Kowalski se podíval na Rodina. Ciţţilům nevěřil.

"Můžou to řelčaři wléčit, mon colenel?"

"Ne, Kowalski, to je smrtelné. Na to není žádný lék. Proč?" "ţen tak," zahučel Kowalski. "TVěco jsem čet" Pak odešel. Pokud Rodina překvapilo, že jeho tělesný stráž ce, o němž bylo známo, že nečte nikdy nic složitějšího než den rţí rozkazy, narazil v ně;aké knize na tak učené slovo, nedal to na sobě znát a brzo na to zapomněl. S odpolední poštou mu totiž přišel dopis, na ktezţţ čekal; oznamoval, že úhrn vkladů OAS ve štýcarskţcl: bankách právě přesáhl dvě stě padesát tisíc dolarů. Rodin si spokojeně sedl a sepsal příkazy příslušným ban kám, aby tuto ěčstku převeálv na konto najatého atentátníka. S doplatkem si hlaţţz nelá.mal. Až bude prezident de Gaulle mrtev, krajně pravicoví prizmyslníci a bankéři, kteří financo vali OAS za její dřívéjší a úspěšnější érv, dodají zbwajících dvě stě padesát tisíc, arţi nemrknou. Titíž pánové, kteří na jeho žá dosti o další peněžni příspěvky odpovídali ještě před nedáv nem pokryteckými wmluvami, že "nedostatečná efektivita a iniciativa wkazovaná v posledních měsících vlasteneckými silami' zmenšuje šance na návratnost dosavadních investicí, titíž se budou předhánět v subvencování vojáků, kteří stanou v čele obrozené Francie. Za soumraku příkazy dopsal, ale když si je Casson přečetl a viděl, že štţýcarské banky mají převést peníze na 5akala, byl proti tomu. Připomněl zásadní věc, na které se s Angličanem domluvili: že naváže v Paříži spojení, aby získal přesné a co nejčerstvější informace o přesunech francouzského preziden ta a o případných změnách v jeho ostraze. To pro něho může mít, a jistě buáe mít, prvořadý význam. Kdežto vyrozumět ho o převodu peněz už ted', znamená podnítit ho k předčasné akci. Termín je samozřejmě ieho věc, ale když jej o pár dnů posune, nic se tím nezmění. Informace však mohou změnit všechno. Na nich záleží, skončí-1? akce úspěšně anebo dalším a bezpochyby definitiv ním fiaskem. Téhož dne dostal Casson s ranní poštou zprávu od svého

hlavního pařížského zástupce, že se podařilo nasadit agentku do bezprostřední blízkosti jednoho z nejbližších de Gaullových spolupracovníků. Ještě několik dní jí bude trvat, než opatří na prosto spolehlivé informace o místech generálova

pobytu,

a především o jeho cestovních záměrech a veřejných vyštoţţ peních, která už nejsou
předem ohlašována. At je tedy Rodin tak laskav a počká ještě pár dní, než bude
Casson moci dodat atentátníkovi pařížské telefonní číslo, na kterém dostane
in-formace pro akci nepostradatelné. Rodin Cassonovy námitky dlouho zvažoval a nakonec mu
dal za pravdu. Nikdo z nich neznal ţakalovy záměry a nevě-děl, že odeslání příkazů
do bank a doručení pařížského tele-fonního čísla na londýnskou adresu nezmění na
atentátnţo-vě plánu ani vlásek. Teroristé v římském hotelu nemohli tušit, že vrah
už si svůj den vybral a že ve svých přípravách a opa-třeních proti všem náhodám
pokračuje s přesností hodinové-ho stroje. V horké římské noci zatím seděl na
střeše, ukzyt ve stínu klimatizačního komínu a s coltem 45 bezpečně sevřeným ve
cvičené ruce, hromotluk Kowalski a ztrápeně myslel na holčič-ku, která leží v
Marseilli a má něco strašného s krví. Krátce před svítáním dostal nápad. Vzpomněl
si, že když s Jožem v še-desátém roce naposled mluvil, vysloužilý legionář mu
žzlial, že si dá do bytu zavést telefon.

Toho rána, kdy Kowalski dostal dopis, vyšel ţakal z hotelu Amigo v Bruselu a jel
taxţem na roh ulice, kde bydlel mon-sieur Goosens. Po snídani se dodavateli zbraní
telefonicky ohlásil Dugganovým jménem, pod nímž ho Goosens znal, a smluvil si s
ním schůzku na jedenáct hodin. Na roh ulice dojel v 10.30 a celou půlhodinu si ji
pak prohlížel z lavičky za novinovým stánkem v parčíku, kterým končila. Zdálo
se, že je všechno v pořádku. Uderem jedenácté zazvo-nil u dveří a Goosens ho uvedl

do malé kanceláře za chodbou. Když Šakal vešel, monsieur Goosens pečlivě zamkl
domov-ní dveře a zajistil je řetízkem. V kanceláři se Angličan obrátil k puškaři.
"Nějaké problémy?" zeptal se. Belgičan vypadal ustaraně. "Ano, bohužel: `
Atentátník si ho s ledovým obličejem a hrozivě přivřenýma očima změřil. "Řekl
jste mi, že když se vrátím prvnţo srpna, mohu si čtvr-tého pušku odnést," řekl.
"Přesně tak, a ujišţuji vás, že s puškou problémy nejsou," řekl

0 Belgičan. "Ta je, prosím, hotová a upřímně řečeno, patří mezi má mistrovská
díla. Nádherná zbraň. Potíž je s tou druhou věcí, kterou jsem musel vyrobít sám.
Račte se podívat" Na stole ležel kufřík asi šedesát centimetrů dlouhý, čtyřicet
široký a deset hluboký. Monsieur Goosens jej otevřel, a když odklopil víko na
stůl, Šakal se podíval dovnitř. Vypadalo to jako podnos, rozdělený na pečlivě
tvarované přihrádky. Do každé přesně zapadala jedna součást. "To není původní
kufřík, víte'?" vysvětloval monsieur Goo sens. "Byl by příliš dlouhý. Tenhle
jsem udělal sám. Přesně na míru." A skutečně padl jako ulitý. Podél zadní
stěny byla uložena hlaveň s pouzdrem závěru; dohromady nezabíraly ani půl
metru. Šakal je vzal do ruky a prohlédl si je zblízka. Hlaveň byla velmi lehká a
připomínala spíš samopal. Z úzkého závěru, ted zasunutého, vybţala malička
záchytka, ale přes pouzdro závéru nepřečnívala. Angličan vzal záchytku mezi
palec a ukazovák pravé ruky a vypáčil ji proti směru hodinoţ'$'ch ručiček. Závěr
se odemkl a otevřel. Šakal za záchytku zatáhl, závěr sklouzl dozadu a odkryl
lesklé dno nábojové komory a temný otvor hlavně. Znovu závěr přirazil a otočil
jim doprava. Hladce se zamkl. Pod zadní částí závěru byla k mechanismu odborně
přivaře na kruhová ocelová destička, asi centimetr silná a něco přes dva

široká. Nahoře měla půlkruhovité vybrání pro zpětný po hyb závěru a uprostřed zadní stěny hluboký otvor se šroubovi tým závitem. "To je na opěrku," řekl tiše Belgičan.

ţakal viděl, že po původní dřevěné pažbě, kterou puškař odstranil, nezbylo nic než malé výstupky pod pouzdrem závě ru, za něž byla dřív uchycena. Dva otvory po upevňujících šroubech byly odborně ucpány a zabarveny. Obrátil pušku a prohlédl si ji zespodu. V pouzdře závěru byl úzký otvor, kte rým viděl spodní část závěru s údernţem, odpalujícím náboj. Do otvoru vybíhal pahýl spouště, upilovaný tak, aby nevyční val ven. K pahýlu původní spouště byla přivařena kovová kulička; také ta měla šroubovitý otvor. Monsieur Goosens podal Šaka lovi mlčky kousel ocele, asi dva a p'ţ1 centimetru dlouhý, zakři vený a na jedné straně zakončený šroubem. Šakal jej přiložil

k otvoru a palcem a ukazovákem rychle zašrouboval. Když jej 91 upevnil, čněla z pouzdra závěru nová spoušţ.

Belgičan sáhl znovu do kufříku a vytáhl úzkou ocelovou tyč-ku se šroubem na konci. "První díl skládací pušky;' řekl.

Atentátnik vsadil tyčku do otvoru v kruhové destičce za zá-věrem a otáčením ji upevnil. Při pohledu ze strany trčela z pušky dozadu a klesala v tţicetistupňovém
úhlu. Po pěti cen-timetrech se mírně zplošţovala a v plochém úseku měla shora vyvrtán šikmý otvor. Goosens zvedl druhou a kratší ocelovou tyčku. "Horní díl," řekl.

Šakal upevnil i ten. Obě tyčky ted čněly dozadu, horní
v mnohem ostřejším úhlu k ose hlavně než dolní, takže se roz-bíhaly jako dvě strany úzkého trojúhelníku, kterému schází základna. Goosens ji Šakalovi podal. Byla zakřivená, asi pat-náct centimetrů dlouhá a tlustě obložená černou kůží. Na obou koncích měla tato ramenní opěra neboli pata pažby-
malý otvor.

"Ta už se nešroubuje," řekl zbrojíř, "jen se do těch dvou dílů vtlačí"
Angličan přiložil konce obou ocelových tyček k příslušným otvorům a opěru k nim přirazil. Puška se spouští a s obrysy pažby ted vypadala z profilu normálněji. ţakal si zapřel kon-covou příčku do ramene, levou rukou podepřel zdola hlaveň, pravý ukazovák ohnul kolem spouště, zavřel levé 'oko a pra-vým se podíval podél hlavně. Zamířil na protéjší zed a stiskl spoušt. Z pouzdra závěru se ozvalo tiché
cvaknutí. Obrátil se k Belgičanovi, který držel v každé ruce jakousi černou čtvrtmetrovou trubku. "Tlumič; ` řekl Angličan. Vzal trubky a napřed si prohlédl ústí hlavně. Měla nádhernou "kz'esbu" čili vývz.t. Nasadil na ni širší konec tlumiče a rychle jím otáčel, až kam mohl. Hlaveň vypa-dala s tlumičem jako napuchlá. Natáhl ruku a monsieur Goo-sens mu do ní vložil puškový dalekohled. Hlaveň měla nahoře několik drážek Do těch zapadly pruže-né příchytky na spodní straně dalekohledu, takže teleskopická mířidla byla dokonale rovnoběžná s hlavní Zprava a shora byly do dalekohledu zapuštény drobounké šroubky kterými
se dala upravovat poloha vlasového kříže v dalekohledu. An-

92 gličan znovu pušku zvedl a zamířil. Na prvn.í pohled vypadal jako elegantní anglický džentlmen v kostkovaném obleku, kte rý si v puškařství na Piccadilly vybírá novou sportovní ručnici. Ale to, co bylo ještě před deseti minutami hromádkou nezvykle vypadajících součástek, nemělo už se sportovní puškoú nic společného; byla to maximálně razantní, dalekonosná, doko nale tlumená vražedná zbraň. Šakal ji spustil k pasu. Otočil se k Belgičanovi a spokojeně přikývl. "Dobré;' řekl. "Znamenité. Blahopřeji vám. Krásná práce." Monsieur Goosens zazářil. "Zbývá nastavit mířidla a zastřílet ji. Máte náboje?"

Belgičan sáhl do zásuvky svého psacího stolu a vytá,hl krabi ci se stovkou nábojů. Krabice byla rozlepena a šest nábojů scházelo. "'Iţhle jsou na zastřílení," řekl, "a těm šesti jsem udělal trha vou hlavičku." Šakal si nasypal plnou hrst nabojů a prohlížel si je. Pro prá ci, kterou bude muset jedna z nich vykonat, se mu zdály hroz ně malé, ale všiml si, že patří k nejdelšímu

typu své ráže, takže speciálrţí trhavá nálož dá střele obrovskou rychlost, a tím zvýší její pţ esnost a smrtící sílu. Vpředu, kde je většina loveckých střel zaoblená, byla ostrá špička a místo běžné olověné hlavič ky kuproniklový hrot. Byly to závodní náboje stejné ráže, jakou mšla zatc'ovecká puška. "Kde jso;: ty pravé?" zeptal se atentátnţ.

Monsieur Ooosens šel znovu ke stolu a vytáhl kornoutek z heávábnélţo papiru.

"ţ'ormálně je mám samozřejmě bezpečr.ě ukrvty," vysvětlo val, "ale protože jsem věděl, že přijdete, vyndal jsem je:` Otevřel kornoutek a ţvsvpal jej na podložku na stole. Na první pohled vypadaly ;:aţţci.e iako ty. které právě Angličan vrátil do kartonové krabice. :-al; iednu kulku zvedl a prohlédl si ji zblízka. Kolem hrotu střely byl kţ,zproniţ' ieţţ:né setřen smirl:oví--m papírem až k olověnému jádru. H~oţ sZřely'cvl mírně sbroušen a byla do něho vyvrtána asi půl eentimetru :nlubcká dírka. ţo ní se vlila kapička rtuti, načež se dírka zatavila kapkou tekuté ho olova. Když olovo ztuhlo, brousilo se a upravovalo smirko vým papírem, dokud předek střely nebyl znovu špičatý. Šakal o takových kulkách věděl, ale zatím se mu nenaskytla

příležitost, aby je vyzkoušel. Trhavá střela je příliš složitá věc, než aby se používala ve velkém, a tovární výrobu ženevská konvence zakazuje; je zákeřnější než dum-dum, protože po vniknutí do lidského těla exploduje jako malý granát. Jakmile vypálená střela vyrazí prudce vpřed, vrhne kapičku rtuti k zadní stěně své
dutiny, jako když náhlé zrychlení auta při-tiskne pasažéra k sedadlu. Ale ve chvíli, kdy střela narazí na sval, chrupavku nebo kost, nastává náhlé zpomalení. Při něm se kapka rtuti vyřítí k ucpané přídi náboje. Ten roztrhne olově-nou špičku
a rozevře ji do všech stran jako prsty otevřené ruky nebo plátky rozvinutého květu. V tomto tvaru pak proni-ká projektil nervy a tkáněmi, takže je trhá, seká,
krájí a posévá svými střepinami na ploše zvíci čajového talířku. Zasáhne-li hlavu,
neproletí jí, ale zdemoluje lebeční dutinu a přitom v ni rozpoutá tak strašnou tlakovou energii, že se lebka rozpadne na kusy. Atentátník opatrně vrátil náboj do hedvábného papíru. Ti-chý mužíček, který jej vyrobil, se na něho tázavě podíval. "Myslím, že se vám povedly. Je vidět, že jste odborník, pane Goosensi. S čím tedy máte problém?" "S tou druhou věcí, monsieur. S trubicemi. Je to komplikova-nější, než jsem předpokládal. Napřed jsem je udělal z hliníku, jak jste
navrhoval. Ale pochopte, prosím, že v první řadě jsem sháněl a zdokonaloval pušku.
Proto jsem se k ostatnímu dostal až po několika dnech. Myslel jsem, že při mých zkušenostech a nástrojích to bude poměrně jednoduché. Aby byly trubice co nejužší, koupil jsem hodně tenký mate-riál. Až příliš tenký. Když jsem na něj v dílně začal dělat závity, byl najednou jako hedvábný papír. Při sebemenším tlaku se ohýbal. Kdyby měly mít trubice tak velkou světlost, aby se do nejširší vešlo pouzdro závěru, a přitom byly ze silnějšího mate-riálu, vyšlo by z toho něco, co by prostě nevypadalo přirozeně. A tak jsem se rozhodl pro nerezavějící ocel. Byla to jediná možnost. Podobá se hlinţu, ale je o něco těžší. Protože je pevnější, může být tenčí. Unese závit, aniž se ohne. Opracování je ovšem nesnadnější a trvá déle. Začal jsem vče-ra..:` "Dobrá. To všechno je logické. Ale já to potřebuji a v bezvad-ném stavu. Kdy?" Belgičan pokrčil rameny. "Těžko říct. Všechny základní sou-

 části už mám. . . pokud nenastanou další komplikace. Ale to sotva. Věřím, že všechny technické problémy jsou za námi. Snad za týden. . : ` Angličan nevypadal nespokojeně. Při Belgičanově výkladu se nepřestával tvářit apaticky, i když z něho nespouštěl oči. Pak se zamyslel. "Dobrá," řekl posléze. "Znamená to, že budu muset změnit svůj cestovní plán. Ale zřejmě ne tak podstatně, jak jsem pů vodně myslel. ţástečně to závisí také na telefonickém rozho voru,

který mě čeká. Stejně si budu muset na pušku zvyknout, a to si mohu odbýt tady stejně dobře jako jinde. V tom případě však budu potřebovat pušku a normální náboje plus jeden vy lepšený. A také klidné místo, kde bych ji mohl nerušeně zastře lovat. Kde se dá v Belgii naprosto tajně vyzkoušet nová puška? Ze sto třiceti až sto padesáti metrů v terénu`?" Monsieur Goosens chvíli uvažoval. "V ardenských lesích," řekl nakonec. "Tam jsou obrovské prostory, kde člověk po celé hodiny nikoho nepotká. Stihnete to tam i zpátky za den. Dnes máme čtvrtek, zítra začíná vţend a v lese bude možná plno výletnţů. Navrhoval bych pondělí pátého. V úterý nebo ve středu bych se zbytkem mchl áýt hotov." Angličan spokojené kývl.

"Platí. Zbraň a střelivo si raději vezmu hned. Spojím se s vámi znovu příští úterý nebo středu: ` Belgičan chtěl něco namítnout, ale zákazník ho předešel. "Myslím, že vám ještě dlužím sedm set liber. Tady," položil několik svazků bankovek na stůl, "je pět set. Zbývající dvě stov ky dostanete po dodání krytu."

"Mercţ, monsieur,"řekl puškař a shrábl pět svazků po dvaceti pětilibrovkách do kapsy. Pak pušku zase rozebral a součást po součásti pečlivě uložil do zeleně potažených přihrádek v kufř í kovém. pouzdře. Trhavý náboj, který si chtěl Angličan. vzít, za balil do zvláštního kousku hedvábného papíru a vsum,zl do kufříku k čisticím hadříkům a kartáčkům. Zavřené pouzdro podal i s krabičkou nábojů Angličanovi, který strčil střelivo do kapsy a elegantní kufřík vzal do ruky. Monsieur Goosens jej uctivě vyprovodil.

Šakal ještě stihl v hotelu oběd. Nejdříve však uložil pouzdro s puškou opatrně na dno skříně, zamkl ji a klíč schoval do kapsy.

Odpoledne zašel pomalu, jakoby procházkou, na hlavní poš-tu a objednal si hovor s Curychem. Trvalo půl hodiny, než ho spojili, a dalších pět minut, než se mu ozval Herr Meier. Angli-čan se představil napřed číslem konta a pak jménem. Herr Meier se omluvil a na dvě minuty se vzdálil. Po návratu mu opatrná rezervovanost z
hlasu zmizela. Muž z Bruselu se ho zeptal na jedinou věc a švýcarský bankéř se znovu omluvil, ale tentokrát se vrátil za necelých třicet vteřin. Zřejmě si dal ze
sejfu přinést klientovu kartu se záznamem vkladů a prohlížel si ji. "Nein" mein Herr;" zapraskal hlas v bruselském sluchátku. "Máme zde dopis, kterýţn žádáte, abychom vás expresní letec-kou poštou okamžitě informovali o každém nově poukázaném vkladu, ale v období, které uvádíte, nic nepřišlo: `

"Chtěl jsem se, Herr Meier, jen zeptat, protože jsem už dva týdny mimo Londýn a myslel jsem, že by mezitím mohlo něco přijít: ` "Ne, nepřišlo nic. Jakmile něco obdržíme, dáme vám nepro-dleně zprávu:' Herr Meier ho zahrnul přáními všeho dobrého, ale Šakal
zavěsil, zaplatil hovor a odešel.

Večer se sešel v baru u rue Neuve s padělatelem. Přišel tam krátce_ po šesté a Belgičan už tam byl. Angličan si všiml, že stólek v koutě je ještě volný, a kývnutím přikázal padělateli, aby si tam přesedl. Sotva se posadil a zapálil si cigaretu, Belgi-čan byl u něho. "Máte?" zeptal se Angličan.

"Mám, všechno. A je to práce jedna radost, i když se nechci chválit:' "Ukažte," rozkázal. Belgičan si zapálil bastosku a zavrtěl hla-vou. "Monsieur, pochopte, prosím, že tady na nás každý vidí. A taky si je musíte prohlédnout při dobrém osvětlení, zvláště ty francouzské. Mám je v ateliéru." Šakal se na něho chvíli chladně díval. Pak kývl.

"Dobrá. Pojdme si je prohlédnout k vám."

Za chvíli vyšli z baru a zajeli tagiliem na roh ulice, kde měl Belgičan svůj suterénní ateliér. Byl teplý, slunný podvečer a Angličan měl jako vždycky na ulici přiléhavé tmavé brýle, které mu zakrývaly horní polovinu obličeje před kaž-

9s dým náhodným známým. Ale ulice byla tak úzká, že do ní slunce neproniklo. Z protisměru kolem nich přešel jakýsi sta řík, ale byl ohnutý revmatismem a šoural se s hlavou hluboce skloněnou. Padělatel vedl Angličana po schůdcích ke dveřím a jedním ze s vych klíčů je odemkl. V ateliéru byla taková tma, jako by

venku byla už noc. Trochu denního světla sem prosakovalo jen mezi fotografiemi přilepenými zevnitř na okno u dveří, takže Angliţan rozeznal aspoň obrysy židle a stolu v kanceláři, kte rou se vstupovalo. Padělatel ho zavedl za dva sametové závěsy do ateliéru a rozsvítil stropní světlo. Z náprsní kapsy vytáhl plochou hnědou obálku, rozstřihl ji a vysyPal na kulatý mahagonový stoleček u stěny, který při fotogt'afování sloužil jako kulisa. Pak stolek zvedl a přenesl jej doproStřed místnosti pod stropní světlo. Dvě obloukové lampy nad znalým praktikáblem v pozadí zůstaly nerozsvíceny. pr.osím, monsieur." Široce se usmál a pokynul ke třem prů kazůrn ležícím na stolku. Angličan zvedl první a podržel jej pod sţětlem. Byl to řidičský průkaz s nově nalepenou první stránlţou. Oznamovala, že "Alexander James Quentin Duggan, bytezfi v Londýně W 1, je oprávněn řídit motorová vozidla ka tegoríe la, lb, 2, 3,11,12 a 13, a to od 10.12.1960 do 9.12.1963 včetně". Nad tím bylo číslo průkazu (samozřejmě vymyšlenél a nadPísy "Londýnská městská rada" a "Zá,kon o silniční do ravě z r.1960". Dále ŘIDIţSKÝ PRŮKAZ" a "Poplatek 15 s. áplaeen". ţakalovi bylo jasné že je to perfektní padělatelská práce, na jakou se může spolehnout. Dţhý průkaz byla francouzská carte d'identité na jméno

André Martin, pětapadesátiletý, narozený v Colmaru, bytem v Paţi. Z rohu legitimace na něho hleděla jeho vlastní foto grafie, na které měl rysy člověka o dvacet let staršího, kovově šedivé vlasy zastřižené na ježka a tupý, vyplašený výraz. Do klad byl ušpiněný a měl ohnuté růžky, zkrátka pravý dělnický pţaz.

Třetí exemplář ho zajímal nejvíc. Fotografie, která v něm byla se mírně lišila od podobenky v občanském průkaze, pro , tože 5e o několik měsíců lišila i data jejich vydání; kdyby totiž byly obě pravé, data by se přesně neshodovala. V tomto průka ze byla jeho fotografie pořízená před necelými dvěma týdny, ale košile vypadala tmavší a bradu jako by měl neoholenou.

Obratným retušováním vyvolal padělatel dojem, že jde o dvě různé fotografie téhož
člověka z různé doby a v jiném obleče-ní. Obě byly ţkázkou vynikajícího padělatelského umění. rTo je výborné;` řekl. "Právě tak jsem to chtěl. Blahopřeji vám. Myslízzl, že vám ještě dlužím padesát liber." "Správně, r,i,onsieur. Merck" Padělatel čekal napjatě na pení-ze. Angličan ţáhl z kapsy svazek deseti pětilibrových banko-vek a podal ţu je. Než pustil peníze z prstů, řekl: "Ale ještě něco, ne?"

Belgičan se marně snažil vypadat, jako by nerozuměl.

nMonsieur?`.

"Původní stránku řidičského průkazu. Tu, kterou jste mi měl vrátit " Ted už bylo jasné, že padělatel hraje divadlo. Nesmírně pře-kvapeně zvodl obočí, jako by
si na to vzpomněl až ted, pustil bankovky a obrátil se. Poodstoupil s hlavou skloněnou jako v hlubokém 2adumání a s rukama za zády. "Myslel jsern, že bychom si o tom papíru mohli ještě poho-vořit, monsie u.r."

"Ano?" Šalialův tón byl nevyzpytatelný. Suchý, nevýrazný, poznamenabý jen tázavou intonací. Ani jeho obličej nic ne-prozrazoval a oči vypadaly zastřeně, jako by se zahleděly do svého soukromého světa. "Musím vám i.ict, monsieur, že originál první stránky, na kte-rém zřejmě bylo vaše pravé jméno, zde nemám. Ó, klid, prosím, klid," udělal teatrální gesto, jako by ubezpečoval někoho silně znepokojeného, ačkoli Angličan na to vůbec nevypadal, "je na zcela bezpečhém místě. V mé soukromé skříňce, kterou mám pronajatou ţ bance a kterou mohu otevřít
jen já. Chápete, monsieur, 2e člověk tak choulostivého zaměstnání jako já se musí
preventivně chránit, či chcete-li, pojistit: ` "0 co vám jde?"

"Vážený pane, doufal jsem, že budete ochoten uzavřít
obchod, kteţ, by spočíval na výměně toho papíru za částku o něco větsi než sto padesát liber, o nichž byla řeč posledně:' Angličan si tiše vzdechl, jako by ho trápila schopnost lid-ských tvorů komplikov at si svou pozemskou existenci. Jinak
na Belgičanuv návrh nereagoval. "Máte zájomţ" zeptal se padělatel svatouškovsky.

Hrál svou roli, jako by si ji dlouho zkoušel: postup oklikami, domněle

jemné náznaky. Jeho zákazníkovi to připomínalo špatný kri-minální film. "S vydérači jsem se už setkal," řekl Angličan, ale ne vyčítavě; jen to suše konstatoval. Belgičan se zhrozil. Proboha, monsieur!Já a vydírat? Mně nejde o žádné vydírá " ní, o něco, co by se snad opakovalo! Mně jde čistě o obchod. 0 konkrétní částku jednou provždy. Uvažte, že mám v bance originál vašeho řidičského
průkazu, vyvolané desky a všechny negativy vašich snímků, které j sem zde udělal,
a bohužel. . : ` žalostné se zašklebil, aby ukázal, jak je mu líto, ". .. jeden váš snímek navíc, který jsem pořídil v rychlosti, když jste stál pod obloukovkami
ještě nenalíčen. Já jsem přesvědčen, že kdyby se dostaly do rukou britským a francouzským úřadům, měl byste z toho jisté nepříjemnosti. ţekal bych, že jste zvyklý raději řád-ně zaplatit a vyhnout se tak různým komplikacím. . .

,
,Kolik?"
"Tisíc liber, monsieur."
Angličan nad navrženou částkou klidně pokyvoval hlavou, jako by ho zajímala čistě akademicky. Ty věci mi za to stojí," připustil.
Belgičan se vítězoslavně zazubil. "To velice rád slyším, mon sieur." "Ale odpovídám: ne," pokračoval Angličan, jako by nepřestá val usilovně přemýšlet. Belgičanoţţţ oči se zúžily. "Ale proč? Tomu nerozumím. Říkáte, že pro vás tu cenu mají. Je to reálný obchod. Oba jsme zvyklí disponovat nepostrada telným zbožím a dát si za ně zaplatit: ` "Ze dvou důvodů," řekl klidně Angličan. "Za prvé nemám zá ruku, že neexistují kopie původních negativů a že tedy nebu dete žádat další peníze. Za druhé nemám záruku, že jste ty věci nedal příteli, který náhle prohlásí, že už je nemá, ledaže bych ho chtěl obměkčit dalším tisícem liber." Belgičanovi se zřejmě ulevilo. "Jestli se bojíte jen toho, pak jsou vaše obavy neopodstatněné. Především by nebylo v mém zájmu svěřovat dokumenty někomu druhému, protože bych neměl jistotu, že mi je vrátí. A těch tisíc liber byste mi asi nedal, dokud byste dokumenty nedostal. Takže nemám důvod, proč bych je dával z rukou. Opakuji, že jsou v depozitní skříňce v bance. A že bych žádal další peněžní částky, to je nelogické. Fotosta tická kopie řidičského průkazu by na britské úřady nezapůso bila, a i kdyby vás chytili s falešným řidičským průkazem, měl byste jisté oplétačky, ale ne takové, abyste mi kvůli nim musel několikrát zaplatit. A francouzské průkazy? Kdyby byly tamní úřady upozorněny, že jistý Angličan se vydává za neexistující ho Francouze jménem André Martin, asi by vás opravdu daly zatknout: pokud byste ve Francii pod tím jménem vystupoval. Ale kdybych žádal další a další peníze, vyplatilo by se vám oba průkazy zahodit a u jiného padělatele si dát vyrobit nové. Pak byste neriskoval, že vás ve Francii odhalí jako André Martina, protože Martin by prostě přestal existovat" "A proč bych se bez nich nemohl obejít hned?" zeptal se An gličan. "Nové průkazy by mě nestály víc než dalších sto pade sát liber." . Belgičan rozepjal ruce a obrátii dlaně vzhůru.
"Spoléhám na to, že se vám vyplatí mít je bez komplikací a včas. Myslím, že na Martinovy doklady a na moji diskrétnost nechcete příliš dlouho čekat. Dát si udělat nové by trve,lo mno hem déle a nebyly by tak kvalitní. Tyhle jsou perfektní. Takže potřebujete co nejdříve jak papíry, tak to, abych mlčel. Papíry už máte. A mlčet budu za tisíc liber." "Berete-li to takhle, pak prosím. Ale proč si myslíte, že mám tisíc liber přímo tady, v Belgii?" Padělatel se shovívavě usmál, jako ten, kdo zná odpověd na všechny otázky, ale bez velkého sebepřemáhání je důvěrnému příteli prozradí, aby vyhověl jeho rozmarům.
"Monsieur, jste Angličan. To je každému jasné. Přitom se chcete vydávat za staršího francouzského dělníka. Mluvíte , plynně f rancouzsky, téměř s bezvadnou výslovností. Proto jsem jako rodiště André Martina vybral Colmar. Alsasané totiž

vyslovují franštinu podobně jako vy. Projedete Francii, pře , strojen za André Mart:na. Bezvadně vymyšleno, skutečně ge niálně. Koho by napadlo pátrat po strejdovi, jako je Martin, že? Z toho plyne, že aţ budete převážet cokoli, bude to mít jistě velkou cenu. Že by drogy? V některých lepších kruzích je to dnes v Anglii velmi moderní. Nebo diamanty? Nevím. V kaž dém případě je to výnosný obchod. Angličtí mylordové nemar ní čas kapsařinou na dostizích. Monsieur, nechejme, prosím, těch komedii. Zatelefonujete přátelům do Londýna, aby vám do zdejší banky poukázali telegraficky tisíc liber, zítra večer si

l0o balíčky vyměníme a potom olalá můžete vyrazit, ne?" Angličan několikrát kývl, jako by s lítostí rozjímal o svých hříších. Náhle zvedl hlavu a vlídně se na Belgičana usmál. Po prvé viděl Belgičan na jeho rtech úsměv a nesmírně se mu ulevilo, že to klidný Angličan bere tak sportovně. Obvyklé klič kování, pokusy o únik, ale druhý poločas bez problémů. Prostě si dal říct. Belgičan cítil, jak se v něm všechno uvolnilo.

"Dobře," řekl Angličan, "vyhráváte. Zítra kolem poledne bych těch tisíc liber mohl mít. Ale mám jednu podmínku:` "Podmínku?" Belgičan náhle znovu zostražitěl.
"Nesejdeme se tady:`
Padělatel užasl. "Ale tady je to naprosto bezpečné. Je tu klid, nikdo sem. . : ` "Pro mé to tady bezpečné není. Právě jste mi řekl že jste mé tu tajně vyfotografoval. Předávání těch balíčků bude malý obřad a nechci, aby nás rušilo cvakání kamery z nějakého taj ného koutku, kam se ukryl někdo z vašich přátel. . " Belgičanovi se zřetelně ulevilo. Hlasitě se rozesmál.
"Toho se, chěr ami, bát nemusíte. Tahle místnost patří jen mně a je to velmi diskrétní místo, kam se nikdo nezvaný nedo stane. Chápejte, já musím hledét na diskrétnost, protože můj vedlejší obor jsou obrázky pro turisty, víte? To je velmi vděčná práce, ale ne toho druhu, aby ji člověk dělal v ateliéru na Grande Place. . " Zvedl levou ruku, spojil špičky palce a ukazováku a několi krát do tohoto otvoru strčil natažený ukazovák pravé ruky, aby naznačil pohlavní akt. Angličanovi zajiskřilo v očích. Zeširoka se zazubil a nakonec rozesmál. I Belgičan se svému vtipu řehtal. Angličan ho plácl dlaněmi do paží, sevřel v prstech jeho bicepsy a pevně si gesti kulujícţo padělatele přidržel. Najednou měl rozesmátý Belgi čan pocit, že mu do přirození vrazil rychlík. Hlava mu sklesla na prsa, ruce přestaly posunkovat a klesly k nakopnutým varlatům, od kterých útočnţ odtáhl pravé ko leno, a jeho smích přešel v jek, chropot a dávení. Napůl v bez vědomí se sesul na kolena a chtěl se převalit dopředu a na bok, aby se mohl vleže schoulit. ţakal ho pustil na kolena málem néžně. Potom klečící tělo obešel a stoupl si rozkročmo k jeho nekrytým zádům. Pravou rukou objal Belgičanovo hrdlo a na druhé straně ji zaklesl do

svého levého bicepsu. Levou diaii položil na paděiatelův týl. ţ Krátce a zlovéstně
zakroutil krkem dozada, dopředu a do stran.
Zapraskání lámané krční páteře nemohlo být nijak hlasité, ale v tichém ateliéru zaznělo jako výstřel z malé pistole. Padě-latelovo tělo sebou naposled škublu a ţizr.oucilo se jako nadro-vá panenka. Šakai chvíli čekal a pak je nechal padnout tváří na podlahu. Mrtvý obličej sklouzl na stranu, ruce schované pod pás se ještě
pořád tiskly na přirození, ze zalatých zubů vyčníval napůl prokousnutý jazyk, otevřené oči se upíraly na vybledlý vzorek linolea. Angličan šel rychle k závěsům, a když se přesvědčil, že jsou úplně zataženy, vrátil se k mrtvole. Obrátil ji a ohmatal jí kap-sy. Na levé straně kalhot našel klíče. V koutě ateliéru stál obrovský kufr s rekvizitami a líčidly. Zkoušel klíč za klíčem, čtvrtým víko odemkl a deset minut pak vyndával věci z kufru, až jich byly na podlaze celé haldy. Když kufr vyprázdnil, zvedl za podpaží padělatelovo tělo a dovlekl je ke kufru. Snadno se do něho vešlo, protože bez-vládné údy se zkroutily
podle stěn. Věděl, že za několik hodin mrtvola ztuhne, a tím se v této pozici na

dně kufru zablokuje. Pak začal vracet dovnitř všechno, co vytahal. Paruky, ženské
prádlo, příčesky a všechno malé a měkké vecpal do mezer. mezi údy. Na ně dal několik krabic s maskérskými štětci a ţů bami odličovadel. A na to naňázei ztývající kelímky, dva žu-pánky, různé svetry a džínsy, pánský župan a několik párů černých sítových punčoch, takže mrtvola byla dokonale zakry-ta a kufr plný až
po okraj. Na víko musel přitlačit, ale nakonec záklopka zapadla a zámek se zavřel.
Celou tu dobu bral kelímky a krabičky do ruky obalené ku-sem látky z kufru. Zámek
a kufr otřel zvenčí kapesníkem, str-čil do kapsy svazek pětilibrových bankovek, který zůstal na stolku, otřel stolek a vrátil jej ke stěně, kde stál, když přišli.
Nakonec zhasl světlo, posadil se na jednu ze židlí u stěny a če-kal, až se setmí.
Po chvíli vytáhl krabičku s cigaretami, zbylých deset si vysypal do kapsy u saka a
jednu si zapálil; do prázdné krabičky odklepával popel, a když dokouřil, pečlivě do ní scho-val nedopalek. Nedělal si iluze, že se na padělatelovo zmizení nikdy nepři-. jde, ale předpokládal, že někdo takový se musí téměř pravidel-

102 ně na čas ztratit anebo vydat na cesty. To si asi řekne některý jeho známý, až si všimne, že přestal chodit na obvyklá místa. Po nějaké době ho začnou hledat, nejdřív mezi těmi kteří mají něco společného s padělaním dokladů a pornografickými fo tografiemi. Někteří možná tento ateliér znají a chodívali sem, ale většinu jich odradí zamknuté dveře. Kdo by vnikl dovnitř, musel by všechno prohledat, vypáčit zámek na kufru a vyhá zet z něho všechno, čím je mrtvola přikryta. Pokud by to byl někdo z podsvětí, uva,žoval ţakal, nejspíš by to policii nehlásil, protože by si myslel, že padělatele zlikvido val někdo z vedoucích gangsterů. Maniak hledající jen porno grafie by tělo své oběti. zabité v afektu, nikdy tak promyšlené neukryl. Ale nakonec se to policie doví. Pak určitě uveřejní fo tografii a barman si možná vzpomene, že 1. srpna večer odcházel padělatel z baru s vysokým blondýnem v kostkova ném obleku a tmavých brýlích. Zato bylo téměř vyloučeno, že by se někdo šel podívat do nebožtíkovy depozitní skříňky, přestože byla zapsána na jeho jméno. S barmanem Šakal vůbec nemluvil a s číšníkem jen před čtrnácti dny. Číšník by musel mít fenomenální paměí, aby si vzpomněl, kdy si někdo s nepatrným cizineckým přízvu kem objednával dvě piva. Belgická policie začne formálně pát rat po vysokém blondýnovi, ale i kdyby ji stopa dovedla až k Alexandru Dugganovi, od Duggana k Šakalovi by měla ještě pěkně daleko. Když to všechno uvážil, řekl si, že má přinej menším měsíc času, a víc nepotřeboval. Zabít padělatele pro něho bylo něco tak mechanického jako zašlápnout švába. Ša kal si odpočinul, dokouřil druhou cigaretu a podíval se z okna. Bylo 21.30 a v úzké ulici se už setmělo. Tiše vyšel z ateliéru a zamkl venkovní dveře. Klidně prošel ulicí. Nikoho nepotkal. O necelý kilometr dál prostrčil neidentifikovatelné klíče mří žemi kanálu a slyšel, jak několik metrů pod úrovní ulice žbluňkly do odpadové vody. Nakonec se vrátil do hotelu a po večeřel. Nazítří, v pátek, chodil od rána po nákupech v bruselských dělnických čtvrtích. V obchodě specializovaném na turistickou výstroj si koupil kecky, dlouhé vlněné ponožky, texasky, kost kovanou flanelovou košili a batoh. Dále několik kusů tenké pěnové gumy, sílovku, klubko motouzu, dva tenké malířské štětce, plechovku červené barvy a plechovku hnědé. U jednoho

stánku s ovocem si chtěl koupit veliký ananasový meloun, ale rozmyslel si to, protože by se mu do pondělka zkazil. Po návratu do hotelu použil poprvé svůj nový řidičský prů-kaz, vystavený stejně jako pas na jméno Alexander Duggan, a objednal si v půjčovně vozů na sobotní ráno auto bez řidiče. Pak přemluvil vedoucího recepce, aby mu na viliend zamluvil jednolůžkový pokoj s koupelnou nebo

sprchou v některém pří-mořském letovisku. Navzdory potížím, které v srpnu s ubyto-váním bývají, se recepčnímu podařilo sehnat mu v jednom malém hotelu pokoj s
výhledem na pitoreskní rybářský pří-
stav Zeebrugge a popřál mu příjemný víkend u moře.

7
Zatímco Šakal v Bruselu nakupoval, Viktor Kowalski se s vel-kými obtížemi vyptával
na možnost mezinárodního telefonic-kého hovoru z hlavní římské pošty. Protože neuměl italsky, hledal mezi úředníky za přepážkou někoho, kdo by mu pomohl, a když
nakonec jeden řekl, že tro-chu francouzsky rozumí, Kowalski mu pracné vyložil, že
chce telefonovat někomu do Marseille ve Francii, ale nezná jeho telefonní číslo. Ano, jméno a adresu má. Jmenuje se Grzybowski. Tomu Ital nerozuměl a požádal Kowalského, aby to napsal. Kowalski po-slechl, ale Ital nechtěl věřit, že nějaké jméno může začínat "Grzyb. . : ` a hláskoval to telef onistce v mezinárodní ústředně jako "Grib. . ", v domnění, že Kowalski píše "z" jako "i". Telefo-nistka
ltalovi odpověděla, že v marseillském telefonním sezna-mu žádný Josef Gribowski není. Úřednţ se obrátil ke Kowal-skému a řekl mu, že člověk toho jména neexistuje.
ţirou náhodou, protože to byl svědomitý pracovník, který chtěl vyjít cizinci vstříc, mu jméno začal znow hláskovat, aby se přesvědčil, že je přečetl správně. "Il n éxiste pas, monsieur. Voyons. . . G. . . R. . . I. . ." "Non, G... R... Z..."přerušil ho Kowalski. Úředník se zatvářil zmateně.
"Excusez moi, monsieur. G. . . R. . . Z? G, R, Z, Y, B?" "Oui,"trval na svém Kowalski. "G, R` Z, Y, B, 0, W, S, Iţ I." Ital pokrčil rameny a znow zavolal ústřednu. "Prosím mezinárodní informace."

l;, :

104 Za deset minut měl Kowalski Jožovo telefonní číslo a za půl hodiny ho s ním spojili. Na druhém konci linky se ozval vy sloužilcův hlas, změněný praskáním ve sluchátku, a Jožo vá havě potvrdil špatnou zprávu z Kovacsova dopisu. Ano, je rád, že Kowalski volá, už tři měsíce ho marně hledá. Ano, bohužel, Sylvinka je nemocná. Slábla a hubla, a když , doktor konečně přišel na to, co jí je, musela už zůstat ležet. Je ve vedlejším pokoji. Ne, není to jejich starý byt, přestěhovali se do novějšiţho a většího. Co? Adresu? Jožo ji pomalu nadiktoval a Kowalski si ji s jazykem mezi našpulenými rty zapsal. "Kolik jí ti šarlatáni dávají?" zařval do telefonu. Ale Jožovi to došlo, teprve když to počtvrté opakoval. Pak nastalo ticho. "Alló?Alló?"křičel Kowalski, když nic neslyšel. Jožo se znovu ozval. "Možná týden, možná dva tři," řekl.
Kowalski nevěřícně vytřeštil oči na telefon. Beze slova zavě sil a vyklopýtal z budky. Zaplatil hovor, vyzvedl poštu, zaklapl ocelovou kazetu na svém zápěstí a vracel se do hotelu. Poprvé za mnoho let si nevěděl rady a nemohl čekat, že mu někdo dá rozkaz, jak celý problém vyřešit násilím. . V Marseilli, v bytě, kde vždycky bydlel, zavěsil i Jožo, protože pochopil, že Kowalski domluvil. Obrátil se a viděl, že muži z akčnţo oddělení, každý se speciálním policejním koltem .45
v ruce, se nehnuli z místa. Jeden mířil na Jožа, druhý na jeho ženu, která seděla na kraji otomanu, bledá jako stěna. "Krysy;' řekl nenávistně Jožo. "Svině: ` "Přijede?" zeptal se jeden.
"To nařek. Zavěsil," řekl Polák.
Korsičan z něho nespouštěl chladné černé oči.
"Musí přijet. To je rozkaz."
"Řek jsem mu, co jste chtěli. Přece jste mě slyšeli. Asi ho to vzalo. Prostě zavěsil. V tom jsem mu nemoh zabránit" "Ale měl by přijet," opakoval Korsičan.

"Kvůli tobě, Jožo: ` "Přijede," řekl Jožo rezignovaně. "Když to půjde, přijede. Kvů li děvčeti: ` "Dobrá. Pak jsi udělal, cos měl: `
"Tak už vypadněte," rozkřikl se Jožo. "Co po nás ještě
chcete`?"
Korsičan se zvedl, ale pistoli neschoval. Druhý muž zůstal sedět a hledět na Jožovu ženu.

"Půjdeme," řekl Korsičan, "ale vy dva s námi. Ted si nemůže-me dovolit, abyste to roznesli po městě anebo zavolali do Fčíma. Jasné, Jožo?" "Kam mame jít?"
"Na malou dovolenou. Do hezkého horského hotelu. Sluníč-kó a zdravý vzduch vám prospějí, Jožo: ` "Na jak dlouho?" zeptal se Polák sklesle.
"Na tak dlouho, jak bude potřeba."
Polák se podíval z okna na změť uliček a rybářských stánků, schovanou za pohlednicovou fasádou starého přístavu. "Sezóna je v plným proudu. Vlaky jsou plný turistů. Za srpen vyděláme víc než za célou zimu. Tohle nás na kolik roků vod-rovná" Korsičan se zasmál, jako by ho ta představa pobavila.
"Ber to spíš jako zisk než jako ztrátu, Jožo. Děláš to přece pro Francii, pro svou adoptivní vlast" Polák se rozzuřil. "Já na politiku seru. Mně je vuřt, která partaj je u lizu a která chce ze všeho udělat bordel. Ale takový, jako jste
vy, znám. Ty jsem potkával celej život. Vy byste slouži-li i Hitlerovi. Nebo Mussolinimu nebo OAS, kdyby se vám to hodilo. Prostě každýmu. Režimy se měněj, ale
kurvy jako vy jsou furt stejný..:` S křikem se belhal proti muži s pistolí, jejíž
ústí se nepohnulo ani o milimetr. "Jožo!" zaječela žena na otomanu. "Je tén prie! Lczisse-le!" Polák se zastavil a vyvalil na manželku oči, jako by na ni dočista zapomněl. Rozhlédl se po místnosti a po všech kolem sebe. Všichni na něho
upírali oči, jeho žena prosebně, oba otrlí tajní netečně. Na výčitky, které nemohly na žádném rozkaze nic změnit, byli zvyklí. Jeden z tajných, zřejmě velitel, kývl smě-rem k ložnici. "Sbalte se. Nejdřív ty, pak manželka."
"A co Sylvie? Přijde ve čtyři ze školy. Nikoho tu nenajde," řekla žena. Korsičan nespouštěl oči z jejího muže.
"Cestou ji ve škole vyzvedneme. To už je zařízeno. ftekli jsme ředitelce, že Sylvii umírá babička a že se s ní celá rodina poje de rozloučit. Všechno naprosto
diskrétně. Tak hni sebou:' Jožo pokrčil rameny, ještě jednou pohlédl na manželku a s Korsičanem v patách se šel do ložnice sbalit. Jeho žena dál mačkala v prstech
kapesník. Po chvíli se obrátila k druhému

 ţ,ţ'entovi na opačném konci otomanu. Byl mladší než Korsičan a byl to Gaskoněc.
"Co. . . co s ním udělají
"S Kowalským?"
"S Viktorem."
"Néjací pánové s ním chtějí mluvit. To je všechno"
0 hodinu později uhánél už velký citroén, s celou rodinou na ţ,dním sedadle a obéma agenty vpředu, k jednomu přísné Zoukromému hotelu v severozápadních francouzských
ţpách.

ţakal strávil víkend u moře. Koupil si plavky a celou sobotu se lunil na pláži v Zeebrugge, několikrát se vykoupal v Sever-5 ím moři a procházel se kolem přístavního městečka a po
molu, kde kdysi ve smršti střel bojovali a umírali britští ná-ţorníci a vojáci. Někteří staříci s mrožími vousy, kteří posedá-ţali na molu a chytali mořské okouny, by si možná na ty dny řed čtyřiceti šesti lety vzpomněli, kdyby se zeptal;

ale neze-Pta,l se. Z Anglie tam ted bylo jen pár rodin, roztroušených po Plá.ži. Odpočívaly na slunci a dívaly se, jak si jejich děti hrají P přl'boji. V neděli ráno se sbalil, sedl za volant pronajatého auta ţ, udělal si příjemný výlet po vlámském venkově. V Ghentu ţ, Bruggách se prošel úzkými ulicemi. Poobědval jedinečné 5teaky pečené nad hořícím dřevem, jaké se dělají v restauraci cţiphon v
Dammu, a k večeru obrátil vůz k Bruselu. Než šel SPat, požádal, aby ho brzo vzbudili, přinesli mu snídani do po-tele a dali mu s sebou něco na oběd, protože nazítří pojede do ţden k hrobu svého staršţo bratra, který v lednu 1945 zahy-5

ţul při poslední německé protiofenzívě mezi Bastogne a Mal-ţédy. Recepční přeochotně slíbil, že na takovou cestu ho urči-tě nezapomene vzbudit.

Viktor Kowalski prožil v Římě víkend mnohem neklidnější.
ţavidelné a včas nastupoval do služby buá u stolu na chodbě ţ osmém poschodí, anebo v noci na střeše. Ve volném čase 5pa1 jen málo. Vétšinou polehával na posteli ve svém pokoji, ţoužil a popíjel drsné červené víno, dodávané pro osm býva-lych legionářů, nyní členů osobní stráže, v pětilitrových demi-2ónech. Hrubé
italské rosso nemělo zdaleka takový říz jako

alžírský pinarcţ který každému legionáři šplouchá v polní láh-vi, ale říkal si, že
lepší něco než nic. Rozhodnout se v situacích, kdy nemohl počítat s rozkazem nadřízených ani využít rozkazu dřívéjšţo, mu obvykle trvalo dost dlouho. Ale v pondělí ráno byl rozhodnut. Vzdálí se jen nakrátko, možná jen na den, nanejvýš na dva, kdyby nebylo dobré letecké spojení. Ale udélat to musí. ţéfovi to vysvétlí
až pak. Věřil, že ho pochopí, i když bude napřed zuřit. Napadlo ho, že by se podplukovníkovi mohl svéřit a po-žádat ho o dvoudenní dovolenou. Ale věděl, že Rodin, třebaže je dobrý velitel a stojí za svými vojáky, i když se dostanou do maléru, by mu to zakázal. Tu věc se Sylvii by nepochopil a Ko-walski by mu to neuměl vysvětlit. Slovy nikdy nic vysvětlit ne-dovedl. Když vstával na pondělní ranní směnu, ztéžka si vzdy-chl. Deprimovalo ho pomyšlení, že poprvé za dlouhá léta v le-gii odchází od útvaru bez propustky.

V touž dobu vstával ţakal a systematicky se připravoval. Nej-dříve se vysprchoval
a oholil, načež snědl výbornou snídani z podnosu na nočním stolku. Pak odemkl skříň, vyndal z ní kufříkové pouzdro s puškou, každou součást pečlivě zabalil do několika vrstev pěnové gumy a balíčky převázal motouzem. Potom je nacpal na dno batohu. Na ně uložil plechovky s bar-vami a štětce, texasky a kostkovanou košili,
ponožky a boty. Do jedné kapsy batohu strčil sítovku, do druhé krabici s náboji. Jako obyčejně si oblékl jednu ze svých pruhovaných košil, které byly v roce 1963 v
módě, ale místo obvyklého kostkované-ho obleku z vlnéné látky si vzal světle šedý
sportovní a černé kožené mokasíny od Gucciho. K tomu pletenou vázanku z čer-ného hedvábí. Vzal batoh, sešel s ním na hotelové parkoviště a zamkl jej do kuflv svého
auta. Vrátil se do haly, vyzvedl si balíček s obědem, kývnutím poděkoval recepčnímu, který mu popřál bon voyage, a v devět vyjížděl z Bruselu po staré silnici E 40 k Namuru. Rovina za městem už byla vyhřátá sluncem, což znamenalo, že
bude parný den. Podle automobilistické
mapy měl do Bastogne sto padesát kilometrů a několik jich připočetl, než najde v lesnatých kopcích na jih od města vhod-né zátiší. Odhadl, že kolem poledne by mohl
být na místě, a vří-til se ve své simce aronde na další dlouhý, fádně rovný úsek silnice protínající valonskou nížinu.

iţi

Než vystoupilo slunce k zenitu, měl za sebou Namur a Mar-che a tabule oznamovaly, že se blíží Bastogne. Pak projel i tím-to městem, které v zimě 1944 rozstřílely Manteuffelovy tanky, a zahnul na jih ke kopcům. Lesy houstly, cesta se vinula stále častěji ve stínu velkých jilmů a bukú, a paprsků, které se k ní občas větvemi prodraly, ubývalo. Osm kilometrů za městem našel 5aka1 úzkou lesní cestu. Zabočil na ni a po dalším kilometru uviděl, jak z ní do lesa zahýbá ještě užší cesta. Jel po ní několik metrů a schoval auto za křoví. Chvíli v lesním chládku čekal, kouřil a naslouchal praskání chladnoucího motoru, šepotu v horních větvích a vzdálenému holubímu vrkání.

Pomalu vystoupil z auta, odem'kl kufr a položil batoh na ka-potu. Pak se celý převlékl; be2vadný světle šedý oblek složil na zadní sedadlo a vklouzl do texasek. Bylo tak teplo, že mohl zůstat bez saka, ale místo košile s vázankou si vzal kostkova-nou sportovní halenu a místo drahých mokasínů kecky a vlně-né ponožky, do kterých si zastrčil konce nohavic. Postupně vybalil všechny součásti pušky a jednu po druhé smontoval. `Ilumič si dal do jedné kapsy u kalhot, dalekohled do druhé. Do jedné náprsní kapsy na haleně si odsypal z kra-bice dvacet nábojů, do druhé uložil svůj jediný trhavý náboj, stále zabalený do hedvábného papíru. Smontovanou pušku odložil na kapotu, šel znovu ke kufru a vytáhl z něho to, co koupil včera cestou do hotelu a nechal přes noc v autě: ananasový zzieloun. Zamkl kufr, uložil meloun s barvami, štětci a loveckvm nožem do batohu, zamkl vůz a vy-dal se do lesa. Bylo krá,tce po poledni. Za necelých deset minut našel dlouhou úzkou mýtinu, z její hož okraje se dalo bez překážky dohlédnout do vzdálenosti sto padesáti metrů. Položil pušku vedle stromu, odměřil sto pade sát kroků a vyhledal strom, odkud bylo vidět na místo, kde nechal pušku. Vysypal batoh na zem, vypáčil víčka plechovek a dal se do práce na melounu. Horní a dolní část jeho tmavo zelené slupky natřel nahnédo. Střední část vymaloval růžovou barvou. Než ban ý zaschly, nakreslil do nich ukazovákem obrysy očí, nosu, kníru a úst.

Aby nerozmazal barvu ţ prstech, zabodl do vršku melounu nízž a opatrně jej přenesl do sítovky. Byla ř`ídká a tenká, takže obrvsy melounu i nakreslené znaky přes ni bylo dobře vidět.

Šakal zabodl nůž do kmene stromu asi dva metry nad zemí : a navlékl ucha sítky na jeho jílec. Růžovohnědý meloun tecY visel před zelenou kůrou stromu jako groteskní lidská hlava bez těla. Šakal poodstoupil, aby své dílo posoudil. Doufal, že na vzdálenost sto padesáti metrů plně postačí. Zavřel obě plechovky s barvou a zahodil je do lesa, kde pro-padly křovím a zmizely. ţtětce zabodl do jehličí a zatlačil je botou do země. S prázdným batohem se pak vrátil k pušce. Bez potíží nasadil na hlaveň tlumič a otáčením jej upevnil. Dalekohled hladce zapadl do drážek. Šakal otevřel závěr a vlo-žil do pušky první náboj. Upřel oko do hledí a pátral po visu-tém terči na druhém konci paseky. Když jej našel, užasl, jak je v dalekohledu velký a jasný. Kdyby to byla cpravdová hlava, viděl by ji jako z třiceti metrů. Zřetelně rozeznával mřížky na sítce, obepínající meloun, a čáry, kterými na něm vyznačil lid-ský obličej. Postavil se trochu jinak, opřel se o strom, aby měl pevnější ruku, a znovu zamířil. Záměrný kříž dalekohledu nebyl docela uprostřed, proto zvedl pravou ruku a otáčel oběma šroubky, dokud kříž dokonale nevycentroval. Potom pozorně zamířil na střed melounu a vystřelil. Zpětný ráz byl menší, než čekal, a suchý zvuk z tlumiče byl tak slabý, že by ho

nebylo slyšet ani na druhé straně tiché ulice. S puškou pod paží znovu přešel paseku a prohlédl si meloun. Kulka jím proletěla vpravo rahoře, utrhla kousek sít-ky a zaryla se do stromu. Vrátil se a se stejně nastaveným dalekohledem vystřelil podruhé. Výsledek byl tentýž, s diferencí jednoho centimetru. Vystřelil čtyřikrát, aniž polohu záměrného kříže změnil, a měl pak jisto-tu, že míří přesné, ale že dalekohled je zaměřen vysoko a mír-ně doprava. Znovu pootočil
šroubky. Další zásah byl nízký a nalevo. Pro jistotu se znovu vydal přes paseku a prozkoumal díru po l;ulce. Prostřelila namalo-vané hlavě levý koutek dolního rtu. Ještě třikrát zkusil vystře-lit se stejné nastavenými mířidly a kulky zasáhly
totéž místo. 0 vlásek šroubky přitáhl. Devátý výstřel zasáhl čelo; a na ně také mířil. Potřetí zašel k terči, vytáhl z kapsy křídu a vyznačil dosavadní obrazec roz-ptylu jeden malý shluk nahoře vpravo, druhý na levé straně úst a jeden zásah doprostřed čela.

Potom ţtřílel do obou očí, do kořene nosu, do horního rtu a do brady. Natočil terč z profilu a posledních šest kulek vstře-lil do spánku, do ušního otvoru, do šíje, do tváře, do čelisti a znovu do spánku. Jen jedna se mírně minula cíle. Byl s puškou spokojen. Poznačil si polohu šroubků na dale-kohledu, vytáhl z kapsy
tubu s pojidlem z balsového dřeva a vymáčkl lepkavou tekutinu na hlavičky obou šroubků a na jejich bakelitové okolí. Než uplynulo půl hodiny a vykouřil dvě cigarety, pojidlo ztuhlo a mířidla byla pevně nastavena pro jeho oko, takže na sto
třicet metrů mohl střílet s absolutní přesností. Z druhé náprsní kapsy vytáhl trhavý náboj, vybalil jej a za-sunul do pušky. Co nejpozorněji zamířil na střed melounu a vypálil.
Když od tlumiče odletěl poslední obláček modrého dýmu,
Šakal opřel pušku o strom a šel přes mýtinu k sítovce zavěše-né před zjizveným kmenem. Byla splasklá a skoro prázdná. Meloun, který vydz ţel dvacet zásahů olověnými střelami, se rozletěl na kusy. Část vyletěle otvory v tašce a rozstžllila se po trávě. Po kmeni stékala štáva s jádry. Zbývající trosky dužiny ležely zdemolovány v nejnižší části sítovky, která se ted na loveckém noži houpala
jako splasklý balón. Vzal ji a zahodil do nedalekého křoví. Z terče, který v ní byl, nezbylo nic než kaše neurčitého původu. Vytrhl nůž ze strcmu a zastrčil jej do pochvy. Vrátil se pro pušku a pomalu šel k autu. Tam pečlivě zabalil každou součást do pěnové gumy a zno-vu uložil do batohu, stejně jako keclsy, ponožky, košili a texas-ky. Oblékl se do městských šatů, zamkl batoh do kufru a klid-ně poobědval obložené chleby. Když byl hotov, vyjel z lesní cesty na hlavní, zahnul doleva k Bastogni, Marchi, Namuru a Bruselu. V hotelu byl krátce před šestou, zanesl si batoh do pokoje a šel do recepce zaplatit za pronajaté auto. Než se před
večeří vykoupal, hodinu poctivě čistil rozebranou pušku a mazal vazelínou všechny
pohyblivé součástky. Pak ji uložil do pouzdra a zamkl do skříně. Pozdě večer skončily batoh, motouz a kusy pěnové gumy v popelnici u jedné úřední budovy a jedenadvacet vystřelených nábojnic zmizelo v městském kanále.

Nazítří ráno, v pondělí 5. srpna, sháněl Viktor Kowalski na římské hlavní poště znovu někoho, kdo umí francouzsky. Ten-tokrát chtěl, aby úředník zatelefonoval do
informací společ-nosti Alitalia a zeptal se, kdy v tomto týdnu odlétají letadla z
Říma do Marseille a zpátky. Dověděl se, že pondělní letadlo už propásl, protože startuje z Fiumicina za hodinu a do té doby se tam nedostane. Další přímé letadlo
letí ve středu. Ne, jiné společnosti přímou linku z Říma do Marseille nemají. Jen

ne-přímou; měl by signor zájem? Ne? Tedy ve středu? Jistě, odlétá v 11.15 a na marignanském letišti v Marseille je krátce po po-ledni. Zpátky letí ve čtvrtek. Jednu letenku? Jen tam, nebo i zpátky? Jistě, a jméno? Kowalski uvedl jméno, které
měl na dokladech v kapse. Poté, co byly v rámci EHS zrušeny cestovní pasy, stačil
občanský průkaz. Pro letenku si měl přijít k přepážce Alitalia na Fiumicinu hodinu před středečním odletem. Když úřednţ zavěsil, Kowal-ski vyzvedl novou poštu, zamkl ji do kazety a vrátil se do ho-telu.

Toho dopoledne se ţakal naposled sešel s panem Goosensem. Pri snídani ho zavolal a
puškař mu s radostí sdělil, že zakázka je hotova. Mohl by monsieur Duggan přijít v
jedenáct? A ias-kavě přinést všechno potřebné k závěrečné montáži? Také tentokrát přišel o půl hodiny dřív a kufžnlţové pouzdro s kulovnicí nesl v prázdném fíbrovém kufru, který ráno koupil v obchodě se zánovním zbožím. Třicet minut obhlížel ulici, v níž zbrojíř bydlel a teprve pak zašel nenápadně k jeho do-movním dveřím. Když mu Goosens otevřel, Šakal šel rovnou do kanceláře. Puškař zamkl dům, přišel za ním a zavřel dveře. "Bez problémů?" zeptal se Angličan. "Tentokrát je myslím všechno v pořádku:' Belgičan vytáhl několik smotaných kusů pytloviny, které měl za stolem, a polo-žil je před sebe. Rozbalil je a rozložil po
stole sérii tenkých ocelových trubic, tak vyleštěných, že vypadaly jako z hlinţu.
Pak natáhl ruku po kufžţu s rozmontovanou puškou. ţakal mu jej podal.
Belgičan začal zasunovat jednu součást po druhé do trubic. Každá dokonale padla.
"Jak dopadlo zastřelování?" zeptal se při práci.
"Výborně "

Goosens si při ukládání dalekohledu všiml, že šroubky jsou upevněny pojidlem. "ţkoda, že zaměřovací šroubky musí být tak malé," řekl. "Měly by mít přesnou stupnici, ale původní šroubky byly tak velké, že by se dalekohled do trubice vůbec
nevešel:' Zastrčil teleskop do příslušné trubice; padla stejně přesně jako ostatní. Když bylo všech pět součástí ukryto, zvedl odmontovanou spoušt a pět zbylých trhavých nábojů.
"Tohle, prosím, musíme uložit jinam," vysvětloval. Vzal ra-menní opěru, vyloženou černou kůží, a ukázal Angličanovi, že kůže je naříznuta břitvou. Zastrčil do ní spoušt a zalepil řez černou izolační páskou. Vypadalo to naprosto přirozeně. Ze zásuvky pak vyndal černý gumový špahli, asi tři centimetry široký a
pět vysoký. Na jednom konci z něho uprostřed vyční-val ocelový kolţ se šroubovým závitem. "To celé se přišroubuje ke konci poslední trubice," řekl na vysvětlenou. Kolem šroubu bylo do gumového špalíku vyvrtá-no pět otvorů. Do každého pečlivě zasunul náboj, takže z nich bylo vidět jen mosazná dna. "Až se to upevní, nebude náboje vidět vůbec," dodal. Angli-čan neřilial nic. "Co myslíte?" zeptal se Belgičan napjatě. Host si mlčky prohlížel jednu trubici po druhé. Zatřepal jimi, ale nic se neozvalo, protože vnitřní stěny byly vyloženy dvěma vrstvami bledě zelené vlněné látky, která tlumila otřes i zvuk. Nejdelší trubice měla čtyřicet centimetrů; v té byla hlaveň s pouzdrem závěru. Ostatní měly
kolem pětatřiceti centimetrů a skrývaly se v nich horní a dolní díl skládací pažby, tlumič a dalekohled. Ramenní opěra se spou"stí ukzytou v černém obložení zůstávala venku, stejně jako gumový špalík s náboji. Nikoho by nenapadlo, že to celé by mohla být lovecká puška, natož zbraň, kterou má být spáchán atentát.

"Perfektní," řekl spokojeně Šakal. "Přesně tak jsem to chtěl." Belgičan byl rád. Jako mistr svého řemesla dovedl vychutnat chválu nejinak než druzí lidé a byl si vědom, že i jeho zákazník patří ve svém oboru k nejlepším. ţakal balil trubice se součástmi do pytloviny a ukládal je do fi'brového kufru. Když k nim přidal zabalenou ramenní opěru a špalili s náboji, kufr zavřel a kufžţi'k s přihrádkami vrátil zbrojaři. "Ten už potřebovat nebudu. Puška zůstane v trubicích až do

chvíle, kdy ji budu moci použít: ` Z náprsní kapsy vytáhl zbýva-jících dvě stě liber a položil je na stůl. "Myslím, že naše obchodní jednání je u konce, pane Goosen-si" Belgičan zasunul peníze do kapsy. "Oui, monsieur. Ledaže bych mohl ještě něčím posloužit" "Jen jedním," odpověděl Angličan. "Račte si vzpomenout na mé malé kázání o moudrosti mlčení" "Nezapomněl jsem, monsieur," odpověděl tiše Belgičan.

Znovu se polekal. Pokusí se ho ten uhlazený zabiják umlčet, aby měl jistotu? To jistě ne. Při vyšetřování vraždy by se policie o návštěvách vysokého Angličana v tomto domě dověděla mnohem dřív, než by svou speciální kulovnici stačil použít. Angličan jako by mu četl myšlenky. Pousmál se. "Nebojte se. Nechci vám ublížit. A také předpokládám, že tak inteligentní člověk jako vy se proti smrti z rukou zákaznţa pojistil. Třeba tím, že mu má někdo z přátel za hodinu zavolat. A když se
nedovolá, přijde a objeví mrtvolu. Anebo dopisem, který jste uložil u právníka a který se má otevřít v případě vaší smrti. Vaší vraždou bych si víc problémů způsobil, než vyřešil." Monsieur Goosens se zděsil. Vskutku měl u právníka trvale uložen dopis, který měl být v případě jeho smrti otevřen. Žádal v něm policii, aby hledala pod jistým kamenem v zahradě za domem. Byla pod ním skříňka a
v ní seznam všech, kdo ho daného dne měli navštívit. Každý den seznam vyměňoval. Dnes tam byl zapsán jen jediný zákaznţ, zámožně vypadající vysoký Angličan,. který
si žzţá Duggan. Qpravdu to byla jakási pojistka. Angličan ho nehnutě sledoval.
j
"Myslel jsem si to, řekl. "Nic vám nehrozí. Ale zabi u vás, a to bezpodmínečně, jestli někdy někomu řeknete, že jsem u vás byl nebo co jsem od vás koupil. Lhostejno komu. Ve chvíli, kdy odejdu z tohoto domu, pro vás přestanu egistovat" "To je naprosto jasné, monsieur. Takovou pracovní dohodu uzavírám automaticky se všemi zákaznţy. A dovolil bych si podotknout, že stejnou diskrétnost očekávám od nich. Proto jsem výrobní číslo vaší pušky vyleptal z hlavně kyselinou. I já se musím chránit" Angličan se znovu usmál. "Takže si rozumíme. Budte zdráv, pane Goosensi" Za chvíli se za ním zavřely dveře a Belgičan, který toho tolik

véděl o střelných zbraních a střelcích a tak málo o Šakalovi, si s úlevou vydechl
a šel do kanceláře přepočítat peníze. ' Šakal nechtěl, aby ho někdo ze zaměstnanců
hotelu viděl s laciným fíbrovým kufrem, a proto ačkoli byl čas k obědu zajel taxíkem rovnou na hlavní nádraží a uložil kufr do úschovny. Úschovní lístek vložil
do vnitřní přihrádky své tenké náprsní tašky z ještěrčí kůže. Poobědval U labutě, dobře a nákladné, aby oslavil konec průzkumného a přípravného stadia ve Francii a Belgii, a do hotelu Amigo se vrátil pěšky. Sbalil se, zaplatil, a když odchá-zel, vypadal přesně tak, jako když přišel; měl krásně ušitý kost-kovaný oblek, velké tmavé brýle a dva přepychové kufry, které za ním nesl zřízenec k čekajícímu taxíku. Byl také o šestnáct set liber chudší, ale v nádražní úschovné zavazadel bezpečné ležela v nenápadném kufru jeho kulovnice a ve vnitřní kapse obleku měl uloženy tři bezvadně padělané průkazy. Letadlo do Londýna odletělo z Bruselu krátce po čtvrté, a přestože na londýnském letišti prošel jeden jeho kufr
zběž-nou prohlídkou, nebylo v něm co najít. V sedm už se sprchoval ve svém bytě a
chystal se povečeřet v některé restauraci ve West Endu.

8

Kowalski měl smůlu, že ve středu dopoledne už nemusel z po-šty nikam telefonovat, protože jinak by byl určitě letadlo zmeš-kal. A v přihrádce čekala pošta pro pana Poitierse. Vyzvedl pét obálek, zamkl je do ocelové schránky na konci svého řetízku a rychle se vrátil do hotelu. V půl desáté od něho podplukov-ník Rodin poštu převzal a Kowalski mohl jít zase spát do své-ho pokoje. Další služba mu začínala v sedm večer na střeše. Do pokoje však zašel už jen pro svůj kolt .45 (Rodin by nikdy nedovolíl, aby jej z hotelţz ţţ%nesl) a zasunul si jej do ramenního pouzdra.

Kdyby měl dobře ušité sako, bylo by na sto metrů vidět, jak mu je pouzdro s pistolí vydouvá, ale oblek mu padl tak mizerně jak od nejhoršího krejčího a pouzdro nepouzdro, plandal na něm jako pytel. Do kabátu si vecpal náplast a baret, které koupil den předtím, do kapsy strčil svitek italských lir a francouzských franků, ušetřených za posledního půl roku, a zavřel za sebou dveře.

U stolu na chodbé zvedl jeho kolega ve službě hlavu.

"Poslali mě telefonovat," řekl Kowalski a ukázal palcem na-horu k devátému poschodí. Strážce nic neřekl, jen se za ním díval, jak přivolává výtah a nastupuje do něho. Za několik vte-řin byl Kowalski na ulici a nasadil si velké černé brýle.

Před kavárnou na druhé straně ulice spustil jistý muž časo-pis Oggi o několik milimetrů níž a přes reflexní sluneční brýle sledoval, jak se Polák rozhlíží po taxíku. Když žádný nepřijíž-děl, vykročil k nároží bloku. Muž s časopisem vstal od kavá-renského stolu a šel k okraji chodníku. Z řady vozů parkujících opodál vyjel malý fiat a zastavil těsné před ním. Muž nastoupil a fiat jel krokem za Kowalským.

Na rohu uviděl Kowalski taxík a zastavil jej. "Fiumicino," řekl řidiči. Na letišti ho francouzský tajný policista nenápadně sledo-val, jak se hlásí u přepážky Alitalia, jak platí hotové za letenku, ujišťuje dívku za přepážkou, že nemá žádné kufry ani příruční zavazadlo, a dovídá se, že cestující do Marseille s odletem v 11.15 budou voláni za hodinu a pět minut. Protože měl bývalý legionář dost času, zašel do bufetu, kou-pil si u pultu kávu a odnesl si ji k velkým skleněným oknům, odkud mohl pozorovat přistávající a odlétající letadla. Miloval letiště, i když neměl ponětí, jak se na nich vlastné pracuje. Zvuk leteckého motoru mu odjakživa ohlašoval především ně-mecké messerschm.itty, ruské šturmoviky nebo americké léta-jící pevnosti. Ve Vietnamu to znamenalo, že přilétají na pomoc B 26 nebo Skyraidery, v alžírském vnitrozemí zase letouny Mystére nebo Fouga. Aie na civilním letišti se rád díval, jak se snášejí k zemi jako velicí stříbrní ptáci, s tlumenými motory a jakoby na nitkách. Ačkoli byl mezi lidmi nesvůj, nekonečné hemžení v prostorách letiště sledoval s požitkem. Kdyby jeho život vypadal jinak, možná že by pracoval právě na letišti. Ale je tím, čím je, a vrátit čas nemţzže. Znovu pomyslel na Sylvii a převislé obočí se mu soustředěně stáhlo. To není spravedlivé řekl si věcné to není spraved-livé, aby zemřela a všechny ty krysy v Paříži žily dál. Podplu-kovník Rodin mu o nich vyprávěl, o tom, jak ponížili Francii a zradili armádu a zničili legii a předhodili lidi v Indočíně a Alžírsku teroristům. Podplukovník Rodin má vždycky prav-du.

Cestující do Marseille byli vyzváni, aby se dostavili k odletu. Kowalski prošel v zástupu skleněnými dveřmi na rozžhavený beton rozjezdové plochy a zamířil k letadlu, které stálo o sto metrů dál. Z vyhlídkové terasy se dívali dva agenti plukovníka Rollanda, jak stoupá po schůdcích. Na hlavě ted' měl černý baret a na tváři náplast. Jeden agent se obrátil ke kolegovi a unaveně na něho mrkl. Když turbovrtulové letadlo do Mar-seille vzlétlo, oba z terasy odešli. Cestou přes hlavní halu se zastavili u veřejné budky a jeden z nich vytočil římské číslo. Představil se křestním jménem a pomalu řekl: "Odletěl. Alita-lia čtyři pět nula. Přistání v Marseille 12.10. Ciao." Za deset minut dorazila tato zpráva do Paříže a za dalších deset do Marseille. Viscount společnosti Alitalia přeletěl přes záliv s neuvěřitel-ně modrou vodou a zakroužil, aby přistál na marseillském letišti. Hezká římská letuška prošla s úsměvem uličkou mezi sedadly, a když se přesvědčila, že všichni cestující se připoutali, sedla si na své místo do rohu a připoutala se také. Všimla si, že cestující na sedadle před ní vyvaluje oči na leskle šedou deltu Rhóny, jako by ji viděl poprvé v životě. Byl to těžkopádný obr, který neuměl italsky, a jeho franštinou mocně pronikal jakýsi východoevropský přízvuk. Na krát-kých černých vlasech měl černý baret, na sobě tmavý pomačkaný oblek a na očích tmavé brýle, které si ani jednou nesundal. Půl obličeje mu zakrývala velikánská náplast. Ten se ale pěkně řízl, řekla si letuška. Přistáli na minutu přesně u hlavní budovy a cestující zamířili k celnici. Když procházeli skleněnými dveřmi, jakýsi plešatý člověk zlehka kopl policistu z pasové kontroly do kotníku. "Velký chlap, černý baret, náplast" Pak nenápadně poodešel a sdělil totéž dalšímu. Cestující se mezi přepážkami pasové kontroly rozdělili do

dvou zástupů. Z každé strany seděl za mřížkou jeden policista a cestující postupovali třímetroţým průchodem mezi nimi. Každý musel předložit pas a žlutou hraniční průvodku. Oba policisté byli ze státní bezpečnosti (DS'I7, která mimo jiné odpovídá za kontrolu přijíždějících cizinců a vracejících se Francouzů. Když se Kowalski legitimoval, muž v modré uniformě za mřížkou se na něho sotva podíval. Bouchl razítkem do jeho hraniční průvodky,
přeletěl očima jeho pas a pokynul obrovi, aby postoupil. Kowalski přešel s úlevou k celním pultům. Několik celníků právě nenápadně vyslechlo plešatého mužíka, který zmizel v zasklené kanceláři za jejich zády. Jejich nadří-zený zavolal na Kowalského: rMonsieur; votre bagage." Ukázal k místu, kde ostatní cestující čekali, až jim pohyblivý pás přinese kufry
z nákladního vozíku s drátěným krytem, zaparkovaného na slunci před budovou. Kowalski se přiklátil k celníkovi. "Jái pas de bagage,"řekl. "Žádný zavazadlo nemám." "Pas de bagage? Eh bien, avez vous quelque chose á déclarer?" "Non, rien,"řekl Kowalski. "Na proclení nic: ` Celník mu odpověděl přátelským úsměvem, téměř tak širokým, jako byla jeho zpěvavá marseillská výslovnost. "Eh bien, passez, monsieur."Pokynul k východu, u něhož čekaly taxíky. Kowalski
kývl a vyšel na slunce. Protože nebyl zvyklý utrácet, rozhlížel se, dokud nenašel autobus, a pak do něho nasedl. ,Sotva zmizel, několik celníků se nahrnulo kolem nadřízeného. "To jsem zvědavej, co mu chtěj:' "Vypadá jako pěknej rafan." "To ho přejde, až si ho ti grázlové vemou do práce," řekl třetí a kývl ke kanceláři. "Tak do roboty, pánové," přerušil je nadřízený. "Holt jsme zas něco udělali pro vlast " "Jako pro velkýho Káju, myslíš?" odpověděl první, když se
rozcházeli, a zabručel: "Ten se může jít bodnout" Ke kancelářím Air France v centru města dorazil autobus kolem jedné a bylo tam ještě větší vedro než v Římě. V srpnu lze v Marseilli najít všelicos, ale rozhodně ne inspiraci k velkým výkonům. Horko leželo na městě jako nemoc, pronikalo do každé žilky a vysávalo sílu, energii, ţţzli dělat něco jiného ne2 ležet v chladném pokoji se spuštěnými žaluziemi a naplno zapnutým ventilátorem. I Cannebiére, zpravidla živě pulsující hlavní tepna Marseille a po setmění řeka světla a ruchu, byla mrtvá. Hrstka lidí a aut se po ní vlekla jako korytem plným sirupu. Sehnat taxík trvalo půl hodiny; většina řidičů odpočívala po obědě někde ve stinném parku. Dům, jehož adresu mu dal Jožo, stál u hlavní výjezdové silni ce směrem na Cassis. Kowalski si dal zastavit v avenue de la Libération, protože k němu chtěl

dojít pěšky. Taxikářovo "si vous voulez`; "když chcete", vyjadřovalo nad slunce jasněji, co si myslí o cizincích, kterým se chce v takovém vedru jít pěšky dál než pár kroků, když se mohou svézt autem. Kowalski se díval za taxíkem vracejícím se do města, dokud mu nezmizel z očí. V kavárně se zeptal číšníka na přilehlou ulici, jejíž jméno měl poznamenáno na papírku. Činžák vypadal nově a Kowalski si řekl, že Jožovým asi jejich pojízdný nádražní stánek dost vynáší. Možná že si už pořídili stabilní kiosek, na jaký měla madam Jožová léta zálusk. Aspoň by to vysvětlovalo, proč si ted tak dobře žijí. A Sylvii jen prospěje, když bude vyrůstat v téhle čtvrti, a ne u přístavu. Vtom si uvě domil, jak nesmyslná je to úvaha, a zůstal stát před schody k domovním dveřím. Jak to říkal Jožo do telefonu? Týden? Nebo dva? To není možné. Rychle vyběhl po schůdcích a zastavil se před dvojitou ře a dou poštovních schránek na chodbě. "Grzybowski," bylo na psáno na jedné. "Byt 23" Protože to bylo jen v druhém poscho dí, řekl si, že půjde po schodech. Byt číslo 23 měl dveře jako ostatní. Vedle nich bylo tlačítko zvonku s bílým štítkem a se jménem Grzybowski napsaným na stroji. Dveře byly na konci chodby, mezi dveřmi bytů 22 a 24. Stiskl zvonek. Dveře před ním se pootevřely a ze škvíry mu vyletěla k čelu mohutná palice. Rána rozrazila kůži, ale od kosti dřevo s dutým úderem odskočilo. Z obou stran se otevřely dveře a z bytů 22 a 24 se vyvalili jacísi
muži. To vše ve zlomku vteřiny. Současně posedl Kowalského běs. Ačkoli mu to pomalu myslelo, jednu věc ovládal bezpečně: techniku zápasu. V úzké chodbě mu jeho velikost a síla nebyly nic platné. protože byl tak vysoký, palicé mu dopadla na hlavu dřív, než mohla nabrat největší rychlost, a náraz ho proto nezneškodnil. přes krev, která se mu řinula do očí, rozeznal, že dva muži útočí ze dveří před ním a dva další z každé strany. Potřeboval prostor k pohybu, a proto se vrhl vpřed, do bytu 23. Muž před ním pod nárazem zavrávoral; ti zezadu se rozběhli za ním a sápali se mu po límci a po saku. Uvnitř vytáhl z podpaží kolt, otočil se a vystřelil do chodby. Současně ho další palice udeřila do zápěstí a strhla mu hlaveň dolů. Kulka urvala jednomu z útočníků kus kolena. Se strašným výkřikem se skácel. To už pistole vypadla Kowalskému z ruky, protože další úder do zápěstí mu ochromil prsty. V další vteři-ně ztratil rovnováhu, jak se naň vrhlo pět mužů. Boj trval tři minuty. Lékař pak odhadl, že předtím, než Kowalski definitivně ztratil vědomí, dostal do hlavy asi dvacet úderů koženými obušky. Jeden nepodařený úder mu urval kus boltce, nos měl přeražený a z tváře tmavorudou masku. Většina jeho pohybů v bitce byla. reflexívní. Dvakrát se mu málem podařilo dosáhnout na pistoli, ale pak ji čísi rozmáchnutá noha odkopla na druhý konec pokoje. Když konečně padl obličejem k zemi, zbývali jen tři útočníci,
kteří ho byli schopni dorazit. Když to udělali a obrovské tělo na podlaze znehybnělo (a jen pramének krve prýštící z rozbitého čela nasvědčoval, že dosud žije, trojice vítězů se napřímila a udýchaně začala klít. Muž s prostřelenou nohou, bledý jako smrt, se svíjel u stěny vedle dveří, v zpocených rudých rukou svíral zmrzačené koleno a ze sinalých rtů se mu řinul dlouhý jednotvárný proud sprostých nadávek. Druhý klečel a pomalu se kymácel dopředu dozadu, s rukama hluboko zazytýma do naraženého rozkroku. Třetí ležel na koberci nedaleko Kowalského a levým spánkem mu prosvítala modřina po jednom z Polákových knokautů. Vedoucí skupiny převrátil Kowalského na záda a nadzvedl mu zavřená víčka. Pak šel k telefonu u okna, vytočil místr.í číslo a čekal. Ještě pořád ztěžka dýchal. Když se volaný ozval, řekl mu: "Máme ho. . . Jestli se bránil? To bych řek! A jak!. . . Jednou vystřelil, Guerini má v čudu koleno, Capetti vyfasoval jednu do koulí a Vissart je tvrdej. . . Co? Jo, Polák je živej, to byl přece rozkaz, ne? Jinak tady nemusel nadělat takovou paseku. . . Jasně že raněnej. Nevím, je v limbu... Hele, my nepotřebujem zelenýho antona, my potřebujem pár sanitek. A hněte sebou." Praštil sluchátkem a zavrčel "hajzlové" jakoby na celý svět. Po místnosti se válely trosky nábytku jako v kůlničce na dříví; dalo se s nimi už jen zatopit. Všichni si mysleli, že Poláka složí hned u dveří. Nenapadlo je odnést nábytek do vedlejší místnosti, a při rvačce jim překážel. Sám musel odrazit rukou
křeslo, kterým proti němu Kowalski mrštil, a dosud to bolelo. Svinějedna polská, pomyslel si, ti blbci na velitelství nám neřekli, co je to

zač. Za čtvrt hodiny vklouzly do ulice před domem dva sanitní citroeny a nahoru přišel lékař. Pět minut Kowalského prohlížel. Nakonec bezvědomému vyhrnul rukáv a dal mu injekci. Když dva sanitáci naložili Poláka na nosítka a odvrávorali s ním k výtahu, lékař přistoupil k raněnému Korsičanovi, který na něho nešťastně hleděl z kaluže krve u stěny. Odtrhl mu ruce od kolena, podíval se a hvízdl. "No jo. Morfium a do nemocnice. Dám vám injekci, která vás uspí. Tady s tím nic dělat nemůžu. V každém případě jste, mon petit, v téhle branži dopracoval:' Guerini na něho zpod injekční jehly vychrlil proud straš ných nadávek. Vissart už seděl a s nepřítomným výrazem si držel rukama hlavu. Capetti stál, opíral se o stěnu a naprázdno zvracel. Dva kolegové ho vzali v podpaždí a vyvlekli z bytu na chodbu. Když sanitáci odnesli bezvládného Gueriniho, vedoucí skupiny po mohl na nohy Vissartovi. Na chodbě se naposled ohlédl do zdemolovaného pokoje. Vedle něho stál lékař. "Pěkná spoušť, co?" řekl doktor. "Ať si to zdejší bezpečnost uklidí," řekl vedoucí skupiny. "Byt je její" A zavřel za sebou dveře. Byty 22 a 24 byly také otevřeny, ale přežily to bez úhony. Oba zavřel. "Vedle nikdo nebydlí?" zeptal se lékař. "Vedle nikdo nebydlí,:` řekl Korsičan. "Zabrali jsme celé patro " Pak pomohl dosud obluzenému Vissartovi se schodů a šli za doktorem k čekajícím autům. O dvanáct hodin později, po rychlém převozu napříč Francii, ležel Kowalski na lůžku v cele pod jednou kasárenskou pevností v Paříži. Jako všechny vězeňské cely měla obílené, ale špinavé a plesnivé zdi, poškrábané tu a tam oplzlostmi nebo modlitbou. Byla horká a dusná a páchla karbolem, potem a močí. Polák ležel na zádech na úzkém kovovém lůžku, jehož nohy byly zapuštěny do betonové podlahy. Tenká matrace ani srolovaná deka pod jeho hlavou nebyly povlečené. Dva tlusté kožené řemeny mu zajišťovaly kotníky, další dva stehna a zá-pěstí. Jedním řemenem byl připoután přes prsa. Dosud byl v bezvědomí, ale zhluboka a pravidelně dýchal. Krev s obličeje už měl omytou, ucho a čelo zašité. Přeražený nos byl přelepen náplastí a v otevřených ústech, ze kterých se chraptivě dral dech, bylo vidět pahýly dvou zlomených předních zubů. Obličej měl plný podlitin. Další modřiny prosvítaly z hustých černých chlupů na prsou, ramenou a břiše stopy po pěstích, botách a obušcích. Pravé zápěstí měl tlustě obvázáno a zalepeno. Muž v bílém plášti skončil prohlídku, napřímil se a schoval stetoskop do brašny. Kývl na muže za sebou a ten zaklepal na dveře. Dveře se hned otevřely a oba vyšli ven. Dozorce zase dveře přibouchl a zajistil je dvěma obrovskými ocelovými zá-vorami. "Čím jste ho složili, rychlíkem?" řekl lékař, když odcházeli po chodbě. "Bylo na to třeba šesti lidí," odpověděl plukovník Rolland. "Dali si záležet. Málem ho zabili. Kdyby nebyl stavěný jako býk, bylo by po něm." "Jinou možnost jsme neměli;` řekl plukovník: "Tři lidi nám odrovnal " "Musela to být pěkná rvačka: ` "To byla. Jak to s ním vypadá?" "Laicky řečeno: podezření na zlomeninu pravého zápěstí rentgenem jsem to ověřit nemohl plus tržné rány na levém boltci, na čele a přeražený nos. Řada řezných ran a podlitin, slabé vnitřní krvácení, které buď zesílí a způsobí smrt, nebo se samo zastaví. Má, jak se říká, tuhý kořínek nebo měl. Starosti mi dělá hlava. Jasný otřes mozku, těžko říct, jestli lehký nebo těžký. Příznaky lebeční zlomeniny nejsou. Ne že by se vaši lidé nesnažili, jenže má lebku jako z kamene. Ale nebude-li mít klid, může se otřes zhoršit." "Potřebuji se ho na něco zeptat," řekl plukovník a sklopil oči k řeřavému konci své cigarety. Protože do vězeňské nemocnice se šlo jinudy než ke schodům do přízemí, oba se zastavili. Lékař na šéfa akčního oddělení znechuceně pohlédl. "Vím, že jsme ve vězení," řekl klidně. "A že jsou tu zavřeni ti, kteří ohrožují bezpečnost státu. Ale lékařem nepřestávám být ani tady. Odpovídám za zdravotní stav všech vězňů. Vím, že ta chodba," kývl k oddělení, odkud přišli, "je výhradně váš revír. Bylo mi nanejvýš jasně řečeno, že co se děje tam, nespadá do Martyho Schulberga, mokasíny, ponožky, džínsy, mé pravomoci a že do toho nemám co mluvit. Ale jedno vám du. řeknu: začnete-li ho vyslýchat dřív, než se zotaví, pak při va Nař'ízl podšívku kufru a mezi dvě vrstvy kůže na zpevnéné šich metodách zemře, nebo zešílí" boční stěně vsunul pasy obou cizinců, ve které se možná bude Plukovník Rolland vyslech.1 lékařovu chmurnou
**

předpověd', muset proměnit. Kufr s oblečením pak doplnil dánskou kni-aniž
hnul brvou. hou o francouzských
katedrálách, jedněmi brýlemi pro Dána "Za jak dlouho?" zeptal se.
a druhými pro Arţzeričana, dvěma různými páry stínovaných
Lékař pokrčil rameny."To se nedá určit. Může nabýt vědomí kontaktních
čoček, pečlivě zabalených do hedvábného papíru, zítra, nebo také za několik dní.
Ale z lékařského hlediska ne a přípravky na barvení vlasů. bude schopen
výslechu ani potom. Aspoň čtrnáct dní, to při Do druhého kufru uložil
střevíce, ponožky, košili a kalhoty nejmenším. Pokud je otřes mozku jen slabý"
francouzské výroby, koupené na pařížském Bleším trhu, a
při-"Jsou jisté drogv," řekl tiše plukovník. dal k nim
dlouhý vojenský plášl s černým baretem. Za podšív-"Ano, jsou. Jenže ty mu
nepředepíšu. Třeba si je opatříte jin ku strčil falešné doklady postaršího
Francouze André Marti-de, tu možnost asi máte. Ale rozhodně ne u mne. Stejně by
vám na. Toto zavazadlo zůstalo zčásti prázdné, protože brzy do teď neřekl nic,
co by dávalo smysl. Nejspíš by jen blábolil. Má něho měla přibýt souprava úzkých
ocelových trubek s kom-v hlavé zmatek, který se možná urovná, možná ne. A pokud
pletní diverzantskou puškou a municí. ano, nelze to urychlit. Drogy s
psychickým účinkem by z něho Třetí,0 něco menší kufr, byl vyhrazen svrškům
Alexandra v tomto stavu udělaly idiota, a tím byste nepomohl sobě ani
Duggana: střevícům, ponožkám, spodnímu prádlu, košilím, vá-nikomu jinému. Jak to
vvpadá, neotevře oči dřív než za týden. zankám, kapesníkům a třem elegantním
oblekům. Za podšív-Nezbwá, než počkat"
kou se skrývalo několik tenkých smotků desetilibrových ban-Otočil se na
podpatku
a odcházel k nemocnici. kovek v celkové hodnotě jednoho tisíce
liber, které po návratu Ale lékař se mýlil. Kowalski otevřel oči už za tři
dny,10.
srp z Bruselu vyzvedl ze svého konta. na, a téhož dne se konal jeho první a
poslední výslech. Všechny kufry pečlivě zamkl a klíče připojil ke svému
svaz ku. Světle
šedý oblek si dal wčistit a povésil jej do skříně ve Po návratu z Bruselu
pracoval
Šakal po tři dny na posledních svém bytu. V kapse měl pas, řidičský průkaz,
mezinárodní ři-přípravách své nadcházející cesty do Francie. ţ
dičský průkaz a peněženku se stovkou liber v hotovosti. S novým řidičským
průkazem
na jméno Alexander James Do posledního zavazadla, vkusného
příručního kufříku, ulo-Quentin Duggan zašel na ústředí automobilistického svazu
žil holicí potřeby, pyžamo, pytlík s mycí houbou, ručník a ná-a nechal si na
totéž jméno vystavit mezinárodní řidičský prů kupy z posledních dnů -
lehké,0dborné šité popruhy, kilový kaz.
sáček sádry, několik balíčků širokých gázových obvazů,1eu-V
obchodé se starším zboiim, specializovaném na cestovní koplastu a vaty a
masívní zahradnické nůžky s tupým, ale sil-potřeby, koupil několik kožených
kufrů.
Do jednoho sbalil ným ostřím. To mělo být jeho příruční zavazadlo. Ze
zkušenos-oblečení, ve kterém by se, bude-li to nutné, mohl ţydávat za ti
věděl, že letištní celníci se o ně zpraţţidla nezajímají. pastora Pera Jensena z
Kodaně. Předtím však ze tří obyčej Tím jeho přípravy končily. Doufal, že
převleky za pastora ných košil, koupených v Kodani,0dpáral výrobní značky a na
Jensena a Martyho Schulberga jsou jen preventivní opatření šil je na kněžskou
košili, kolárek a černou náprsenku, které pro případ, že by nastaly
komplikace a musel přestat hrát Ale-koupil v Londýně a z nichž odstranil značku
anglického vý xandra Duggana. Zato převlek za André Martina měl v jeho
robce. K tomu přibalil střevíce, ponožky, spodní prádlo a uhlo plánu klíčové
místo. Bylo možné, že první dva vůbec nepoužije. vě šedý lehký oblek kompletní
kostým pro roli pastora Jen V tom případě je po splnění úkolu nechá i s
kufrem někde sena. Do téhož kufru uložil oblečení amerického studenta v
úschovně zavazadel. Pokud některý nebude potřebovat k úni-

ku. Právě tak mu, až bude po všem, nebudou k ničemu věci André Martina a puška. Klidně se s nimi může rozloučit. Takže přiletí-li do Francie s třemi kufry a kufříkem, nazpět pojede nanejvýš s jedním kufrem a příručním zavazadlem. Zbývalo počkat na dvě písemné zprávy, které byly podmín-kou jeho odletu. V jedné mělo být pařížské telefonní číslo, na kterém dostane podrobné zprávy o stavu de Gaullovy ostrahy. Druhou ho měl vyrozumět Herr Meier z Curychu, že na jeho osobní konto bylo uloženo dvě stě padesát tisíc dolarů.

Ţekání si krátil tím, že chodil po bytě a trénoval nápadné kulhání. Za dva dny s uspokojením konstatoval, že kulhá tak realisticky, jako by měl skutečně zlomený kotník nebo nohu. První dopis, na který čekal, přišel dopoledne 9. srpna. Měl římské poštovní razítko a oznamoval: "Se svým přítelem se můžete spojit na čísle MOLITOR 5901. Představte se slovy Ici Chacal. Odpověd bude Ici Valmy. Zlomte vaz: ` Dopis z Curychu dostal až 11. srpna. Se širokým úsměvem si přečetl zprávu, která potvrzovala, že at se stane cokoli, bude do smrti boháčem. A jestli se operace, kterou má před sebou, podaří, bude boháčem ještě větším. 0 zdaru akce nepochybo-val. Pojistil se proti všem náhodám. Téhož dopoledne si telefonicky objednal letenky a začátek své expedice stanovil na zítřek 12. srpna.

Ve sklepě nebylo slyšet nic než dech, těžký, ale klidný dech pěti mužů za stolem a skřípavý chropot muže připoutaného k těž-ké dubové židli před nimi. V místnosti svítilo jen jedno světlo, a to dopadalo na vězně. Vycházelo z obyčejné stolní lampy, při jaké se čte, ale tahle měla nesmírně silnou a jasnou žárovku, která úmorné teplo ve sklepě jen zvětšovala. Lampa byla při-pevnéna k levé straně stolu a posuvné stínidlo měla nastaveno tak, aby svítila přímo na židli, stojící dva metry od stolu. Ţást světelného kuželu dopadala na ohmatanou stolní desku a oza-řovala konečky prstů, hřbet ruky, zápěstí a cigaretu, z níž stou-pal tenký proužek kouře. Světlo bylo tak jasné, že v kontrastu s ním se zbytek sklepa ztrácel v naprosté tmě. Prsa a ramena pěti mužů, sedících v řadě za stolem, vězeň neviděl. Svoje vyšetřovatele by uviděl, jen kdyby vstal ze židle a poodstoupil, aby mu nepřímé světlo vykreslilo jejich siluety.

To nemohl. Řemeny s podložkami mu tiskly kotníky pevně k židli. A ta měla všechny čtyři nohy upevněny ocelovým úhel-níkem k podlaze. K opěradlům po stranách měl vězeň připou-taná zápěstí. Další řemen mu obepínal pás a třetí svíral mo-hutná chlupatá prsa. Podložky pod řemeny byly prosáklé po-tem. Kromě nehybných rukou neleželo na stole nic. Jedinou další ozdobou byl podlouhlý otvor vroubený mosazí a z jedné strany označený číslicemi. Z otvoru vyčnívala tenká mosazná páčka, která měla na konci bakelitový knoflík a dala se v obou smě-rech posunovat. U ní byl obyčejný vypínač. A vedle tohoto ovládacího mechanismu ležela ledabyle pravá ruka poslední-ho muže za stolem. Na hřbetě byla porostlá černými chloupky. Z vypínače u měniče proudu vedly dva dráty k malému transformátoru pod stolem. Odtud se táhl tlustý černý kabel k velké zásuvce ve stěně za skupinou vyslýchajících. V koutě za jejich zády seděl u dřevěného stolu a tváří ke zdi šestý muž. Z kontrolního světla magnetofonu, který měl před sebou, vycházela slabá zelená zář, ale cívky se netočily. Nebýt toho těžkého dechu, ticho sklepa by bylo málem hma-tatelné. Všichni vyšetřovatelé byli bez kabátů a propocené ru-kávy na košilích měli co nejvýš vyhrnuty. Pronikavý pach potu, kovu, zatuchlého kouře a lidských zvratků bil do nosu, ale ješ-tě silněji bylo cítit nezaměnitelný zápach strachu a bolesti. Pak promluvil muž uprostřed. Uhlazeně, vlídně, lichotivě. "Ecoute, morţ p'tit Viktor. Ty nám to povíš. Třeba ne hned.

Ale nakonec ano. Jsi statečný chlap. To víme. Všechna čest. Ale dlouho nevydržíš ani ty. Tak proč nám to neříct? 'Ty si myslíš, že podplukovník Fodin by ti to zakázal. Kdyby tady byl. Jenže ten by ti přikázal všechno říct. Ten tyhle věci zná. A ty ostatně taky. Víš, že nakonec se to vždycky řekne. Nést-ce pas Viktor? Přece už jsi taky někoho vyslýchal, ne? Nikdo nemůže mlčet donekonečna. Tak proč s
tím nejít ven hned? No? A pak zase do postele. A spát a spát a spát. Nikdo tě nebude rušit. . " Muž na židli zvedl ke světlu potlučenou tvář, lesklou potem. Oči měl zavřené, a těžko říct proč: zda kvůli velkým modři-nám, které mu zbyly po
kopancích Korsičanů v Marseilli, ane-bo kvůli světlu. Na chvíli otočil obličej ke
stolu a ke tmě před sebou, otevřel ústa a néco chtěl říct. Na huňatou hrud vypadl
kus zvratku a stekl do vydávené kaluže na jeho klíně. Hlava se

mu znovu sklátila bradou k prsům. Rozcuchané temeno se
v odpověd zavrtělo ze strany na stranu. Znovu se ozval hlas za stolem. "Viktor, écoute-moi. 'Iţ jsi tvrdý chlap. To všichni víme. To všichni uznáváme. Stejně už jsi překonal rekord. Ale víc nemů žeš dokázat ani ty. My můžeme pokračovat, Viktore, my ano. Když to bude nutné, můžeme tě držet při životě a při vědomí celé dny, celé týdny. Nečekej, že omdlíš a budeš mít pokoj. To bývalo kdysi. Ale dnes se všechno zmodernizovalo. Ted máme k dispozici drogy, tu sais. Výslech třetího stupně je pasé, na ten si už nikdo nevzpomene. Tak proč bys to neřekl? Podívej, my tě chápeme. My víme, jaká je to bolest. Ale ty svorky to nechápou, Viktore. Ty si nedají a nedají pokoj ... Chceš nám to říct, Vikto re? Co dělají v hotelu v Římě? Na co tam čekají?" Mohutná hlava se na prsou pomalu převalila ze strany na stranu. Jako by si vězeň zavřenýma očima prohlížel napřed jednu a pak druhou měděnou svorku, zahzyznutou do každé jeho bradavky, anebo jednu větší, která mu zubatými příchyt kami svírala žalud. Ruce muže, který na něho mluvil, ležely v kuželu světla na stole. Byly štíhlé, bílé, klidné. Chvíli čekaly. Pak se jedna zvedla, přitiskla palec k dlani, roztáhla čtyři prsty a znovu klesla na stůl. Ruka vedle vypínače na konci stolu posunula mosaznou
páčku po vyznačené stupnici z dvojky na čtyřku a sevřela mezi palcem a ukazovákem vypínač. Ruka uprostřed stolu skrčila prsty, zvedla ukazovák a mávla jím dolů na znamení, že se má začít. Vypínač zapojil proud. V kovových svorkách, upevněných na vězňově těle a spoje ných dráty s vypínačem, to tlumeně zabzučelo. Pak bylo ticho a obrovské tělo na židli se nadzvedlo jakoby zbaveno zemské tíže a ovládáno neviditelnou rukou za jeho bedry. Nohy a zá pěstí se vzepjaly v poutech, až se zdálo, že řemeny se i přes podložky prořežou masem a kostmi. Oči, z lékařského hlediska neschopné přes napuchlá víčka vidět, ignorovaly lékařskou vědu a vytřeštily se z důlků na strop. Ústa se jakoby překvape ně otevřela a vzápětí se z nich vydral pekelný výkřik. A neuti chal a neutichal a neutichal. V 16.10 Viktora Kowalského zlomili a cívky magnetofonu se roztočily.

Když začal mluvit či spíše nesouvisle blouznit, sténat a sku-čet, protínal jeho blekotání jasný a klidný hlas muže za stolem. "Proč jsou tam, Viktore. . . v tom hotelu. . . Rodin, Montclair a Casson. . . čeho se bojí. . . kde byli, Viktore. .
. proč v ftímě. . . a předtím. . . proč ve Vídni, Viktore. . . kde ve Vídni. . . v
jakém hotelu. . . proč tam byli, Viktore. . .?" Po padesáti minutách Kowalski konečně zmlkl a magneto-
fon zaznamenal jeho blouznění do poslední slabiky. Hlas za stolem ještě chvíli

pokračoval, ted už mírněji, dokud nebylo jasné, že dalších odpovědí se nedočká. Pak dal muž uprostřed svým podřízeným rozkaz a výslech skončil. Magnetofonový záznam byl vyňat z přístroje a odeslán ze sklepa pevnosti po rychlém kurýrovi na pařížské předměstí a do budovy akčního oddělení. Nádherné odpoledne, které

vyhřívalo vlídné pařížské ulice, pohaslo zlatým soumrakem a v devět se rozsvítily
pouliční sv í-tilny. Nad Seinou se jako vždycky za letních večerů procházely ruku
v ruce ávojice, pomalu, jako by vychutnávaly víno sou-mraku a lásky a mládí, které
se už nikdy, i kdyby se sebevíc snažily, nebude opakovat. Dokořán otevřené kavárny
na ná-břeží zvučely hovorem a cinkotem sklenek, pozdravy a patetic-kými protesty,
škádlivými vtipy a lichotkami, omluvami a vý-pady, vším, z čeho se skládá
francouzská konverzace a kouzlo Seiny za srpnového večera. Ba i turistům se málem
odpustilo, že jsou tady a utrácejí své dolary. Do maié kanceláře u Šeříkové
brány tato bezstarostnost ne-pronikla. Kolem stolu, na kterém se pomalu otáčel
magneto-fon, seděli tři muži. Celý večer pracovali. Jeden obsluhoval pří-stroj a
podle pokynů druhého neustále zapínal knoflíky "Po-slech" nebo "Zpětný chod" a
zase "Poslech". Druhý měl na hla-vě nasazena sluchátka a soustředěně krabatil
čelo, jak se sna-žil oddělit skutečná slova od změti zvuků, které mu útočily na
bubínky. S očima slzícíma od dýmající cigarety, kterou držel mezi rty, dával
technikovi prsty znamení, když si chtěl někte-rou pasáž poslechnout znova. Někdy
poslouchal desetivteřino-vý úsek až pětkrát, než na technika kývl, aby pustil
další. Kaž-dou odposlechnutou část nadiktoval. Třetí muž, plavovlasý mladík,
seděl za psacím strojem a če-kal na diktát. Otázky vyšetřujících byly
srozumitelné. Zněly ve sluchátkách jasně a souvisle. Odpovědi byly trhanější.
Písař

přepisoval výslech jako interview; každá otázka začínala na nové řádce a byla
zvlášt vyznačena. V dalším odstavci byla odpověd. Odpovědi byly nesouvislé,
proložené spoustou teček všude, kde nedávaly smysl. Skončili těsně před půlnocí.
Okno měli otevřené, ale míst-nost byla modrá kouřem a páchla jako skladiště
střelného prachu.

Všichni tři toporně a znaveně vstali. Každý se protáhl jinak, aby si uvolnil
ztuhlé, rozbolené svaly. Jeden sáhl po telefonu, požádal o městskou linku a
vytočil číslo. Druhý si sejmul slu-chátka a převinul magnefotonovou pásku na
původní cívku. Písař vytáhl ze stroje poslední dávku papírů, vytáhl z ní kopí-ráky
a začal skládat záznam výslechu podle stránek. Prvopis dostane plukovník Rolland,
první kopii archív a třetí rozmno-žovna, kde se vyrobí další kopie pro šéfy
ostatních oddělení, uzná-li Rolland za vhodné, aby si je přečetli. Telefon
zastihl plukovníka Rollanda v restauraci, kde veče-řel s přáteli. Jako obvykle
předváděl tento elegantní starý mlá-denec, jak je duchaplný a galantní, a jeho
poklony mu získáva-ly velké sympatie přítomných dam, byl ne jejich manželů. Když
ho číšník volal k telefonu, omluvil se a odešel. Telefon stál na pultě. Plukovník
řekl jen "Rolland" a čekal, až se jeho podřízený na druhém konci kabelu představí
šifrou. Pak se "legitimoval" i on, a to tak, že v prvé větě použil pře-dem
dohodnuté slovo. Kdyby ho někdo nezasvěcený poslou-chal, myslel by si, že
plukovník právě dostal zprávu, že už má auto opraveno a že si je může vyzvednout,
kdy bude chtít. Rol-land volajícímu poděkoval a vrátil se ke stolu. Po pěti
minu-tách se zdvořile omluvil; zítra prý bude mít perný den a musí se na něj
vyspat. Za deset minut ujížděl ve svém autě dosud plnými pařížskými ulicemi ke
klidnější ţeřliové bráně. Do své kanceláře dorazil krátce po jedné s půlnoci,
svlékl bezvadné tmavé sako, objednal si u noční služby kávu a zazvonil na své-ho
pobočníka. Prvopis Viktorova doznání dostal zároveň s kávou. Rychle
šestadvacetistránkový fascikl pročítal a snažil se ve výpovědi pomateného
legionáře najít to podstatné. Uprostřed ho cosi zaujalo tak, že se zamračil, ale

četl bez zastávky až do konce. Podruhé četl pomaleji, pečlivěji a s větším soustředěním na jednotlivé odstavce. Při třetím, ještě důkladnějším čtení si vzal

z misky před sebou černý fix a přeškrtával slova a pasáže týkající se Sylvie, lejkemílie, Indočíny, Alžírska, Joži, Kovacse, Korsičana, zrádců a legie. Ty byly
jasné a nezajímaly ho. Značná část blouznění se točila kolem Sylvie a jakési Julie, na kterých Rollandovi nezáleželo. Když to všechno přeškrtal, zbývalo z výpovědi tak málo, že by se to vešlo na pět stránek. A z tohoto zbytku se snažil vyčíst co nejvíc. Řím. Trojice šéfů je v ftímé. To už věděl. Ale proč? Tuto otázku
dostal Kowalski osmkrát. Pokaždé odpověděl v podstatě totéž. Aby je někdo neunesl
jako v únoru Argouda. To není nelogické, řekl si Rol-land. Takže celá akce s Kowalským byla zbytečná? Když legio-nář odpovídal na těch osm otázek, dvakrát vyslovil či spíš za-chroptěl totéž slovo: tajnostk Nebo v tajnosti? Rolland dočetl už podesáté a začal znovu. Ti tři z OAS jsou v Římě. Jsou tam, protože nechtějí, aby je někdo unesl. Nechtě-jí, aby je někdo unesl, protože chtě;í uchovat něco v tajnosti. Ironicky se usmál. Věděl lépe než generál Guibaud, že Rodin by se neskrýval jen ze strachu o sebe. Takže jde o nějaké tajemství. Ale o jaké? Zřejmé to začalo néčím ve Vídni. Slovo Vienna se zde vyskytovalo třikrát, ale nejdřív si Rolland myslel, že je to Xněsto Vienne, které leží tři-cet kilometrů na jih od Lyonu. Jenže co když to není francouz-ské okresní město, ale hlavní město Rakouska? Sešli se ve Vídni. Odjeli spolu do Říma a schovali se, aby nemohli být uneseni a vyslýcháni tak dlouho, dokud by tajem-ství nevyzradili.
To tajemství musí mít počátek ve Vídni. Míjela hodina za hodinou, přinášeli mu kávu za kávou. Už ani nevěděl, kolik jich vypil. V popelníku z nábojnice rostla hora nedopalků. Než nad ohavným průmyslovým předměstím na východ od bulváru Mortier začala popelavět obloha, plu-kovník Rolland vědél, že je něčemu na stopě.
Pořád mu scházely souvislosti. Jsou už definitivně ztraceny? Ve tři ráno mu totiž
telefonovali, že Kowalski víckrát vypoví-dat nebude, protože zemřel. Anebo je to ukryto někde ve zma-tených slovech, vyvržených z vykolejeného mozku, který se už nemohl bránit? Rolland si začal pravou rukou poznamenávat útržky nepo-chopitelné záhady. Kleist. ţiékdo, kdo se jmenuje Kleist. Kowal-ski byl Polák, vyslovoval to slovo správně, a plukovník Rolland, kterv ještě z válečných dob uměl
trochu německy, je napsal

 správně, i když je francouzský písař zapsal chybně. A je vůbec Kleist osoba? Co když je to nějaké místo? Zavolal na ústřednu a požádal, aby mu ve vídeňském telefonním seznamu našli někoho nebo něco se jménem Kleist. Odpověď dostal za deset minut. V seznamu jsou dva sloupce Kleistů, vídeňských obča nů, a dva podniky, chlapecká škola Ewalda Kleista a Kleistův penzión na Bruckner allee. Rolland si zapsal oba, ale podtrhl penzión. Pak četl dál. Kowalski se několikrát zmínil o jakémsi cizinci, který v něm zřejmě vyvolával smíšené pocity. Chvílemi o něm žllial, že je bon, dobrý, jindy zase fácheur, nepříjemný člověk, protiva. Krátce po páté si plukovník Rolland poslal pro pásek a mag netofon a celou další hodinu jej poslouchal. Když konečně pří stroj vypnul, tiše, ale vztekle zaklel. Perem udělal v přepsaném textu několik oprav. Kowalski neříkal o cizinci, že je bon,.ale blond A rozbitými rty zamumlané slovo, zapsané jako fácheur, znělo ve skuteč nosti faucheur a znamenalo zabijrík. Od té chvíle začínala Polákova zmatená výpověd dávat smy sl. Slovo šakaţ které plukovník původně několikrát přeškrtl, protože si myslel, že jím Kowalski nadává svým pronásledova telům a mučitelům, dostalo nový význam. Stalo se z něho krycí jméno plavovlasého zabijáka, cizince, s nfmž si tři šéfové OAS dali schůzku v Kleistově penziónu ve Vídni několik dní před tím, než zalezli do

svého ostře hlídaného římského úkrytu. Rollandovi začínalo být jasné, proč Francii už osmý týden otřásá vlna bankovních a klenotnických loupeží. Aţ je blondýn kdokoli, chce za svou práci pro OAS peníze. A tolik peněz může stát jen jediná práce na světě. Někoho takového si určitě nenajali na vyřízení běžného sporu uvnitř smečky. V sedm ráno zavolal Rolland svým spojařům a přikázal noč ní směně, aby odeslala bleskový rozkaz kanceláři SDECE ve Vídr.i, přestože tím zasáhl do pravomoci sekce R 3, která měla na starosti západní Evropu, a tedy i Vídeň. Nechal si přinést v šechny průklepy Viktorova doznání a všechny je zamkl do sejfu. Potom si sedl a začal psát hlášení, v jehož záhlaví uvedl jen jediného příjemce, a to ještě s dodatkem "výhradně pro Vás". ,
Psal je napřed pečlivě rukou a stručně v něm vylíčil akci, kterou podnikl z vlastní iniciativy, aby mohl zajmout Kowal-ského; vyložil, jak se bývalý legionář
vrátil do Marseille, lstivě vylákán vymyšlenou zprávou, že jeho přlbuzná leží v nemocni-ci, a jak ho zatkli agenti akčnţo oddělení; krátce se zmínil, že ho agenti
téhož oddělení vyslýchali a že učinil doznání. Musel konstatovat, že bývalý legionář kladl při zatýkání odpor a dva agenty zmrzačil; sám se však vážně poranil
při pokusu o sebe-vraždu, takže po zatčení nezbývalo než 'ho hospitalizovat. A právě na nemocničním lůžku se doznal. V další, nejdelší části hlášení se Rolland zabýval výpovědí a tím, co z ní vyčetl. Pak chvíli odpočíval a prohlížel si vršky
střech, pozlacené vycházejícím sluncem. Bylo o něm známo, že si dává velký pozor,
aby své případy nezveličoval ani nepřece-ňoval jejich význam. Poslední odstavec skládal zvláště pečlivě. "V době, kdy píši toto hlášení, probíhá ještě pátrání po důka-zech, které by takové spiknutí potvrdily. Vyplyne-li však z pát-rání, že svrchuřečené se zakládá na pravdě, je to podle mého názoru nejnebezpečnější úklad
o život francouzského prezi-denta, jaký tito teroristé mohli zosnovat. Existuje-li
vskutku po-psané spiknutí a byl-li pro atentát na prezidenta najat cizinec známý jen pod krycím jménem Šakal a připravuje-li se i nadá-le tento čin provést, je mou
povinností informovat Vás, že po-dle mého soudu je třeba vyhlásit celostátní pohotovost" Zcela výjimečně si hlášení přepsal na čisto sám, zapečetil je svou osobní pečetí, napsal na obálku adresu a označil nejwš-ším stupněm tajnosti, jaký
je v SDECE možný. Kancelářský papír s rukopisnou verzí spálil a popel spláchl do výlevky ma-lého umyvadla v koutě kanceláře. Když byl se vším hotov, umyl si ruce a obličej. A jak si je utíral, pohlédl do zrcadla nad umyvadlem. Smutně si přiznal, že tvář, která na něho ze skla hledí, ztrácí svůj půvab. Hubený obličej,
který býval v dobách zrání tak oslnivý a v dobách zra-losti tak přitažlivý pro ženy, začínal k stáru vypadat unaveně a ţyčerpaně. Náčelník akční.ţ:o oddělení poznal a věděl příliš mnoho o hlubinách zvířeckosti, do jakých může klesnout člo-věk, když mu jdeo přežití. V zápase s bližními zažil příliš mno-ho zákeřností
a podvodů a situací, kdy posílal lidi umírat nebo zabíjet, řvát ve sklepě bolestí
anebo dohnat k takovému řevu druhé, a proto zestárl víc, mnohem víc, než odpovídalo jeho čtyřiapadesáti letům. Od nosu až pod koutky úst se mu táhly dvě rýhy podobné polním brázdám. Temné kruhy se mu usa-

1ţţ dily pod očima už asi natrvalo a elegantní šed na kotletách bělela, aniž zestříbřela. "Ještě do konce roku," řekl si. "Pak s tímhle blázincem skon cuju:` Obličej v zrcadle na něho sklesle hleděl. Nedůvěřivě, nebo prostě rezignovaně? Možná že ta tvář věděla víc než mo zek. Po určitém počtu let už se skoncovat nedá. ţlověk zůstane tím, čím je, až do smrti. Z odboje k policii, pak

do zpravodajské služby a nakonec do akčního oddělení. Kolik lidí, kolik krve je v těch letech uloženo? ptal se zrcadla. A všechno pro Francii. Stojí o to Francie vůbec? 'Ibář ve skle na něho upírala oči a neříkala nic. Protože oba znali odpověď. Plukovník Rolland si dal do kanceláře zavolat motorizova ného kurýra. Dále si objednal smažená vejce, rohlíky, máslo a další kávu, ale tentokrát bílou, ve velkém šálku, a aspirin proti bolení hlavy. Předal kurýrovi zapečetěnou obálku a dal mu rozkaz. Když snědl vajíčka a rohlţy, popíjel kávu u otevře ného okna, odkud měl výhled na Paříž. Přes kilometry střech dohlédl až k věžím Notre Dame a přes opar horkého rána, visící nad Seinou, viděl až k Eiffelovce. Bylo devět pryč, dopo ledne 11. srpna, a Paříž už byla v pilné práci, když se motocyk lista v černé kožené uniformě hnal s kvílející sirénou doprav ními tepnami k centru. Rollandovi blesklo hlavou, že na tom, podaří-li se nebezpečí popsané v jeho hlášení odvrátit, možná závisí; bude-li mít na konci roku odkud odejít na odpočinek.

→ 9

Ministr vnitra seděl toho dopoledne ve své pracovně a zasmu-šile se díval z okna na sluncem zalité kruhové nádvoří pod sebou. Na protějším konci bylo vidět nádherně vypracovanou kovovou bránu, zdobenou na obou křídlech státním znakem francouzské republiky, a za ní Place Beauvau, kde proudy vo-zidel z Faubourgu-St-Honoré a avenue de Marigny vřeštivě vířily kolem boků dopravního strážníka, který je uprostřed ná-městí řídil. Občas se na strážníkovo za'hvízdnutí poslušně vyhrnuly au-tomobily z dalších dvou ulic, z rue de Miromesnil a rue des Saussaies, přehnaly se přes náměstí a zmizely. Hrál si s těmi
pěti proudy smrtonosné pařížské dopravy, jako si toreador po-hrává s býkem, sebevědomě, důstojně a mistrovsky. Monsieur 133 Roger Frey mu spořádanou jednoduchost jeho práce a jistotu, s jakou ji vykonává, záviděl. Od brány ministerstva sledovali virtuózní výkon kolegy na náměstí dva četníci. Měli na zádech samopal a dívali se na svět přes krásné železné mříže dvojité brány, bezpečně izolo-váni od chaosu bésnícího pár kroků od nich, jisti svými měsíč-ními
platy, svým stálým zaměstnáním, svými místy na teplém srpnovém slunci. I jim ministr záviděl nekomplikovanou jed-noduchost života a životních cílů. Zaslechl, jak za ním zašustila stránka, a obrátil svou otáčecí židli znovu ke stolu. Muž na
druhé straně stolu zavřel složku a uctivě ji před ministra položil. Podívali se na
sebe a jejich mlčení přerušovalo jen tikání pozlacených hodin na krbové římse proti dveřím a tlumený hukot dopravního ruchu na Pla-ce Beauvau. "Co na to říkáte?"

Komisař Jean Ducret, velitel prezidentovy osobní stráže, pa-třil mezi přední francouzské experty na otázky bezpečnosti vůbec a na opatření proti atentátům zvláší. Proto byl v této funkci a proto šest známých organizovaných pokusů o zavrai-dění prezidenta skončilo nezdarem anebo bylo zmařeno už v přípravném stadiu.

"Rolland má pravdu," řekl po chvíli. Suše, nevzrušeně, roz-hodně. Jako by předpovídal pravděpodobný výsledek fotbalo-vého zápasu. "Je-li to tak, jak říká, jde o mimořádně nebezpečný komplot. Všechny naše policejní archívy, celá síť agentů, které máme nasazeny v OAS, to všechno je bezmocné proti cizinci, proti člověku zvenčí, který pracuje sám, bez kontaktů a přátel. A navíc je profesionál.

Jak říká Rolland," obrátil po-slední stránku plukovníkova hlášení, "je to nejnebezpečnější úklad, jaký si lze představit: ` Roger Frey si vjel prsty do krátkých kovově šedých vlasů a znovu se na židli otočil k oknu. Neztrácel nervy tak snadno, ale toho dopoledne,11. srpna, se to o něm říct nedalo. Za dlou-há léta
oddané podpory Charlese de Gaulla si vybudoval po-věst muže, za jehož inteligencí

a uhlazeností, která ho přivedla na ministerské křeslo, se tají zvláštní tvrdost.
Zářivě zizodré oči, které dovedly být teple přitažlivé stejně jako mrazivě chladné, mužná pevnost prsou a ramen a hezká, nesmlouvavá tvář, kte-

l34 rá sklízela obdivíţé pohledy nemála žen, pohybujících se.ve společnosti mocných mužů, nebyly u Rogera Freye jen volební kamufláží. V minulých letech, kdy gaullisté museli bojovat na život a na smrt s nepřátelstvím Američanů, lhostejností Britů, ambicemi giraudistů a nesmiřitelností kornunistů, se naučil tvrdým pra vidlům zápasu. Nakonec přece jen vyhráli a svého vůdce při vedli dvakrát za osmnáct let z eXilu a zneuznání k nejvyšší mocenské pozici. A poslední dva roky se válčilo znovu, tento krát s týmiž lidmi, kteří generála podvakrát dosadili k moci s armádou. Ještě před několika mínutami si ministr myslel, že boj už slábne, že jejich nepřátelé znovu upadají do nemohouc nosti a bezmocného hněvu. Ted viděl, že válka ještě neskončila. Vyzáblý fanatický pod plukovník v Římě vymyslel plán, který likvidací jediného člo věka může pořád ještě strhnout celou stavbu. Některé země mají natolik stabilní instituce, 2e prezidentovu smrt nebo krá lovu abdikaci přežijí jak se ukázalo před osmadvaceti lety v Británii a jak se mělo za necelý rok ukázat ve Spojených státech. Ale Roger Frey dobře věděl, v jakém stavu jsou fran couzské instituce v roce 1963, a nic si proto nenamlouval: pre zidentova smrt mohla být jen předehrou k puči a občanské válce. "V tom případě," řekl, nepřestávaje se dívat na zářící nádvo ří, "ho musíme informovat" Policista neodpověděl. Být technikem má své výhody; jedna z nich je, že děláte svou práci a zásadní rozhodnutí necháváte na těch, kdo jsou za ně placeni. Informovat prezidenta, to na sebe dobrovolně vzít nehodlal. Ministr se k němu znovu otočil. "Bien. Merci, commisaire. Požá,dám, aby mne prezident odpo ledne přijal, a řeknu mu to:` Jeho hlas znél pevně a rozhodné. Jiná možnost nebyla: "Jistě v ás nemusím žádat, abyste o celé záležitosti s nikým nemluvil, dokud nebudu mít příležitost vy světlit prezidentovi situaci a dokud nestanoví, jaký postup si přeje: ` Komisař Ducret se zvedl a odešel. Přešel přes náměstí a po dalších sto metrech byl znovu u bran Elysejského paláce. Když ministr osaměl, otočil k sobě koženou složku a znovu si její obsah důkladně pročetl. Nepochyboval, že Rollandovo hodno-cení je správné. Nebezpečí je vážné, nelze se mu vyhnout a prezident o tom musí vědět.

S nevolí stiskl knoflík před sebou, a když to v mřížce z umělé hmoty zabzučelo, řekl do ní: "Spojte mě s generálním tajemní-kem z Elysej ského: ` Za minutu zazvonil jeho červený telefon. Zvedl jej a chvíli poslouchal. "Monsieur Poccart s'il vous plczit."Další pauza a pak se ozval klamně přívětivý hlas jednoho z nejmocnějších lidí ve Francii. Roger Frey stručně vysvětlil, co chce a proč. "Co nejdřív, Jacquesi. . . Ano, já vím, že se musíš zeptat. Po-čkám. Zavolej mi, prosím tě, hned:' Odpověd dostal za hodinu. Prezident ho přijme ve čtyři, jak-mile skončí svůj odpolední odpočinek. Na vteřinu ministra na-padlo, aby zakřičel, že to, co má před sebou na stole, je důleži-tější než všechen odpočinek,
ale ovládl se. Jako každý z prezi-dentových nejbližších spolupracovníků věděl i on, že není rad-no odporovat přívětivému hodnostáři, který může s preziden-tem kdykoli mluvit, a navíc má soukromý archív nejdůvěrněj-ších informací, archív, z něhož šel tím větší strach, čím méně se toho o něm vědělo.

Téhož dne v 15.40 vyšel Šakal z Cunninghamovy restaurace na Curzon Street, kde si
pochutnal na jednom z nejlahodnějších a nejdražších abědů, jaké londýnští specialisté na jídla z moř-ských ryb mohou poskytnout. Však je to také jeho poslední londýnský oběd, aspoň na nějakou dobu žţal si, když zahý-bal do South Audley Street a má přece důvod k oslavě. V téže chvíli vyjel z brány francouzského ministerstva vnit-ra černý sedan DS 19. Strážník uprostřed Place Beauvau, na kterého křikli kolegové od železné brány, zastavil příval vozi-del z okolních ulic a hbitě zasalutoval. 0 sto metrů dál zahnul citroţn k mohutné kamenné bráné

před Elysejským palácem. I tam zastavili upozornění četníci dopravu, aby měla salónní limuzína dostatečně velký prostor, až bude zatáčet do překvapivě úzkého vjezdu. Dva vojáci re-publikánské gardy před strážními budkami škubli rukama v bílých rukavičkách k zásobníkům svých pušek, aby hosta slavnostně pozdravili, a ministr vjel dovnitř.

Prohnutý řetěz, uzavírající vnitřní stranu vjezdu, auto zasta-i35

136 vil. Jeden z Ducretových inspektorů letmo do vozu nahlédl. Uklonil se ministrovi a ministr kývl. Inspektor pokynul, řetěz byl spuštěn na zem a citroţn přes něj chrastivě přejel. Od prů čelí paláce jej dělilo sto metrů hnédé dlažby. ftidič Robert za hnul doprava a objel dvůr proti směru hodinových ručiček, aby mohl svého pána vysadit těsné u šesti žulových schodů před vchodem. Dveře auta otevřel jeden ze dvou vrátných v černé livreji se stžn'ţrnými řetézy. Ministr vystoupil a vyběhl po schodech ke sklţněným dveřím, kde ho čekal hlavní vrátný. Zdvořile se po zdravili a ministr za ním vešel do paláce. Ve vestibulu, pod obrovským lustrem, visícím na pozlaceném řetěze z vysokého klehutého stropu, musel chvíli počkat, než vrátný stručně zate lefţnoval z mramorového stolku u dveří. Když zavěsil, s úsmě vern ministrovi pokynul a zamířil jako vždy majéstátně a zvol na ţ žulovému, kobercem pokrytému schodišti po levici. V prvním poschodí šli po krátké široké podestě nad vestibu leţ, a když vrátný zlehka zaklepal na dveře po levé straně, zůstali stát. Zevnitř se ozvalo tlumené "Entrez ; vrátný tiše ote ţ'?'el a ustoupil, aby ministr mohl projít do ordonančního sa lónu, ţelkými jižními okny na protější straně proudílo do salónu slunce a vyhřívalo koberec. Jedno z těchto oken, sahajících od poCllahy až ke stropu, bylo otevřeno a z palácové zahrady sem zaléhalo holubí vrkání. Dopravní ruch z Champs Elysées, vzcţálených půl kilometru a zcela zakrytých košatými lípami a buky, na vrcholu léta nádherně zelenými, sem doléhal jen jako tichý šum, ještě slabší než ho?ubův hlas. Roger Frey žil od narození ve městě, a kdykoli se octl v jižních komnatách Ely sejgkého paláce, měl pocit, že je někde v odlehlém venkovském zárhku. I rámus z opačné strany budovy, z Faubourgu-St-Ho noré, zde byl jen vzpomínkou. Prezident, jak věděl, zbožňuje ţ'enkov. Ordonanční službu měl plukovník Tesseire. Postavil se za sto Zem. ".Monsieur le Ministre.. ."

" Colonel. . ." Frey ukázal hlavou nalevo k zavřeným dveřím, ktţré měly na obou křídlech pozlacenou rukojel. "Jsem očeká vánţ" "Samozřejmě, pane ministře" Tesseire přešel přes salón,

krátce zaklepal na dveře, pootevřel je a zůstal stát u nich. "Pane prezidente, pan ministr vnitra." Zevnitř se ozvalo nezřetelné přitakání. Tesseire ustoupil, usmál se na ministra a Roger Frey kolem něho prošel do pra-covny Charlesa de Gaulla. Vždycky si říkal, že v této místnosti není jediná věc, která by nevypovídala o tom, kdo ji nechal zařídit a vyzdobit. Napravo, tak jako v salóné, vedla tři vysoká, vznosná okna do zahrady. I zde byio jedno otevřeno a znovu za ním zaslechl bublání hcţluba, které se mu, když procházel z jedné místnosti do dru-hé, málem ztratilo. Někde za těmito lipami a buky stojí s automatickými zbra-němi muži, kteří se umějí trefit z dvaceti kroků do pikového esa. Ale běda, kdyby odtud byl jediný spatřen. Jakmile se ten, koho by v nebezpečí fanaticky bránili, dověděl o opatřeních, která ho měla chránit, anebo jakmile začala rušit jeho soukro-mí, rozzuřil se tak, že se o tom po paláci ještě dlouho povídalo. To byl jeden z nejtéžších křížů, jaké musel Ducret nést, a nikdo mu nezáviděl, že má ochraňovat člověka, pro něhož jsou vše-chny formy osobní ostrahy něčím nedůstojným a opovržení-hodným.

Vlevo, u stěny s vestavěnou zasklenou knihovnou, stál stolek ve slohu Ludvíka XV. a na něm hodiny ve slohu Ludvíka XIV. Podlahu pokrýval koberec ze Savonnerie de Chaillot, utkaný v roce 1615. Prezident mu jednou vysvětlil, že v královské tkal-covně koberců v Chaillot se původně vyrábělo mýdlo, a proto jí zůstal název Savonnerie, Mydlárna. V celé místnosti nebylo nic, co by nebylo prosté, co by

nebylo důstojné, co by nebylo vkusné, a především nic, co by nedoklá-dalo velikost
Francie. To platilo aspoň ve Freyových očích-i o muži za psacím stolem, který nyní povstal, aby ho s tradičně obřadnou zdvořilostí přivítal. Ministr si vzpomněl, jak mu jednou řekl Harold King, doyen britských novinářů v Paříži a jediný současný Anglosas, který byl de Gaullovým osobním přítelem, že prezident svým vystu-póváním patří ne do dvacátého, ale do osmnáctého století. Kdykoli se pak Roger Frey se svým šéfem setkal, marně se snažil představit si, jak prezidentova obřadná uvítací gesta dělá vysoká postava v hedvábí a brokátu. Souvislost chápal, ale konkrétní podoba mu unikala. Navíc nemohl zapomenout

 na několik situací, kdy se tento důstojný starý pán rozčilil a použil tak silných a nevymáchaných kasárenských výrazů, že členové jeho doprovodu nebo vlády úžasem oněměli. Ministr věděl, že jedno z témat, která u něho takovou reakci mohou vyvolat, jsou opatření, jež považuje za nutná jako mi nistr vnitra, odpovídající za bezpečnost francouzských institu cí a jejich nejvyššího představitele. Dosud nikdy o nich mezi čtyřma očima nemluvili a většinou musel postupovat tajně. Když pomyslel na dokument, který přinášel ve své diplomatce, a na to, oč ho chce požádat, málem se zachvěl. "Mon cher ţey."

Vysoká postava v uhlově šedých šatech obešla psací stůl, za nímž obvykle seděla, a podala mu ruku. "Monsieur le Président, mes respects." Stiskl podanou ruku. Starý pán je zřejmě v dobré náladě. Aspoň to. Než se nadál, prezident ho odvedl k jedné ze dvou židlí potažených empíro vou tapisérii z Beauvais. Když de Gaulle splnil svou hostitel skou povinnost, vrátil se na své místo a sedl si zády ke stěně. Opřel se a položil špičky prstů na leštěný stůl před sebou. "Slyšel jsem, mon cher F'rey, že se mnou chcete hovořit v naléhavé záležitosti. Nuže, co mi chcete sdělit?" Roger Frey se zhluboka nadechl a začal. Stručně a přehled ně vyložil, co přináší, protože věděl, že Charles de Gaulle nemá v lásce dlouhé proslovy, pokud je nepronáší sám a na veřej nosti. V soukromí vyžadoval stručnost, jak ke svému nemilé mu překvapení už zjistil nejeden jeho mnohomluvný pod řízený.

Muž za stolem při ministrově zprávě očividně ochladl. Stále více se zakláněl, jako by nepřestával růst, a díval se přes svůj velitelsky vyčnělý nos na ministra tak, jako by šlo o dosud spolehlivého sluhu, který mu najednou vnáší do pracovny cosi nelibého. Roger Frey si však uvědomoval, že z pěti metrů vidí prezident na místě jeho obličeje jen skvrnu; brýle si totiž nasa zoval výhradně ke čtení projevů, aby před veřejností utajil svou krátkozrakost. Ministr vnitra skončil svůj monolog, sotva něco přes minutu dlouhý, zmínkou o Rollandově a Ducretově vyjádření a dodal: "Rollandovo hlášení mám s sebou: ` Prezidentova ruka se beze slova natáhla přes stůl. Frey vy táhl hlášení z diplomatky a předal je.

Z náprsní kapsičky vyndal Charles de Gaulle brýle na čtení, nasadil si je, rozevřel složku ná stole a začal číst. Holub přestal bublat, jako by uznal, že na
to není vhodná chvíle. Roger Frey se díval na stromy za okny a pak na mosaznou lampu na psa-cím stole. Byl to nádherně tvarovaný, přes sto let starý svícen ze zlaceného stříbra, opatřený žárovkami. Za pět let de Gaullo-va prezidentství štítil už tisíce a tisíce hodin na státní doku-menty, které za nocí na tomto stole
spočinuly. Generál de Gaulle uměl číst rychle. Za tři minuty byl s Rol-landovým hlášením hotov, pečlivě je uložil do složky, zkřížil na ní ruce a zeptal se: "Nuže, mon cher ţey, co ode mne chcete?"

Roger Frey se nadechl podruhé a dal se do stručného výčtu opatření, která hodlal
učinit. Dvakrát použil formulaci "podle mého soudu, monsieur le Président, bude pro odvrácení tohoto nebezpečí nezbytné. . " V třiatřicáté vteřině svého výkladu po-užil termín "v zájmu Francie". Dál se nedostal. Prezident ho přerušil a jeho zvučný hlas vyslovil slovo "Francie" s takovým zbožněním, jak to žádný Francouz před ním ani po něm nedokázal. "V zájmu Francie, mon cher ţey, je, aby se

francouzský pre-zident nekrčil strachem před nějakým ničemným žoldákem a. . :' na
chvíli se odmlčel a místnost naplnilo jeho opovržení vůči neznámému atentátnţovi,
". . . a cizincem: ` Roger Frey si uvědomil, že prohrál. Generál se nerozběsnil jak se původně obával. Promluvil jasně a přesně, jako by svého posluchače nehodlal ani v nejmenším nechat na pochy-bách o svém přání. Některé úryvky jeho proslovu dolehly oknem až k plukoţmíkovi Tesseirovi.
"La ţance ne saurait accepter... Francie by nikdy nepřipus-tila. . . la dignité et la grandeur asujetties aux misérables mena-ces d'un. . . aby se její důstojnost
a velikost sklonila před ničem-nými hrozbami nějakého ... d'un CHACAL..." 0 dvě minuty později Roger Frey od prezidenta odcházel. Stroze pokynul plukovníku Tesseirovi, vyšel z ordonančního salónu a sešel po schodišti do vestibulu. "Tenhle člověk," pomyslel si hlavní vrátný, když doprovodil ministra po schodech k
čekajícímu citroţnu a díval se, jak odjíždí, "má nějakou pěknou polízanici, anebo
se nevyznám v lidech. To bych rád věděl, co mu starej řek." Ale protože byl

 hlavním vrátným, jeho obličej zachoval důstojný klid palácové fasády, za kterou už dvacet let sloužil.

"Ne, to je vyloučeno. V tom je prezident absolutně neústupný" Roger Frey se otočil od okna své pracovny a upřel oči na toho, komu to řekl. Hned po návratu z Elysejského paláce si předvolal šéfa svého štábu. Alexandre Sanguinetti byl Korsi-čan. Už dva roky ho pověřoval většinou zvláštních bezpečnost-ních akcí a Sanguinetti si při jejich řízení vysloužil pověst, kte-rá se podstatně měnila podle toho, jaké politické zaměření a představy o občanských právech měl ten, kdo
ho posuzoval. U krajní levice budil nenávist a strach tím, jak bez váhání nasazoval pořádkovou policii a k jaké bezohledné taktice se téchto pétačtyřicet tisíc polovojenských boxerů uchylovalo při srážkách s pouličními demonstranty, aţ
už levicovýzni nebo pravicovými. Komunisté ho prohlašovali za fašistu. Ale pravicoví extre-misté, které komunisté rovněž považovali za fašisty, ho nen.á-viděli právě tak a uváděli tytéž argumenty o potlačování de-mokracie a občanských práv: jenže spíše proto, že jeho drastic-ky účinné kroky k zachování veřejného pořádku nedovolovaly, aby vypukl chaos, který by pravičákům umožnil přijít s pučem a prohlašovat, že tak chtějí pořádek óbnovit. A nemělo ho rádo ani mnoho obyčejných lidí, protože drako-nické předpisy vydávané jeho kanceláří postihovaly všechny zátarasy na ulicích, kontrolou průkazů na většině velkých křižovatek, blokováním dopravy na všech hlavních cestách a skandálními fotografiemi mladých demonstrantů, sraže-
ných k zemi obušky pořádkové policie. Noviny pro něho měly přezdívku "Monsieur Anti-OAS" a kromě hrstky gaullistických listů mu svorně lály. Pokud mu ódium nejkritizovanějšího člo-věka ve Francii nějak vadilo, nedával to najevo. Božstvo jeho osobní víry sídlilo v pracovně Elysejského paláce a v rámci tohoto vyznání byl Alexandre Sanguinetti hlavou papežského dvora. Ted hleděl zamračeně na stůl před sebou, kde ležela kožená složka s Rollandovým hlášením. "To je neuvěřitelné. Neuvěřitelné. Jak si to představuje? Máme chránit jeho život, a on nám to zakáže. S tím Šakalem bych pěkně zatočil. Ale takhle mám svázané ruce. Co máme vlastně dělat? ţekat, až bude po atentátu? Sedět a čekat?"

Ministr si povzdechl. Takovou reakci od svého šéfa štábu čekal, ale nebylo mu to
nic platné. Vrátil se ke stolu. "Podívej, Alexandře. Především si nemůžeme být stoprocent-né jisti, že má Rolland pravdu. Je to jen jeho osobní výklad blábolu toho. . . Kowalského, který zatím zemřel. Třeba se Rol-land mýlí. Pátrání ve Vídni

dosud neskončilo. Spojil jsem se s Guibaudem a ten čeká výsledek až večer. Uznej,
že rozjet v tomhle stadiu celostátní zátah na cizince, o kterém kromě krycího jména nic nevíme, by nebylo zrovna realistické. V tom musím dát prezidentovi za pravdu. Kromě toho jsme vázáni jeho pokyny .. . ne pokyny, ale bez-podmínečnými rozkazy. Raději je zopakuji, aby bylo jasno. Žádná publicita, žádné celostátní pátrání, žádné náznaky, že něco není v pořádku. Vědět se o tom smí jen v našem

nejbliž-ším okruhu. Prezident se obává, že kdyby se to vyneslo, noviny to rozhlásí
do světa, cizina se bude posmívat a všechna naše mimořádná opatření se budou tady
i v zahraničí považovat za důkaz, že francouzský prezident se schovává před jediným člověkem, a ke všemu cizincem.
Opakuji, že něco takového nestrpí. A také mi dal jasné naje-vo," ministr důrazně
zvedl ukazovák, "že dostanou-li se po-drobné nebo jen povšechné informace o našem
postupu na veřejnost, budou padat hlavy. Věř mi, cher amk tak neoblomné-ho jsem ho
ještě nezažil" "Ale musí přece změnit plán svých veřejných vystoupení," řekl vyčítavě Korsičan. "Dokud toho chlapa nechytíme, nesmí na veřejnost. Musí odvolat.
. " "Nic neodvolá, nic nezmění. Ani o hodinu, ani o minutu. Vše-chno musí zůstat v naprosté tajnosti" Poprvé ode dne, kdy zatčením spiklenců zmařil atentát na vojenské akademii, cítil Sanguinetti, že je zase tam, kde byl předtím. V posledních dvou měsících, kdy bojoval s vlnou ban-kovních loupeží a loupežných přepadů, začínal doufat, že nej-horší už má za sebou. Struktura OAS se hroutila pod spoje-ným náporem tajných agentů zevnitř a policejních jednotek a pořádkového
sboru zvenčí; náhlý vzrůst zločinnosti si vy-světloval jako smrtelný zápas Tajné armády, v němž se hrstka zuřících gangsterů snažila sehnat co nejvíc peněz pro pohodl-ný život v exilu. Ale poslední stránka Rollandova hlášení dokazovala, že de-141

142 sítky Rollandových agentů, kterým se podařilo proniknout až do nejvyšších orgánů OAS, jsou zcela bezmocné: atentátníka nezná nikdo kromě trojice, nedobytně uzavřené v římském ho telu. Sanguinettimu bylo jasné, že obrovské archívy materiálů o každém, kdo někdy přišel do sebemenšího styku s OAS, ar chívy, které ministerstvu vnitra tak spolehlivě sloužily, jsou v důsledku tohoto prostého faktu náhle bezcenné. Ša'kal je ci zinec. "Když nesmíme jednat, tak co vlastně můžeme?"
"Neřekl jsem, že nesmíme jednat," opravil ho Frey. "fčekl jsem, že nesmíme jednat veřejně. Všechno se musí udělat tajně. Takže nám zbývá jediná možnost. Tajným pátráním zjistit atentátníkovu totožnost, najít ho buď ve Francii, nebo za hrani cemi a bez váhání zlikvidovat:'

". . a bez váhání zlikvidovat. To je, pánové, jediný postup, který nám zbývá" Ministr vnitra se rozhlédl po účastnících porady, sedících kolem stolu v konferenčním salóně ministerstva, a nechal svá slova náležitě vyznít. V místnosti
bylo i s ním celkem čtrnáct lidí. Ministr stál v čele stolu. Po jeho pravici seděl Sanguinetti a po levici policejní prefekt, politický šéf francouzské policie. Na pravé straně podlouhlého stolu seděli dále velitel tajné služby generál Guibaud, plukovník Rolland, šéf akčního oddé-lení a autor hlášení, jehož kopii měl každý z účastníků před sebou, vedle Rollanda komisař Ducret z prezidentovy osobní stráže a plukovník Saint-Clair de Villauban, důstojník letectva ze štábu Elysejského paláce, fanatický gaullista, o němž bylo v de Gaullově družině známo, že je neméně fanaticky ctižádos-tivý. Vlevo vedle policejního prefekta Maurice Papona seděli

Maurice Grimaud, generální ředitel francouzské Súreté natio-nale, Národní bezpečnosti, a pět šéfů jejích jednotlivých oddě-lení. Navzdory tomu, že je Súreté nationale míláčkem romanopis-ců, kteří v ní vidí drtivou sílu namířenou proti zločinu, jde jen o velmi malý a personálně nepočetný orgán, nadřízený pěti kriminálním sekcím; vlastní práci vykonávají teprve ony. Tak jako Interpol, který
bývá stejně nesprávně popisován, je Sureté

čistě administrativní ústředí a nemá mezi svými zaměstnanci ani jednoho detektiva.

Muž, který měl na povel všechny francouzské detektivy, se-děl vedle Maurice Grimauda. Byl to Max Fernet, ředitel krimi-nální policie. Kromě obrovského ředitelství na Quai des Orfé-vres, nepoměrně většího než ústředí Sůreté v rue de Saussaies 11 nedaleko ministerstva vnitra, má kriminální policie sedm-náct oblastních ředitelství, každé pro jednu ze sedmnácti poli-cejních oblastí, na něž
je Francie rozdělena. Pod ně spadají městské policejní oddíly; celkem je jich 453
a mají 74 ústřed-ních komisařství, 253 obvodních komisařství a 126 místních po-licejních stanic. Celá síţ zahrnuje dva tisíce francouzských měst a vesnic. To
všechno je kriminální policie. Ve venkov-ských oblastech a na silnicích udržují pořádek v širším smyslu četníci, Gendarmerie nationczle, a dopravní policie, Gendarmes mobiles. Z praktických důvodů používají četníci a policejní pracovníci mnohde táž zařízení. V roce 1963 pracovalo pod velením Maxe Ferneta v kriminální policii něco přes dva tisíce lidí. Nalevo od Ferneta seděli u stolu náčelníci dalších čtyř oddě-lení Súreté: veřejné bezpečnosti, informačního oddělení, státní
bezpečnosti a pořádkové policie. Prvé z nich, veřejná bezpečnost, má na starosti hlavně
ochranu budov, komunikací, silnic a veškerého dalšího státní-ho majetku před sabotážemi a poškozením. Druhé, informační oddělení neboli ústředí řegistrace je pamětí všech čtyř ostat-ních; jeho ústřední archív v Panthéonu tehdy obsahoval půl
milióну záznamů o osobách, o něž se francouzská policie od svého založení zajímala. Byly uloženy v regálech, měřících do-hromady deset kilometrů, a registrovány jednak podle jmen dotyčných osob, jednak podle druhu zločinu, z něhož
byly usvědčeny nebo podez írány. Byla tam zaznamenána také jmé-na svědků a těch, které soud osvobodil. V té době archív ještě nebyl komputerizován, ale jeho pracovníci se přesto mohli po-chlubit tím, že během několika minut z něho vydolovali po-drobnosti o žhářství spáchaném před deseti lety v zapadlé ves-ničce
anebo jména svědků v jakémsi zapomenutém procesu. který se ani nedostal do novin.

Navíc tam byly uloženy všechny otisky prstů, které kdy ve Francii byly vzaty, jakož i množství těch, jež se dosud nepoda-I4ţ

la4 řilo identifikovat. Dále se v archívu uchovávalo deset a půl milióну různých přihlášek, včetně hraničních, odevzdaných každým turistou, který prošel pohraniční kontrolou, a hotelo vých, vyplněných každým, kdo se ubytoval v některém mimo pařížském hotelu. Jen pro nedostatek místa se musely v po měrně krátkých intervalech odklizovat, aby bylo kam uložit obrovské spousty nových, kterých rok od roku přibývalo. Jediné přihlášky vyplněné na území Francie a nearchívova né v informačním oddělení byly karty z pařížských hotelů. Ty se posílaly policejní prefektuře na bulvár du Palais. Státní bezpečnost, jejíž šéf seděl na třetí židli za Fernetem, byla a je francouzská kontrarozvědka, odpovídající za stálý dozor na francouzských letištích, hranicích a v přístavech. Její pracovníci na hranicích prohlížejí všechny hraniční přihlášky

a ověřují, nejde-li o nežádoucí osoby. Poslední z těchto sekčních šéfů byl velitel pořádkové policie, sboru o pětačtyřiceti tisících mužů, kterému Alexandre San guinetti za poslední dvě léta dopomohl k takové popularitě a zároveň nepopulárnosti. Protože u stolu bylo málo místa, šéf pořádkové policie seděl až na protějším konci, tváří v tvář ministrovi. Na konci pravé strany stolu, mezi ním a plukovníkem Saint-Clairem, stála po slední židle a na ní k neskrývané nevoli choulostivého plu kovníka hulil z dýmky robustní, netečný muž. Na výslovné ministrovo přání ho s sebou přivedl Max Fernet. Byl to komi sař Maurice Bouvier, vedoucí pátracího oddělení kriminální policie. "Taková je tedy naše situace, pánové," pokračoval ministr. "ţetli jste všichni hlášení plukovníka Rollanda, které máte před sebou. A slyšeli jste ode mne o podstatných omezeních, která nám ukládá prezident v zájmu důstojnosti Francie. Zno w podtrhuji, že průběh pátrání a všechny krokv, které z něho vyplynou, musejí být uchovány v naprosté tajnosti. Netřeba připomínat, že jste všichni vázáni nejpřísnějším služebním ta jemstvím a že o této záležitosti nesmíte hovořit než s účastníky této porady, případně s osobami, které do ní budou časem za svěceny. Svolal jsem vás, protože soudím, že at již budeme postupovat jakkoli, budeme muset dříve či později využít prostředků, jimiž disponuii va.še oddělení. a že jako jejich šéfové musíte vědět,

o jak mimořádně naléhavý úkol se jedná. Je třeba, abyste se mu za všech okolností
okamžitě a osobně věnovali. Je vylouče-no dávat se v této věci zastupovat podřízenými, ledaže by šlo o dílčí úkol, ze kterého by pravý důvod nebyl zřejmý"
Znovu se odmlčel. Po obou stranách stolu několik hlav věc-ně přikývlo. Jiné zamyšleně hleděly buď na řečníka, anebo na materiál před sebou. Komisař Bouvier na
konci stolu se díval do stropu a z koutku úst vypouštěl energické obláčky dýmu jako signalizující Indián. Plukovník letectva vedle něho sebou při každém obláčku
trhl. "A ted," řekl ministr, "se vás mohu zeptat na váš názor. Plu-kovníku Rollande, podařilo se vám ve Vídni něco vypátrat?" Šéf akčního oddělení vzhlédl od svého hlášení a podíval se kradmo na generála, který velel tajné službě. Nic povzbuzující-ho ani odrazujícího však z jeho obličeje nevyčetl. Generál Guibaud hleděl nehnutě před sebe a vzpomínal, jak musel celé odpoledne uklidňovat náčelníka sekce R 3 a omlou-vat ranní Rollandovo rozhodnutí použít vídeňskou kancelář k vlastním účelům. "Ano," řekl plukovník. "Naši lidé ve Vídni pátrali dnes dopo-ledne a odpoledne v Kleistově penziónu, malém soukromém hotelu na Brucknerallee. Vzali tam s sebou fotografie Marca Rodina, René Montclaira a André
Cassona. Nestačili jsme jim odeslat fotografie Viktora Kowalského, které ve vídeňském ar-chívu nej sou. Recepční v hotelu řekl, že přinejmenším dva z nich poznává, ale že o nich nic bližšího neví. Po obdržení jisté peněžní částky se na požádání podíval do záznamů v knize hostů mezi 12. a 18. červnem. Od 18. če:-ţna jsou totiž všichni tři šéfové OAS ubyto-váni společně v ftímě. Poté uvedl, že si vzpomíná, že muž podobný Rodinovi si
u nich najal pokoj 15. června, a to pod jménem Schulz. Odpo-ledne prý měl jakousi
obchodní schůzku, v pokoji nocoval a dzuhého dne ráno odjel.
Vzpomněl si, že Schulz měl společníka, velmi vysokého a ne-vlídného muže, vzhledem k němuž si Schulze pamatuje. Dopo-ledne ho navštívili dva muži a měli s ním jednání. Patrně to byli Casson a Montclair. Jistě to nevěděl, ale měl pocit,

že aspoň jednoho z nich už někdy viděl. Podle recepčního zůstali tito muži v pokoji celý den a jen

Schulz s tím obrem jak riká Kowalskému se k večeru na půl hodiny vzdálili. Nikdo z nich si neobjednal nic k jídlu, ani nepřišel pojíst dolů"

,
,Přišel tam za nimi někdo, nebo nepřišel?" zeptal se netrpěli-vé Sanguinetti. Rolland suše poKračoval. "Večer u nich někdo asi půl hodiny byl. Recepční říká, že si na to vzpomíná, protože náv`stěvník ţešel do hotelu a vyšel nahoru po schcdech tak rycble, že si ho nestačil všimnout. Myslel, že je to někdo z hostů, ktcří si nechávají klíč u sebe. Na schodech zahlédi jen je:ro záda.. Ale za chvíli
se tento muž do haly ţmátil. Recepční prý no poznal podle kabátu. Z recepce chtěl volat áo Schulzova pokoje, číslo 64. Řekl pár slov francouzsky, zavěsil a znovu šel nahoru. Zdržel se tam půl hodiny a beze slova odešel. Asi za hodinu pak
odešli ti dva, co přišli za Schulzem,1=aždý zv lášf. Schulz a obr zůstali přes noc
a po snídani odjeli. Jediný popis onrţr.ţ:.. večerního návštěvníka, jaký může re-cepční poskytnout, io tento: wsoký, neurčitého věku, rysů zřej-mě pra,videlných, ale zakrytých širokými černými brýlemi; mluvil plynně fraţncouzsky
a měl světlé, dost dlouhé vlasy, sče-sané doZadu: ` "Da1 by se recepční získat pro zhotovení pomocného identi-fikačního portrétu?" zeptal se policejní prefekt Papon. Rolland zavrtěl hlavou.

"Moji, . . naši agenti se vydávali za tajrţé rakouské policisty. Jeden z nich naštěstí ovládá vídeňštinu. ţţ ie to nelze předstírat doneko nečna. Museli se ho vyptávat v recapci: ` "Polřebujeme přesnější popis," ozval sE nespokojeně šéf in-formač ního oddělení. "Padlo nějaké jméno?" "Ne;` řekl Rolland. "To, co jste slyšeli, je vţ;ţsledek tříhodinové-ho výslechu. Každý bod byl znovu a znovu probírán. Na víc si nevzpomíná. Přesnější popis kromě identifikačnţo portré-tu -poskytnout nemůže" "NezzZohli byste ho unést jako Argouda, aby vám s portrétem pomohZ přímo v Paříži?" zeptal se plukovník Saint-Clair. Ozva.l se ministr.

"Další únosy nepřipadají v úvahu. Dosud jsme na kordy s ně-meckýnn ministerstvem
zaliraničí kvůli Argoudovi. Taková věc se dáu dělat jednou, ale ne víckrát" "V tak vážné záležitosti by nějaký recepční mohl zmizet jistě diskrétněji než Argoud, ne?" řekl šéf státní bezpečnosti. "Ani potom by nebylo jisté," řekl klidně Max Fernet, "jestli by nám stačil pomocný portrét někoho, kdo měl široké černé brýle. Portréty zhotovené podle vzpomínky na bezvýznamné setkání, které trvalo dvacet vteřin a odehrálo se před dvěma měsíci, se dopadenému zločinci skoro nikdy nepodobají. Většinou se hodí na půl miliónu lidí a někdy přímo matou." "Takže kromě Kowalského, který je mrtev a který řekl vše-chno, co věděl, což nebylo mnoho, vědí jen čtyři lidé na světě, kdo vlastně Šakal je," řekl komisař Ducret. "Jeden je on sám a ostatní tři jsou v římském hotelu. Co takhle dostat některého zpátky do Francie?" Ministr zavrtěl hlavou.

"Mé rozhodnutí je definitivní. Únosy nepřipadají v úvahu. Kdyby se něco takového
stalo pár kroků od Via Condotti, ital-ská vláda by šílela. Kromě toho není jisté,
že by se to vůbec dalo provést. Generále?" Generál Guibaud se rozhlédl po účastnících porady.

"Rozsah a charakter ochranných opatření, kterými se podle zpráv mých lidí Rodin a jeho dva společníci obklopili, to po technické stránce vylučují," řekl. "Hlídá je osm nebyl-li Ko-walski nahrazen, tedy sedm prvotřídních střelců z cizinecké legie. Střeží všechny zdviže, schodiště, požární žebřl'ky a stře-chu. Dostat někoho z nich živého by si patrně vyžádalo větší přestřelku s použitím plynových granátů a samopalů. A i paK by byla pramalá šance uniknout s nimi pět set kilometrů na sever k francouzským hranicím uváží-li se, jak by se Ita-lové rozběsnili. Máme lidi, kteří v tomto oboru patří ke světové špičce, a ti říkají, že by to hraničilo s přepadovou vojenskou operací." V místnosti znovu nastalo ticho.

"Pánové," řekl ministr, "má někdo další návrh `

"Šakala je nutno najít. To je jasné," odpověděl plukovník Saint-Clair. Několik

ostatních se na sebe podívalo a někteří se zatvářili, jako by nechtěli věřit svým
uším. "To je jistě jasné," vzdychl ministr v čele stolu. "Ted se snaží-me vymyslet, jak to za daných omezení udělat, a podle toho snad budeme moci odpovědně
rozhodnout, která oddělení by se pro takový úkol nejlépe hodila: `

"Pokud ostatní složky neuspějí," prohlásil vznešeně Saint-Clair, "musí se ochrany prezidenta republiky ujmout jeho osobní stráž a osobní štáb. Mohu vás, pane ministře, ujistit, že svou povinnost splníme " Několik otrlých profesionálů zavřelo s nepředstíranou úna-vou oči. Komisař Ducret vrhl na plukovníka pohled, který by ho, kdyby pohledy zabíjely, srazil se židle. "Copak neví, že starý na ně kašle?" zavrčel tlumeně Guibaud na Rollanda. Roger Frey se podíval dvořenínovi z Elysejského paláce do očí a předvedl, proč je ministrem. "Plukovník Saint-Clair má samozřejmě pravdu," řekl medo-vým hlasem. "Svou povinnost splníme všichni. Pan plukovník si nepochybně uvědomuje, že kdyby některé
oddělení převzalo odpovědnost za likvidaci tohoto spiknutí a neuspělo anebo svým postupem porušilo přísné utajení vyžadované panem prezidentem, upadl by do nemilosti právě ten, kdo své povin-nosti nedostál:' Nebezpečí, které ted' nad stolem viselo, bylo citelnější než oblak modrého kouře z Bouvierovy dýmky. Saint-Clairova ble-dá, hubená tvář o poznání ztuhla a v očích se mu objevil usta-raný výraz. "Všichni přece víme, jak omezené možnosti prezidentova osobní stráž má," řekl suše komisař Ducret. "Nesmíme se vzdá-lit z jeho bezprostřední blízkosti. A je jasné, že tohle pátrání musí být mnohem dalekosáhlejší než to, jaké na sebe mohou vzít moji lidé, aniž zanedbají své základní povinnosti:` Nikdo mu neodporoval, protože šéfům všech ostatních oddělení mluvil z duše. A stejně tak si nikdo nepřál, aby si ministr wbral právě jeho. Rogeř Frey se rozhlédl kolem stolu a spočinul pohledem na kouřem zahalené, rozložité postavě komisaře Bouviera. "Co říkáte vy, Bouviere? Zatím jste se nevyjádřil."
Detektiv vyndal dýmku z úst, úspěšně odpálil poslední dáv-ku libovonného dýmu plukovníku Saint-Clairovi rovnou mezi oči, a klidně uvedl několik prostých fakt, jako by ho právě na-padla. "Já myslím, pane komisaři, že agenti, které má naše tajná služba uvnitř OAS, toho člověka neodhalí, protože ani tam se neví, kdo to je. A že ho tedy akční oddělení nemůže zlikvidovat,

protože neví, koho likvidovat. Státní bezpečnost ho nemůže na hranicích sebrat, protože neví, koho zadržet, a informační oddělení nám o něm nemůže dát žádnou dokumentaci, proto-že neví, pod čím ji má hledat. ţetníci ho nemohou zatknout, protože nevědí, koho zatýkat, a. pořádková policie ho nemůže dostihnout, protože neví, koho stíhat. Celý francouzský bezpeč-nostní systém je bezmocný, protože neví, jak se ten člověk jme-nuje. Proto si myslím, že první úkol, bez kterého nemají žádné další návrhy smysl, je dát tomu člověku nějaké jméno. Přes jméno se dostaneme k obličeji, přes obličej k pasu, přes pas k zatčení. Ale najít jméno, a
najít je tajně, to je čistě detektivní práce:' Znovu zmlkl a vrazil si dýmku mezi zuby. Všichni kolem
o jeho návrhu přemýšleli. Nedalo se mu nic vytknout. Sangui-netti po ministrově.boku pomalu kýval hlavou. "A kdo je, pane komisaři, nejlepší francouzský detektiv?" ze-ptal se věcné ministr. Bouvier chvilku přemýšlel a znovu
vyndal dýmku.
"Nejlepší francouzský detektiv, pánové, je můj zástupce, ko-misař Claude Lebel."
"Zavolejte ho," řekl ministr vnitra.

10
0 hodinu později vyšel Claude Lebel užasle, ba ohromeně z konferenčního salónu. Padesát minut mu ministr vnitra vy-světloval, jaký případ musí vyřešit. Když tam přišel, dostal pokyn, aby si sedl na konec stolu mezi velitele pořádkové policie a svého šéfa Bouţţiera. Za hro-bového ticha četl Rollandovo hlášení, s vědomím, že si ho ze všech stran prohlíží čtrnáct párů zvědavých očí. Když dočetl, v hloubi duše zneklidněl. Proč volají jeho? Pak začal ministr mluvit. Ne klást otázky, ani žádat. Rovnou vydá-val rozkaz a obšírně jej vysvětloval. Lebel bude mít svou kan-celář; bude mít neomezený přístup ke všem potřebným infor-macím; budou mu k dispozici všechny prostředky, které mu

mohou zastoupené orgány poskytnout. Finanční náklady ne-budou limitovány.

Ministr několikrát zdůraznil, že všechno musí probţat v na-prosté tajnosti, jak si bezpodmínečně přeje sám prezident. Le-bel poslouchal a byl stále smutnější. Chtějí po něm ne, při-kazují mu nemožné. Nemá z čeho vyjít. K žádnému zločinu nedošlo zatím. Nemá žádné stopy. Nemá ani svědky, kromě těch tří v Římě, které nemůže vyslechnout. Má jen jméno, krycí jméno, a svět plný lidí, mezi kterými může hledat. Claude Lebel byl dobrý policista, a také to o sobě věděl. Byl takový vždycky: přesný, systematický, rozvážný, pracovitý. Jen někdy ho osvítila inspirace, která je nezbytná, má-li se dobrý policista proměnit v nadprůměrného detektiva. Ale nikdy ne-zapomínal, že policejní práce je z devadesáti procent obyčejná dřina, neokázalé vyšetřování, ověřování a prověřování, pracné spřádání nitek, které trvá tak dlouho, dokud se z nich nestane pavučina a z pavučiny sít, a teprve do té se chytí zločinec, jehož případ se objeví nejen na prvních stránkách novin, ale také před soudem. V kriminální policii platil za dříče, za metodického pracanta, který nenávidí publicitu a nikdy si nebuduje popularitu tisko-vými konferencemi jako někteří jeho kolegové. Ale jak řešil případ za případem a usvědčoval zločince za zločincem, stou-pal po služebním žebříčku stále výš. Když se před třemi lety uvolnilo v pátracím oddělení místo vedoucího sekce vražd, byli i ostatní kandidáti pro to, aby je dostal Lebel. A vedl pak sekci opravdu dobře; za tři roky se nestalo ani jednou, že by pode-zřelého nedostal před soud, a jen jednou byl obžalovaný kvůli jakési lapálii osvobozen. Jako vedoucí sekce zaujal Maurice Bouviera, šéfa celého oddělení a dalšího staromódního policistu. Proto když před ně-kolika týdny Dupuy náhle zemřel, Bouvier požádal Lebela, aby se stal jeho novým zástupcem. Někteří lidé v krimiriální policii Bouviera podezřívali, že v návalu administrativní práce chce vedle sebe mít skromného podřízeného, který dokáže vyřídit velké skandální případy v tichosti, a přitom nezastiňovat své-ho šéfa. Ale možná že to říkali jen ze zlomyslnosti. Když porada na ministerstvu skončila, všechny kopie Rol-landova hlášení byly sebrány a uloženy do ministrova sejfu. Jen Lebelovi bylo povoleno, aáy si Bouvierovu kopii nechal.

Lebel měl jedinou prosbu: aby mohl ve vší tajnosti požádat o spolupráci šéfy vyšetřovacích orgánů některých větších zemí, které by mohly mít v archívu materiály o profesionálním atentátníkovi Šakalova typu. Řekl, že bez takové spolupráce by s pátráním nemohl vůbec začít. Sanguinetti se zeptal, dá-li se těmto lidem věřit, že budou mlčet. Lebel odpověděl, že ty, s nimiž potřebuje navázat kon-takt, osobně zná a že je o informace nepožádá oficiálně, ale čistě

jako kolega kolegy, což je u většiny západoevropských policejních šéfů možné. Po chvíli přemýšlení ministr svolil. A teď stál na chodbě, čekal na Bouviera a díval se, jak kolem něho vycházejí šéfové jednotlivých oddělení. Někteří se zdvoři-le uklonili a šli dál; jiní mu popřáli dobrou noc, a dokonce se účastrně usmáli. Téměř poslední v konferenčním salóně se ještě tiše radil Bouvier s Maxem Fernetem odcházel aristo-kratický plukovník ze štábu Elysejského paláce. Při představo-vání u stolu zaslechl Lebel jeho jméno: Saint-Clair de Villau-ban. Teď se před malým a buclatým komisařem zastavil a se špatně skrývanou nevolí si ho prohlížel. "Doufám, pane komisaři, že vaše pátrání bude úspěšné, a to co nejdříve," řekl. "My v paláci budeme vaši práci velmi bedlivě sledovat. Nepodaří-li se vám toho banditu najít, ujišťuji vás, že to bude mít. . . dozvuky."

Pak se na podpatku otočil a vznešeně kráčel ke schodům do vestibulu. Lebel neřekl
nic, jen zamžikal. Claude Lebel už vyšetřoval zločiny dvacet let od doby, kdy se jako mladý detektiv v Normandii dal k policii čtvrté republi-ky a. za své úspěchy vděčil mimo jiné tomu, že si dovedl získat důvěru lidí, které vyšetřoval.

Nebyl impozantně hřmotný jako Bouvier, klasický předsta-vitel moci zákona. Ani nedovedl obratně zacházet se slovy jako tolik detektivů z mladé generace, kteří ted k policii přicházeli a kteří dovedli svédka dohnat řečmi a pohledy k slzám. Ale nijak mu to nevadilo. Věděl, že většinu zločinů v každé společnosti páchají nebo dosvědčují malí lidé, obchodníčci, příručí, poštovní nebo ban-kovní zaměstnanci. Právě v těch budil důvěru, a uvědomoval si to. Zčásti za to vděčil své postavě; byl malý a v lecčem se podo-bal manžel-ţzm pod pantoflem z obrázkových vtipů. (Nikdo

z jeho kolegů neměl tušení, že Lebel pod pantoflem skutečně j e.) Oblečen chodil nedbale, v pomačkaných šatech a balóno-vém plášti. Vystupování měl skromné, skoro
jaksi omluvné, a když se svědka na něco zeptal, byl rozdíl mezi jeho tónem a předešlými výslechy tak propastný, že svédek před takovým detektivem obvykle roztál a viděl v něm útočiště před hrubostí jeho podřízených. Ale to nebylo všechno. Lebel byl vedoucím sekce pro vraždy v nejsilnější evropské policii. Léta
působil jako detektiv v pát-racím oddělení vyhlášené francouzské kriminálky. Za jeho skromností a zdánlivou prostotou se skrývala veliká bystrost a tvrdošíjná nechuť dát se při práci někým šikanovat nebo zastrašovat. Vyhrožovali mu už nejhorší francouzští gangsteři a z rychlého zamrkání, kterým na jejich zákroky reágoval, usoudili, že jejich výstraze správně porozuměl. Teprve později, ve vězeňské cele, měli čas pochopit, že jeho mírné hnědé oči a kartáček pod nosem podcenili. Dvakrát se ho snažily zastrašit bohaté a vlivné osoby; jed-nou, když chtěl jistý průmyslník obžalovat svého účetního ze zpronevěry jen na základě letmého nahlédnutí do zprávy revi-zora účtů, a podruhé, když si jistý lev salónů přál, aby se zasta-vilo vyšetřování kolem smrti mladé herečky, která podlehla otravě drogami. V prvém případě vedlo vyšetřování průmyslníkova případu k odhalení dalších a daleko větších nesrovnalostí, které s účet-ním neměly nic společného a kvůli nimž pak průmyslník lito-val, že se zavčas nevzdálil do ţvýcarska. V druhém případě skončil krasavec z lepší společnosti na delší dobu ve
společ-nosti značně horší a měl dost času litovat, že ho kdy napadlo řídit ze svého přepychového pařížského sídla síţ překupníků s drogami. Na slova plukovníka Saint-Claira tedy Claude Lebel reago-val tak, že zamžikal jako pokáraný
školák a mlčel. Ale na jeho další poměr k práci, kterou na něho právě svalili, to
nemělo nejmenší vliv. Jako poslední vyšel z konferenčního salónu Maurice Bou-vier. Max Fernet popřál Lebelovi hodně zdaru, krátce mu stiskl ruku a spěchal ke schodům. Bouvier poplácal Lebela obrovskou rukou po rameni.

"Eh bien, mon petit CLaude. To jsme to vyfasovali, co? Musím se ti přiznat, že kriminálku jsem navrhl já, Nic jiného nezbýva-lo. Ostatní by jen řečnili a chodili kolem toho jako kolem horké kaše. Pojd', promluvíme si v autě" Odvedl ho do přízemí a oba si vlezli na zadní sedadlo citroţnu čekajícího na

nádvoří. Bylo devět pryč a ze dne zbýval už jen temně purpurový pruh na západě. Bouvierovo auto se přehnalo po avenue de
Marigny a přes Place Clemenceau. Lebel se podíval napravo do zářivého proudu Champs Elysées, jehož nádhera ho za let-ních večerů nepřestávala udivovat a vzrušovat, přestože v Pa-říži bydlel už deset let. Pak se ozval Bouvier.
"Všechno, co teď děláš, musíš pustit. Všechno. Musíš mít na-prosto čistý stůl. Tboje rozdělané případy přidělím Favierovi a Malcostovi. Chceš na to jinou kancelář?" "Raději zůstanu ve staré:` ,
"Dobře, jak myslíš. Ale ode dneška je z ní hlavní stan operace Šakal. Nic jiného. Jasné? Chceš pomocníka?" "Ano, Carona," řekl Lebel. Byl to jeden z mladších inspektorů, s nimiž pracoval v sekci pro vraždy, a když povýšil, vzal ho
s sebou. "Dobře, dostaneš Carona. Ještě někoho?"
"Ne, děkuji. Ale Caronovi se musí říct, oč jde"
Bouvier chvilku přemýšlel.
"Proč ne? Přece nemůžou čekat zázraky. Pomocníka mít mu-síš. Ale zatím mu nic neříkej. Zavolám z kanceláře Freyovi, aby to oficiálně povolil. Jinak se o tom nesmí říct nikomu, rozu-míš? Do osmačtyřiceti hodin by to bylo v novinách."
"Nikomu kromě Carona," řekl Lebel.
"Bon. A poslední věc. Než jsem odešel, Sanguinetti navrhl, aby všichni, kteří tam dnes večer seděli, byli pravidelně infor-mováni, jak pátrání pokračuje. Frey byl pro. Fernet a já jsme se to snažili odmítnout, ale prohráli jsme. Takže od zítřka musíš každý večer podávat na ministerstvu zprávu. Přesně v deset"
"Těbůh," řekl Lebel. "Teoreticky," pokračoval jízlivě Bouvier, "ti rádi co nejlépe poradíme. Neboj se, Claude. Kdyby se na tebe ti vlci sápali, budeme tam Fernet i já:` "A to až do odvolání?" zeptal se Lebel.
"Bohužel jo. Průšvih je, že tahle operace nemá žádný termín. Prostě musíš atentátníka najít, než dostane velkého Káju. Ne-

víme, jestli si dal nějaký termín on, ani jaký. Může zaútočit zítra ráno nebo taky
až za měsíc. Musíš si říct, že ti šichta neskončí, dokud ho nechytíš nebo nezjistíš, kdo je a kde je. Ostatní pak zřejmě vyřídí hoši z akčního"

"
Ta banda hulvátů?" odsekl Lebel.
"Taky si to o nich myslím," řekl klidně Bouvier, "ale svůj účel mají. Žijeme, kamaráde, v době horrorů. Kromě toho, že přibý-vá běžných zločinů, máme dnes zločiny politické. Jisté věci se prostě udělat musejí. A oni je dělají. Ty se snaž
toho gaunera najít a o víc se nestarej " Auto vjelo na Quai des Orfevres a zahnulo ke vchodu
do budovy kriminální policie. Za deset minut byl Claude Lebel znovu ve své kanceláři. Šel k oknu, otevřel je a vyklonil se. Zahleděl se na protější břeh, na
Quai des Grands-Augustins. Přestože ho odděloval úzký pruh Seiny, obtékající Ile de la Cité, byl tak blízko, že viděl hosty večeřící u stolků před restau-racemi a
slyšel smích a cinkání lahví o vinné sklenky. Kdyby to byl někdo jiný, možná by ho napadlo, že pravomoc, kterou právě dostal, třebaže dočasně, z něho udělala nejmoc-nějšího policistu v Evropě; že kromě prezidenta a ministra vnitra nemůže jeho požadavky nikdo vetovat; že by snad mohl zmobilizovat i armádu, kdyby to šlo

udělat tajně. Možná by ho také napadlo, že celá ta závratná moc závisí na tom, jak
uspě-je; že úspěch ho může ověnčit poctami a neúspěch zničit tak, jak naznačil Saint-Clair de Villauban. Ale protože to byl Lebel, nic takového mu nepřišlo na mysl. Místo toho uvažoval, jak do telefonu vysvětlit Amélii, že až do odvolání nepříjde domů. Někdo zaklepal. Inspektoři lvlalcoste a Favier si přišli pro dokumentaci čtyř případů, na ktervch Lebel pracoval, když byl odvolán na mi-nisterstvo. Každému předal dva a dával jim pak půl hodiny instrukce. Když odešli, ztěžka si vzdychl. Znovu někdo zaklepal. Tento-krát Lucien Caron. "Právě mi volal komisař Bouvier," začal. "Prý se u vás mám hlásit " "V pořádku. Až do odvolání jsem byl zproštěn všech svých povinností a pověřen jistým zvláštním úkolem. Vy jste mi byl přidělen jako asistent: ` Nechtěl mladému inspektorovi zalichotit doznáním, že

o něho požádal sám. Na stole zazvonil telefon. Zvedl jej a chvíli poslouchal. "Je to v suchu," řekl, když zavěsil. "Volal Bouvier, že jste byl prověřen, takže vám můžu říct, oč jde. Nejdřív si přečtěte to-hle " Zatímco Caron seděl a četl Rollandovo hlášení, Lebel sklízel se stolu všechny zbylé složky a papíry a cpal je
do plných polic za svými zády. Kancelář ani zdaleka nevypadala jako nervové centrum největšího policejního stíhání v dějinách Francie. Po-licejní kanceláře nevypadají valně nikdy. A Lebelova nebyla výjimkou. Měla sotva tři a půl na čtyři metry. Dvě okna vedla na jih, nad řeku a k rozhemženému mraveništi Latinské
čtvrti, roz-rostlému kolem bulváru Saint-Michel. Jedním vnikaly dovnitř noční zvuky a teplý letní vzduch. Stály tam dva stoly, jeden u okna pro Lebela, druhý u
východní stěny pro sekretářku. Dveře byly proti oknu. Dvě židle stály za stoly, třetí zvlášţ, u dveří bylo křeslo, skoro celou západní stěnu zabíralo šest velkých
šedých registrač-ních skříní, jejichž spojené vršky sloužily jako skladiště příruč-ních a právnických knih, a mezi okny se tyčil regál přecpaný ročenkami a úředními spisy. Domov připomínala jen zarámovaná fotografie na Lebelově stole, z níž se rezolutně dívala rozložitá paní Amélie Lebelová s dvěma dětmi, nehezkou, brýlatou copatou holčičkou a mlá-dencem, který vypadal stejně skromně a utiskovaně
jako jeho otec. Carorţ dočetl a podíval se na Lebela.
"Merde,"řekl.
"Máte pravdu, une énorme merde,"odpověděl Lebel, který se k ostrým výrazům uchyloval jen výjimečně. Většině vrchních komisařů kriminální police přezdívali jejich nejbližší spolu-pracovníci "šéf" nebo "starej", ale Claude Lebel (možná proto, že kromě malého aperitivu nikdy nic nepil, nekouřil ani spros-tě nenadával
a připomínal tím mladším detektivům někoho z jejich bývalých učitelůl měl v sekci
pro vraždy i na svém novém místě přezdívku "prófa". Kdyby tak úspěšně neprohá-něl
kriminálníky, byl by dost směšná figurka.
"Ale přesto si dejte vyložit podrobnosti," pokračoval, "dokud na ně mám čas: `

lá6 Třicet minut pak Carona zasvěcoval do toho, co se odpoled ne zběhlo, od ministrovy audience u prezidenta přes poradu na ministerstvu a jeho náhlé předvolání na Bouvierův návrh, až po závěrečnou proměnu kanceláře, kde seděli, v hlavní stan pátrání po Šakalovi. Caron mlčky poslouchal. "No nazdar," řekl, když Lebel skončil, "ti vám to nadrobili" Na chvíli se zamyslel a pak na svého šéfa ustaraně pohlédl. "Mon commissaire, je vám jasné, že vám to dali proto, že to nikdo jiný nechce? Je vám jasné, co s vámi udělají, když toho chlapa včas nechytíte?" Lebel smutně přikývl.
"Je, Luciene. Ale nedá se nic dělat. Jednou jsem tu práci do stal, takže raději začněme: ` "Ale copak se tu dá něčím začít?"

"Třeba tím, že si uvědomíme, že máme největší pravomoc, jakou kdy dva poldové ve Francii dostali," dopověděl zvesela Lebel. "A prostě jí využijeme. Především se nastěhujte za tamtem stůl. Vezměte si blok a poznamenejte si, co vám řeknu. Moji sekretářku přeložíte nebo ji pošlete až do odvolání na placenou dovolenou. Do to hoto tajemství nesmí být nikdo další zasvěcen. Stáváte se mým asistentem a sekretářem v jedné osobě. Dáte sem ze skladiště přinést polní lůžko, prádlo, deky a polštáře, mycí a holicí potře by. Z kantýny kávovar, mléko a cukr. Budeme potřebovat moře kávy. Zajdete na ústřednu a řeknete jim, aby pro vás vyčlenili pět linek a jednoho telefonistu. Kdyby se vymlouvali, odkažte je přímo na Bouviera. Se všemi mými dalšími požadavky budete chodit rovnou za vedoucími oddělení a podávat je mým jmé nem. Naštěstí má ted naše kancelář přednost před všemi ostatními, a to rozkazem. Připravíte oběžník pro vedoucí všech oddělení, kteří byli na dnešní poradě, a oznámíte v něm, že jste mým jediným asistentem, zplnomocněným žádat od nich vše, oč bych je žádal já, kdybych nebyl zaneprázdněn jinak. Máte to?" Caron dopsal a zvedl hlavu.

"Mám, šéfe. Do rána to stihnu. Co potřebujete hned?"

"'Iţ linky. A dobrého telefonistu, toho nejlepšího, jakého mají. Zavolejte jejich vedoucímu do bytu a odvolejte se na Bouviera." "Dobrá. A co mají zařídit nejdřív?"

"Spojení s kriminálními policiemi sedmi zemí a osobní ho-vor s vedoucími sekcí pro vraždy. Naštěstí je většinou znám ze schůzí Interpolu. Nebo aspoň jejich zástupce. Takže chtějte bud' jednoho nebo druhého. Ty země jsou: Spojené státy, to znamená FBI Washington, Velká Británie, Scotland Yard, dále Belgie, Holandsko,
Itálie, západní Německo a Jižní Afrika. Seženete je buď v bytě nebo v kanceláři a s každým mi do-mluvíte telefonický hovor po lince Interpolu mezi sedmou a desátou ráno ve dvacetiminutových intervalech. Zavoláte na spoje Interpolu a objednáte hovory na dohodnutou dobu. Bu-dou čisté osobní, na frekvence VKV, a nesmějí být odposlou-chávány. Všem volaným zdůrazníte, že to, co jim řeknu, je vý-lučně pro ně a že to má prvořadý význam nejen pro Francii, ale i pro jejich země. V šest ráno mi předložíte seznam objed-naných hovorů podle časového pořadí.
Já se zatím jdu podívat do vražd, jestli byl někdy nějaký za-hraniční atentátník podezřelý, že působí ve Francii, a unikl. Ale po pravdě řečeno, nic takového nepamatuji. A taky mys-lím, že Rodin by si vybíral opatrněji. Takže ted' už víte,
čím za-čít?" Caron vzhlédl trochu vyjeveně od několika popsaných stran. "Teď už jo. Hned jdu na to: ` A sáhl po telefonu. Claude Lebel vyšel z kanceláře a zamířil ke schodům. Záro-veň odbíjely hodiny na Notre Dame půlnoc a světu začínal
nový den,12. srpen.

11

Plukovník Raoul Saint-Clair de Villauban přišel domů pár mi-nut před půlnoci. Celé
tři hodiny předtím pečlivě sepisoval na stroji zprávu o večerní poradě na ministerstvu vnitra, aby ji první tajemník Elysejského paláce dostal na stůl hned ráno. Dal si na ní zvláště záležet; dvě první verze roztrhal a teprve třetí spokojeně přepsal na čisto, samozřejmě sám. Snížit se k manuální práci u psacího stroje bylo sice trapné a nebyl na to zvyklý, ale mělo to své výhody: jednak se o tajemství nedoví žádná sekretářka, což neváhal v textu zdůraznit, a jednak může být ráno zpráva předložena první ze všech, což, jak doufal, nezůstane bez povšimnutí. Bude-li všechno klapat, dostane

ji prezident hodinu poté, co si ji přečte první tajemník, a to mu rovněž nemůže

bvt na škodu. S mimořádnou péčí vybíral správné obraty, jimiž by jemně naznačil, že osobně neschvaluje, aby se věc tak důležitá, jako je bezpečnost hlavy státu, svěřovala výhradně policejnímu komi-saři, školenému a zběhlému spíše v odhalnvání
všedních zloči-nů, páchaných lidmi nevalnÉho důvtipu a nadání. Přitom samozřejmě nesměl zajít příliš daleko, protože co kdyby Lebel atentátníka našel? Ale když ho
nenajde, bude dobré, že někdo projevil náležitou bdělost a zapochyboval, zda }e v
dané situaci moudré vybrat právě Lebela. Kromě toho mu Lebel nebyl sympatický. V duchu si o něm říkal, že je to tuctový, malý člověk. Ve zprávě to vyjádřil slovy: "O jeho
kompetentnosti jistě netřeba pochybovat:` Nad prvními dvěma verzemi, psanými rukou, dospěl k závě-ru, že nejvýhodnější pro něho bude nestavět se proti komisařo-vu jmenování výslovně hnéd, protože účastníci porady je jed-nomyslně schválili, a kdyby tuto volbu napadl, byl by požádán, aby uvedl konkrétní důvody;
na druhé straně však musí celou operaci bedlivě sledovat jako zástupce prezidentova sekreta-riátu a první ze všech poţ:kázat s náležitou vážností na nedostatky pátrání, hned jak se naskytnou. Jeho úvahy o tom, jak by mohl Lebelův postup nejlépe sledo-vat, byly přerušeny zazvoněním telefonu; volal Sanguinetti a
sdělil mu, že ministr právě rozhodl, aby se každý večer v de-set hodin konaly za jeho předsednictví porady, kde bude Lebel podávat průběžné zprávy. Saint-Clair se
zaradoval. Tím byl jeho problém vyřešen. Přes den se z vlastní píle něčeho dopát-rá, takže večer bude moci zasypat detektiva ostrými a věcnými dotazy, a ukázat tak ostatním, že alespoň prezidentův sekreta-riát si plně uvědomuje vážnost
a naléhavost situace. Sám atentátníkovi valnou šanci nedával, a to ani pro případ, že by pronikl do prezidentovy blízkosti. De Gaullova ostraha byla nejdokonalejší na světě a část Saint-Clairovy práce v sek-retariátě spočívala v tom, že plánoval prezidentova veřejná vystoupení a trasy jeho cest. Nepochyţoval,
že intenzívní a pečlivě uvážená bezpečnostní opatření každého zahraniční-ho banditu zastaví. . Otevřel dveře svého bytu a slyšel, jak na něho z ložnice volá jeho nová milenka.

"To jsi ty, drahoušku?"
"Anc, chérie. Jistěže já. Bylo ti smutno?"
Přiběhla z ložnice v tenounké černé košilce, lemované kolem výstřihu a na spodním okraji krajkou. Nepřímé světlo z noční lampy, které na ni dopadalo otevřenými dveřmi z ložnice, zdů-razňovalo křivky mladého ženského těla. Jako vždycky při po-hledu na svou zrţilenku pocítil Raoul Saint-Clair vzrušující uspokojení, že mu patří a že je do něho vášnivě zamilovaná. Ale byl už takový, že
to přičítal spíše svým osobním kvalitám než šţastné prozřetelnosti, která je svedla dohromady. Vrhla se mu nahými pažemi kolem krku a dlouze ho políbila otevřenými ústy. Držel ještě aktovku a večerník, ale oplácel ii polibek, jak nejlépe mohl. "Pojď," řekl, když se přestali objímat, "lehni si zatím a já za tebou přijdu." Pleskl ji po zadečku, aby ji popohnal. Dívka odhopsala do ložnice,
skočila na postel a roztáhla se na ní s rukama za krkem a s vypnutými ňadry. Saint-Clair přišel do ložnice bez aktovky a spokojené na ni pohlédl. Svůdně se na
něho usmála. Za dva týdny, které s ním strávila, poznala, že z tohoto vy žilé-ho donchuána může vykřesat nějakou vášeň jen nejnestoud-nější vyzývavost, spojená s předstíráním hrubé smyslnosti. V duchu ho Jacqueline nenáviděla stejně jako v den,
kdy se s ním seznámila, ale věděla už, že ho lze přimět, aby nedosta-tek mužnosti

nahrazoval povídavostí, zvláště o tom, jak důleži-tou roli hraje v Elysejském paláci. "Pospěš si," zašeptala. "Já tě chci"
Saint-Clair se polichoceně usmál, zul si střevíce a pečlivě je srovnal pod stojacím věšákem. Pak si svlékl sako a všechno z kapes opatrně přendal na toaletní
stolek. Svědomitě složil kalhoty a zavěsil je na stojan. Zpod košile mu trčely dlouhé tenké nohy jako chlupaté pletací dráty. "Co tě tak zdrželo?" zeptala se Jacqueline. "Už jsem myslela, že se tě nedočkám." "Nic, co by tě muselo znepokojovat, drahoušku."
"Ach, ty jsi zlý: ` Uraženě se obrátila na bok, předstírajíc, že ho nechce vidět, a přitáhla kolena k břichu. Rozvazoval si kravatu a díval se přes pokoj na
kaštanové vlasy, které jí zakrývaly ramena, a na plné boky, z nichž sklouzla krátká noční košilka.

Za pět minut byl s přípravami hotov a zapínal si knoflíky na hedvábném pyžamu s monogramem. Natáhl se na postel vedle ní a přejel rukou po prohlubni jejího pasu až k vrcholu boku. Odtud mu prsty sjížděly k pro-stěradlu a kolem vlahé obliny pod
zády. "Tak co je?"

"Nic: `
"Já myslel, že se chceš pomilovat"
"Vždyt jsi mi nic nevysvětlil! Do kanceláře ti volat nesmím. Celý večer tady ležím a hrozím se, co se ti asi stalo. To jsi mi ještě neudělal, abys přišel tak pozdě a nezavolal: ` Převrátila se na záda a podívala se na něho. Opíral se o lo-ket a volnou rukou jí vklouzl pod košilku k ňadrům. "Podívej, drahoušku. Měl jsem hrůzu práce. Jsou určité pro-blémy, dost vážné, a musel jsem je řešit ještě dnes. Byl bych ti zazvonil, ale pracovalo tam ještě plno lidí a pořád za mnou někdo chodil. Někteří vědí, že mám manželku na letním bytě. Bylo by jim podezřelé,
že volám domů" Vjela mu rukou pod pyžamo. Slabě se zachvěl.
"Jistě to nebylo nic tak strašně důležitého, abys mi nemohl brnknout, že přijedeš později, drahoušku. Šíleně jsem se bála." "Ted vidíš, že zbytečně. Pojď, víš, jak to mám rád:' Zasmála se, druhou rukou mu objala hlavu a kousla ho do ucha. "Nene, pán si to nezaslouží. Zatím ne." Vyčítavě ho stiskla. Plukovník ted' dýchal o poznání rychleji. Začal ji líbat otevře-nými ústy a sevřel jí prs tak nelítostně, že sebou škubla. "Tak pojd už," sténal. Trochu se odsunula a rozepnula mu pyžamo. Raoul Saint-
Clair se díval, jak mu její hnědé vlasy padají na břicho, lehl si na záda a slastně vzdychl. "OAS jde zřejmě pořád po prezidentovi," řekl. "Dnes odpoledne jsme odhalili komplot. Museli jsme zakročit. Proto jsem přišel pozdě: ` Dívka zvedla hlavu. "Ale jdi, drahoušku, přece toho už dávno nechali" A znovu se k němu sklonila. "Kdepak, jsou to lotři. Chtějí ho zabít a najali si atentátníka ze zahraničí. Au,
nekousej: ` Za půl hodiny plukovník Raoul Saint-Clair de Villauban
spal, tvář zpoloviny zabořenou do polštáře, a vyčerpaně chrá-pal. Vedle něho ležela ve tmě jeho milenka a dívala se ke stropu, na který mezerou mezi záclonami
pronikalo trochu světla z ulice. To, co vyslechla, jí vzalo dech. Ospiknutí dosud nevěděla, ale dovedla si domyslet, proč na doznání Kowalského tolik záleželo. Nehnutě čekala, až světélkující číselník hodin na nočním stolku ukázal dvě po púlnoci. Pak vstala a vytáhla šňůru para-lelního telefonu ze zásuvky. Než odešla ke dveřím, nahnula se nad plukovníka. Ještě
štěstí, řekla si, že nepatří k mužům, kteří chtějí spát se svou partnerkou v náručí. Pořád chrápal. Zavřela dveře od Iožnice, prošla obývacím pokojem do haly a zavřela za sebou. Na telefonu, který stál na stolku v hale, vytočila MOLITOR 5901. Po chvíli se ze sluchátka ozval roze-spalý hlas. Dvě minuty rychle mluvila,

a když jí druhá strana potvrdila příjem, zavěsila. Za další minutu ležela znovu v posteli a snažila se usnout. Po celou noc budily šéfy kriminálních policii v pěti evropských státech, v Americe a Jižní Africe dálkové hovory z Paříže. Většinou reagovali podrážděně a rozespale. V západní Evropě bylo tolik hodin, co v Paříži: krátce po půlnoci. Ve Washingto-nu bylo devět večer, a když se tam Paříž dovolala, šéf sekce pro vraždy byl na slavnostní večeři. Caron ho dostal k telefonu teprve při třetím pokusu, a i
potom je rušilo povídání hostí a cinkot sklenic z vedlejší místnosti, kde pokračovala zábava. Američan však vzkazu porozuměl a slíbil, že bude u spojařů na
ústředí FBI ve dvě ráno washingtonského času, aby vyslechl komisaře Lebela, který mu bude volat z Interpolu v osm hodin pařížského času. Sekční šéfové v Belgii,
Itálii, Německu a Holandsku byli jako řádní otcové rodin všichni doma; jeden po

druhém byli probuzeni a po krátkém hovoru s Caronem přisvědčili, že v navrženém čase budou ve svých hovornách a převezmou od Lebela přísně důvěrnou informaci o mimořádně naléhavém problému. Van Ruys z Jižní Afriky byl ::i n:o hlaţ:.ţ ţţţěsţo, a p:otože by se do rána
zpátky nedosta?, Caron mluvil s ieh;, ţwsţupcem
Andersonem. Lebelovi to nijak nevadilo, protože seţs Anderso nem dobře znal, kdežto s Van Ruysem ne. Kromě toho si mys lel, že Van Ruys byl do své funkce dosazen spíše z politických důvodů, zatímco Anderson začínal u policie od piky tak jako on. Mr. Anthonyho Mallinsona ze Scotland Yardu zastihli v jeho bytě v Bexley krátce před čtvrtou. Když mu telefon vedle po stele nepřestával vyzvánět, popuzeně zavrčel, sáhl po sluchát ku a zamručel: "Mallinson: ` "Mr. Anthony Mallinson?" ozvalo se.
 "U telefonu." Vymotal si ramena z přikrývek a podíval se na hodiny. "Tady inspektor Lucien Caron z francouzské Súreté Nationcz le. Volám jménem komisaře Clauda Lebela: ` Hlas mluvící dobrou, ale výrazně cizineckou angličtinou zněl naprosto jasně. Linka byla v tu dobu zřejmě málo zatíže na. Mallinson se zakabonil. Proč mu ti otravové nezavolají v nějakou kulzţ,:rnějšíhodinu? "Prosím."
 "Zřejmě l;:ţ:ţ:ţsţ re i,eţc:t.ţ, zz,áte, pane Mallinsone:` ţţţ ţz, , ţ ţ,Tz z ţvšěl. Lebel? Ano, takový malý, vede vrúţ.... ţ r. ţ : :.ţ ţ;ţ.o;zţţn ţ..-;n:::zálce. Příliš slavně nevypadá, ale ţţ;'='oé.:ţ.s '' ţ cţlţ rzm ná.raznně pomohl s tím. zavraždě ţ. ţ: ţ. :ţ -..:;?.ícky z:ţ,. ťuristou. ':':o Iţţ byly noţţiny šeredně rozmázly, ţţeţţ ţr,r .:"s.tS .ţ vruţţa urychlené neGnuaáli. a nn. zráni :.: emi::ţ;.ţ e Zebele,," řolţl a;,'e?.ef onu. "Oč jde?" .;ie zxél,o zas;ţ-ţţ;e. ze spaní jsho žena LilS-, kterou hovor .,ú ţţ :nOI'ţţţxne :'ţa:č:ţs.aý'05ú zá,ležitost, která musí zţţstat co zxo;vte uzo?ena. Pracu;í r:.ţ rxí s komisařem Lebelem iako a:sis tozţt...le to ţţplice reobvyklý přípe,d. Komisař by vám chtěl zavo ?;ţ.t oţ: ;';ziě dnes v deţţět ráno do vasi hovorny v Yardu. Mob.l . =`c tú.m, prcsím, v tu dobu býţt?" ţ ţ!aţlinson ehcţíli uv;ţžoval.
 ..ţ ţţţ a 'eéžný dotaz v : á,mci mezinárodní spol7opr á,ee?" zeptal . . ţtiţ ţţ :ţţi:'. pc,ţ ţIž,iL ţţţ:ţ'mální linky Interpolu. ţ:ţ kevět . .. -: čţ ţl : o: ţ.:; w ,: :o:lnţţ. ţţţţţ -ţ rc ?v:ail:z:sona, ţzejde. Je to csobní komisařo:ţa prosbů w ţ: cţ, ţás ţožé,úi: e ;istcţ. diskrétní poz~zoc. Je možné, že se to

Scotland Yardu vůbec netýká. Ba je to velmi pravděpadobné. Proto by bylo lepší nepodávat žádost oficiái:ţč." Mallinson se znovu zamyslel. Byl od pž`írody ţ:.ţatrný člověk a nechtěl se zaplést do ta;néh^ řwúrúní cizí pol?cie. Byl-li spá-chán zločin neúc uprchl-ii néjaký zločinec do A.-zglie, to je jiná. Ale nač potom tolik tajností? Pak si vzpomţněl, jak měl před lety najít a přivézt dceru jednoho ministra, která. zmizela s jed-ním hezkým mladým darebákem. Byls, nezletilá, takže se moh-la podat žaloba pro odnětí dítěte z rodičovské péče. Běžný
pří-pad. Jenže ministr chtěl, aby se to odbylo ve vší tichosti a nic neproniklo na

veřejnost. i'ankrát jim velmi pomohla italská policie; našla zmizelv Parek ve Veroně, jak si hrají na Romea a Julii. Nu dobrá, Lebel ho tedy žádá o pomoc ze známosti. Na to koneckonců známosti jsou. "Dobře, budu tam. V devět"
"Thank you so much, Mr. Mallinson."
"Good night."Mallinson zavěsil, nařídil si budíček na půl sed-mé místo na sedm a
znovu usnţzl.

Paříž ještě spala, ale v malé, zţtuchlé staromládenecké garso-niéře už před svítáním neri?ţ.ţně přecházel jistý stárnoucí uči-tel. Kolem sebe měl z;ţţ:ţ=ţrý nepořádek. Fo stole, na židlích a na pohovce byly z'cţ^ţezţzy krţihy, časopisy a
zukopisy a ně-které ležely i n? úz?ţţ posteli. zastrčené do výklenku na konci pokoje. V do,iším vţţ Kierţxu div nepadaio z výlevky špinavé ná-dobí. A?e to ho z poţ:.;;le nevţţlZ:ţa?o; od dob, kdy přišel o místo ředitele lycea v :iidi-bţ:i ţţ,bbes a o isr é,sný dúm se dvěma sluhy, si na nepořáá=ţk zvy::l. S;.arcsţi mu dělalo něco jiného. Když nad ţýchoáţţími předměstími zača?o svítat, konečně si sedl a zveál jedny rţovirţy. Zzzovu přelétl očima druhý největší sloupec na stránce zahraničních zpráv. nadepsaný "Šéfové OAS opevnér, . řízţ:ské:n hole:u". ierrtolţrát se však rozhţodl, hodii na seb:. 'ţřţký balónó,ţţ plášf, prctož,e ráno
bylo chladné , a ţyšel z bţ..-ţ :.
Na nejţíţ.zším b::ivá:u zs,stavil ;;rojíždějící taxík a řekl řidiči, ab y ho ţţ vezl na Sev eţ ~.i nádraži. Před nádražím vystoupil, ale sotva tţ:xík odjel, přešel přes silţzici a vešel do jedné b?ízké celon.ţční kavár nţ. 0 pjednal s: káţ; ú ţ `elefonz:ţ zrámkţú; nechal káţ u stát na

163

164 pultě a šel dozadu telefonovat. Na informacích ho spojíli s me srpnové římské siunce už se whouplo wsoko nad střechy. Ale t6á zinárodní ústřednou a tam se zeptal na cnslo jednoho římské po týdnech nečinnoszi,:idy ceié večerv hrái s Montclairem ho hotelu. Do šedesáti vteřin dostal odpověá, zavěsil a odešel.
a Cassonem piquet, pil příliš mnoho silného červeného vína Z další kavárny o sto metrú dál znovu zavolal na informace, a pořádně necvičil, zmalátněl a byl věčně ospalý. ale tentokrát chtěl vědět, která neibližši pošta má celonoční
"Vzkaz, mon colonel. Právě ho někdo telefonoval a zřejmě službu pro mezinárodní hovory. ftekli mu iak čekal -, že jen spěchal." jedna nedaleko nádraží. Legionář mu podal
list z bloku, na kterém byly zapsány ne-Na té si pak objednal zjištěné římské číslo, aniž uvedl, že jde souvislé věty Valmyho. Rodin si je přečetl a vyskočil zpod ten-0 hotel, a dvacet minut napjatě čekal, než ho spojili.
ké přikrývky.0vinul si kolem těla bavlněný sarong, na který si "Prosím signora Poitierse," řekl italskému hlasu, který se mu zvykl v Orientě, a přečetl vzkaz ještě jednou. ozval.
"Dobrá. Můžete jít" Légionář vyšel z pokoje a sešel po scho-"Signor che?"zeptal se hlas. dech. "11 signor
francese. Poitiers. Poitiers..." Rodin několik vteřin tiše a vztekle klel a drtil přitom papír "Che?"opakoval hlas.
v dlaních. Blbec, blbec, blbec Kowalski. "ţancese, francese ..."řekl muž v Paříži. Když Kowalski zmizel, dva dny si myslel, že dezertoval. V po-"Ah Sk il signor francese. Momento, per favore..." slední době se to stalo několikrát, protože mezi řadovými čle-Ve sluchátku to několikrát zacvakalo a ozval se unavený ny sílilo přesvědčení, že zabít de Gaulla a svrhnout francouz-francouzský hlas.
skou vládu se OAS už nikdy nepodaří. Ale o Kowalském si "Oui..."
vždycky myslel, že vytrvá věrně až do konce. "Poslyš," řekl naléhavě muž v Paříži."Nemám moc času. Vez Teá bylo jasné, že se z

jakýchsi záhadných důvodů vrátil do mi si tužku a napiš, co říkám. Začínám: ,Valmy
Poitiersovi.ţa ţ Francie anebo tam byl z Itálie unesen. A ke všemu mluvil, sa-kal prozrazen.0pakuji: ţakal prozrazen. Kowalski zatčen. ţ
mozřejmě pod nátlakem. Před smrtţmluvil. Konec: Máš to?"
Rodinovi bylo mrtvého spolubojovnţa upřímně líto. Jako "Ouk"řekl hlas."Předám." frontový voják a
velitel si vysloužil znamenitou pověst mimo Valmy zavěsil, rychle zaplatil a vyběhl z pošty. Za chvíli se jiné tím, že se svými podřízenými nesmírně cítil. Toho si vojáci ztratil v davu dojíždějících, který se vyhrnul z hlavní

nádražní na frontě cení víc, než si vojenští teoretikové dovedou předsta-dvorany. Slunce už stálo nad obzorem a zahřívalo dlažbu vit.
A ted byl Kowalski mrtev a Rodin si o způsobu jeho smrti a studený noční vzduch. Za půi hodiny se vůně rána a čer nedělal žádné iluze. stvých rohlţů a
mleté kávy ztratí v zápachu výfukových ply Ted ale bylo hlavní uvážit, co vlastně mohl Kowalski vyzra-nů, potu a starého tabáku. Dvě minuty poté, co Valmy zmizel, dit. Schůzku ve Vídni, jméno hotelu, to jistě. Že se tam

sešel zastavilo před poštou auto a dva muži ze státní bezpečnosti s Montclairem a Cassonem. To by pro SDECE nebylo nic nové-vběhli dovnitř. Dali si od
telefonisty popsat, jak volající vypa ho. Ale co věděl o Šakalovi? Za dveřmi neposlouchal, to určitě dal, ale popis se hodil na kohokoli.
ne. Nanejvýš mohl říct, že za nimi přišel vysoký světlovlasý
cizinec. A to ještě nic
neznamená. Mohl to být obchodnţ se V Římě se probudil Marc Rodin v 7.55. Jakmile mu strážce, zbraněmi nebo spřátelený finančník. Nikoho tehdy
nejmeno-který seděl celou noc u stolu o poschodí níž, zatřásl ramenem, vali. okamžitě procitl, vyskočil a sáhl pod polštář pro revolver. Když Ale ve vzkaze od Valmyho je uvedeno ţakalovo krycí jméno. nad sebou uviděl obličej bývalého legionáře, uklidnil se a za Jak to? Odkud je Kowalski mohl znát?
bručel. Podíval se na noční stolek a viděl, že stejně zaspal. Po S neblahým tušením si vzpomněl, jak se ve Vídni loučili.5tá1 letech služby v tropech se zpravidla probouzel mnohem dřív; s Angličanem ve dveřích; opodál se
mračil Viktor, rozmrzelý

166 tím, jak ho Angličan ve výki:nku odhalil, jak on, profesionál, byl přelstěn jinýţrn profesior:á.ţem, zrovna když čekal, že se něco semele, ba přímo v to doţ:tGl. Co tenkrát Rodin řekl? "Bonsoir, pane Šakale: ` Ano! Kruci! Znoý-u a znoţv to probíral. Ne, pravé v; ţ,hovo jméno Kowal ski znát ner:'ichl. To zná jen on, Montclair a Casson. Ale co naplat, Valmy má pravdu. Jakmile má SDECE v rukou Kowal :kého úcznán:, ţţ: toho tolik, že škoda je nenapravitelná. Vědí o ţc?A:zce, o hoielu, asi už mluvili i s recepčním; mají Šakalův popis, mají krycí j ţiélţo. Určitě se dovtípí, co se dovtípil Kowal ski že ten blcn,.ţýn je atentátník. SíL kolem de Gaulla se hned st;l,hne; prez:dent zrţ:iší všechna svá veřejná vystoupení, přestane vyjíždět z Elysejského paláce, upustí od všeho, čím by dal at.entátnţovi šanci. Je po všem; celá akce vybouchla. Musí Šakala odvolat. ţţy7ednat s ním, aby vrátil zálohu poukázanou do švý;.arské banlţy a necha? si z ní jen částku na výdaje a při měřený honorář zr dosavadní práci. Ale především ho musí varovat, aby všechny operace zasta vil. Tolik ještě v Bodinovi z někdejšího velícího důstojníka zby 'o: nesmí d`ţpustit, aby šel na jeho rozkaz někdo do akce, která ţe nemůžs ţ:odařit. Zavolal sl :ţtrážce, který po zmizení Kowalského chodil pra ;-idelnó pro ţeštu anebo telefonovat, a dal mu podrobné in strukce. V dev ět byl ;;t ţážce na poště a objednal si hovor s Londýnem. Tr valo dvacet m:nut, než telefon na vyžádaném čísle začal vy .ţvá.nět. Telefonistka Francouzoţ.ţi pokynula, aby šel do kabiny. 1';dyž zavěsila, strážce v kabině zvedl sluchátko a uslyšel bzuči vţţ v olací tón anglického telef onu.

Tor=o dne Šakal brzy vstal, aby všechno stihl. Tři hlavní zava-zadia zkontroloval
a zavřel už večer. Venku si nechal jen mycí a hoiicí potřeby. Vypii své obţyklé dva, šálky kávy, umyl se, oholil a vysprchoval. l;c?vž přibalil toaletní potřeby do příručního kufříku, uložil všech.r.a čtţţ`i zavazadla ke dveřím. V ma l.é, ale praktické ?ţucrvpce si udělal rychlou snídani, složenou z míchaných vaiec, pomerančové šťávy a dalšího šálku černé káávy, a snědl ji u kuchyňského stolu. Protože to byl pořádný a systematický člověk, vylil zbytek mléka do výlevky, rozbil dvě zbylá vejce a rovněž je vylil. Zbytek oranžové šťávy dopil, plechovku hodil do kbelíku na odpadky a se zbylým
chlebem, vaječnými skořápkami a kávovou sedlinou vysypal

do odpadové šachty. Za jeho nepřítomnosti se mu v bytě nebude mít co zkazit. Nakonec se oblékl; vzal si tenký hedvábný svetr s ohrnutým límcem, světle šedý oblek, v němž byly osobní doklady na jméno Duggan, sto liber v hotovosti, tmavošedé ponožky a úzké černé mokasíny.
V 9.15 vzal do každé ruky dvě zavazadla, zavřel za sebou samozamykací dveře a sešel po schodech. Za chvíli byl na South Audley Street a hned na rohu chytil taxţa.
"Londýnské letiště, budova dvé," řekl řidiči.
Právě když se taxi rozjíždělo, zazvonil v jeho bytě telefon.

V deset se legionář vrátil do hotelu u Via Condotti a oznáţ~ţil Rodinovi, že se půl hodiny zkoušel dovolat na dané londýnské číslo, ale marně. "Co se děje?" zeptal se Casson. když strážce odešel, protože slyţel, co Rodinovi říká. Trojice šéfů OAS seděla v přijímacím pokoji svého apartmá. Rodin vytáhl z náprsní kapsy papíţ a podal jej Cassonovi. Casson si vzkaz přečetl a podal jej Mentclairovi. Oba
se na svého velitele tázavě podívali. Ale Ro-din neodpovídal. Zamračeně a zamyšleně hled.ěl oknem nad rozžhavené římské střechST.
"Kdy to přišlo?" zeptaţ se po chvíli Casson.
"Dnes r ár.o," odsekl Fţdţn.
..ţ;T,.zţţ; ?~a zas;aţţ;`;` ţyje' na něho'ţţonrc!a.ir. "Bude ho r.ledat

D171 i : wl1 ţ. ,P,.:
ţ .,ţizl ř~ancie hude hledat ţysokého světlovlasého cizince," řelil klidně Rodin.
.,V srpnu bwá ve Francii přes milión cizin-ců. Pokud víme, neznají žádné jméno, nemohou pátrat po žád-ném obličeji, po žádném pase. Je profesionál a jistě má falešný pas. Hned tak ho najít nemolţou. Zřejmě také zavolá Valmymu a bude varován, takže se bude moci vrátit" "Až zavolá, dostane samozřejmě rozkaz, aby operaci zasta-vil," řekl Montclair. "Valmy mu to přikáže." Rodin zavrtěl hlavou.
"To není v jeho kompetenci. Má rozkaz převzít informace od toho děvčete a předat
je telefonicky Šakalovi. To udělá, ale nic víc:'

1s8 ,.'ţakai iisţě pochopí sám, ze je 3 I:m konec. ţ.ţ,. ţ..`..: .... ,.;air. ": e prtţni~: ř ovoru s Valmym ţrţitš z Frţ,r.el2 e:,. ţ.:c:' "Tooreticky máš pravdu," řekl zamyšleně Rodin. "V tom pří padě by nám vrátil peníze. Jenže všichni včetně něţţo mame příliš mnoho ve hře. Záleží na tom, nakoiik věří svému plánu." "Myslíš, že má šanci ještě ted'... po tom, co se stalo?" zeptal se Casson. "Upřímně řečeno ne," doznal Rodin. "Ale je profesionál. Já ve svém oboru také. Vím, jak takový člověk uvažuje. Nerad upouští od akce, kterou sám připravil."
"Tak mu, proboha, ještě zavolej," naléhal Casson.
"Nemůžu. Kdybych mohl, zavolal bych, ale nejde to. Je pryč. Je už na cestě. Tak to chtěl a tak to má. Nevíme, kde je, ani k čemu se chystá. Dělá všechno na

vlastní pěst. A nemůžu za volat ani Valmymu, aby mu přikázal všeho nechat. Riskoval bych, že prozradím Valmyho. Ted' už nemůže Šakala nikdo za= stavit. Je pozdě: `

12

Komisař Claude Lebel se vrátil do kanceláře těsně před šestou ráno. U svého stolu
tam zmořeně seděl inspektor Caron, svle-čený ze saka. ř:ez ţíTn ?eželo několik l:.Etú kan ceiářc:ţţţţo papíru, hustě ;::. ţ.ţznámkami. Kancelař se trocřu změnila. Na re-gi=ţ~ecţţţţ^ ţ;r:í:ţlch bublal l:.úvoţţar ţ, iinulcţ ţţ: z něho lahodná ţ-ţţţlr? ţ"orţ7ţIP ţ: ţc,rţ. ţ;'é(lle stwi -.ţţ,.ţ,-cc papírţ. : ţ.iţ pohárků, ple-cho;-ka ::ţeslazeného mléka w ţ '; ţ: ţ cukrc::z. :o všechno sem do ţ ána ciociaii z kantvnv v sţ ţféz ţ ţa. ţ,,' ţ-:ţ":z mez: stcţ ţsţúio rţ:ţţţ .ţ ţKo na ţ,.,.ţ,. ţţch, zakzyté dekou. K oš na bapirţvecl i e křesla u .ţ ţ,ţeří
byl ;-r wz :ný. Oknem, stáţa jeţ;é oţaţţenţţţm.. cţ;ţtouval ţ':., ţ--ţaáného rána modrţţţ iţouřoţ.ţ cřň: ţ ţţarorţoţţţcţ: cigaret. Zw oknem vyska-kovaiz na věži kos=eţa Saí^r-Su:p:ce první ţe,íev::é skvrnky novéi:c wze. ţeáe: se dořleki iie svému stolu c, ztšžka klesl na žţ :i:. : ř esţože :?espal teprve čtyřiadvacet
hodin, wpadai stejně utahţ,ně ;akc Caron. lţ ţ:, řeKi. "rţrohrabal jsem všecl:no za posledních cieset let. .;eţţ:r=.; --ţ wţ.ontatnţK, riterý to kdy ve Franeii zkusil, byl De-ţ,:e:úţL. s: -ţe~-ţ je ;ţc smţţ. Kromě toho byl v CAS, takže ho

mámé na seznamu. Rodin nejspíš vybral někoho, kdo nemá 1s9 s OAS nic společného, a
není diw. Za posledních česeţ ... . .cţ-ţ: zabrousili jen čtyři smluvně najatí vrazi a tři z niclţ isţzţţ ţ?osta-li. ţtvrtý sedí na doživotí kdesi v Africe. A všichni zţyrřizovaii účty uvnitř podsvětí, nikdo nebyl takový formát, aby zlikvido-val francouzského prezidenta. Přikázal jsem to v ústřední evidenci ještě jednou prověřţţ. ale nic bych za to nedal, že ho v záznamu nemáme. To asi taE:y byla Rodinova podmínka, než ho najal: ` Caron si zapálil další goloásku, vyfoukl kouř a vzdychl. "Takže musíme hledat v zahraničí?" "Ano. Takový člověk se někde musel cvičit a někde získávat zkušenosti. Mezi světovou špičku se nemohl
dostat dřív, dokud za sebou neměl sérii úspěšných akcí. Ne snţ,d prezidenty. wle ţţýznamné lidi, vlivnější, než jsou bonzové z obyčejného pţ:d-světí. To znamená, že na sebe někde někoho musel upozoz iit. To je jasné. Co jste zařídil?" Caron zvedl papír se sloupcem jmen, u nichž byly poţţ:.ţ: ţţe-nány přesné časy. "Se všemi sedmi je to domluveno," řekl. "Začnete amţţ.:::ţ;;u kriminálkou v 7.10. To je v 01.10 washingtonského času. ţs ţicožţ už tam bude tak pozdě, dal jsem to na první místo. Potom Brusel v 7.30, Amsterdam v 7.45 a Bonn v 8.10. ;.ţ: ţ;.ţť-:arţ.-nesburgem budete mít spojení v 8.30 a se Scotland ":ţrţ:ls:ţţ. v 9.00.
Poslední je Řím v 9.30" .

"Všude šéfové sekcí?" zeptal se Lebel.
"Nebo někdo obdobný. Ve Scotland Yardu je to komisař An-thony Mallinson, šéf pátracího oddělení. V Londýně zřejmě zvláštní sekci pro vraždy nemají. Jinak to u
všech souhlasí, až na Jižní Afriku. Van Ruyse jsem nemohl sehnat, takže budete mluvit s jeho zástupcem Andersonem." Lebel chvíli přemýšlel.
"To je výborné. Anderson se mi hodí líp, s tím už jsem jednou dělal. A co jazyky? Tři mluví anglicky, francouzsky asi jen Bel-gičan, ale ostatní se anglicky
jistě domluví. . :' "Dietrich, ten Němec, umí francouzsky," přerušil ho Caron. "No prosím, takže se dvěma mohu mluvit já sám a u ostat-ních pěti mu budete muset
dělat tlumočníka. Měli bychom vyjet. Pojďte: ` V 6.50 zastavil policejní automobil s obéma detektivy před

170 nevinně vypadajícími zelenými dveřmi ţ maličké ulici Paula Když
Lebel odložil radiotelefon naposled, ptal se v duchu, za 171 Valéryho, kde byla
tehdy hlavní centrála Interpolu. jak dlouho se asi ministři
zahraničí a sna.d i ministerští před-Další tři hodiny se Lebel a Caron hrbili
nad
telefonem v su sedové těch sedmi zemí dovědí,0č jde. Asi dost brzy.
Tak váž-terénní hovorně a mluvili se světovou detektivní špičkou. Z ne
nou věc musí politikům hlásit i policista. Nepochyboval, že si přehledné změti
antén, kterými se střecha ježila jako dikobraz, to ministři nechají pro
sebe. Přes všechny politické rozdíly spo-vyzařovaly nad tři kontinenty
vysokofrekvenční signály, prou juje mocné tohoto světa silné pouto.
Všichni patří k jednomu dily stratosférou,0drážely se nad ní od ionosféry a
vracely se klubu, ke klubu potentátů. Proti společnému nebezpečí se k
zeměkouli o tisíce kilometrů dál, kde trčela ze střechy k oblo umějí
semknout a co pro ně může být nebezpečnější než ze další hliníková tyč.

rejdy néjakého politického vraha? Ale
zároveň si uvědomoval, Vlnové délky a signály nemohlo nic zadržet. Zatímco svét
pil že kdyby se zprávy o pátrání dostaly na veřejnost a do novin, svou
ranní kávu nebo skleničku před spaním, detektivové spo ţ rozkřikne se
to rázem po celé zeměkouli a může nad sebou lu mluvili jako u jednoho stolu.
udělat kříž. V každém hovoru musel Lebel
zdůrazňovat totéž. Nebyl si jist jen Angličariy. Kdyby
to mohlo zůstat mezi poli-"Ne, pane komisaři,0ficiálně a v rámci mezinárodní
spolu ţ cisty, Mallinsonovi by věřil. Ale věděl, že ještě téhož dne
to práce zatím podat žádost nemohu ... jistěže jsem oficiálné bude
muset jít výš než k Mallinsonovi. Bylo to teprve sedm zmocněn, ale... momentálně
prostě nemáme důkaz, že záměr ' měsíců, co Charles de Gaulle ostře
odmítl přijetí Británie do porušit zákon dostal konkrétní podobu nebo že
pokročil
do Evropského hospodářského společenství, a i člověku tak
nepo-přípravného stadia... Zatím jde jen o získanou informaci... '
litickému jako Lebel bylo jasné, že od generálovy tiskové kon-Hledárzle totiž
někoho, o kom víme nesmírně málo... neznáme ference 14.1edna
projevuje anglické ministerstvo zahraničí té-ani jeho jméno a máme jen neúplný
popis... ` měř básnickou vynalézavost ve slovní
kampani, kterou proti Pokaždé uvedl vše, co se k popisu dalo říct. Dramatické to
francouzskému prezidentovi prostřednictvím politických do-začínalo být,
když se ho každý z jeho zahraničních kolegů ze pisovatelů rozpoutalo.
Využijí teď situace, aby se starému pá-ptal, jak mu mají pomoci a po jakých
stopách ;ít. V té chvíli novi pomstili? zavládlo na druhé straně kabelu
napjaté ticho. Lebel chvíli hleděl na ztichlý přístroj
před sebou. Caron ho "Prosté takhle. Alţje to kdokoli,1iší se od ostatních lidí
jistou mlčky pozoroval. kvalifikací ... patrně patří k nejlepším
profesionálním atentát '. "Jdeme," řekl malý komisař, povstal a vykročil ke
dveřím. níkům na světě... rozhodně to není obyčejný gangster, ale po
"Napřed na snídani a pak se trochu vyspat. Víc prozatím dělat litický terorista,
který za sebou má několik zdařilých atentátů. nemůžeme" Zajímalo by nás,
máte-li někoho takového v evidenci, i kdyby dosud ve vaší zemi nepůsobil. Nebo
nevzpomenete-li si na ně Komisař Anthony Mallinson zavěsil zamyšleně
telefon a vyšel koho:`
z hovorny, aniž odpověděl na pozdrav mladému policistovi, Hlas ve sluchátku
pak pokaždé dlouho mlčel. A když se který právě nastupoval do
ranní směny. Mračil se, ještě když ozval, byl klidnější a ochotnější. Lebel
nepochyboval, že jeho stoupal po schodech ke své prostorné, ale střídmě
zařízené kolegové z nejvýznamnějších policii západního světa pochopí, .
pracovně s výhledem na Temži. nač naráží a co nemůže říct naplno. Ve Francii byl
jen jeden Ani trochu nepochyboval, po čem Lebel pátrá a proč.

Fran-terč, který byl mohl prvotřídního politického atentátníka zají
couzská policie zvětřila, že nějaký prvotřídní atentátník má mat.
spadeno do jejich revíru. Jak
Lebel předpokládal, nebylo zapo-Odpověd byla ve všech případech táž."Ano, jistě.
Probereme třebí zvláštního důvtipu, aby si člověk domyslel, který
terč všechny archívy. Pokusím se vám do večera zavolat. A... hod může
ve Francii v srpnu 1963 takového teroristu jedině zají-ně zdaru, Claude: `
mat. Starému policistovi bylo jasné, v
jaké je Lebel bryndě.

172 "Chudák," řekl nahlas, když se díval do teplé a líné řekv pod svými okny.
"Prosím?" zeptal se jeho tajemník, kterv vešei za ním a právě mu pokládal na
stůl ranní poštu. "Ale nic: ` Tajemníli odešel, ale komisař hleděl z okna dál.
Jistě, muset chránit svého prezidenta a nesmět přitom vyhlásit pátrání je
zoufalá práce, ale i on, Mallinson, má své nadřízené. Dříve nebo později se
musejí dovédět, oč ho ráno Lebel žádal. Pravidelná porada vedoucích oddělení
začíná v deset, za půl ' hodiny. Má to na ní říct? Uvážil to a rozhodl se, že
ne. Stačí, když napíše formální, ale soukromé hlášení svému šéfovi, kde Lebelovu
žádost stručně vylíčí. Zeptá-li se šéf, proč to nehlásil na poradě, odvolá se na
nutnost utajeni. Zatíţ se nic nestane, když to dá bez bližšího vysvětlení
ověřit. Sedl si za stůl a stis
kl jeden z dorozumívacích knoflíků.
"Ano?" ozval se z vcdlejší místnosti jeho tajemnţ.
Mohl byste na chviličku, Johne?"
Mladý tajemník v tmavošedém obleku vstoupil se zápisní-
kem v ruce.
"Johne, potřebuji, abyste zašel do ústřední evidence. Přímo za vedoucím
Markhamem. fteknéte, že od něho něco potřebuji a že mu zatím nemohu vysvětlit
proč. Aţ projde všechny zá znamy o žijících profesionálních atentátnících v celé
Britá nii. . " 0 ţatentátnících?" Tajemnţ se zatvářil, jako by ho komisař
žádal o prověření všech žijících Martanů. ,Ano, atentátnících, Zdůrazňuji: ne o
tuctových hrdlořezech, o kterých je známo, 2e by dokázali zabít nebo už zabili
nějaké ho soupeře z podsvětí. Jde mi o politické teroristy, Johne, schopné za
peníze spáchat atentát na dobře střeženého politi a ka nebo státníka." "Není
to spíš rajón 2vláštního oddělení?"
"Jistěže je. Také to 2vláštnímu oddělení předám. Ale napřed si to normální
cestou ověříme sami. A ještě něco. At bude odpověd jakákoli, chci ji mít kolem
poledne. Jasné?" "Jasné. Hned tam jd ţ`
u.
Za čtvrt hodiny se liomisař Mallinson dostavil na dopolední poradu. Když se
vrátil do své pracovny, letmo prohlédl poštu, odsu-nul ji stranou a řekl
tajemníkovi, aby mu přinesl psací stroj. 0 samotě pak naklepal stručné hlášení
pro
šéfa londýnské policie. Krátce popsal noční hovor, který mu zapojili do bytu,
ranní hovor po lince Interpolu a Lebelův dotaz. Spodní polovi-nu listu nechal
prázdnou, zamkl jej do stolu a věnoval se běžné práci. Před dvanáctou zaklepal a
vešel tajemnţ.
"Právě volal vedoucí Markham z evidence," řekl. "Nenašli ni-koho, na koho by se
popis hodil. Znají celkem sedmnáct smluv-ně najímaných vrahů z podsvětí; deset
je
jich za mřížemi a sedm na svobodé, ale všichni pracují pro velké gangy, buď v
Londýně, nebo v jiných velkých městech. Podniknout néco proti hostujícímu
zahraničnímu státníkovi prý nejsou schopni. Markham rovněž doporučuje zvláštní
oddělení, pane komisa "Dobře, Johne, děkuji. To je vše:'
Když tajemníka propustil, vytáhl ze zásuvky nedokončené hlášení a znovu je
vložil do stroje. Připsal k němu: "Kriminální evidence na požádání oznámila, že
nemá zá-

znam o nikom, kdo by odpovídal popisu, dodanému komisa-
řem Lebelem. Dotaz předán vedoucímu zvláštního oddělení"

Podepsal hlášení a nechal si prvopis a dvě kopie. Ostatní hodil do odpadkového koše na tajné papíry, které se pak drtily na milióny vláken. Jeden list vložil do obálky a napsal na ni šéfovo jméno. Dru-hý založil do pořadače označeného "Tajná korespondence" a zamkl do sejfu ve stěně. Třetí složil a zastrčil do náprsní kapsy. Do bloku na stole napsal zprávu.

Pro: komisaře Clauda Lebelu, zástupce generálního ředitele kriminálni policie, Paiiž. Od: komisaře Anthonyho Mallinsonct vedoucího pátraciho odděleni, Scotland Yarct Londýn.

Text: K vašemu dnešnámu dota.zu sděluji, že ani po zevrabném pátráni v evidenci jsme doklad o dotyéné osobě nenašlk stop, žádost byla předána k dalšimu provéi'eni
zvlá.štnimu odděleni, stop, všechny uiitečné informace zašleme obratem, stop, Mallinson.

Dcztum:12. 8.1963.

Bylo právě půl jedné. Zvedl telefon a požádal ústřednu, aby

ho spojila s komisařem. Dixonem, vedoucím zvláštního oddělení. "To je Alec? Tony M:allinson. Měl bys pro mě chviličku? Na oběd? Rád bych, ale nemůžu. Dnes to odbudu chlebíčkem. Mám zase den. . . Ne, stačí mi pár minut, než půjdeš. Výborně,
přijdu hned: ` Cestou přes kancelář položil obálku pro šéfa na tajemníkův stůl. "Jdu za Dixonem do Z0, Johne. Doručte to, prosím vás, šéfovi osobně. A tuhle zprávu pošlete do Paříže. Přepiště ji pěkně na stroji" "Jistě, pane komisaři." Mallinson počkal, než si tajemník zprávu přečetl. Viděl, že ho poněkud překvapila.

"Johne. . "

"Ano, pane?"

"A nechte si to pro sebe"

"Jistě, pane."

"ţistě pro sebe"

"Spolehněte se, pane: `

Mallinson se na něho pousmál a vyšel z kanceláře. Tajemník si přečetl zprávu pro
Lebela ještě jednou, vzpomněl si, co dopo-ledne pro Mallinsona v evidenci zařizoval, dal si to dohromady a zašeptal: "Těbůh:' Mallinson byl u vedoucího zvláštního oddělení dvacet mi-nut, takže z Dixonova oběda v klubu sešlo. Dal mu kopii hláše-ní pro šéfa a na odchodu se s rukou na klice obrátil. "Sorry ale tohle je opravdu víc tvůj rajón. Osobně si myslím, že chlapíka takového kalibru v
Anglii n=máme, ta:ţže stačí prohledat evidenci a bude to jasné: pošleš Leáelovi dálnopis, že mu nemůžeme být nic platni. Po pravdú ~ečeno, tuhle práci mu nezávidím." Komisař Dixon měl mimo jiné na starosti všechny podivín-ské a bláznivé Bri;ţ. l.ţter ó by ,:zohlo napadnout zaútočit na nějakou státní nát-ţ:.i;ţţ, a samozřejmě také zatrpklé a hyste-rickě emigranty, iţ, ţţe věděl ještě lépe, jak zoufalá je Lebelova situace. Muset bránit domácí a zahraniční politiky před potrh-lými fanatiky bylo zlé, ale většinou se dalo spolóhat aspoň na
to, že jsou to amatéři, kteří musí v konfrontac: s ostřílenými profesionály pohořet. Být však v situaci, kdy si hlavu ţţašeho s`á..tl; v-crbere zw ţ:eré..

domácí organizace bývalých vojáků, kteří se nezastaví před ničím, to je ještě horší. Přestože Francouzi vlastně OAS porazi-li. Jako profesionál si jich pro to Dixon vážil. Jenže profesio-nální atentáník, najatý v zahraničí, je něco jiného. Z
Dixonova hlediska to mělo jen jedinou výhodu: snižovalo to počet mož-ností na minimum, takže mu bylo jasné, že Angličana toho kalibru, jaký Lebela zajímá, zvláštní oddělení ve swch zázna-mech nemá. Když Mallinson odešel, přečetl si jeho hlášer.i. A zavolal své-ho tajemníka. "ftekněte, prosím, vrchnímu

inspektoru Thomasovi, že bych s ním chtěl mluvit. . " pţhlédl na hodinky a odhadl,

kolik mu ještě z polední přestávky zbývá, ".. . přesně ve dvě:'

Šakal přistál v Bruselu těsně po poledni. Tři větší kufry zamkl do automatické úschovny na letišti a do města si vzal jen kuf-řík s osobními potřebami, sádrou, vatou a ţobvazy. Zajel taxí-kem k hlavnímu nádraží a vyhledal úschovnu zavazadel.
Viděl, že f'brový kufr s puškou stojí v téže polici, kam jej před týdnem zaměstnanec úschovny zasunul. Předložil úschovní lístek a kiifr vyzvedl.
Poblíž si našel špinavý hotýlek, jaké bývají u nádraží všude na světě; nikdo se tam na nic neptá a všichni lžou. Požádal o jednolůžkový pokoj na jednu noc, zaplatil předem belgickými penězi, které si vyměnil na letišti, a sám si odnesl kufr do pokoje. Pečlivě se zamkl, napustil do umyvadla stude-nou vodu, vyndal sádru a obvazy na postel a dal se do práce. Sádra schla přes dvě hodiny. Po celou tu dobu si vsedě opí-ral ztěžklou nohu o stoličku, kouřil cigarety s filtrem
a díval se přes špinavé střechy, na které měl z okna výhled. Občas zkusil sáú:ţ.i

pe,lePm a pokaždé ţisoudil, že musí ještě víc ztvrdnout. Fíbrový kufr, vé ţ.terém si přinesl pušku, byl teá prázdný. Zbţllé cbvazy a trochu sáú~v přibalil do kufříku pro případ, že by musčl cestou něco vyspravit. Když byl se vším hotov,
zastr-čil fi'brový kuir zţod postel, přesvědčii se, že v pokoji nezbyla sebemenší
stopa, vysvpal popelník z okna a připravil se k odclţodu.
Sa sádrcţţ kulhal tak věrohoáně. že se o to ani nemusel srţa-žit. V př,ízemi ţ ţílevou zjistil, že špinavý a ospalý recepční je v místnosii za: přepá?kou, jako když do hotelu přicházel. Zrov-iţs

176 na obědval, ale dveře zasklené mléčným sklem si nechal doko řán. Šakal rychle pohlédl k hlavnímu vchodu, a když viděl, že nikdo nejde, přitiskl si kufřík k prsům, spustil se na všechny čtyři a tiše přeběhl po kachlové podlaze. V letním horku byly hlavní dveře otevřeny, takže se mohl narovnat až na prvním ze tří schodů před hotelem, a tam už recepční neviděl. Namáhavě se belhal se schodů a po chodníku k nároží
u hlavní silnice. Za chviličku před ním zastavil taxík a zavezl ho znovu na letiště. U přepážky společnosti Alitalia předložil pas. Dívka se na něho usmála. "Myslím, že tu máte letenku do Milána, objednanou přede včírem na jméno Duggan," řekl. "A víte, že mám?" zazubila se na něho. "Pan Duggan, ano. Letenka je objednána, ale není placena. Přejete si zaplatit?" Šakal znovu zaplatil belgickými penězi, dívka mu vydala le tenku a řekla, že za hodinu ho budou volat. S pomocí úslužné ho nosiče, který dělal lítostivé grimasy nad jeho zasádrovanou nohou a mocným kulháním, si vyzvedl tři kufry z automatu, podal je u Alitalie, prošel celní kontrolou, která se vzhledem k tomu, že ze země odlétal, spokojila s nahlédnutím do pasu, a zbývající hodinu strávil u pozdního, ale příjemného oběda v restauraci spojené s odletovou halou. Všichni z milánské linky k němu byli jako ke zraněnému
velice vlídní a ohleduplní. Pomohli mu do autobusu, který od vážel cestující k letadlu, a účastně jej doprovázeli, když ztěžka stoupal po schůdcích ke dveřím. Půvabná italská letuška ho přivítala mimořádně širokým úsměvem a usadila ho na poho dlné místo uprostřed letadla, kde bylo několik sedadel proti sobě. Ujišţovala ho, že tam bude mít na nohy víc místa. Ostatní cestující se úzkostlivě snažili, aby cestou ke svým sedadlům o jeho zasádrovanou nohu nezavadili, a Šakal se jerţ znaveně opíral a statečně usmívai. V 16.15 letadlo odstartovalo a brzy zamířilo na jih k Milánu.

Vrchní inspektor Bryn Thomas vyšel z pracovny šéfa zvláštní-ho oddělení krátce před třetí hodinou a měl náladu pod psa. Nejenže se mu už dlouho nestalo, aby měl v létě tak silnou rýmu, ale ke všemu právě dostal úkol, který mu zkazí den nadobro. Jak už to
bývá, pondělí nestálo za nic. Nejdřív se dověděl, že se jednomu z jeho lidí ztratil sovětský obchodní zástupce, kterého měli sledovat, a po několika hodinách
dostal z 5. oddělení ministerstva vnitra stížnost, v níž se zdvořile žádalo, aby jeho sekce přestala vést sovětskou delegaci v patrnosti, čímž se dá-valo jednoznačně najevo, že 5. oddělení na ni raději dohlédne samo. Odpoledne bylo ještě horší. Je málo věcí, které jsou policis-tům a nejen těm ze zvláštního oddělení ţ víc proti srsti než přízrak politického atentátníka. Ale u případu, který mu jeho nadřízený právě hodil na krk, se ani neví, jak se hledaný jme-nuje.
"Máte to beze jména, ale zato s plnou polní," zavtipkoval si Dixon. "Podívejte se
na to a pokud možno to do zítřka vyřid'te:' "S plnou polní; ` zavrčel Thomas, když se vrátil do kanceláře. I když podezřelých bude pramálo, nezbude než se celé
hodiny hrabat v archívu, zkoumat materiály politických potížistů, dů-kazy, a na rozdíl od kriminalistů i pouhá podezření. To vše-chno se bude muset projít. V Dixonově instrukci byl jen jediný světlý paprsek: jde o profesionála, a ne o někoho z těch praště-ných čachrářů, co zvláštnímu oddělení otravovali život před každou státní návštěvou i při ní. Zavolal dvěma inspektorům, kteří pracovali na něčem, co se dalo odložit, a řekl jim, aby hned všeho nechali a hlásili se u něho
v kanceláři. Tam jim dal instrukce, ale stručnější než ty, které dostal od Dixona.
Řekl jim jen, co se hledá, ale ne proč. K dolování v archívu zvláštního oddělení Scotland Yardtz ne-potřebuje nikdo vědět, z čeho toho chlapa francouzská policie podezírá. Zvláště když je to příprava atentátu na de Gaulla. Všichni si uklidili ze stolu rozdělanou práci a dali se do toho.

Šakalovo letadlo přistálo na letišti Linate v Miláně krátce po šesté. Neúnavná letuška mu pomohla se schůdků a letištní hosteska ho doprovodila do hlavní budovy.
Na celnici se mu vyplatilo, že si dal takovou práci s přemístěním pušky do obalu méně nápadného než kufr. Pasová kontrola byla čistě formál-ní, ale když běžící pás
přivezl vyložená zavazadla k celní pře-pážce, riziko se začalo zvětšovat.

178 Šakal si sehnal nosiče, který mu všechny tři kufry našel a se řadil. K nim postavil svůj příruční kufřík. Jeden celník si všiml, že kulhá, a přistoupil rovnou k němu. "Signore?To jsou všechno vaše zavazadla?"
"Prosím? Ano, ty tři kufry a kufřík"
"Máte něco k proclení?"
"Ne, nemám."
"Přijíždíte obchodně, signore?"
"Ne, na dovolenou, ale dopadlo to tak, že vlastně i na zotave nou. Chtěl bych se podívat k jezerům:` Na celníka to nezapůsobilo.
"Váš pas, prosím."
Šakal mu jej podal. Ital si pas důkladně prohlédl a beze slo va mu jej vrátil.
"Otevřete, prosím, tenhle"
Ukázal na jeden velký kufr. Šakal vytáhl svazek klíčů a jed ním jej odemkl. Nosič mu s otvíráním pomáhal. Naštěstí to byl kufr s oblečením fiktivního dánského pastora a amerického studenta. Celník se jím probíral, aniž ho tmavošedý oblek, prádlo, bílá košile, mokasíny, černé vycházkové střevíce, větro vka a ponožky nějak zaujaly. Nezajímala ho ani dánská kniha. Na obálce byla barevná fotografie katedrály v Chartres a titul, přestože dánský, zněl

nenápadně i v překladu. Pečlivě zašitou mezeru v podšívce, do které byly zasunuty falešné doklady, nezkoumal. Při opravdu zevrubné prohlídce by doklady našel, ale toto byla jen běžná a zběžná prohlídka, která by začala být důkladná, teprve kdyby se našlo něco podezřelého. Teroristic ká kuiovnice, rozebraná na součástky, byla jen metr od něho, ale neměl o tom tušení. Zavřel kufr a pokynul Šakalovi, aby jej znovu zamkl. Pak všechna čtyři zavazadla rychle označil kří dou. Jakmile splnil svou povinnost, italský obličej se mu rozzá řil úsměvem. "Grazie, signore. Hezkou dovolenou."

Nosič našel taxík, dostal štědré spropitné, a za chvíli Šakal ujížděl k Milánu, jehož tradičně hlučné ulice byly teď ještě hlučnější, jak po nich proudila vozidla s lidmi vracejícími se z práce a vytrubovali řidiči, kteří bez klaksonu nedají ani ránu. Dal se zavézt k nádraží Milán-střed. Tam si zavolal dalšího nosiče a belhal se za ním k úschovně zavazadel. V taxíku nenápadně přestěhoval zahradnické nůž-ky z kufříku do kapsy u kalhot. V úschovně nechal všechno kromě kufru, ve kterém vezl francouzský vojenský pláší a kde ještě zbývalo
dost místa. Propustil nosiče a odkulhal na pánskou toaletu, kde u dlou-hé řady umyvadel a pisoárových mís stál jediný člověk. Šakal postavil kufr na zem a pečlivě si myl ruce, dokud návštěvník nebyl hotov. Než přišel další, rychle přeběhl k jednomu klozetu a zavřel se tam. S nohou opřenou o mísu pak deset minut
co nejtišeji stříhal sádru, až se odchlípla a odhalila vatové vy-cpávky, které jí
dodávaly velikost a tvar skutečného sádrového obvazu na zlomeném kotníku. Když si nohu důkladně očistil, natáhl na ni hedvábnou po-nožku a nazul kožený mokasín,
který měl přilepen náplastí k vnitřní straně zasádrovaného lýtka. Zbytek sádry a vaty ho-dil do mísy. První spláchnutí odplavilo jen polovinu, ale po druhém zmizelo všechno. Položil kufr na mísu a ukládal ocelové trubice s rozebranou puškou do záhybů pláště, až byl kufr plný. Pak utáhl vnitřní popruhy, aby trubice
netloukly do stěn. Když kufr zavřel, vy-hlédl ze dveří. Dva lidé stáli u umyvadel
a dva u pisoárů. Vyšel z klozetu, zahnul ostře k východu a vyběhl po schodech do hlavní dvorany dřív, než si ho kdokoli stačil všimnout. Do úschovny, odkud před chvílí odešel jako invalida, se jako zdra-vý vrátit nemohl, a zavolal si tedy nosiče, vysvětlil mu, že spě-chá a potřebuje vyměnit peníze, vyzvednout zavazadla
a co nejrychleji sehnat taxi. Vtiskl mu do dlaně úschovní lístek s ti-sícilibrovou
bankovkou a ukázal mu k úschovně. Aí za ním přijde do směnárny, kde bude měnit anglické libry za liry. Ital blaženě přikývl a utíkal pro zavazadla. Šakal si vyměnil posledních dvacet liber za italské peníze, a jen co je dostal, už za ním stál nosič s kufříkem a dvěma kufry. Za dvě minuty s ním taxikář nebezpečnou rychlostí uháněl přes Piazza Duca d'Aosta a k hotelu Continentale. V nádherné vstupní hale řekl recepčnímu: "Mám u vás po-
koj na jméno Duggan. Objednával jsem ho telefonicky před
dvěma dny z Londýna."

Krátce před osmou se ve svém pokoji s požitkem sprchoval a holil. Dva kufry byly
zamknuty ve skříni. Třetí, s jeho vlast-ním oblečením, ležel otevřen na posteli a
na skříni visel letní večerní oblek z tmavomodré mohérové vlny. Světle šedý oblek

mu zatím čistili a žehlili v hotelovém servisu. Chystal se jít na koktajl, na večeři a brzy do postele, protože věděl, že nazítří, 13. srpna, bude mít mimořádně
napilno.

"Nic."

Druhý ze dvou mladých inspektorů v kanceláři Bryna Thomase zavřel poslední složku, kterou měl pročíst, a podíval se na svého nadřízeného. Skončil už i jeho kolega, a s týmž výsledkem. Thomas dočetl před pěti minutami a díval se ted z okna na proudy vozidel projíždějících soumrakem. Neměl výhled na řeku jako Antho-ny Mallinson a ze svého okna v prvním poschodí viděl jen na Horseferry Road zpěněnou automobily. Bylo mu, jako by na něho sahala smrt. V krku ho všechno pálilo po cigaretách, přestože věděl, že při tak těžkém nachlazení by kouřit neměl, ale poručit si nedokázal, zvláště když byl ve stressu.

Hlava ho bolela od kouře a od ustavičného telefonování, jak celé odpoledne prověřoval osoby, na které v archívu narazili. Vždycky dostal zápornou odpověď. Všichni podezřelí jsou bud' pod dohledem, anebo pro tak náročnou práci, jako je atentát na francouzského prezidenta, nepřipadají v úvahu. "Takže je to vyřízeno;` řekl rozhodně a obrátil se od okna. "Dělali jsme, co jsme mohli, a popis se na nikoho nehodí:` "Možná že se na to nějaký Angličan specializuje," ozval se jeden z inspektorů, "a prostě ho nemáme v evidenci:' "My máme v evidenci každého, pane kolego," zavrčel Thomas. Představa, že se tak zajímavý exemplář jako profesionál-ní atentátník vyskytne v jeho revíru a není evidován, ho rozla-dila ještě víc než rýma a bolení hlavy. Když měl špatnou nála-du, bylo mu na řeči poznat, že pochází z Walesu. Už třicet let byl z rodného údolí "ve světě", ale svou mateřskou intonaci nikdy zcela neztratil. "Kromě toho," řekl druhý inspektor, "je politický atentátník velká vzácnost. Takový se u nás nenajde. Na tohle Angličané prostě nejsou." Thomas se zakabonil. Byl raději, když se obyvatelům Spoje-ného království říkalo Britové, a za inspektorovou neprozřetel-nou zmínkou o Angličanech hned tušil narážku na to, že mezi

Walesany, Skoty nebo Iry by se takový člověk klidně našel. Ale inspektor to tak nemyslel. "Tak to sbalte a zaneste zase do archívu. Ohlásím, že jsme všechno důkladně prošli a nikoho takového nenašli. Víc dělat nemůžeme: ` "Kdo si to vlastně vyžádal, pane inspektore?" zeptal se jeden. "To vás nemusí zajímat, mladíku. Někdo má zřejmě starosti, ale my to nejsme:` Oba mladí muži sebrali dokumentaci a vykročili ke dveřím. Oba čekala doma rodina a jeden se měl co nevidět stát poprvé otcem. Ten byl u dveří první. Druhý se ještě zamyšleně otočil.

"Pane inspektore, něco mě pi-i tom hledání napadlo. Jestli někdo takow existuje a má britské občanství, sotva to svoje řemeslo provozuje tady. Někde přece musí mít zázemí. Nějaké útočiště, místo, kam se může vracet. Takový člověk by ve své vlasti žil nejspíš jako naprosto spořádaný občan." "A co tím chcete říct? Že je to nějaký Jekyll a Hyde?"

"Něco na ten způsob. Jestli existuje profesionální vrah toho typu, jaký hledáme, a má pro někoho tak velký význam, že se po něm zahájí takovéhle pátrání a svěří se někomu ve vašem postavení, pak to musí být opravdu velký formát. A to zname-ná, že už za sebou nějakou práci má. Jinak by to přece byl nýmand, ne?" "Pokračujte; ` řekl Thomas a pozorně se na něho díval.

"Prostě jsem si řekl, že takový člověk by pracoval nejspíš v zahraničí. Aby na sebe doma neupozorňoval policii. Třeba o něm někdy slyšeli zpravodajci. . "

Thomas to uvážil a zavrtěl hlavou. "Pusţte to z hlavy a jděte domú, mladíku. Napíšu hlášení. A klidně zapomeňte, že jsme něco takového hledali" Ale když inspektor odešel, jeho nápad vrtal Thomasovi hla-vou dál. Mohl si sednout a sepsat
hlášení. Výsledek naprosto negativ ní. ţţ ula. Lépe prohledat archív nemohli. Ale
co když na tom dotazu z Francie něco je? Co když to není, jak si napřed myslel, obyčejná panika, které Francouzi propadli nad něia-kou povídačkou o jejich drahocenném prezidentovi? Jestli o tom člověku védí skutečně tak málo, jak tvrdí,
a jestli nic nenaznačuje, že je to Angličan, pak se určitě dotazují po celém světě. Atentátník nejspíš vůbec neexistuje, anebo pochází z ná-roda s dlouhou tradicí politických atentátů. Ale co když je je-

18? jich podezření správné? Co když se ukáže, že je to Angličan. třeba jen rodem? Thomas si velmi zakládal na dobré tradici. Scotland Yardu a zejména zvláštního oddělení. Tyhle problémy nikdy neměli. Státní návštěvu si vždycky jaksepatří ohlídali, bez sebemenší ho skandálu. Sám měl osobně na starosti Ivana Serova, šéfa sovětské státní bezpečnosti, který přijel připravit Chruščovovu návštěvu a na kterého měly spadeno desítky polských a po baltských emigrantů. A nepadl ani výstřel, přestože se kolem Serova hemžilo plno jeho vlastních lidí, ozbrojených a připra veních zasáhnout. Vrchní inspektor Thomas měl dva roky do výslužby, do dne, kdy se odstěhuje do malého domu, který si s Meg koupili a odkud bylo vidět přes zelenou louku na bristolský průplav. Radéji neriskovat a prověřit, co se dá. Zamlada býval výborný ragbista a mnozí z těch, kdo hrávali proti Glamorganu, si dodnes pamatovali, jak neradno bylo po koušet se o postranní únik, když byl Thomas na křídle. Teď už na to byl samozřejmě starý, ale mužstvu londýnských Walesa nů fandil pořád, a kdykoli se mohl z práce utrhnout, šel se na ně na richmondské hřiště podívat. Se všemi hráči se dobře znal, po zápase s nimi sedával v klubu a díky svému renomé byl vždycky vítaným hostem. 0 jednom hráči se v klubu vědělo, že je zaměstnanec minis terstva zahraničí. Ale Thomas vědél, že to není jen tak obyčej né zaměstnání. Oddělení, kde Barrie Lloyd pracoval, mělo hla vičku ministerstva zahraničí, ale organizačně k němu nepatři lo; byla to tajná zpravodajská služba, které se někdy říkalo SIS (Secret Intelligence Service), jindy prostě "zpravodajci", a mezi nezasvěcenci nejčastěji a nesprávně MI 6 neboli 6. oddě lení ministerstva vnitra. Thomas zvedl telefon na svém stole a požádal o číslo. . . Sešli se na skleničku v tiché hospůdce nad řekou mezi osmou a devátou. Napřed mluvili chvíli o ragby. Ale Lloyd tu šil, že někdo ze zvláštního oddělení by se s ním v nábřežní hospůdce nescházel proto, aby si potlachali o sportu, jehož se zóna začne až za dva měsíce. Když jim přinesli pivo a oba si ledabyle přiţukli, Thomas kwl k terase nad nábřežím. Venku byl větší klid, protože většina mladých dvojic z Chelsea a Ful hamu už dopila a odcházela k večeři.

"Mám problém, kamaráde;' začal Thomas. "A říkal jsem si, že bys mi třeba píchl: ` "No. . . když to půjde?" řekl Llyod.
Thomas vyložil, na co se ptala Paříž, a jak se v kriminálním archívu ani ve zvláštním oddělení nic nenašlo. "Tak mě napadlo, že jestli někdo takový existuje a je Brit, dává si možná poţor, aby se doma nanamočil, rozumíš? Prostě bere práci
jen v zahraničí. A jestli si někdy nedal pozor, třeba si ho zpravodajci všimli" "Zpravodajci?" řekl tiše Lloyd.
"Podívej, Barry. My si občas musíme leccos zjistit" Thomas ted skoro šeptal. Zezadu vypadali jako dva páni v tmavých šatech, kteří se přes zešeřelou řeku dívají na světla na jižním břehu a mluví o tom, co přes den v úřadě dělali. "Když
se vyše-třoval Blakeův případ, museli jsme projít spoustu materiálů. Provéřit moře
lidí z ministerstva zahraničí. I tebe, rozumíš. Sloužil jsi pod ním, zrovna když začal být podezřelý. Takže vím, v jakém oddělení děláš" "Rozumím," řekl Lloyd.

"Tak ţţidíš. Ve vašem klubu jsem možná Bryn Thomas, ale kromě toho jsem vrchní inspektor Z0, jasné? Jak vidíš, vše-chno se utajit nedá. Aspoň ne každému" Lloyd hleděl do své sklenice.
"To je oficiální žádost o informaci?"
"Ne, tu zatím podat nemohu. Lebel se ptal Mallinsona :ieofi-ciálně. Ten v ústřední evidenci nic nenašel, takže odpověděl, že nemůže nic dělat, ale taky o tom promluvil s Dixonem. A ten mě požádal, abych to rychle ověřil. Ve vší tichosti, rozumíš. Někdy to jinak ne;de. Je to velice delikátní věc. Nesmí se o tom dovědět tísk a nikdo. Jak to vypadá, v Británii asi Lebel nic nenajde. Ale říkal jsem si, že bych měl zkusit všechny možnos-ti, a ty jsi ta poslední" "Po kom jde? Po de Gaullovi?"
"Určité, jinak by se Francouzi tak neptali. Ale dělají s tím drahoty. Zřejmě nechtějí, aby se to rozkřiklo" "Zřejmě. Ale proč se neobrátili na nás?"
"Chtěli jen tip čistě ze známosti. Lebel volal přímo Mallin-sonovi. U vás možná francouzští zpravodajci takové známosti nemají" Pokud Lloyd narážku na proslule špatné vztah,ţ mezi
SDECE a SIS zaregistroval, nedal to znát.

íţ4 "Co myslíš?" zeptal se po chvíli Thomas.
"Zajímavé," řekl Lloyd s očima upřenýma na řeku. "Vzpomí náš si na aféru s Philbym?" "Bodejl."
"Ta bolí naše oddělení dodnes," pokračoval Lloyd. "Zahnul z Bejrútu v lednu jedenašedesát. Přišlo se na to samozřejmě až později, ale u zpravodajců z toho byla velká mela. Musela se přesunout spousta lidí. Nutně, protože vyzradil celou arabskou sekci a několik dalších. Jeden z těch, s kterými se tenkrát mu selo rychle pohnout, byl náš hlavní rezident v karibské oblasti. Než tam přišel byl půl roku v Bejrútu s Philbym. Tou dobou došlo k atentátu na dominikánského diktátora
Trujilla. Na pusté cestě za Ciudad Trujillo. Údajně ho zabili partyzáni měl moře nepřátel. Když se odtamtud náš člověk vrátil, seděl se mnou nějakou dobu v kanceláři, než ho znoţv dislokovali. A ten mi říkal, co slyšel povídat. Aby prý útočníci mohli Trujillův vůz otevřít a Trujilla zabít, musel auto zastaţţit jediný výstřel z kulovnice. Pekelný výstřel ze sto čtyf-iceti metrů na automobil v plné rychlosti. Kulka proletěla trojúhel níkovým okénkem na řidičově straně, jediným, které nebylo neprůstřeiné. Jinak byl celý vůz obrněný. Fčidič s prostřeleným hrdlem havaroval. A pak auto obklíčili partyzáni. Pozoruhod né na té historce je, že podle ní byl ten střelec Angličan" Oba dlouho mlčeli. V prstech houpali prázdnými pivními sklgnicemi a zamyšleně hleděli přes Temži, ted už zcela setmě lou. Oba si ţţ duchu představili drsnou, vyprahlou krajinu na vzdáleném ostrově; auto, které se stodesetikilometrovou rych lostí řítí z asfaltu ke skalnaté krajnici; starce v béžové unifor mě se zlatvm premováním, který své říši vládl železnou a ne milosrdnou rukou po třicet let a ted ho vlečou z trosek auta a v prachu u silnice dorážejí pistolemi. . . "Ten. . . člověk, . . co údajně střílel. Měl nějaké jméno?" "Nevím. Nevzpomínám si. Mluvili jsme o tom velice zběžně. Měli jsme tenk~át práce až nad hlavu a karibský diktátor nás vzrušoval ze všeho nejméně:' "A dal to do hlášení? Ten tvůj kolega?"
"To určitě. Automaticky. Ale byla to jen taková fáma, rozu míš. Prostě fáma. Nebylo čeho sţ chytit. A nám jde o fakta, o solidní informace: ` "Ale zaregistrovat se to někde muselo, ne?"

"Asi ano," řekl Lloyd. "Ovšem jako nevýznamná věc; jako his-torka z karibského baru. Ta oblast historkami přímo oplývá" "A co kdyby ses do archívu mrkl? Jestli se ten záhadný ost-rostřelec nějak nejmenoval" Lloyd odstoupil od zábradlí.
"Jdi domů," řekl vrchnímu inspektorovi. "Kdybych pro tebe něco měl, zavolám ti:'
Zašli znovu do lokálu, vrátili sklenice a vyšli na ulici. "To bys byl moc hodný," řekl Thomas, když si podali ruce. "Asi z toho nic nekyne. Ale kdyby náhodou: `

Zatímco si Thomas a Lloyd povídali nad vlnami Temže a Šakal dopíjel poslední kapky
drahého koňaku v restauraci na střeše milánského hotelu, komisař Claude Lebel byl
na pzţţní z prů-běžných porad v konferenčním salóně pařížského minister-stva vnitra.
Přišli na ni tíž lidé, kteří tam zasedali před čtyřiadvaceti ho-dinami. V čele stolu seděl ministr vnitra a po obou stranách vedoucí jednotlivých oddělení. Na druhém konci, s malou slož-kou před sebou, Claude Lebel. Ministr se mírně uklonii
na zna-mení, že porada může začít. Úvodem promluvil šéf jeho štábu. Během posledních čtyřia-dvaceti hodin, řekl, dostali všichni celníci na hraničních pře-chodech rozkaz prohlédnout zavazadla každému ţvsokému světlovlasému cizinci, který do Francie přijíždí; zvlášzě pozor-ně prohlížet také pasy a na všech celnicích je předat zástupci státní bezpečnosti, aby vyšetřil, nejde-li o padělek.
(Šéf státní bezpečnosti to kývnutím hlavy potvrdil.) Tţzristé a obchodníci přijíždějící do Francie si jistě všimnou náhle zvýšené ostraži-tosti, ale je téměř
vyloučeno, aby si uvědomili, že prohlídky se celostátně soustředují na vysoké blondýny. Bude-li to nápadné někomu od novin, odpoví se, že jde o běžné namátkové
kontro-ly. Aie předpokládá se, že dorazy nebudou. Má ještě další informaci. Bylo dáno k úvaze, zda by nemohl být z ftíma unesen některý ze tří šéfů OAS. Ministerstvo za-hraničí takový plán z diplomatických důvodů důrazně odmítá (o akci
Šakal nebylo informováno) a jeho stanovisko podporu-je i prezident (který pravý důvod zná). S tímto řešením tedy počítat nelze. Generál Guibaud oznámil, že SDECE prošla všechny své zá-l8V

znamy, ale nenašla nejmenší stopu po profesionálním atentát-níkovi, který by nepatřil k OAS nebo k jejím stoupencům a kte-rého by neměla pod bezpečným dohledem. Šéf ústřední registrace řekl, že k témuž závěru dospěli po prověření všech francouzských kriminálních archívů, a to jak u francouzských občanů, tak u cizinců, kteří se v minulosti pokoušeli ve Francii působit. Pak. podal zprávu šéf státní bezpečnosti. Ráno v 7.30 byl na poště u Severního nádraží odposlechnut
telefonický hovor s římským hotelem, kde jsou ubytováni pohlaváři OAS. Když se tam
přede dvěma měsíci objevili, dostaly všechny meziná-rodní telefonní ústředny příkaz, aby každý hovor s tímto hote-lem hlásily. Telefonista v ranní směně však měl dlouhé vedení. Teprve když hovor zapojil, uvědomil si, že žádané číslo má na seznamu. Volal tedy bezpečnost až pak. Ale měl aspoň tolik rozumu, že hovor odposlechl. Vzkaz zněl: ‚Valmy Poitiersovi. Šakal prozrazen. Opakuji: Šakal prozrazen. Kowalski zatčen. Před smrtí mluvil. Konec: " V místnosti bylo několik vteřin ticho.
"Jak se to dověděli?" zeptal se tiše Lebel. Všichni se na něho podívali, jen plukovník Rolland nepřítomně hleděl do stropu. "Kruci; ` řekl nahlas, aniž spustil oči. Hlavy se obrátily zase k němu. Plukovník se vzpamatoval.
"Marseille," řekl. "Abychom Kowalského přilákali z Říma, po-užili jsme volavku. Jeho starého přítele, Poláka Grzybowského. Má ženu a dcerku. Drželi jsme je všechny v izolaci. dokud jsme Kowalského nezajali. Pak jsme je pustili domů. Od Kowalského jsem chtěl jen informace o jeho nadřízených. Tenkrát jsme ješ-tě neměli
důvod pátrat po Šakalově komplotu, protože jsme o něm nevěděli. Nebylo tedy proč tajit, že jsme Kowalského dostali. Aspoň tenkrát. Potom se samozřejmě situace změnila. ţţgenta Valmyho určité upozornil ten Polák. Omlouvám se " "Chvtila bezpečnost Valmyho na poště?" zeptal se Lebel. "Ne, přlšli jsme o pár minut

později, vinou toho pitomce tele-fonisty," odpověděl `séf státní bezpečnosti. "Jasný případ neschopnosti;' vyštěkl náhle plukovník Saint-Clair. Několik párů očí
se do něho nepřátelsky zabodlo. "Bojujeme takřka poslepu s neznámým

protivníkem," odpo-
věděl generál Guibaud. "Chce-li pan plukovník dobrovolně

převzít řízení operace a veškerou odpovědnost, která z toho vyplývá. . Plukovník z Elysejského paláce pilně studoval papíry ve své složce, jako by byly daleko důležitější a zajímavější než zastře-ná vyhrůžka šéfa tajné služby. Ale uvědomil si ţp nepromluvil zrovna moudře. "Podívejme se na to z jiné strany," zauvažoval ministr. "Dově-děli se, že atentátník, kterého najali, je vyzrazen. Takže jim ne-zbývá, než ho odvolat, ne?" "Nesporně," řekl Saint-Clair, aby to napravil. "Pan ministr má naprostou pravdu. Byli by šílení, kdyby v akci pokračovali. Prostě
ho odvolají" "Tak docela vyzrazen není," řekl klidně Lebel, na kterého už málem zapomněli. "Pořád ještě nevíme, jak se jmenuje. Po va-rování možná jen přikročí k
nouzovým opatřením. Falešné do-klady, převleky. . " Optimismus, který ministrův závěr kolem stolu vyvolal,
opadl. Roger Frey se na malého komisaře podíval s respektem. "Myslím, pánové, že bychom si měli vyslechnout zprávu ko-misaře Lebela. Pátrání vede koneckonců on. My
jsme tu jen proto, abychom mu podle svých možností pomáhali" Vyvolaný Lebel tedy stručně popsal vše, co od včerejšího ve-čera udělal; svoje stále pevnější přesvědčení, utvrzené i pátrá-ním v archívech, že je-li tento cizinec někde evidován, pak u některé zahraniční policie; žádost o podání dotazů do zahra-ničí;
schválení žádosti; sérii důvěrných rozhovorů s policejní-mi šéfy sedmi významných
států. "Během dne jsem dostal ode všech odpověá," řekl nakonec. "Výsledek je tento: Holandsko: nic. Itálie: znají několik smluv-ně najímaných vrahů, ale všichni jsou ve službách mafie. Taj-ným dotazem italských orgánů u římského šéfa mafie zjiště-no, že nikdo z členů organizace by neprovedl politický atentát jinak
než na přímý rozkaz a že mafie by se k atentátu na cizího státníka nepropůjčila."
Lebel zvedl hlavu od papírů. "A tomu bych věřil. Británie. Nic, ale dotaz postoupen zvláštnímu oddělení k dal-šímu pátrání" "Pomalí jako vždycky," zabručel jakoby pro sebe Saint-Clair. "Ale velmi důkladní, myslíte-li naše anglické přátele. Scot-land Yard nepodceňujeme:` A četl dál.

"Amerika. Dvě možnosti. Za prvé člověk. xţeţ je pravou ru kou jednoho mezinárodního zbrojaře, sůiiíciho v Miami na Floridě. Původně sloužil v americkém námořnictvu, potom v karibské sekci CIA. Propuštěn, protože těsně před invazí v zátoce Sviní zabil jednoho proticastrovského Kubánce, který měl nékterýzn invazním operacím velet. Pak si ho najal zmíně ný zbrojař, jeden z

těch, jejichž prostřednictvím CIA neoficiál ně dodávala zbraně invazním jednotkám v zátoce Sviní. Pak zřejmě inscenoval dvě záhadné nehody, které potkaly dvojici zbrojařových konkurentů. Obchod se zbraněmi je patrné vyso ce rizikové zaměstnání. Jmenuje se Charles Arnold alias Ušák. FBI zjišťuje, kde se momentálné zdržuje. Druhá možnost: Marco Vitellino, bývalý osobní strážce šéfa newyorského gangu Alberta Anastasii. Jeho šéf byl zastřelen na holičském křesle v říjnu sedmapadesát a Vitellino ze stra chu o svůj život utekl ze Spojených států. Usadil se v Caracasu. Tam se pokoušel o gangsteřinu na vlastní pést, ale bez valné ho úspěchu. Místní podsvětí ho vyšachovalo. FBI se domnívá, že je-li na mizině, mohl by takovou prá.ci od nějaké zahraniční organizace vzít, pokud by honorář byl dostačující" V místnosti zavládlo hrobové ticho. ţtrnáct mužů

poslou chalo téměř bez dechu. j "Belgie. Jediná možnost. Psychopatický vrah, dříve v Tshom bově štábu v Katanze. Po zajetí v roce 1962 vypovězen Spojený mi

národy. Nemohl se vrátit do Belgie, protože tam na něho byl vydán zatykač pro dvě vraždy. Žoldnéř, ale chytrý. Jmenuje se Jules Béranger. Zřejmé emigroval do Střední Ameriky. Bel gická policie dosud zjišťuje, kde v současné době je. Německo. Jediná možnost. Hans-Dieter Kassel, bývalý major SS, hledaný dvěma státy pro válečné ziočiny. Po válce žil v zá padním Německu pod falešným jménem a pracoval jako rťá jemný vrah pro tajnou esesáckou organizaci ODESSA. Pode zřelý z účasti na vraždách dvou lev ico ťých socialistický ch po litiků, kteří naléhali na vládu, aby zesilila ťyšetťování váieč-Í ných zločinů. Pozdéji odhalen pod jménem Kassel, aie uprchl i do Španělska, když byl varován vysoce postaveným pracovní kem bezpečnosti, kterého to pak stálo místo. Zřejmě žije v ústraní v Madridu. . " Lebel znovu zvedl hlavu. "Tento podezřelý se pro takovou práci zdá příliš starý. Je mu sedmapadesát let.

Nakonec Jižní Afrika. Také jen jedna možnost. Žoldnéř jmé ' a? nem Piet Schuyper. Rovněž jeden z Tshombových špičkových teroristů. V Jižní Africe proti němu oficiálně nic nemají, ale je považován za nežádoucí osobu. Výborný střelec, s
výrazným sklonem k zabíjení. Naposled o něm slyšeli počátkem roku, když byl po pádu odtržené Katangy z Konga vypovězen. Prav-děpodobně žije někde v Západní Africe. Jihoafrické zvláštní oddělení pátrá po dalších informacích." Dočetl a rozhlédl se. Čtrnáct mužů kolem stolu na něho ne-hnutě hledělo. "Bohužel," řekl Lebel omluvně, "je to všechno velice vágní. Taky jsem to zkusil jen v sedmi nejpravděpodobnějších stá-tech. Šakal může být Švýcar nebo Rakušan nebo odjinud. A
tři státy ze sedmi odpověděly, že o žádné možnosti nevědí. Třeba se mýlí. Třeba je
Šakal právě Ital nebo Holanďan nebo Angli-čan. Nebo Jihoafričan, Belgičan, Němec,
Američan a prostě není evidován. To nevíme. Pracujeme naslepo a doufáme, že na něco narazíme: ` "Doufat nestačí," odsekl Saint-Clair.
"Má pan p?ukovník nějaký jiný návrh?" zeptal se zdvořile Lebel. "Věřím, že terorista byl varován," řekl Saint-Clair ledové. "Tecf, když je jeho plán odhalen,
se k prezidentovi absolutně nemůže přiblížit. At mu Rodin a jeho nohsledové slíbili sebe-větší odměnu, budou chtít, aby peníze vrátil a operaci zrušil: ` "Věříte, že byl varován," ozval se tiše Lebel, "ale věřit je skoro totéž, co doufat. Zatím bych dal přednost tomu, aby se v pátrá-ní pokračovalo:' "Jaký je současný stav, pane komisaři?" zeptal se ministr. "Policie, které uvedly tyto možnosti, nám, pane ministře, začí-nají posílat telexem kompletní materiály. ťekám, že nejpozději zítra v poledne budu mít všechny pohromadě. Současně nám pošlou fotografie. Několik policii ještě pátrá po tom, kde se podezřelí zdržuii, abychom mohli další kroky podniknout sami: `
"Myslíte, že si to nechají pro seťe?" zeptal se Sanguinetti. "Proč ne?" odpověděl Lebe:. ,.Policejní šéfové zemí Interpolu dostávají ročně stovkv ťn;soce
důvě~ných dotazů, mnohdy na-prosto rieoficiálních. :ťaštěstí isou všechny státy, nezávisle na svém politicketť:ť ťarnéření` proti zločinu. Takže nemáme v me-

zinárodních vztazích problémy s rivalitou jako některé politič-tější orgány. Spolupráce mezi policii různých států funguje vý-borně: ` "I tam, kde jde o zločin politický?" zeptal se Frey.
"Pro policisty je to, pane ministře, pořád zločin. Proto jsem se raději obrátil na své kolegy, a ne na ministerstva zahraničí. Nadřízení těchto kolegů se o našem
dotazu jistě dovědí, ale kdyby spolupráci brzdili, byli by sami proti sobě. Politický atentátník je mimo zákon na celém světě: ` "Jenže jakmile se o pátrání dovědí, mohou si domyslet, oč jde, a potají se panu prezidentovi vysmívat,"

zaútočil Saint-Clair. "Nevím, proč by to dělali. Jednou to může potkat i je," řekl Lebel. "Zřejmě se v politice příliš nevyznáte, když si neuvědomuje-te, jak velmi by někteří lidé uvítali zprávu, že někdo chce za-vraždit francouzského prezidenta," odpověděl Saint-Clair. "Právě takové publicité chtěl pan prezident co
nejúčinněji pře-dejít: ` "Jenže toto není publicita," opravil ho Lebel. "To je nanejvýš tajná inforznace, omezená na nepatrnou hrsku lidí, kteří nosí v hlavě taková tajemství, že kdyby vyšla najevo, zničila by po-lovinu politiků v jejich vlastní zemi. Mnohdy jsou zasvěceni i do nejtajnějších obranných opatření, protože
jinak by je ne-mohli chránit. Kdyby nebyli diskrétní, nebyli by ve funkcích, které
zastávají" "Raději ai pár lidí ví, že hledáme vraha, než aby dostali po-zvánku na prezidentův pohřeb," zahučel Bouvier. "Bojujeme s OAS už dva roky. A že prezident nechce žádné senzace, víme: `
"Ale, pánové," přerušil je ministr. "0 tom přece nebudeme diskutovat. Komisaře Lebela jsem k diskrétním dotazům u šéfů zahraničních policii zmocnil já osobně, a
to," pohlédl na Saint-Claira, "po poradě s panem prezidentem: ` NTikomu z ostatních se nepodařilo zatajit, jak plukovníkovi tuto studenou sprchu přeje. "Ještě néco?" zeptal se Frey.
Rolland zvedl ruku.
"Máme v Madridu stálou kancelář;' řekl, "protože ve Španěl-sku žije několik uprchlíků z OAS. Můžeme toho nacistu Kasse-la prověřit, aniž bychom obtěžkali západní Němce. Vím, že naše vztahy s bonnským ministerstvem zahraničí nejsou ještě
pořád nejlepší:` Nad jeho narážkou na únorový únos Argouda, který západ-ní Němce tak podráždil, se někteří usmáli. Frey se tázavě podí-val na Lebela. "Děkuji," řekl detektiv, "kdybyste ho našli, velice by nám to pomohlo. Jinak nemám
nic, jen chci všechna oddělení popro-sit, aby mi i nadále vycházela tak vstříc jako v posledních čty-řiadvaceti hodinách: ` "Takže zítra na shledanou," řekl rychle ministr, zvedl se a složil své papíry. Porada skončila. Na venkovních schodech se Lebel s požitkem a zhluboka
nadechl příjemného nočního vzduchu. Hodiny na věži odbíjely dvanáct a začínalo úterý 13. srpna.

Několik vteřin po půlnoci volal Barrie Lloyd vrchnímu inspek-toru Thomasovi do jeho bytu v Chiswicku. Thomas se právě chystal zhasnout lampičku na nočním stolku,
protože usoudil, že jeho přítel ze SIS zavolá až ráno. "Našel jsem kopii toho hlášení, o kterém jsme mluvili," řekl Lloyd. "Příliš jsem se nemýlil. Je to běžná
zpráva o histcrce, která tenkrát po ostrově kolovala. Skoro hned dostala razítko Nevyřizovat. Jak jsem říkal, měli jsme tehdy fůru jiné práce: ` "Byl někdo jmenován?" zeptal se Thomas tiše, aby neprobu-dil manželku. "Ano, jeden britský obchodník, který tehdy z ostrova zmizel. Možná že s tím neměl nic společného, ale
v té historce jeho jméno fígurovalo. Jmenuje se Charles Calthrop: ` "Díky, Barrie. Ráno se na to podívám." Zavěsil a šel spat. Lloyd jako svědomitý mladý muž napsal o dotazu a odpově-di krátké hlášení a poslal je do podatelny. Noční služba si je tam chvíli bezradně prohlížela, a protože se týkalo Paříže, při-hodila jej do vaku s korespondencí pro francouzskou sekci ministerstva zahraničí. Ráno měl být jako obvykle předán její-mu šéfovi.

iţl

14
Šakal vstal jako vždycky v 7.30, vypil čaj, který mu přinesli na noční stolek,

umyl se, vysprchoval a oholil. Když se oblékl, vy-táhl z podšívky kufru tisícilibrový smotek, zasunul si ho do náprsní kapsy a šel dolů posnídat. V devět
už byl na chodníku před hotelem a pospíchal po Via Manzoni k nejbližší ban-ce. Dvě
hodiny pak chodil z jedné banky do druhé a měnil an-glické libry. Dvě stě za italské liry a osm set za francouzské frankţ. Před polednem byl hotov a zašel si do kavárny na šálek ex-pressa. Pak se vydal na další výpravu. Po mnoha dotazech do-šel až do jedné zadní uličky u Porta Garibaldi, dělnické čtvrti u nádraží Garibaldiho. Tam našel, co hledal: řadu oddělených garáží. Od jejich majitele, který měl na rohu autosprávkárnu, si jednu pronajal. Poplatek za dva dny dělal deset tisíc lir, což bylo víc než dost, ale nepotřeboval garáž nadlouho. V

železářství si koupil montérky, štípací kleště, několik met-rů ocelového drátu, spáječku a kus pájky. V plátěné brašně, koupené v tomtéž obchodě, to odnesl do garáže a s klíčem v kapse si zašel na oběd do jedné trattorie v přitažlivějším prostředí městského centra. Hned po obědě zatelefonoval z trattorie do malé, nepříliš prosperující půjčovny aut a odjel tam taxíkem. Najal si zánov ní dvousedadlovou sportovní alfu romeo, ročník 1962. Řekl, že přijel na čtrnáctidenní dovolenou a že by se chtěl projet po Itálii; za dva týdny vůz vrátí.
Pas a britský i mezinárodní řidičský průkaz měl v pořádku a pojištění mu vyřídili
za necelou hodinu v blízké pojišťovné, která s půjčovnou spolupracovala. Záruční částka byla vysoká, v přepočtu přes sto liber, ale ke třetí hodině už bylo auto jeho, ve startéru se houpaly klíče a majitel půjčovny mu přál co nejhezčí dovolenou. Jaště v Londýně si v automobilistickém svazu zjistil, že po-kud má v pořádku řidičské průkazy, papíry od auta, potvrzení půičovny a pojistku, může ve Francii klidně řídit auto registro-vané v Itálii, protože obě země jsou v EHS. V kanceláři italského autoklubu na Corso Venezia mu dali adresu nedaleké renomované
pojišlovny, specializované na poiišíování vozidel při cestách do zahraničí. Tam

zaplatil v ho-tovosti zvláštní pojistku na zájezd do Francie. Jak ho ujistili,

spolupracují s jednou velkou francouzskou pojišťovnou, takže pojistka by byla bez
nejmenších potíží proplacena. Odtud se ve své alfě vrátil do hotelu Continentale, nechal ji na hotelovém parkovišti a zašel sí do pokoje pro kufr s roze-brţ,nou kulovnicí. Krátce po páté byl znovu v úzké uličce, kde si pronajal garáž. Pečlivé se v ní zavřel, zapojil spáječku do objímky na stropě, položil vedle sebe na zem silnou baterku, aby mu svítila na spodek vozu, a dal se do práce. Dvě hodiny opatrně přiletová-val tenké ocelové trubice se součástmi pušky k
vnitřním sté-nám podvozku. Nevybral si alfu romeo náhodou; v motoristic-kých časopisech se po dlouhém hledání dočetl, že z italských vozů má právé alfa silné ocelové šasi s hlubokým vybráním na vnitřní strané. Každou trubici zabalil do tenkého pytlíku a pevné přivázal k podvozku ocelovým drátem. Oba konce drátu pak k
okrajům rámu přiletoval. Když skončil, měl montérky černé od umaštěné podlahy a ruce ho bolely, jak se snažil utáhnout dráty co nejpevněji. Ale byl spokojen. Trubice byly bezpečně ukryty; objevit se daly jen při zevrubné prohlídce zespod, a
tam je navíc brzo pokryje prach a bláto. Sbalil montérky, spáječku a zbytek drátu do plánéné brašny a strčil ji pod hromadu starých hader v koutě garáže. Cvikací kleště uložil do přihrádky na rukavice vedle volantu, kufr do prostoru pro
zavazadla. Když s alfou znovu vyjel, začínalo se stmívat. Zamkl garáž, schoval klíč do kapsy a rozjel se k hotelu. ţtyřiadvacet hodin po příletu do Milána byl znovu ve svém pokoji, smýval se sebe pod sprchou pot po celodenní námaze, namáčel

si rozbolené ruce ve studené vodě a nakonec se oblé-kl a šel na koktaji a na večeři. Než se odebral do baru na obvyklé campari se sodou, zasta-vil se u recepce, požádal, aby mu během večeře vystavili účet a vzbudili ho v pět třicet, až mu ponesou čaj. Když se i tentokrát přepychově navečeřel, zaplatil účet zby-lými lirami, a krátce po jedenácté už spal.

Sir Jasper Quigley stál s rukama za zády u okna své kanceláře na ministerstvu zahraničí a díval se na bezvadně čistou plo-

chu největšího londýnského náměstí Horse Guards Parade.
Právě přes ně klusal ve vzorném zákzytu oddíl královské jízd-ní stráže k Buckinghamskému paláci. Byl to krásný a jímavý pohled. Nejedno dopoledne postával sir Jasper u svého okna a sledoval z ministerstva toto nejang-ličtější ze
všech anglických divadel. ţasto si říkal, že již stát u tohoto okna, vidět, jak kolem projíždějí královští gardisté v modrých stejnoXrojích, jak na ně svítí slunce a civí turisté, slyšet, jak se náměstím rozléhá cinkot postrojů a uzd, odfrká-vání bujných koní a obdivné výkřiky vyjeveného plebsu je dostatečná odměna za všechny ty roky strávené na vyslanec-tvích v jiných a menších zemích. Jen málokdy se stávalo, že při tomto pohledu nevypjal hrud, nevtáhl břicho pod proužkova-nými kalhotami a nezvedl bradu tak hrdě, že mu všechny zá-hyby na krku zmizely. Někdy při zvuku dusajících kopyt vstá-val od stolu alespoň na chvíli, a když gardisté kolem jeho neogotického okna projeli, vracel se ke státním dokumentům. A jindy si vzpomněl, kolik cizinců už se pokoušelo toto divadlo předělat a nahradit řinkot ostruh dupotem francouzských bot či berlínských holinek, a v očích ho začalo cosi pálit a rychle zase usedal ke svým papírům. Ale dnes ne. Dnes hlţděl z okna nasupeně jako bůh pomsty a svíral své tenké bledé
rty tak pevně, že se mu z obličeje úplně ztratily. Sir Jasper Quigley zuřil, a dokonce to na něm bylo maličko vidět. Nezapomínejme ovšem, že byl v místnosti sám.
Byl "šéfem Francie", ne té za lamanšským průlivem, s níž Anglii pojilo přátelstţí
spíše slovní než skutečné, ale své vlast-ní, své sekce na ministerstvu zahraničí,
která zkoumá záleži-tosti, cíle, akce a často i pikle oné zmatené země a podává o
nich hlášení náměstkovi ministra a posléze i ministru zahra-niční vlády Jejího Veličenstva. Tuto funkcí by nebyl dostal, kdyby pro ni neměl všechny potřebné předpoklady: álouholeté a osvědčené diplomatické působení mimo Francii, tradičně zdravé politické názory, sice často mylné, ale vždy totožné s momentálními názory
jeho představených, a bezvadnou pověst, na kterou byl právem hrdý. Nikdy se veřejně nemýlil, nikdy neměl v nevhodné chvíli praváu, nikdy nezastával nepopulární stanovisko, ani nevy-znával názor, který by se lišil od názoru převládajícího mezi nejvyššími představiteli diplomatického sboru.

Sňatek s jinak neprovdatelnou dcerou šéfa právnţo odděle-ní v Berlíně, který se pak stal druhým zástupcem náměstka ministra zahraničí, mu neuškodil. Díky němu bylo přehlédnu-to jisté neštastné hlášení, které poslal a které vyznívalo v tom smyslu, že německé zbrojení nebude mít na budoucnost zá-padní Evropy podstatný politický v liv.
Když začala válka, vrátil se do Londýna a působil po něja-kou dobu v balkánské sekci, kde vehementně prosazoval, aby Británie podporovala jugoslávského partyzána
Mihajloviče a jeho četníky. Když tehdejší ministerský předseda z nepocho-pitelných
důvodů poslechl neznámého mladého kapitána Fitz-roye MacLeana, který se do Jugoslávie dal shodit jako parašu-tista a radil, aby Britové podporovali jistého komunistu jmé-nem Tito, áyl mladý Quigley přeložen do francouzské sekce. Tam se

vyznamenal jako horlivý bojovník za to, aby Británie podporovala generála Girauda
v Alžírsku. Byl to či by to býval docela dobrý tah, kdyby jej byl neznehodnotil jiný a mladší francouzský generál, který zatím působil v Londýně a snažil se dát dohromady vojsko s názvem Svobodná Francie. Proč s takovým člověkem
Winston vůbec ztrácel čas, to ten-krát žádný diplomat z povolání nechápal. Ostatně Francouzi jsou všichni stejní a člověk s žádným ne-udělá terno. 0 siru Jasperovi (v roce 1961 byl povýšen za záslu-hy v diplomatické službě do rytířského
stavul nemohl nikdo říci, že mu pro vedoucí místo ve francouzské sekci schází zá-kladní kvalifikace. Francii a všechno, co s ní souviselo, bytost-ně nenáviděl.
A to ještě nebylo nic proti tomu, co cítil k fran-couzskému prezidentovi po 14. lednu 1963, kdy na památné tiskové konferenci zavřel Británii cestu do EHS a připravil siru Jasperovi horkých dvacet minut u ministra z,ahraničí. Někdo zaklepal. Sir Jasper rázem odskočil od okna. Zvedl se stolu průklepový papír a držel jej, jako by se do něho zrovna začetl. "VStu pte!"
Do kanceiáře vstoupil mladý muž, zavřel za sebou dveře
a přikročil ke stolu.
Sir Jasper na něho pohlédl přes své půlměsíčkové brýle. "To jste vy, Lloyde? Právě čtu vaše noční hlášení. Zajímavé, zajímavé. Vedoucí pracovník francouzské policie vznese ne-oficiálně dotaz k vedoucímu pracovníkovi britské policie. Ten

jej předá vedoucímu pracovníkovi zvláštního oddělení, který považuje za vhodné konzultovat sarnozřejmě neoficiálně-s řadovým pracovníkem zpravodajské sekce. Je to tak?"
,Ano sire Jaspere: `
Lloyd překvapeně hleděl na hubeného člověka u okna, který brejlil do jeho hlášení, jako by je četl až ted. Přitom bylo jasné, že už je dobře zná a že svou ležérnost pečlivě hraje. "A pracovník zpravodajské sekce považuje za vhodné po-skytnout pracovníkovi zvláštního oţdělení na vlastní pěst a bez projednání s nadřízeným určitou informaci. Nadto tako-vou, která bez nejmenšího důkazu připouští, že britský státní příslušník s obchodním posláním by rnohl být de facto

zákeř-ný vrah. Že?" To j sem zvědavý, co má ten dédek za lubem, říkal si Lloyd. A hned se to ukázalo. "Zneklidňuje mne, milý Lloyde, že ačkoli dotaz, samozřejmě neoficiální, byl vznesen včera ráno, vedoucí ministerské sekce, která se detailně
zabývá vším, co se ve Francii déje, se to doví-dá teprve po dvaceti čtyřech hodinách. To jsou dost divné po-řádky, nemyslíte?" Lloyd už byl doma. Uražená byrokratická ješitnost. Ale záro-veň si uvědomoval, že sir Jasper je vlivný muž, desítky let cvi čený v mocenském boji uvnitř hierarchie, kterému její členové věnovali zpravidla větší úsilí než státním záležitostem. "Nechtěl jsem se vás ani v nejmenším dotknout, sire Jaspere. Vrchní inspektor Thomas vznesl svůj dotaz, jak říkáte neofi ciálně, včera v jedenadvacet hodin. Hlášení jsem podal o půl noci: ` "To souhlasí. Ale jak vidím, dotaz byl zodpovězen ještě před půlnocí. Můžete mi říci proč?" "Předpokládal jsem, že poskytnout informaci, která může usnadnit pátrání, patří ke spolupráci mezi sekcemi," odpově děl Lloyd. "Opravdu?" Sir Jasper si přestal hrát na mírného vyšetřova tele a dal průchod své dotčenosti, "Ale zřejmé ne mezi vaší sekcí a francouzskou, že?" "Mé hlášení jste dostal, sire Jaspere: `
"Trochu pozdě, mladý muži. Trochu pozdě: `

Lloyd se rozhodl, že mu to oplatí. Uvědomoval si, že pokud se měl s někým předem poradit, pak se svým šéfem, a ne se sirem

Jasperem Quigleym. A šéfa SIS jeho podřízení milovali a byro-kraté z ministerstva

zahraničí nenáviděli, protože nestrpěl, aby jeho podřízené šikanoval někdo jiný než on. "Proč pozdě, sire Jaspere?"
Sir Jasper se na něho přísně podíval: Nedá se vlákat do pasti a nepřizná, že pozdě je na to, aby zabránil spolupráci s Thoma-sem a odpovědi na jeho dotaz. "Jistě si uvědomujete, že je zde v sázce pověst britského občana. ţlověka, proti němuž nemáte nejmenší svědectví, na-tož důkaz. Nezdá se vám, že jsou to trochu divné způsoby, při-vést takto někoho do řečí, a vzhledem k povaze dotazu ohrozit i
jeho čest?" "Neřekl bych, sire Jaspere, že oznámit něčí jméno vedoucí-mu zvláštního oddělení čistě jako opěrný bod pro pátrání zna-mená zneuctít je:` Diplomat se snažil zakrýt svůj vztek, ale víc už rty sevřít nemohl. Takový drzý klacek. Ale vychytralý. Na toho si musí dát velký pozor. Ovládl se. "Jak myslíte, Lloyde. Jak myslíte. Ale když už se snažíte po-máhat zvláštnímu oddělení,
což je nepochybně chvályhodné, nebylo by na místě poradit se s někým dřív, než na
sebe tako-vou odpovědnost vezmete`?" "Myslíte, sire Jaspere, poradit se s vámi?"
V siru Jasperovi se všechno vařilo.
"Jistěže. Jistěže myslím. Právě to."
"Sire Jaspere, při vší úctě k vaší funkci vás musím upozornit, že patřím do zpravodajské sekce. Nesouhlasíte-li s tím, jak jsem v noci postupoval, domnívám se, že bude případnější stě-žovat si př ímo u mého představeného, a nikoli u mne:
` Případnější? Případnější? Toto ctižádostivé nedochůdče
bude učit "šéfa Francie", co je a co není případné? "Také že budu," vyštékl sir Jasper. "To tedy budu. A co nejdůrazněji:' Aniž požádal o dovolení odejít, Lloyd se otočil a vyšel z kan-celáře. Bylo mu jasné, že mu to jeho šéf vytmaví, a mohl se bránit jen tím, že věc, kterou Bryn Thomas vyšetřuje, je zřejmě naléhavá a dost
spěchá. Jestli šéf usoudí, že se mělo postupo-vat podle předpisů, pěkně to od něho
slízne. Ale aspoň že od něho, a ne od Quigleyho. Ten dotaz mu byl čert dlužen. Sir Jasper Quigley se však nemohl rozhodnout, zda si stěžo-vat či nikoli. Teoreticky měl pravdu, informace o Calthropovi,

třebaže dávno zasutá mezi vyřazenými materiály, se měla pro-jednat s někým nadřízeným, jenže to neznamenalo, že s ním. Jako "šéf Francie" sice z práce zpravodajské sekce těžil, ale řídit ji kompetentní nebyl. Stížností u toho nenechavého génia (kteréžto přízvisko šéfovi SIS nevymysleD to mohl Lloydovi za-vařit, případně mu zarazit postup. Ale také to mohl zavařit sobé, protože si bez dovolení předvolal jeho podřízeného, a na to nebyl zvědavý. Kromé toho se o šéfovi SIS říkalo, že je jedna ruka s jistými nejvýše postavenými lidmi. Hraje s nimi karty; jezdí s nimi na hony do Yorkshiru. A lovecká sezóna začíná už za měsíc. Nepřestával se snažit, aby rţěkdy pozvali i jeho. Radě-ji to nebude rozmazávat. "Napravit se to už stejně nedá," řekl si a vrátil se ke svému oblíbenému výhledu.

"Napravit se to už stejné nedá," řekl krátce po jedné známému , kterého pozval do svého klubu na oběd. "Nic bych za to nedal, že budou s Francouzi spolupracovat
jako diví. Doufejme, že se neořetrhnou: ` Byl to podařený vtip a srdečně se mu zasmál. Bohužel špat-né odhadl svého hosta, který byl s jistými nejvýše postavenými osobami rovněž jedna ruka.

Osobní hlášení šéfa londýnské policie a zpráva o bonmotu
sira Jaspera se k předsedovi anglické ţalády dostaly téměř sou-časně, a to těsné před čtţTrtou, kdvž se do svého úředního sídla v Downing Street č.10 vr átil z parlamentu, kde odpovídal na interpelace. V 16.10 zazvonil telefon v kanceláři vrchního inspektora Thomase. Thornas se celý den snažil přijít na stopu člověku, o kterém nevěděl nic než to, iak se imenuie. Jako obwkle, když pátral po někom,

kdo odjei do zahraničí, začal na pasovém úřadě. Zašel tam osobné hned v devět, kdy otvírali, a wtáhl z nich fotokopie šesti žádostí o pas, které podalo šest různých Char-lesů Calthropů. Naneštěstí měli všichni i druhé křestní jméno a pokaždé jiné. Vvžádal si také jejich přiložené podobenky a sl'bil, že je po ofotografování vrátí. Jedna žádost byla podána po lednu 1961, ale to ještě nemuse-lo nic znamenat, i když bylo pozoruhodné, že právé tento

Charles Calthrop nikdy předtím o pas nežádal. Jenže kdyby v Dominikánské republice
vystupoval pod jiným jménem, jak by mohl v historkách, které ho spojovaly s atentátem na Trujil-la, figurovat jako Calthrop? Tenhle to byl sotva, řekl si Tho-mas. Další se mu zdál příliš starý; měl třiašedesát let. Zbývající čtyři byli pravděpodobnější. Zda odpovídají Lebelovu popisu vysokého blondýna, na tom nezáleželo, protože Thomas měl podezřelé eliminovat. A kdyby u všech šesti mohl vyloučit, že jde o Šakala, tím lépe. Mohl by Lebelovi s čistým svědomím poradit. Na všech žádostech byla uvedena adresa, dvakrát londýn-
ská a dvakrát mimolondýnská. Ale zatelefonovat, chtít pana Charlese Calthropa a zeptat se ho, jestli byl v roce 1961 v Do-minikánské republice, nestačilo. I kdyby
byl, mohl to klidně zapřít. Nikdo ze čtyř podezřelých v žádosti neuvedl, že se zabývá obchodem. Ale to nebylo směrodatné. V hospodské historce z Lloydova hlášení
mohl být považován za obchodníka omy-
lem.
Během dopoledne mu hrabské a městské policie zjistily, kde jsou dva Calthropové,
kteří bydlí mimo Londýn. Jeden byl ještě v zaměstnání a chystal se s rodinou na vţend. V polední pře-stávce ho odvedli domů a prohlédli mu pas. Žádná vstupní ani

výjezdní víza nebo razítka Dominikánské republiky z let 1960-61 neměl. Použil pas
jen dvakrát, jednou, když jel na do-volenou na Mallorcu, a podruhé na Costu Brava.
Na jeho pra-covišti si ověřili, že tento Charles Calthrop, zaměstnaný už de-set let v účtárně továrny na mýdlo, chodil v lednu 1961 pravi-delně do práce. Druhého mimolondýnského Calthropa našli v jednom hote-
lu v Blackpoolu. Protože si na dovolenou pas nevzal, přemluvi-li ho, aby dovolil policii ve svém domovském městě vypůjčit si klíč od souseda, otevřít zásuvku v jeho psacím stole a podívat se mu na pas. Ani ten neměl dominikánská razítka. U zaměst-navatele zjistili, že je opravářem psacích strojů a že v roce 1961 byl kromě letní dovclené stále v práci. Jeho pojišţovací dokla-dy a záznamý o docházce
to potvrdily. Ze dvou londýnských Charlesů Calthropů byl jeden zeliná-řem v Catfordu, a když si s ním přišli promluvit dva nenápad-

ní civilové, zrovna prodával za pultem. Protože měl byt nad obchodem, mohl jim pas
hned přinést. Ani tentokrát nic nena-značovalo, že by majitel pasu někdy byl v Dominikánské re-publice. Když se ho zeptali, vyšlo najevo, že zelinář nemá tuše-ní, kde takový ostrov je. Se čtvrtým a posledním Calthropem to bylo komplikovaněj-ší. Na adrese, kterou před čtyřmi roky napsal do žádosti o pas, našli činžovní dům. U správce vyčetli z domovní knihy, že se v prosinci 1960 odstěhoval. Neznámo kam. Thomas však znal jeho druhé křestní jméno. V telefonním seznamu hledal marně, ale využil pravomoci zvláštního oddě-lení a zjistil si na hlavní poště, že jistý C. H. Calthrop má v zá-padním Londýně telefon, jehož číslo
není v seznamu. Iniciály křestních jmen se shodovaly jmenoval se Charles Harold. Thomas si zavolal evidenční oddělení městské správy v obvo-dě, kde bylo telefonní

číslo registrováno. Ano, řekli mu, v tozn bytě skutečně bydlí pan Charles Calth-rop a je také zapsán v obvodním seznamu voličů. Šli ho tedy navštívit. Byt byl zamknut a na opakované zvoně-ní nepřišel nikdo otevřít. Nikdo v domě nevěděl,
kde pan Calthrop je. Když se policejní auto vrátilo do Scotland Yardu, vrchní inspektor Thomas to zkusil jinak. Požádal daňový úřad, aby se podívali na daňové odvody jistého Charlese Harolda Calthropa, bytem tarn a tam. Zvláště ho zajímalo,
kde je za-městnán a kde byl zaměstnán v posledních třech letech. Hned potom mu na stole zazvonil telefon. Thomas ;ej zvedl, představil se a několik vteřin poslouchal. Vyvalil oči. "Já?" zeptal se. "Osobně? Ano. Už jdu. Jistě. Stačí za pět mi-nut? Na shledanou." Vyšel z budovy, přešel kolem parlamentu a hlučně se vysmr-kal, aby si pročistil ucpaný nos. Přestože byl teplý letní den, jeho rýma se
pořád zhoršorala. Z Parliament Square zamířil k Whitehallu a zahnul vlevo do Downing Street. Jako vždycky tam bylo temno a neveselo, pro tože do této zastrčené slepé uličky, kde sídlí britský minister ský předseda, slunce nikdy nezasvítí. Před vchodem do čísla l0 stáli dva robustní strážníci a udržovali v patřičné vzdálenosti hlouček zvědavců, kteří se možná jen dívali, jak ke vchodu proudí poslové s úředními obálkami, anebo doufali, že v okně zahlédnou tvář nějakého potentáta.

Thomas zabočil z ulice doprava přes malý travnatý dvůr
a došel až k zadnímu vchodu do domu číslo 10. Stiskl bzučák u dveří vchodu. Vzápětí se dveře otevřely a stanul v nich mo-hutný seržant v policejní uniformě, který ho hned poznal a po-zdravil. "Dobré odpoledne, pane. Pan Harrowby mi řekl, abych vás uvedl rovnou k němu " James Harrowby, který před chvílí Thomasovi do kanceláře volal, byl šéf osobní stráže ministerského předsedy a hezký člověk, který na svých jedenačtyřicet let rozhodně nevypadal. Měl kravatu jedné lepší školy, ale než byl přeložen do Downing Street, vyznamenal se jako aktivní policista. Stejně jako Thomas byl vrchním inspektorem. Když ho ve dveřích uviděl,
vstal.
"Vítám tě, Bryne, pojd dál" Pokynul seržantovi. "Děkuji, Chal-mersi" Seržant odešel a zavřel za sebou. "Co se děje?" zeptal se Thomas. Harrowby se na něho udive-ně podíval. ,.Já myslel, že mi to povíš ty. Před čtvrthodinou volal, přímo tě jmenoval a řekl, že s tebou chce osobně mluvit. Hned. Neza-vrtal jsi do něčeho?" Thomas si vzpomněl jen na jediné, do čeho zavrtal, ale pře-kvapilo ho, že se to tak rychle dostalo až sem. Chce-li to před-seda vlády utajit i před šéfem
své ostrahy, budiž. "Ani ne," řekl.
Harrowby zvedl telefon na svém stole a požádal o kancelář ministerského předsedy. Ve sluchátku to zapraskalo a ozvalo se "Ano?" "Tady Harrowby, pane předsedo. Je u mne vrchní inspektor Thomas ... yes, sir. Okamžitě" Zavěsil. "Hned. A poklusem. Určitě jsi do něčeho šlápl. Nechal čekat dva ministry. Pojá" Harrowby ho dovedl ze své kanceláře k zeleně potaženým
dveřím na druhém konci chodby. Vyšel z nich tajemník a sotva je uviděl, ustoupil a
otevřel jim dokořán. Harrowby uvedl T'ho-mase dovnitř, co nejzřetelněji řekl: "Pane předsedo, vrchní in-spektor Thomas," a tiše za sebou zavřel dveře. Thomas se rozhlédl po tiché, vysoké, krásně zařízené míst-nosti, plné rozložených papírů
a knih, a ucítil vůni lulkového tabáku a dřevěného ostění; připadalo mu, že stojí
spíše v pra-

covně universitního profesora než v kanceláři ministerského předsedy. Postava u okna se k němu otočila.
"Good afternoon, superintendent. Posadte se, prosím"
"Good afternoon, sir." Vybral si obyčej nou židli před psacím stolem a sedl si

jen na kousíček. Ještě nikdy neviděl minister-ského předsedu tak zblízka natož mezi čtyřma očima. Vnímal , z něho jen smutné, k smrti unavené očí s těžkými víčky, jaké mívá policejní pes, když dlouho běží a nemá z toho žádné potě-šení. Předseda vlády tiše přešel k psacímu stolu a posadil se za něj. Thomas slyšel v okolí Whitehallu povídat, že na tom není se zdravízn nejlépe a že ho vyčerpává, jak se snaží s vládou proplout bouřlivým skandálem kolem Keelerové a Warda, kte-rý
právě skončil a byl dosud pro tisk senzací číslo jedna; přes-to však užasl, jak vysúeně a sklesle muž na druhé straně stolu vypadá. "Pane vrchní inspektore, dověděl jsem se, že v současné době provádíte vyšetřová,ní na základě telefonické
žádosti, kterou jste dostali včera ráno z Paříže od vedoucího pracovníka fran-couzské kriminální policie." "Ano, pane. . . ministerský předsedo."
"A že tato žádost pramení z obav francouzskvch bezpečnost-ních orgánů před jakýmsi. . . profesionálním atentátníkem, kterého si údajně najala OAS, aby v budoucnu splnil ve Fran-cii jistý úkol:' "Takové vysvětlení jsme, pane mínisterský předsedo, nedo-stali. Byli jsme jen dotázáni, zda podobného atentátnţa
zná-me. Proč je to zajímá, neřekli:' ,Přesto mi, pane vrchní inspektore, povězte, co vyvozujete z fa,ktu, že takový dotaz byl vznesen." Thomas nesměle pokrčil rameny.
"Totéž co ţţy, pane ministerský předsedo "
"Zajisté. Člověk nemusí být génius, aby dedukoval jediný možný důvod, pro který francouzské úřady chtějí toho. . . toto individuum identifikovat. A co myslíte,

jaký terč si asi ten chlap vybral, když se o něho francouzská policie takto zají-má?" "Patrně se, pane ministerský předsedo, obávají, že byl najat, aby spáchal atentát na prezidenta."

"Zajisté. Nebyl by to první pokus, že?"
"Ne. Bylo jich už šest"
Ministerský předseda hleděl do papírů před sebou, jako by v nich hledal nějaký klíč k tomu, co se to na sklonku jeho vlády se světem stalo. "Jste si, pane vrchní inspektore, vědom, že by u nás někte-rým nikoli bezvýznamným lidem nevadilo, kdybyste při pátrá-ní nepostupoval příliš energicky?" Thomas byl upřímně překvapen.
nNo, sir."Jak jen, proboha, předseda vlády na něco takového přišel? "Budte tak laskav a zrekapitulujte mi své dosavadní pá-
trání: `
Thomas začal od Adama. Jasně a stručně popsal, jak žádost putovala z kriminální evidence do zvláštního oddělení, jak se obrátil na Lloyda, jak uslyšel o člověku jménem Calthrop a co zatím vyšetřil. Když domluvil, ministerský předseda povstal a šel k oknu, odkud měl whled na slunný travnatý dvůr. Dlouho se díval ven a záda
se mu shrbila ještě víc. Načpak asi mysli? říkal si Thomas. Možná že myslel na na jednu alžírskou pláž, kde se kdysi procházel a rozmlouval s tím pyšným

Francouzem, který ted' sedí v jiné kanceláři o pět set kílometrů dál a vládne odtamtud své zemi. Oba tenkrát byli o dvacet let mladší a nevěděli ještě, co všechno se stane a co všechno je rozdělí. Možná že myslel na to, jak tento Francouz před osmi měsíci rozmetal v pozlacené síni Elysejského paláce strohými a
zvuč-ným.i slow všechny naděje britského premiéra na to, že svou politickou dráhu
završí včleněním Británie do Evropského hospodářského společenství a bude moci odejít na odpočinek jako člověk, kterrţţ učinil svůj sen skutkem. Nebo možná mţyslel jen na strašné měsíce, které právě pro-žil, na měsíce, kdy odhalení pasáka
a kurtizány málem povali-lo britskou vládu. Byl starý člověk, vyrostlý ve světě, který měl pro dobro a zlo svá měřítka, věři? v ně a řídil se jimi. Jenže ted

vypadá svět úplné jinak, hemží se novými lidmi a novými myš-lenkami, a on patří do
minulosti. Poznal už, že platí jiná měřít-ka, na která nestačí a která jsou mu cizí? Když se díval na slunce v trávě, věděl už asi, co ho čeká.

2o-1 Operace, na kterou naléhají lékaři, se nedá odkládat. A demise také ne. Brzy vezmou svět do rukou jiní. Z větší části se ho už stejné zmocnili. Ale zmocní se ho také pasáci a děvky, špióni a. . . atentátníci? Thomas zezadu viděl, jak se starý muž napřimuje a otáčí. "Pane vrchní inspektore, chci, abyste věděl, že generál de Gaulle je můj přítel. Hrozí-li jeho osobé sebemenší nebezpečí a pochází-li od občana této země, pak ho musíme zadržet. Od této chvíle budete pokračovat v pátrání co nejusilovněji. Bě hem hodiny pověřím vaše představené, aby vám poskytli veš kerou podporu, která je v jejich moci. Nebudete omezován ani ve výdajích, ani v počtu pracovníků. Budete mít právo přibrat do svého týmu, kohokoli budete chtít, a budete mít přístup k veškeré úřední dokumentaci, která vám může při pátrání pomoci. Na můj osobní příkaz budete v této véci bez nejmenší výhrady spolupracovat s francouzskými orgány. Te pzve až nabudete absolutní jistoty, že člověk, jehož se Francou zi snaží identifikovat a zatknout, není britský občan a ani se na britském území nezdržuje, můžete od dalšího pátrání upus tit. To mi však osobně ohlásíte. Budete-li mít vážné podezření, že Calthrop či kdokoli jiný s britským pasem je ten, koho Francouzi hledají, zatkněte ho. At je to kdokoli, musí být zadržen. Vyjadřuji'se jasně?" Jasnější to být nemohlo. Thomas pochopil, že premiérovi se donesla nějaká zpráva, která ho ke všem těmto rozkazům in spirovala. Tušil, že to nějak souvisí se záhadnou poznámkou o jistých lidech, kteří by si přáli, aby pátrání neuspělo. Ale s určitostí to nevěděl. Yes sir,"řekl.
Předseda vlády mu úklonem hlavy naznačil, že jejich rozho vor skončil. Thomas vstal a šel ke dveřím. "Promiňte. . . pane předsedo: `
"Ano?"
"Na néco bych se rád zeptal. Není mi jasné, jestli si přejete, abych Francouzům řekl, že prošetřujeme tu dominikánskou historku o Calthropovi z jedenašedesátého roku:` "Víte bezpečné, že vás jeho minulost opravňuje, abyste ho ztotožnil s tím, koho Francouzi hledají?" "To právě nevím. Nemáme proti Charlesu Calthropovi nic
než to, co se o něm před dvěma roky povídalo. Nevíme ještě,

jestli Calthrop, kterého jsme celé odpoledne hledali, je člověk, který byl v lednu
v jedenašedesátém v karibské oblasti. Jestli není, jsme tam, kde jsme byli:` Premiér se na chvilku zamyslel.
"Nerad bych, abyste marnil čas svého francouzského kolegy informací pramenící z nepodložené historky dva a půl roku staré. Zdůrazňuji ,nepodložené`, pane vrchní inspektore. Inten-zívně pátrejte dál. Jakmile usoudíte, že máte o někom z těch Calthropů dostatek informací potvrzujících, že byl zapleten do případu generála Trujilla, neprodleně Paříž informujte a sou-časně ho stíhejte, aí je kdekoli:'
"Ano, pane ministerský předsedo."
"A řekněte, prosím, panu Harrowbymu, aby za mnou přišel. Vydám okamžitě potřebné
příkazy."

Do večera se situace v Thomasové kanceláři značně změnila. Vrchní inspektor si vytvořil pracovní skupinu ze šesti nejlep-ších detektivů zvláštního oddělení. Jednoho odvolal z dovole-né; dva zbavil povinnosti hlídat dům člověka podezřelého,
že předává tajné informace o výrobě anglických zbraní jednomu zahraničnímu vojenskému atašé. K nim přibral další dva, kteří mu včera pomáhali pátrat v archívu po bezejmenném teroris-tovi. Šestý měl náhradní volno, a když mu byl doručen rozkaz, aby se okamžitě hlásil u šéfa Z0, pracoval zrovna ve skleníku na zahrádce. Thomas jirn všem dal podrobné instrukce, zavázal je mlče-ním a bral

jeden telefon za druhým. Kolem šesté večer našli na berním úřadě záznamy o daních
Charlese Harolda Calth-ropa. Jeden detektiv pro ně zajel. Ostatní pátrali dál telefonic-ky a jednoho poslal Thomas na Calthropovu adresu, aby se u všech sousedů
i v nejbližším obchodě přeptal, kde by mohl být. Ve fotolaboratoři jim udělali kopie podobenky, kterou Calthrop před čtyř mi roky přiložil k žádosti o pas, a každý ted měl jednu v kapse. Záznamy o daních ukázaly, že hledaný nemá už rok žádné
zaměstnání a že předtím byl rok v cizině. Skoro po celý fiskál-ní rok 1960/61 byl
zaméstnán u firmy, jejíž jméno Thomas znal; patřilo jednomu z předních britských výrobců a vývozců leh-kých zbraní. Za hodinu už věděl, jak se jmenuje provozní ředi-tel továrny, a zastihl ho v jeho venkovském domě v Surrey, kde

s oblibou přebývají lidé, kteří obchodují s akciemi. Hned si s ním domluvil schůzku, a když se nad Temží začínalo stmívat, jeho služební jaguár se hnal po městě směrem k vesnici Virgi-nia Water. Patrick Monson vůbec nevypadal jako obchodník se smrto-
nosnými zbraněmi, ale Thomas si připomněl, že to tak zpravid-la bývá. Dověděl se od něho, že Calthrop pracoval u jejich fir-my necelý rok. Důležitější bylo, že v prosinci 1960 ho firma poslala na dvouměsíční cestu do Ciudad Trujillo, kde se měl
pokusit prodat zásilku vyřazených armádních samopalů šéfo-vi Trujillovy policie. Thomas se na něho znechuceně díval.

A čemu budou sloužit dál, to už tě nezajímá, že, pomyslel si, ale nechal si to pro sebe. Proč Calthrop z Dominikánské re-publiky tak narychlo odjel? Monsona otázka zřejmě překvapila. Přece proto, že Trujillo byl zabit, to je přirozené. Celý režim se v několika hodinách zhroutil. Co mohl od nového režimu čekat ten, kdo přijel pro-dat starému spoustu zbraní a munice? Samozřejmě musel pryč.

Thomas přemý"slel. Mělo to svou logiku. Podle Monsona Calthrop tvrdil, že když přišla zpráva o generálově zavraždění, seděl právě v kanceláři Trujillova policejního šéfa. Ten prý zbledl a okamžitě odjel do svého sídla, kde měl stále pohotově letadlo s pilotem. Za několik hodin řádily v ulicích
davy a hle-daly zastánce starého režimu. Calthrop musel uplatit jednoho rybáře, aby ho z ostrova odvezl v člunu. Proč potom Calthrop od firmy odešel? ByI propuštěn, zněla odpověď. Proč? Monson chvíli soustředěně uvažoval. Pak řekl:
,;Pane vrchní komisaři, prţodávat zbraně z druhé ruky je ţy-soce konkurenční záležitost. Jde při tom. takří.Kajíc o krk. Vě-dět, jaké zboží kdo nabízí a kolik
za ně chce, může mit zásadní význam pro konkurenci, která chce s týzrţž zájemcem uzavřít podobný obchod. Řekněme prostě, že jsme nebyli zcela pře-svědčeni o Calthropově loajálnosti vúči rţaší iirţně."

Cestou do města Thomas znovu zvaž,ovai, co mu IVIonson řekl. Calthropovo vysv ětiení. pr oč z DominíkánsKé republiky tak rvchle zmizel, bylo logické. Historku, která ho podle hláše-ní kazţibského rezidenta SIS uvádéia
do souvislosti s atentá-tem, to nepotvrzovalo. Spíše pop.ţralo.

Jenže Calthrop byl podle Monsona člověk, který dokázal hrát dvojí hru. Co když oficiálně přijel za obchodem jako zpl-nomocněný zástupce zbrojařské firmy, ale současně byl pla-cen revolucionáři? Jedna věc, kterou Monson řekl, Thomasovi neladila; když prý Calthrop u jejich firmy nastoupil, příliš se ve zbraních ne-vyznal. Atentátník by přece mţusel být odbornţ, ne? Ale také se to mohl v zaměstnání naučit. Jenže kdyby byl začátečník, proč by si ho

protitrujillovští partyzáni najali, aby jediným vý-střelem zastavil naplno rozjeté
diktátorovo auto? A najali ho vůbec? Co když Calthrop řekl své firmě pravdu?
Thomas pokrčil rameny. Nedalo se to ani dokázat, ani ţylou-čit. Jsem tam, kde jsem
byl, pomyslel si trpce. Ale v kanceláři ho čekala zpráva, která jeho názor změnila. Přinesl ji detektiv, pověřený pátráním v okolí Calthropova bytu. Zastihl
jeho nejbližší sousedku, která byla celý den v prá-ci. Ta uvedla, že pan Calthrop
odjel před několika dny a řekl, že bude cestovat po Skotsku. Na zadním sedadle auta, které stálo před domem, viděla cosi jako rybářské pruty. Rybářské pruty?
Vrchnímu inspektoru Thomasovi náhle
přejel mráz po zádech, přestože v kanceláři bylo teplo. Když detektiv domluvil, vstoupil další. "Šéfe?"

"Zrovna mi něco napadlo:'
"Ven s tím:'
"Umíte francouzsky?"
"Ne, vy ano?"
"Ano, moje matka byla Francouzka. Ten atentátník má krycí jméno Šakal, že?"
"No a co?"
"Šakal se totiž francouzsky píše Chacal. CHA-CAL. Chápe-te? Třeba je to jen náhoda. Přece by to byl děsný cvok, kdyby si vybral krycí jméno z počátečních slabik svého pravého. . :' "Já mezek," řekl Thomas a mohutně kýchl. Pak popadl tele-fon.

15

Třetí porada na ministerstvu vnitra v Paříži začala něco po desáté, protože ministr přišel pozdě; cestou z diplomatické re-cepce uvízl jeho vůz v dopravní zácpě. Jakmile zaujal své mís-to, pokynul, že iednání může začít. Nejdříve přednesl krátkou a věcnou zprátnz generál Gui-
baud ze SDECE. Rezidenti tajné služby v Madridu našli býva-lého nacistického vraha
Kassela. Žije v ústraní, v nejvyšším poschodí jednoho madridského domu, je společníkem prospe-rující firmy, která patří dalšímu bývalému veliteli SS-koman-dá, a pokud se podařilo zjistit, nemá s OAS žádné styky. Mad-ridská kancelář SDECE ho však vede v evidenci už delší dobu a soudí, že s OAS nespolupracoval ani v minulosti. Vzhledem k svému věku, stále silnějšímu kloubovému rev-
matismu, který mu znesnadňuje chůzi, a nemírnému požívání alkoholu nepřipadá jako
Šakal v úvahu. Když generál domluvil, všichni stočili oči ke komisaři Lebe-lovi. Ale jeho hlášení je nepotěšilo. Během dne dostala krimi-nální policie další informace ze tří států, které před čtyřiadva-eeti hodinami připustily jisté možnosti. Z Ameriky přišla zpráva, že "Ušák" Arnold obchoduje se zbraněmi a je právé v Kolumbii, kde se jako zástupce jedné severoamerické firmy pokouší prodat šéfovi štábu vyřazené útočné pušky AR-10, používané kdysi v armádě
Spojených stá-tů. V Bogotě ho však nepřetržitě sleduje CIA a zatím nic nena-svědčuje tomu, že by měl v plánu něco jiného než tuto transak-ci, přestože ji
Spojené státy oficiálně neschvalují. Bližší údaje o Arnoldovi jim nieméně telexem poslali, a prá-vě tak o Marcu Vitellinovi. Z těch vyplývalo, že Vitellino,
dosud nezvěstný, měří jen 162 em, má robustní, podsaditou postavu, havraní vlasy a
snědou plel. Protože se podstatně liší od popi-su Šakala, který poskytl recepční ve vídeňském penziónu, lze podle Lebelova názoru vyloučit i jeho. V Jižní Africe bylo zjištěno, že Piet Schuyper je v současné době velitelem soukromé armády,

kterou si vydržují majitelé diamantových dolů v jednom západoafrickém státě Britského společenství. Jeho povinností je střežit hranice obrovských území, která
společnosti patří, a soustavně odrazovat nelegál-ní hledače diamantů, kteří by je
chtěli překročit. Jeho zaměst-navatelé se neptají, jakých metod při tom používá, a
jsou s jeho

prací spokojeni. Potvrdili jeho přítomnost: je prokazatelně v západní Africe. Belgická policie pátrala po svém žoldnéřovi. V archívu našla zprávu z jednoho belgického wslanectví v karibské oblasti, podle níž bvl někdejší zaměstnanec Katangy před čtvrt rokem zabţt ţ hospodské r<ţačce ţ Guatemale. Lebe: ţţořet' Posiední zprávu. kterou měl ve složce před se-bou. Když rzhlédi. ţţiděţ. že se na
něho upírá čtrnáct párú očí, většinou hrozivé a nepřátelsky. , Aţors. rţen?"zeptal se za všechny plukovník Rolland.
"Bohužei nic;" přisvédčil Lebel. .,Všechny ty možnosti zřejmě selhţţţ-," "Zřeimě selhalv;' opakoval po něm kysele Saint-Clair. "A na to jsme notřebovali vaši Ačistě detektivní práciu? Aby všechno selhaio"" ZÍostně blvskl očima, po obou
detektivech, Bouvierovi a Lebeioţ:i, protože nţchle ţţţcítil, že atmosféra kolem stolu je mu příznţva. "Znamena to, pánové," vyjádřil se ministr v množném čísle, abţţ naznačil, že mluví k oběma policejním komisařům, "že jsme tam,':,de jsme byli? Prostě na začátku?" "Bohužel:' odpověděl Lebel. Bouvier ţţvrukoval na jeho ochra ţ: u.
'ţ, `ţz; kolega pátr á prakticky beze všech stop a vodítek po jP.~.ţţom z neinepolapitelnějších lidí na světě. Takoví o sobé ne-` ozw?ašuii, co dělají nebo
kde se zdržují." ..Tţţnţ:, ţsrţle ţi. pane komisaři. vědomi:` opáčil chladně minis-tt'. ..J é:ţ! ţţ' ~' sruţ:io ;zo zaklepání na dveře. Ministr se zamračil; dal příkaz, aaţţ ţe nikdo nerušil. iedaže by šlo o něco mimořádně naléhavého. ,.Vstupte:'
Ve dveřích se nesměle objevil jeden z ministerských vrát-nţch ţ"Mes excuses monsieur le Ministre. Telefonický hovor pro pana komisaře Lebela. Z Londýna" Protože cítil, jak všechny rozladil, dodal omluvně: "Prv je to naléhavé. . " Lebel vstal. "Dovolíte, pánové?"
Za pět minut se vrátil. Atmosféra byla stejně ledová, jako když odcházel; zřejmě
se za jeho nepřítomnosti dohadovali, co dělat dál. Právě pronášel nesmiřitelně obžalobnou řeč plukov-209

210 ník Saint-Clair, ale když si Lebel sedl, rychle ji skončil. Malv komisař měl v ruce obálku, popsanou na rubu poznámkami. "Myslím, pánové, že konečně máme jméno člověka, kterého hledáme," začal. Za půl hodiny skončila porada v téměř bezstarostné atmo sféře. Když podal zprávu o telefonickém vzkazu z Londýna, přítomní si sborově oddechli; znělo to jako vlak, který po dlou hé cestě dorazí na nádraží. Konečně každý věděl, co může udě lat. Během půlhodiny se shodli, že není problém prohledat v co nejvétší tichosti Francii, najít Charlese Calthropa, a bude-li tře ba, zlikvidovat ho. Všechny dostupné podrobnosti o Calthropovi dostanou sice až ráno telexem, ale zatím může ústřední registrace projít kilo metry svých regálů a hledat jeho hraniční a hotelovou přihláš ku. Policejní prefektura ověří ve svém archívu, není-li ubyto ván v některém hotelu v Paříži. Státní bezpečnost rozešle jeho jméno a popis do všech hra ničních přechodů, přístavů a letišţ s příkazem, aby byl zadržen hned, jak vstoupí na francouzskou půdu. A pokud ještě ve Francii není, nevadí. Do jeho příjezdu bude všechno co nejpřísněji utajeno, takže až se objeví, padne jim do rukou.

"Tu kreaturu, co si říká Calthrop, už máme v hrsti," řekl plu-kovník Raoul Saint-Clair své milence, když s ní té noci ulehl. A než ho Jacqueline pracně

uspokojila a uspala, hodiny nad krbem odbíjely dvanáct a začínal 14. srpen.

Vrchní inspektor Thomas se ve své kanceláři rozhlédl po šesti detektivech, které svolal, když domluvil s Paříží. Za oknem odbíjel do tiché letní noci Big Ben. Byla
půlnoc. Dával jim instrukce celou hodinu. Jednomu přikázal proše-třit Calthropovo mládí; kde bydlí jeho rodiče, pokud žijí; kam chodil do školy; a pokud
měl brannou výchovu, jak střílel. Zvláštní znamení, osobní záliby, atd. Druhému uložil zjistit, co dělal Calthrop, když vyšel ze školy, jak se projevoval v prezenční službě, jaké měl výsledky ve střelbě, kde pracoval po vojně a co je o něm známo až do doby, kdy ho propustila zbrojařská firma pro podezření z dvojí hry. Další dva měli vypátrat, co dělal od října 1961, kdy odešel

z posledního doloženého zaměstnání. Kde byl, s kým se stýkal, jaký měl příjem a odkud; protože nebyl nikdy policejně vyše-třován a neexistovaly otisky jeho prstů,
potřeboval Thomas všechny jeho dosažitelné fotografie z poslední doby. Poslední dva měli pátrat, kde je Calthrop ted. Prohledat celý byt, nejsou-li tam otisky prstů, zjistit, kde koupil auto, ověřit, zda mu byl vystaven řidičský průkaz v Londýně nebo v jíném městě. Zjistit vůz, značku, stáří a barvu, poznávací číslo. Vyzvě-dět, kde garážoval a zda se chystal na delší cestu autem, prově-řit lodní transfer automobilů přes Lamanš, obejít všechny le-tecké společnosti, kde si mohl
rezervovat letenku, al už kam-koli. Všech šest detektivů si jeho rozkazy podrobně zapisovalo. Když skončil, vstali a vyšli jeden po druhém z kanceláře. Ven-ku se na sebe poslední dva po očku podívali. "Nenamáčet, vyčistit a scelit;' řekl jeden. "Práce jak na koste-le:' "Divné je," podotkl druhý, "že nám starý nechce říct, nač to vlastně všechno potřebuje: ` "Jedno je jisté. Taková akce musela přiletět z nejvyšších míst. ţlověk by řekl, že ten chlap chce odprásknout krále siam-ského"

Vzbudit soudce a nechat si podepsat povolení k prohlídce byla otázka několika minut. Brzy po půlnoci, zatímco utahaný Tho-mas klímal v kancelářském křesle a ještě utahanější Claude Lebel pil ve své kanceláři silnou černou kávu, pročesávali
dva muži ze zvláštního oddělení Calthropův byt jakoby nejjemněj-ším hřebínkem. Oba byli experti. Začali zásuvkami, jednu po druhé systema-ticky vysypali na prostěradlo a třídili, co v ní našli. Potom se dali do stěn bezzásuvkového psacího
stolu pro případ, že by v nich byly tajné skrvše. Pak přišel na řadu ostatní nábytek, včetně čalounění. Než skončili, vypadal byt jako slepičárna, kterou se přehnala smečka lišek. Jeden si vzal do práce obýva-cí pokoj, druhý ložnici. Potom
kuchyni a koupelnu. Když prohledali nábytek, čalouny, polštáře, pláště a obleky ve skříních, pustili se do podlah, stropů a stěn. V šest ráno byl byt vymeten do posledního koutku. Na chodbé si šuškali vyje-vení sousedé, kteří se shlukli před zavřenými dveřmi Calthro-211

? 12 pova byţtu. Ale když se z bytu vynořila dvojice detektivú, zmlkli. Jeden nesl kufr plný Calthropových písemností a osobních věcí: Seše? na ulici. skočil do ěekajícího policejního automobilu a vrátil se k inspektoru Thomasovi. Druhý zahájil dlouhou řadu vý slechů. Začal se sousedy, protože véděl, že za chvíli bu dou muset do práce. Obchodv si nechal na později. Thomas se chţţiii hrabal vţ věcech rozhozených po podlaze jeho kanceláře jako na trhu. Detektiv z té všehochuti ţytáhl tenkou modrou knížku, odnesl si ji k oknu a ve svétle Gţvcháze jícího slunce v ní zalistoval. "Šěfe, podívejte:` Zabodl prst do

jedné stránky pasu, který držel před sebou. , Vidíte? :. . República Dominicana

Aeropuerto Ciudad Truiillo. diciembre 1960, entrada. . . Tak tam přece byl. Je to on." Thomas ţţzal ţas, nahlédl do něho a zamy šieně se podíval z okna. "To je, kamaráde. Ale ţ,zvědomujete si, že máme jeho pas v ruce?" "No jo, do. : ` 5ţvhrkl detektiv, když mu to došlo.
"Přesně tak," doplnil ho zbožné vychovaný Thomas, který klel jen málokdy. "Když necestuje s tímhle pasem, tak s jakým? Zavolejte mi Pař íž."

To už byl Šakal padesát minut na eesté a Milán měl daleko za sebou. Střechu alfy

si stáhl; autostráda 7 z Milána do Janova tonula v ranním slunci. Po široké roţmé
dálnici mohl jet skoro stotřicítkoţ:ţ. a drţe; ručičku tachometru těsně pod ěezveným pásmem. Chladiţţţ ţţ:tr mu div oce pohazoval světlvzni vlasy ko-lem hlaw,
ale oči mu chránila tmavá skla. Podle automapy měl k francouzské hranici u Ventimiglie
ještě sto deset kilometrů a přes polovinu předpokládané dvou-hodinové cesty už absolvov al. V Janově se trochu zdržel mezi nákladáky, které kolem sedmé vyjížděly
k přístavu, ale v 7.i5 uháněl po A 10 k San Remu a hranicím. Když v 7.50 dorazil k nejospalejšímu hraničnímu přechodu. na silnici už bţ-lo plno aut a čím dál větší
ţţedro. Po půlhodinovém čekání ve frontě mu pokynuli, aby předjel k celní kontrole. Policista, kterému podal pas, si iej pozorně prohlédl, zahučel " Un moment, monsieur, "a zmizel v celnici. Za několik minut se vrátil s civilem, který držel pas.

"Bonjour, monsieur."
"Bonjour"
"To je váš pas?"

"Ano: `
I civil si pas pozorně prohlížel.
"Za jakým účelem jedete do Francie?"
"Jako turista. Ještě jsem nebyi na Cóte d'Azur."
, Rozumím. Auto ia vaše?"
,
"Ne. Z půjčovny. Byl jsem v Itálii na obchodní cestě a v Milá-ně mi nečekaně zbyl volný týden. Proto jsem si najal vůz na malý výlet: ` "Rozumím. Máte od něho doklady?"
Šakal předložil mezinárodní řidičský prúkaz, potvrzení
z púj čo v ny a pojistky. Civil si všechno prohlédl.
"Máte zavazadla, monsieur?"
"Ano, tři v kufru a jedno příruční"
"Přinéste je, prosim, na celnici."
A odešel. Po?icista pomohl Šakalovi vyložit zavazadla a spo-lu je odnesli dovnitř. Před odjezdem z lvlilána wtáhl vojenský plášt, staré kalhoty a boty André Martina. ţ-ymyšlerţého Francouze, jehož doklady byly zašity v podší;ţce třetího kufru, smotai je a zastrčil dozadu do prostoru pro zţi azadla. Oblečení z
dalších dvou kufrů roz-dělil do všech tří. Medaile měl v kapse. Dva ceinici mu prohledávali kufr za kufrem. Zatím vyplňo-val tiskopis pro turisty přijíždějící do
Francie. Zřejmě nic pode-zřelého nenašli. Chvíli napětí prožil, když zvedli nádobky s barvami na vlasy. Pro jistotu je přelil do lahviček od speciální vody po
holení. Ta tehdy ještě nebyla ve Francii v módě, byla to novinka rozšířená hlavně
v Americe. V iděl, jak se na sebe cel-níci podívali, ale pak lahvičky do kufříku vrátili. Koutkem oka ši vširnl, že venku prohlíží další policista kufr a kapotu

alfy. Pod vúz se naštěstí nepodíval. Rozbalil starv plášt a kalhoty, které našel v
kufru, znechucené se na ně podí-val, ale usoudil, že plášt slouží na přikrytí kapoty za zimních nocí a staré hadry na převlečení, kdyby bylo třeba cestou vůz opravovat. Vrátil je na místo a kufr zavřel. Když 5akal vyplnil formulář, celníci zavřeli jeho zavazadla a pokynuli civilovi. Ten si přihlášku vzal, přečetl
a srovnal s pasem. Pak mu pas vrátil.

"Merci, monsieur. Bon voyage."
Za deset minut se alfa vřítila na východní předměstí Mento-nu. Po uklidňující snídani v kavárně, odkud bylo vidět na starý přístav a na zátoku s jachtami, vyrazil Šakal po pobřežní silni-ci k Monaku, Nice a Cannes.

Vrchní inspektor Thomas si ve své londýnské kanceláři zamí-chal hustou černou kávu
a přejel si rukou po zarostlé bradě. Před sebou měl dva detektivy, které pověřil hledáním Calthro-pa. Všichni tři čekali na příchod mimořádné posily, složené ze šesti seržantů zvláštního oddělení, jejichž uvolnění Thomas hodinu telefonicky vyřizoval. Krátce po deváté, když nastoupili do služby a dověděli se, že jsou přeřazeni k Thomasovi, se začali jeden po druhém hlásit. Když přišel šestý a poslední, Thomas jim vysvětlil, oč jde. "Podívejte se, hledáme jednoho člověka. Není nutné abych vám říkal proč, to pro vás není důležité. Důležité je, abychom ho
našli, a to rychle. Víme už, nebo si myslíme, že víme, že je momentálně v zahraničí. A podle všeho s falešným pasem. Takhle vypadá:` Rozdal jim zvětšené kopie podobenky z Calth-ropovy žádosti o pas. "Nebo vypadal. Protože svůj vzhled zřej-mě změnil. Vy půjdete na pasový úřad a sepíšete si všechny, kdo za posledních
padesát dnů požádali o pas. Když nic nena-jdete, projdete předešlých padesát dnů.
Bude to fuška" Stručně popsal metodu, jakou se nejběžněji získává falešný pas. Byla to ta, které použil Šakal. "Důležité je," řekl nakonec, "nezůstat jen u rodných listů. Mu-síme ověřit i úmrtní listy. Takže až všechny žádosti sepíšete, přesunete se z pasového úřadu do matričního, sednete si roz-dělíte si jména žadatelů a začnete probírat úmrtní listy. ‚Kdy-byste zjistili, že o pas požádal nějaký nebožtík, bude to nejspíš on. Můžete odejít" Osm mužů odpochodovalo a Thomas zavolal napřed na pa-
sový a pak na matriční úřad, aby jeho lidem vyšli všemožně vstříc. Když se o dvě hodiny později holil vypůjčeným elektrickým strojkem, zapojeným do zásuvky pro stolní lampu, zazvonil te lefon. Detektiv, který skupinu vedl, hlásil, že za posledních sto dnů bylo podáno osm tisíc jedenačtyřicet žádostí o nové pasy.

Prostě letní sezóna, dodal na vysvětlenou. Dovolené. A to bývá : žádostí vždycky víc. Bryn Thomas zavěsil a zatroubil do kapesníku.
"Odporné léto," řekl.

Necelou hodinu před polednem dojel Šakal do centra Cannes. Jako obvykle se ztozhlížel po nejlepších hotelech a za chvíli zastavil před vchodem do Majesticu.
Přičísl si vlasy a vešel do vestibulu. Na oběd bylo brzy, takže většina hostů se ještě nevrátila a v hale byl klid. Díky svému elegantnímu lehkému obleku a sebevědomému vystupování působil jako anglický džentl-
men, a když se zeptal zřízence, kde jsou telefonní kabiny, niko-ho to neudivilo. Žena za přepážkou. která oddělovala telefonní ústřednu od vchodu do šatny, ocl,.--
tzé vzhlédla. "Prosím Paříž, MOLITOR 5901;' řekl.

Za chvíli pokynula, aby šel do kabiny vedle ústředny, a díva-la se, jak za sebou
zavírá zvukotěsné dveře. "Allo, ici Chacal."
"Allo, ici Valmy Chválabohu, že voláte. Už dva dny vás hledá-me " Kdyby se někdo díval skleněnými dveřmi do kabiny, viděl by, jak Angličan se sluchátkem v ruce znehybněl a zamračil se. Hovor trval deset minut, ale on většinou jen poslouchal a ml-čel. Občas pohnul rty, jak se na něco krátce, úsečně zeptal. Nikdo
se však nedíval; telefonistka byla zabrána do milostné-ho románu. Znovu si ho všimla, teprve když náhle stanul u přepážky, vysoký jako hora, a obrátil k ní obličej zpola zakry-tý tmaţými brýlemi. Z počitadla na zapojovací desce přečetla poplatek za havor a host zaplatil. Na terase s výhledem na Croisette a na třpytivé moře, kde dováděli a povykovali snědí naháči, si objednal konvici kávy. Dlouze vdechl cigaretoţý kouř a zamyslel se. Zprávě o Kowalském rozuměl; pamatoval si těžkopádného
Poláka z vídeňského hotelu. Ale nechápal, odkud mohl Kowal-ski, který zůstal za dveřmi, znát jeho krycí jméno a vědět, k čemu ho najali. Možná že si to francouzská policie domysle-la. Možná že to Kowalski vycítil, protože i on se živil zabíjením, jenže neinteligentně a neotesaně. Musí všechno zvážit. Valmy mu radí nechat toho a vrátit se.

ale přiznává. že není z Říma zmocnén akci zrušit. To. co se stalo, dává Šakaloví za pravdu: bezpečnostním opatřením OAS se absolutné nedá ţţěřit. Aie něco OAS neví. a neví to ani francouzská policie. 1V'evědí, že cestuje pod cizím lménemţ, s
pasem, který je na toto jméno úLedně ţystaven, a že má v zá-sobé ještě troje falešné doklady včetné dvou cizineckých pasů a ke všem náležitý převlek. Oč se může ten komisař Lebel, o kterém Valmy miuvil,
opřít? 0 povšechný popis: vysoký blondýn, cizinec: Takových jsou ve Francii v srpnu jisté tisíce. Všechny zatknout nemohou. Druhá výhoda je, že francouzská policie pátrá po člověku s pasem Charlese Calthropa. Aţ si tedy pátrá, bůh s ní. On je Alexander Duggan a může to dokázat. Ted, když je Kowalski mrtev, neví už nikdo, ani Rodin a jeho družina, kdo je a kde je. Konečně může pracovat čistě na vlast-ní pěst, a to vždycky chtěl. Ale riziko se zvýšilo, to je nesporné. Vyzradilo se, že má bvt spáchán atentát, a teď půjde proti bezpečnostnímu valu, který bude dvojnásob ve střehu. Jde o to, může-li jeho plár ţbstát i při zvýšené policejní ostražitosti. Pečlivě všechno zvážii a řekl si, že může.

Ale zbývalo ještě rozhodnutí, a k němu musel dospět. Vrátit se, nebo pokračovat? Vzdát to znamená tahanice s Rodinem a jeho smečkou, komu patří čtvrt miliónu dolarú, poukáza-
ných na jeho konto v Curychu. Odmítne-li zálohu vrátlt, bez váhání ho ţystopují, vţţtlučou z něho podpis, ktervm peníze z konta uvolní, a pak ho oddělají. Utíkat a
skrývat se před nimi by stálo peníze, spoustu peněz, možná všechno, co má.

Pokračovat znamená stále znovu riskovat, ta,k dlouho, do-kud nebude mít atentát za
sebou. A couvnout v poslední chvíli by bylo těžší. Přinesli mu účet, pohiédl na něj a užasl. Vydřidušské ceny! Na takový život musí být člověk boháč, mít dolarv a
dolary a zase dolarv. Rozhlédl se po démantovém moři, po pružných opálených dívkách na pláži, po šumících cadillacích a vrčících jaguárech, které klouzaly po
Croisette, po snědých mládencích za jejich volanty, kteří se jedním okem dívali na
cestu a dru-hým hledali na chodníku kořist. Právě o tom tak dlouho snil. už tenkrát, když tiskl nos na vvkladni skříně cestovních kance-láří a hltal očima plakátv. které ukazovaly jiný život, jiný svět, daleko od ubíjejícího dojíždění,

od průklepů trojmo, od svorek na papír a vlažného čaje: v posledních třech letech
toho skoro dosáhl; aspoň občas. Zţţvkl si dobře se oálékat, nákladně jíst. mít luxusní byt, sportovní vúz, elegantní ženy. Vrátit se zname-nalo všechno ztratit.
Šakal zaplatil a přidal štědré spropitné. Nasedl do alfy a roz-jel se od vlajesticţ-ţ do francouzského vnitrozemí.

Komisař Lebel seděl za stolem a měl pocit, že v životě nespal a spát nebude. y' koutě na polním lůžku mohutně chrápal Lu cien Caron, který celou noc řídil pátrání francouzských orgá nů po Charlesi Calthropovi. Za svítání ho Lebel vystřídal. Před ním rostla hromada hlášení z institucí, které evidovaly pobyt cizinců ve Francii. Byly prohledány všechny záznamy od začátku roku, ale žádným hraničním přechodem nikdo toho jména neprošel. V žádném francouzském hotelu, v Paříži ani mimo Paříž, se hoţt ţ tímto jménem nebo pod tímto jménem neubvtoval. Nebyi na žádném seznamu nežádoucích cizinců ani na sebe francouzské úřady ničím neupozornil. Po každém hlášení řeki Lebel unaveně tomu, kdo je podával, ; aby hledali ve starších záznamech a v ještě starších. Kdyby zjistili, že Calthrop byl ve Francii někdy dřív, dalo by se z toho vyvodit, má-li néjaké oblíbené místo, hotel nebo známé, u kte rých se může ubytovat; třeba je tam i tentokrát, jenže se vydá vá za někoho jiného. G

Ráno mu volal Thomas z Londýna a zasadil další ránu jeho nadějím, že by unikajícího teroristu mohli brzy dopadnout. Znovu padla slova "Jsme tam, kde jsme byli", naštěstí jen mezi ním a Caronem. Účastníci večerních porad ještě nevěděli, že Calthropovy stopy zřejmě nikam nevedou. To jim dnes v deset večer bude muset teprve říct. Nepřijde-li s nějakou náhradou za Calthropa, ţ-í, co ho čeká: další Saint-Clairoţţţ posměšky a tiché výčitky ostatnich. Utě`sovaly ho jen dvě věci. Jednak to, že mají aspoň Calthro pův podpis a pasovou fotografii. Cestuje-li na falešný pas, dost asi svůj vzhled změnil, ale lepší něco než nic. A za druhé, že nikdo z účastníkú porady nemůže vymyslet nic lepšího než to, s čím už začal: hledat, hledat. hledat. ; Carona napadio, že britská policie možná Calthropa překva-217

pila, zrovna když z bytu odešel pro něco do města; že jiný pas nemá; a že to tedy
vzdal a celou akci zrušil. Lebel vzdychl.
"To bychom měli velkou kliku," řekl starému asistentovi, "ale na to nespoléhejte. Britské zvláštní oddělení hlásí, že všechny jeho mycí a holicí potřeby z koupelny zmizely. Sousedce řekl, že jede na delší dobu rybařit. Když nechal pas doma, znamená to, že už jej nepotřeboval. Nepočítejte, že bude dělat jednu chy-bu za druhou. Začínám mít před Šakalem respekt"

Muž, kterého hledala policie dvou států, se rozhodl, že se vy-hne jak dopravní zácpě na vražedném úseku pobřežní silnice mezi Cannes a Marseille, tak jižnímu úseku silnice RN 7, která v ede z Marseille do Paříže. Věděl, že v srpnu se obě mění v pravé motorizované peklo. Dugganovy doklady mu dávaly jistotu a sebevědomí; řekl si, že se k severu vydá přímořskými Alpami, kde je ve výškách vzduch chladnější, a burgundskými kopci. Nemusel spěchat, protože den, který si pro atentát vybral, se dosud nepřiblížil, a věděl, že přijel do Francie s poněkud
větším předstihem, než měl původně v plánu. V Cannes zahnul rovnou na sever a po RN 85 projel pito-
reskní město parfémů Grasse a potom Castellane, kde divoká řeka Verdon, zkrocená o
několik kilometrů výš vysokou pře-hradou, teče pokorně dál až k soutoku s Durance.
Z Castellane se rozjel do Barrême a k malému lázeňskému městu Digne. Výheň provensálské roviny už měl za sebou a horský vzduch byl příjemně studený i v horku. Když zastavil, cítil, jak slunce praží, ale při jízdě ho vítr osvěžoval

jako chladi-vý deštík provoněný borovicemi a kouřem ze statků, kde se topí dřevem.
Když projel Digne, přejel přes Durance a poobědval v ma-lém, ale útulném hostinci
nad řekou. Po dalších sto kilomet-rech se Durance proměnila v šedého a slizkého hada, mělce syčícího v kamenitém, na slunci vybledlém korytě u Cavaillo-nu a Plan
d'Orgonu. Ale i tady v horách to byla řeka jaksepatří, studená a plná ryb, se stinnými travnatými břehy, které se její zásluhou zelenaly ještě víc. Odpoledne projel po dlouhé, zklikacené RN 85 Sisteronem a stále proti proudu Durance až tam,
kde se silnice rozdvo-jovala a RN 85 vedla dál na sever. Za soumraku vjel do malého města jménem Gap. Mohl jet do Gţţenoblu, ale řekl si, že nemá naspěch a že
v srpnu dřív najde nocleh v menším městě; měl by se poohlédnout po nějakém hetelu
ve venkovském stylu. Nedaleko našel hotel U jelena, který měl zářivě bílé lomenice
a býval kdysi loveckým útulkem vévody savojského. Atmosfé-ru rustikální pohody a dobré kuchyně si uchoval až do dneš-ních dnů. Několik pokojů tam ještě bylo volných. S požitkem se vykou-pal po jeho obvyklých sprchách to byla příjemná změna-a vzal si hedvábnou košili, světle šedý oblek a pletenou krava-tu. Pokojská,
kterou si získal několika neodolatelnými úsměvy, mu slíbila vyčistit a vyžehlit kostkovaný oblek, který na sobě měl celý den; zítra si jej chtěl obléci zas.
Večeře se podávala v jídelně obložené dřevem, odkud byl krásný výhled na lesní stráň, rozezvučenou cikádami ukrytý-mi mezi borovicemi. Bylo teplo a teprve v polovině večeře si jedna dáma, která měla šaty bez rukávů a s velkým výstřihem, postěžovala vrchnímu, že otevřenými okny táhne dovnitř chladný vzduch.
Když se ho vrchní zeptal, zda by mu nevadilo, kdyby okno u jeho stolu zavřel, Šakal se ohlédl k dámě, jejíž prosbu maitre d'hótel tlumočil. Seděla u stolu sama:
hezká, skoro čtyřicátnice, s jemnými bílými pažemi a těžkými ňadry. Šakal kývl, aby maitre okno zavřel, a mírně se dámě uklonil. Odpověděla mu chladným úsměvem.
Večeře byla pohádková. Vybral si říčnţo pstruha na rožni a tournedos opékané na dřevěném uhlí s fenyklem a tymiá-nem. K tomu víno, místní Cótes du Rhóne, plné, bohaté a v láhvi bez viněty. Zřejmě je přinesli rovnou od sudu, což byla speciali-ta podniku, vin de la maison. Pila je většina hostů, a nelitovali. Když dojedl zmrzlinový pohár, slyšel, jak dáma za ním tiše a velitelsky oznamuje vrchrţímu, že si kávu vyţpije v salónku, a jak ji vrchní uctivě oslovuje "Madame la baronne`: Po chvíli si Šakal rovněž objednal kávu do salónku a zvedl se od stolu.

Z matričního úřadu Somerset House telefonovali vrchnímu inspektorovi Thomasovi ve 22.15. Seděl v kanceláři u otevřené-ho okna a hleděl do
ztichlé ulice. Do těchto míst se za noční zábavou nechodilo ani nejezdilo. Všude kolem čněly němé, sle-219

??o pé, lhostejné úřady. Jen v anonymním bloku, kde sídlilc zvlašt ní oddělení, svítila světla dlouho do noci jako vždy. 0 necelé dva kilometry dál, na rušném Stranáu, svítila po dobně okna v oddělení matričního úřadu, kde jsou uloženy úmrtní listy milión zesnulých Britú. Tam se na ihomasův příkaz hrbilo šest seržantů a dva inspektoři nad haldami listin a každou chvíli vstávali a s matričním úředníkem, který měl už být dávno doma, šli podél regálů s nablýskanými pořadači, aby ověřili další jméno. Telefonoval detektiv, který skupinu vedl. Měl unavený, ale přece jaksi optimistický hlas, jako by doufal, že to, co řekne, jim ušetří úmorné hiedání dalších stovek úmrtních listú, které neexistují, protože ověřovaní držitelé pasú dosud žijí. "Aiexander James Quentin Duggan," oznámil stručné Tho masovi.

"Co je s ním?"
"Narozen 3. dubna i929 v 5ambourne Fishley. farnost sv. Marka. Normální cestou a na áéžnenţ tiskopise žáái letos 14. července o pas. iţIásiedujícího dne mu byi vystaven a i7. čer vence odeslán poštou na adresu uvedenou v žádosti. Zřejmě byla jen krycí" '. "Proč?" zeptal se Thomas. Neměl rád, když ho někdo napínal. "Protože Alexander James Quentin Duggan zahynul při do pravní nehodě ve své rodné obci ve věku dvou let a `sesti měsí ců, a to 8. listopadu 1931." Thomas chvíli přemýšlel.
"Kolik pasů vydaných za posledníţh sto dnú várrţ zbývá pro věřit?" zeptal se.
"Ještě asi tři stovky," ozvalo se z celefonu.
"Ostatní ať zústanou a projdou zbctek. prc přípaci, ze by se ještě nějaký podvodník našel," přikázai mu Thomas. ..Velení předejte svému kolegovi. Vy jed'te prověţit adresu, na kterou pas poslali. Až ii najdete, okamžítě mi to hiaste. Bydlí-li tam někdo, vyslechnéte ho. Všechny údaje o podezřelém Duggano vi mi přivezte. A taky iotografii, kterou k žadosti přiložil. Chci vidět, jak ten Calthrop v novem převleku ţţypadá: ` Krátce před jedenáctou volai detektiv znovu. Na uvedené adrese je malá trafika za Hyde Parkem, jedna z těch, co mají za ţýlohou kartičky s adresami prostitutek. Probuzený trafi kant. kterv bydlí v p:-vním patře, přiznal, že často přebírá poš-tu pro zákazníky, kteří nemají stálou
adresu. Tím si trochu přivydělává. Na stálého zákazníka jménem Duggan si nevzpo-míná, ale je možné, že u něho byl jen dvakrát, jednou domluvit převzetí pošty a podruhé pro obálku, která ho tam čekala. In-spektor mu ţ,zkázal Calthropovu fotografii, ale trafikant ho ne-poznal. Dále mu ukázal Dugganovu fotografú z pasového úřa-du; na toho prý si ţnad vzpomíná, ale přísahat na to nemůže. Možná že ten člověk měl tmavé brýle. Pánové, kteří si do trafi-ky přiidou
koţ,zpit wstaţţené erotické obrázkové časopisy, mí-vají většinou ţmavé brýle. ,.Sbalte ho." rozkázal Thomas, "a pak přijedte ke mně: ` Zavěsil a objednal si Paříž.

I tentokrát dostal spojení, když byla večerní porada na minis-terstvu ţT plném proudu. Komisař Lebel na ní wložil, že Calth-rop určitě není ve Francii pod svým jménem, ledaže by se dal propašovat v rybářském člunu anebo překročil hranice na ně-jakém odlelţlém místě. Osobně si myslí, že profesionál by to neděiw'ţ. Ňţ: c;oţe nejbiiž,ší polícejní kontrola by mohla zjistit, že nemţţ ţ ţ =ţz. ţţ nL~á;ţku. to ;est, že nemá v'pase vstupní razít-ko, a zţ ţ'ţţ-ţeţ ţţ:e. ţ ţrc~-ţ c ţo ţţ žá"ném francouzském hotelu žádný Char-
les ,ţţ.ţţ,ţ ţ nsţioţ-ţcvai.
-ţţţ. . ,..ţ, oţt,ţrú:?'ţ ;éf ústřední registrace, šéf státní bez ţ ţţţř:žsKý noiicejní prefekt, takže se o nich nedisku -

Lebei LTţţc'?. že jsou dvě možnosti. Prvá, že si Calthrop faleš-nţ pas vú,oec neopatřil, protože si myslel, že je mimo podezře-ní. V toz:. ţ ř ípadě ho policejní prohlídka bytu zaskočila. V tuto možnost však komisař nevěří, protože detektivové vrchního inspe:ţrora Thomase zjistili. že jeho šatník je neúplný, zásuvky s prád:ier~: ~:oloprš.zdné a že zmízely mycí a holicí potřeby, což znamená. že ze svého Iondvnského bytu odjel na předem při-pravenou cestu. To potţţrdila i sousedka, které Calthrop řekl, že jede autem na výlet do Skotska. Ani
britská, ani francouz-ská polieie nemá důvod věřit, že tam skutečně jel. Druhá možnost je, že si Calthrop sehnal falešný pas, a to právě britská policie prošetžuje. V tom případě buď ještě není ve Francii a dokončuje své přípravy někde
jinde, anebo se už do Francie nepozorov ně dostal.

2?I

?'?? Sotva to Lebel dořekl, několik účastníků porady vybuchlo. "To chcete říct, že už je tady, a třeba rovnou v centru Paříže?" vyjel na něho Alexandre Sanguinetti. "Problém je v tom," vysvětlil Lebel, "že má svůj časový plán, a

ten zná jen on. Pátráme už dvaasedmdesát hodin. Není v na šich silách zjistit, do které fáze jeho časového rozvrhu jsme zasáhli. Jisté je jen jedno. Atentátník ví, že jsme se o spiknutí proti prezidentovi dověděli, ale jinak mu o našem postupu ne může být nic známo. Máme tedy značnou šanci dopadnout ho, aniž by co tušil, a to hned, jakmile budeme znát jeho nové jméno a místo, kde se pod ním zdržuje" Účastníci porady však byli neoblomní. Pomyšlení, že teroris ta je možná v některé sousední ulici a že atentát na prezidenta plánuje třeba už na zítřek, je všechny děsilo. "Také je možné," zauvažoval plukovník Rolland, "že když se Rodin dověděl od agenta Valmyho o vyzrazení plánu, Calth rop hned odjel z Londýna, aby zahladil stopy po svých přípra vách. Zbraň a munici může hodit někde ve Skotsku do jezera a po návratu předstoupit před policii čistý jako anděl. Pak by bylo dost těžké podat žalobu." Ostatní o té eventualitě uvažovali a bylo vidět, že se jim stále více zamlouvá. "Předpokládejme, pane plukovníku," obrátil se na Rollanda ministr, "že byste byl na takovou práci najat vy. Kdybyste se dověděl, že spiknutí je odhaleno, ale vaše totožnost ne, udělal byste to tak, jak říkáte?" "Určitě, monsieur le Mmistre," odpověděl Rolland. "Kdybych byl zkušený atentátník, věděl bych, že někdo mě jistě má v evi denci a že jakmile je spiknutí vyzrazeno, přijde ke mně dříve nebo později policie a prohledá mi byt. Proto bych se chtěl důkazů zbavit a kde lépe než v nějakém odlehlém skotském jezeře?" Úsměvy, které sklidil z obou stran stolu, dosvědčovaly, že ostatní s jeho spekulací souhlasí. "To ovšem neznamená, že bychom nad ním měli mávnout
rukou. Myslím, že si ted musíme. . . dát na pana Calthropa po zor:' Úsměvy pohasly. Několik vteřin bylo ticho.
"Nerozumím vám, mon colonel,"řekl generál Guibaud.
"Je to prosté," vysvětloval Rolland. "Měli jsme rozkaz vypát-rat ho a zlikvidovat. Možná že od atentátu momentálně upus-til. Ale co když svou výzbroj nezničil, ale jen ukryl, aby mu britská policie nemohla nic dokázat? Pak může klidně pokra-čovat, kde přestal, jenže opatrněji, a pro nás tím nebezpečněji: "Ale je-li dosud v Británii a britská policie ho vypátrá, půjde přece za mříže, ne?" zeptal se kdosi. "To není tak jisté. A dost o tom pochybuji. Zřejmě nebudou mít žádný důkaz, jen podezření. A naši angličtí přátelé si, jak známo, velmi potrpí na to, čemu tak rádi říkají ‚občanská prá-va`. Nic bych za to nedal, že ho
najdou, vyslechnou a pro nedo-statek důkazů propustí:' "Pan plukovník má naprostou pravdu," zvolal Saint-Clair. "Britská policie o toho člověka zakopla čistě náhodou. To je přece neslýchaná nezodpovědnost, nechat někoho tak nebez-pečného na svobodě. Oddělení plukovníka Rollanda by mělo Calthropa jednou provždy zneškodnit"
Ministr si všiml, že Lebel při této výměně názorů zasmušile mlčí. "Pane komisaři, co si myslíte? Souhlasíte s plukovníkem Rol-landem, že Calthrop od své akce upustil a výzbroj ted' ukrývá nebo ničí?" Lebel se podíval na dvě řady obličejů, které se k němu na-pjaté obrátily. "Rád bych," řekl "aby měl pan plukovník pravdu. Ale bojím se, že nemá" "Proč?" Ministrova otázka proletěla nad stolem jako nůž. "Protože," vysvětloval Lebel zdvořile, "jeho teorie vychází z toho, že se Calthrop skutečně rozhodl operaci zrušit. Potud je logická. Ale co když je to jinak? Co když Rodinovo varování nedostal, anebo je dostal a přesto se
rozhodl pokračovat?" Kolem stolu to posměšně zašumělo. Jen Rolland se k ostat-ním nepřidal. Zamyšleně se díval přes stůl na Lebela. Ten člo-věk má daleko
lepší mozek, než jsme ochotni přiznat, říkal si v duchu. Uvažuje stejně realisticky jako já. Vtom byl Lebel povolán k telefonu. Tentokrát se vrátil až za půl hodiny. A deset minut pak mluvil do naprostého ticha. "Co budeme dělat?" zeptal se nakonec ministr. A Lebel klid-ně, beze spěchu vydával rozkazy jako generál před bitvou a ni-kdo z přítomných, přestože mu byli všichni služebně nadřaze-ni, ani nehlesl.

"Takže," shrnul,"zahájíme všichni přísně tajné celostátní pát "To
by šlo. Calthrop: barva očí, hnědá. Duggan: barva očí, ráni po Dugganovi v jeho

nové podobě. Britská policie zatím ţ šedá" bude pátrat ve výdejnách
letenek, v lamanšských přístavech, "Kontaktní čočky, to je
jednoduché:` atakdále. Najde-li ho na britském území, zatkne ho, najde-li ho
"Dobrá. Calthrop: stáří, třicet sedm; Duggan: v dubnu třicet v zahraničí,
uvědomí nás. Je-li ve Francii, zatkneme ho sami. čtyři:' A bude-li
wpátrár: nějaké třetí zemi, můžeme bud' čekat, až "Musel napsat
třicet čtyři," vysvětloval detektiv,"protože sku-nic netuše vstoupí na
francouzskou půdu, a sebrat ho na hra tečný Duggan, ten chlapec,
co zemřel, když mu bylo dva a půl nici anebo... zakročit jinak. V té chvíli můj
úkol vypátrat roku, se narodil v dubnu 1929. To se změnit nedalo.
Aie nikomu atentátníka skončí. Ale než se to stane, budu vám, pánové.
nebude podezřelé, že někdo, kdo vypadá na sedmatřicet, má vděčný. když mi
dovolíte, abvch postupoval, jak uznám za podle dokladů
čtyřiatřicet. Směrodatný bude vždycky pas: ` vhodné."
Thomas srovnával obě fotografie. Calthrop
vypadal statněji, Jeho opovážlivost byla tak omračující a jeho sebevědomí tak
robustněji, měl plnější obličej. Ale možná že svůj vzhled změ-naprosté,
že nikdo ani nešpitl. Všichni jen kwli. I Saint-Clair nil, aby se
podobal Dugganovi. Možná že to udélal, už když se mlčel.
měl poprvé sejít s pohlaváry OAS, a od
té doby si Dugganovu Teprve když se po půlnocí vrátil domů, mohl pořádně ulevit

podobu nechal, včetně údobí, kdy podával žádost o falešný svému
rozhořčení nad tím, že jakýsi trapný měšíáček od poli pas. Takoví
se zřejmě dovedou vydávat za někoho jiného i ně-cie chce poučovat nejlepší
expertv
ve Francii. kolik měsíců, jen aby se neprozradila
jejich pravá totožnost. Jeřo m:!~:ţka. veá?e níž ležei na břiše. mu účastně a
chápavě Právě téhle prohnanosti a důslednosti asi Calthrop vděčí za
to, naslouchaiţ..::iasir',zjíe mu krční svaly. Teprve před svítáním,
že ho žádná policie na světě nemá v evidenci. Nebýt té hospod-kdvž tţ-r ae
uszřu:.
mohia ţţvklouznout do haly a krátce zatele ské historky z karibské
oblasti, nepřišlo by se na něj nikdy. fo ţc ....
Jenže ted z něho je Duggan, s odbarvenými vlasy,
stínovaný
' mi kontaktními čočkami, štíhlejší postavou, zvýšenými podráž-ţţţ-,ţ!-;rţ; i;
ţ.^~ţ ţ.:ţ ţ,ţ ,,~ ţţ ţ ai ná dvé různé. fotograt'iemi kami. A Duggan̊v
popis s číslem jeho pasu a fotografii nechal opatřene zúaţţ`s:: c aaţ iste: é s:
položii pod stoiní lampu. Thomas poslat telexem do Paříže. Podíval
se na hodinky a řekl ,.ţ r:ţ ,eţ` ţ ~ţ rţ; ţ. ţ;:ţilţázál detekticovi, kter;:
seděl vedle si, že ve dvě po půlnoci to bude Lebel mít.
néţţţ.ţ...ţ'rţr'ra,ţ::: :' "Ted'
už záleží jen na nich," řekl detektiv. `'es..:
"Co vás vede, kamaráde, ted si teprve pořádně
zapracujeme," -ţ:ţ:ţ:ţ ... ţL.....,.....5c,.....ws:ţ"
řekl uštěpačně Thomas."Hned ráno začneme hledat ve výdej-: .ţţ '
nách letenek, v
lamanšských přístavech, v nádražních poklad-ţ:;ţgún ţ8%,5 en;.'
nách... prostě všude. Musíme zjistit, nejen
kdo to je, ale také, .ţsţ:iene rţocr,áikţ,. Speciální střevíce mohou ţlovéka
zwšit
kdeje:` až o seclrr cenţimetrú. Saousta llerců a zpěváků ie ţ
ješitnoţti Zazvonil telefon a z matričního úřadu hlásil mladší
detektiv, nos:.ţ? ee!n:s: ~::kcmu na ::uhţ, nekouka;í."
že všechny další žádosti o pas jsou v pořádku. "ţah dobrá" kíţ-1
Thornas."zesílená podrážka. Calthrop: bar "Dobrá, poděkujte
zaměstnancům a běžte spát. Přesně v osm va vlasů, hnědá. To může být všechno od
světle rţnědé až po třicet se u mě všichni hlaste," řekl Thomas.
sytě kaštanovou. Podle fotografie bych hádal spíš tmavohně Do
kanceláře vešel seržant s trafikantovou přísežnou výpo-dou. Duggan napsal takv

hnědou. Ale ţţţpadá jako blondýn." vědí, pořízenou na policejní
stanici. Thomas přelétl papír oči-"To je pravda. Aie na fotografii bvţ,ţají vlasv
obyčejně tmavší. ma. Bylo tam zhruba totéž, co trafikant řekl už
detektivovi. Záleží na síle a směru osvětlení a podobně. Kromě toho si je

"Na kriminál to není;` rozhodl."ftekněte, aţ ho pustí domů, jako Duggan mohl obanit nasvétio:" do té jeho
pornotrafikv:'

Seržant cvakl podpatky a odešel.
Thomas se uvelebil do křesla, aby si trochu zdříml.
Zatím tiše začal 15. srpen.

→ 16

Madame la baronne de La Chalonniére se zastavila u dveří
svého pokoje a obrátila se k mladému Angličanovi, který ji
doprovázel. V zešeřelé chodbě viděla jeho tvář jen jako
mat-nou světlou skvrnu, vystupující z přítmí. Prožila
příjemný večer a dosud se nerozhodla, zda má či nemá trvat na
tom, aby skončil u jejích dveří. V skzytu duše o tom už hodinu
uvažovala. Přestože občas milence měla, byla vážená vdaná
žena, která se na jednu noc ubvtovala ve venkovském hotelu, a
neměla ve zvyku dát se sváděť úplně neznámými muži. Ale
upřímně si přiznávala, že je dnes zvláště zranitelná.
Celý den byla ve vojenské akademii v Barcelonette, vysoko v
Alpách, kde byl její syn slavnostně vyřazen jako novopečený
podporučík pluku alpských myslivců, u kterého kdysi sloužil
jeho otec. I když tam byla ze všech matek nejpůvabnější,
po-hled na to, jak její syn dostává prýmky francouzského
důstoj-níka, jí otřesně připomněl, že jí schází už jen několik
měsíců do čtyřicítky a že je matkou dospělého syna. Vypadala
sice o pět let mladší a někdy se cítila i o deset, ale
pomyšlení, že jejímu synovi je dvacet a zřejmě má už i
milenky, že víckrát nepřijede na prázdniny a nebude se toulat
s puškou v lesích kolem jejich rodinného zámečku, ji náhle
přinutilo přemýšlet co jí vlastně v životě zbývá. Přijímal,a
v Barcelonette těžkopádné dvoření zchátralého plukovníka,
který byl velitelem akademie, i obdivné pohledy růžolících
spolužáků svého syna, a připadala si najednou strašně sama. Už
léta jí bylo jasné, že z manželství jí zbylo jPn jméno,
protože baron byl příliš zaneprázdněn svými pařížský-mi
holčičkami, než aby přijel v létě na zámeček nebo aspoň na
synovo vyřazení. Když se za volantem rodinného sedanu
vracela z Alp a blíži-la k venkovskému hotelu u Gapu, kde
chtěla přespat, napadlo ji, že je dosud hezká a plná sil, ale
beznadějně opušténá. Neče-ká ji už zřejmě nic než pozornosti
obstarožních ctitelů, jako byl

plukovník z akademie, anebo frivolní a plané koketování
s mládenečky. A dobročinnost se jí z duše protiví. Na tu má
rozhodné ještě čas. Jenže v Paříži, kde má Alfred oči jen
pro své zajíčky a kde se polovina společnosti směje jemu a
polovina jí, se dočká jen trapného pokoření. Přemýšlela o
své budoucnosti i u kávy v salónku; tolik potře-bovala, aby jí

někdo řekl, že je žena a krásná žena, nejen Ma-dame la
baronne. Vtom šel kolem ten Angličan a zeptal se, může-li si

vypít kávu s ní, když jsou v salónku sami dva. Zasko-čilo ji to tak, že nestačila říct ne. Zpočátku by si byla nejraději dala políček, ale už po deseti minutách přestala litovat, že ho neodmítla. Odhadovala, že je mu kolem pětatřiceti, a to jsou u muže nejlepší léta. Přestože byl Angličan, mluvil plynně a rychle francouzsky; byl docela hezký a uměl být zábavný. Vychutnávala jeho rafinované po-klony, ba sama ho k nim povzbuzovala, a když se konečně zvedla a řekla, že musí ráno brzy vstávat, byla málem půlnoc. Doprovázel ji po schodech a u okna na odpočívadle ukázal na lesnaté horské stráně, zalité měsíčním světlem. Chvíli tam stáli a dívali se na spící krajinu, ale pak na něho pohlédla a viděla, že se nedívá z okna, ale do hluboké mezery mezi její-mi prsy, jejichž pleť proměnil měsíc v alabastr. S provinilým úsměvem se naklonil k jejímu uchu a zašeptal: "Měsíční světlo změní i nejcivilizovanějšího muže v primitiva:` Otočila se a šla po schodech, jako by se jí to dotklo, ale ve skutečnosti ji upřímný cizincův obdiv těšil. "Byl to velice příjemný večer, monsieur."

Položila už ruku na kliku a matně ji napadlo, jestlipak se ji pokusí políbit. Vlastné v to doufala. Navzdory banálním slo-vům cítiia, jak se v ní vzmáhá hladová touha. Snad to bylo jen vínem nebo tím ohnivým calvadosem, který objednal ke kávě, anebo měsíčním světlem, ale věděla, že takhle si konec dnešní-ho večera nepřed.stavovala. Náhle ji cizincovy ruce obepjaly záda a na ústa se jí přitiskly jeho rty. Byly teplé a pevné. Tohle musí přestat, říkalo jí cosi. Ale vzápětí na jeho polibek odpověděla, byť jen zavřenými ústy. Točí se jí hlava po víně, určitě je to jen vínem. Cítila, jak se paže kolem ní utahují a jak jsou pevné a silné. Tiskl se k jejím stehnům a ona přes saténové šaty pocítila

neústupný, arogantní tlak. Na vteřinu nohu odtáhla, ale pak ji tam vrátila. Ani se nestačila rozhodnout; najednou prostě vě-děla, že ho strašně chce, chce ho mít u sebe v posteli, a celou noc. ťlyšela, jak se dveře za jejimi zácty otvírají, vyprostila se mu z objetí a vešla pozpátku do svého pokoje. "Viens primitif."

Vstoupil za ní a zavřel dveře.

Po celou noc se ve všech archívech Pantheónu usilovně pátra-lo, tentokrát po jméně Duggan, a ne bezúspěšně. Našel se zá-znam o tom, že Alexander James Quentin Duggan přijel do Francie 22. července Brabantským expresem. Po další hodině se našlo další hlášení z pohraniční stanice, kde celníci pravi-delně nastupují do rychlíků z Bruselu do Paříže a zpět: Dug-gan v něm byl zapsán mezi cestujícími, kteří jeli 31. července expresem Etoile du Nord z Paříže do Bruselu. Z policejní prefektury přišla hotelová přihláška s Duggano-vým jménem a číslem pasu, které dostali z Londýna; podle ní bydlel od 22. do 30. července v jednom malém hotelu poblíž Place de la Madeleine. Inspektor Caron chtěl v hotelu udělat razii, ale Lebel řekl, že bude lepší, když tam v tak pozdní hodi-ně nenápadně zajdou a promluví si jen s majitelem. Ten jim sdělil, že pán, kterého hledají, v hotelu ubytován není, a byl diskrétnímu komisari vděčný, ie mu nebudí hosty. Jednomu ze svých detektivů Lebel přikázal, aby se v hotelu inkognito ubytoval a až do odvolání odtamtud neodcházel, pro pripad, že by se Duggan vrátil. Tvlajitel byl rád, že může policii vyjít vstříc. "Ta červencová návštěva," řekl Lebel Caronovi, když

se ve 4.30 vrátili vrátili do kanceláře, "byla průzkum terénu. Postu-puje podle přesně stanoveného plánu:` Pak se na své židli zalr?oni? a s očima upřenýma na strop přemýšlel. Proč se ubytoval v hotelu? Proč ne v domě některé-ho stoupence OAS jako jiní agenti? Protože jim nevěří, že do-kážou mlčet. A má pravdu. Proto pracuje sám, nikomu se ne-svěřuje, připravuje a provádí všechno na vlastní odpovědnost, má falešný pas, zřejmě se chová normálně, zdvořile, nikomu není nápadný. Majitel hotelu to právě potvrdil. "Je to každým coulem džentlmen," řekl. Každým coulem džentlmen, pomyslel

si Lebel, a nebezpečný jako zmije. Takoţţí jsou pro policistu vždycky nejhorší. Praví džentlmeni, které nikdo nepodezírá. Pohlédl na dvě fotografie, dodané z Londýna, Calthropovu a Dugganovu. Z, Calthropa se stal Duggan, změnil svou výšku, vlasy a oči, stáří a zřejmě i zpiisoby. V duchu si ho zkoušel představit. Jaký asi je? Sebavědomý, arogantní, přesvědčený, že se mu nemůže nic stát. Nehezpečný, záludný, systematický, nenechávající nic náhodě. ţamozřejmě ozbrojený, ale čím? Automatickou pistolí v iev é.-;l Podpaždí? Vrhacím nožem při-vázaným k žebrům? Puškou? Ale ka:n bv ji při celní kontrole schoval? S tou bv chtěl proniknout až k áe Gaullovi, kdvž se na třicet kroků od prezidenta prohledávají i dámské kabelky a muži s podlouhlvmi balíčkv ísou bez milosti zatýkáni všude, kde má veřejně vţţstoupit? Nlon Dieu, a to si ten p?ukovnik z Elysejského paláce myslí, že jde o obvčejného banditu! Lebel věděl, že má jednu výhodu: zná ;erori:toro noţ'é iméno. a tsrorista to neví. To íe ieho iedi-ný t:nzmf: jínak má všechnv karty v ruce Šakal a nikdo na večerní boradě to nemúže nebo nechce pochopit. Jestli zvětři, že "o ţţiš, a začne se vydávat za někoho třetího, jsi, milv Claude, ţvřizen.
Nahlas řekl:.,rţósolutně ţţţřizen."
Caron se k němţ,z obráti?. ţ
"To je fakt. šéf'e. llě to spočteno."
Lebel se na něhţ naštval. aţkoli to nemíval ve zwku. Nedo-statek soánku se zač:nal rţoiovovat.

Paarsek blednoucího měsíce bomalu couval z odhrnuté při-kzţ ţţhv K olţ"ţů Osţíti' saté~ové šatv, oohozené mezi nostelí a ávcţţmi. ţczsnn-ţ:tou ţodprsenxu aţzplihlé nvlonky, ležíci na kobe~c:. ţň r:ţsţe:.: se K sobě v šeru tiskla dvě těla. Coietţe ieţeia :.:-ţ .~c.^,ţţ ň ţn:edéla do stropu. Prstv jedné rukv zvolna hladi:a sţţštloviasou ţiavu. která ii spala na břiše. Při czpomince na up?ţţnu'ţou noc se ii bootevřelv rty lehkým úsměvezn. Byl dobrv. ten a~;iécký Primitiv, divoký. ale zkušený, vědél, co s prsty a ústţ w vším. usţokoűl ji Pětkrát a sebe tř ikrát. Ještě v sobé cítiia íeho wbuchu;ící žár a uvědomovala :ţ., is,k dlouho a jak zoufale potřebovela brožít takovou noc, kdy vzpiála tak, jak už léta ne.

Pohlédla na malý cestovní budíček na nočním stolku. Uka-zoval čtvrt na šest. Sevřela v prstech světlé vlasy a zatáhla.

"Hej ţţţ

Angličan rozespale zasténal. Oba leželi mezi rozházenými přikrývkami nazí, ale ústřední topení pokoj příjemně vyhříva-lo. Svétlovlasá hlava se jí vyškubla z ruky a sklouzla

níž. Znovu cítila horký dech a hledající ústa. "Ne, už ne
"
 Rychle sevřela stehna, posadila se a táhla ho za vlasy, až mu viděla do obličeje. Přesunul se, zabořil tvář do jejích těžkých prsů a začal je lţbat. "ftekla jsem ne!"
 Zvedl hlavu.
 "Už toho bylo dost, můj milý. Za dvě hodiny musím vstávat a ty půjdeš do svého pokoje: ` Pochopil a kývl. Vyskočil z postele a rozhlédl se po svém oblečení. Colette vyprostila přikrývky ze změti kolem svých kolenou a přitáhla si je k bradé. Když se Angličan oblékl, přehodil si sako a kravatu přes ruku a zadíval se na ni. Z přítmí na ni blýskl jeho úsměv. Sedl si na okraj postele a zajel jí pravou dlaní pod šíji. Znovu měla jeho obličej nad sebou. "Liţbilo se ti to?"
 , Mhm. Moc. A tobé?"
 ,
 Znovu se zazubil. "Co myslíš?"
 Zasmála se. "Jak se jmenuješ?"
 Vteřinu přemýšlel. "Alex," zalhal.
 "Tak tedy, Alexi, bylo to krásné, ale už je také čas, aby ses vrátil do svého pokoje: ` Sklonil se a políbil ji na rty.
 "Takže dobrou noc, Colette: `
 Za chviličku vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

V sedm ráno, když se nad lesy ukázalo slunce, přijel na kole k hotelu U jelena místní četník a vešel do vestibulu. Majitel, který už byl vzhůru a vyřizoval v recepci ranní telefony a objednávky snídaní do postele, ho pozdravil.
 "Alors tak brzo ve službě?"
 "Jako vždycky," řekl četník. "Ale vás si pokaždé nechávám na konec, protože se k vám našlapu až hrůza."

 "To bych řekl," usmál se zeširoka majitel, "ale taky nikde ne-dostanete tak dobrou snídani jako u nás! Marie-Louiso, přines panu strážmistrovi šálek kávy a navrch si dá jistě krapet nor-mandské " ţetník se mlsně zazubil.
 "Tak tady jsou přihlášky," řekl majitel a podal mu bílé lístky, které večer vyplnil.i noví hosté. "Od včerejška přibyly jen tři." Strážmistr vzal přihlášky a strčil je do kožené brašny na svém opasku. "To za tu cestu ani nestálo," uškl'bl se, ale sedl si a čekal na kávu a calvados. Když mu je Marie-Louisa prinesla, začal ji škádlit. Na stanici a policejní komisařství v Gapu se s plnou brašnou hotelových přihlášek vrátil až v osm. Tam je místní inspektor zběžně prohlédl a uložil do krabice, ve které se měly téhož dne odeslat na okresní velitelství v Lyonu a pak zase do archívu ústřední registrace v Paříži. Nač, to nechápal. Právě když inspektor odbavoval přihlášky, vyrovnala Colet-te de la Chalonniére svůj účet, sedla si za volant a vyjela dál k západu. 0 poschodí výš spal Šakal a probudil se až v devět hodin.

Vedle dřímajícího vrchního inspektora Thomase se ozvalo ostré zabzučení. Byl to interní telefon, který spojoval jeho kan-celář s nedalekou místností, kde podle jeho rozkazů pracovali u celé baterie telefonních přístrojů dva detektivové a šest seržantů. Podíval se na hodinky. Deset. Zatraceně, a to se stane mně, který zaspím málokdy. Ale pak si vzpomněl, kolik hodin cel-kem spal či spíše nespal od pondělnţo odpoledne, kdy si ho zavolal Dixon. Telefon znovu zabzučel.

"Haló?"
Ozval se mu detektiv z jeho týmu.
"Náš přítel Duggan," řekl bez úvodu, "odletěl z Londýna v pondělí dopoledne pravidelnou linkou BEA. Letenku si objednal v sobotu. Na jméno Alexander Duggan. Na letišti pla-til hotově " "Kam letěl? Do Paříže?"
"Ne. Do Bruselu: `
Thomas se rázem probral.

"Dobrá, tak poslouchejte. Možná že odletěl a znovu se vrátil. Hledejte dál v seznamech cestujících. Hlavně u letadel, která ještě neodletěla. A projděte všechny rezervace letenek. Jestli se z Bruselu vrátil, hlaste mi to. Ale moc tomu nevěřím. Asi se nám ztratil, i když odtud odletěl zřejmě jen několik hodin předtím, než jsme zahájili pátrání, takže

naše vina to není. Jas-né?" "Jasné. A co s celostátním pátráním po pravém Calthropovi? Blokuje to hromadu policistů v krajích a Scotland Yard si před chvílí stěžoval." Thomas chvilku přemýšlel.
"Odvolat," řekl. "Ten už v Británii nebude "
Zvedl jiný telefon a objednal si komisaře Lebela z francouz-ské kriminálky.

Toho úterního dopoledne si inspektor Caron myslel, že ho od-vezou do blázince. Ňapřed volali Britové, to bylo v ţ0.05. Vzal to, ale vrchní inspektor Thomas řekl, že chce mluvit osobně s Lebelem. Šel tedy zburcovat tělo, sesuté ţţyčerpaně na polní lůžko. Lebel vypadal, jako by byl už týden mrtev. Ale telefon si vzal. Sotva se Thomasovi představil, musel si vzít

Caron slu-chátko znovu, aby dělal tlumočníka. Překládal Thomasovu zprávu a Lebelovy odpovědi.
"Řekněte mu," poručil Lebel, když si nechal novou informaci projít hlavou, "že Belgičany vyrozumíme sami. Že mu mockrát děkuju za pomoc, a kdybychom Duggana našli za hranicemi Británie, hned mu zavolám, aby mohl dát svým lidem pohov." Zavěsil, a oba se vrátili ke svým stolům. "Zavolejte mi brusel-skou bezpečnost," řekl Lebel.

Šakal vstal, kdyi bylo slunce už wsoko nad horami a slibovalo další nádherný letní den. Vysprchoval se a vzal si krásné vy-žehlenv kostkova:nv oblek, kterv mu přinesla Marie-Louisa, celá rudá z jeho díků. Krátce po půl jedenácté přijel v alfě do města a šei si zavolat z pošty do Paříže. Když se po dvaceti minutách znov',z objevíl, měl sevřené rty a spěchal. V nedale-kém železářství si koupil litr tmavomodrého laku s vysokým leskem, čtvrtlitrovou plechovku bílého a dva štětce, jeden z velbloudí srsti, s ostrou špičkou na psaní písmen, druhý širo-ký, z obyčejných štětin. K tomu šroubovák. Uložil všechno do

přihrádky vedle volantu, vrátil se do hotelu U jelena a požádal o účet. Než mu jej připravili, šel se nahoru sbalit, a zavazadla si sám odnesl k autu. Tři větší uložil do kufru a příruční na sedadlo pro spolucestujícího, načež se vrátil do vestibulu a zaplatil. Re-cepční, který ráno nastoupii do služby, pak vypověděl, že vypa-dal hodně nervózně a uspěchaně a že platil stofrankovou ban-kovkou. Něco však neřekl,

protože to neviděl. Když odešel do kance-láře pro drobné, Šakal sáhl po knize hostů, kterou si recepční připravil pro nové záznamy. Stačilo obrátit jednu stránku na-zpět a měl před sebou zápisy ze včerejška, včetně jména Mme La Baronne de la Chalonniére z Haute Chalonniěre, departe-ment Corréze. Za několik vteřin poté, co vyrovnal účet, se na silnici roze-řvala alfa a Angličan odjel.

Těsně před polednem přišly do Lebelovy kanceláře další zprá-vy. Bruselská bezpečnost volala, že Duggan byl v pondělí v Bruselu jen pét hodin. Přiletěl linkou BEA z Londýna, ale hned odpoledne odletěl s Alitalii do Milána. Za letenku, objed-nanou telefonicky v sobotu z Londýna, platil hotově. Lebel si okamžitě objednal hovor s milánskou policii.
Sotva telefon položil, zadrnčel znovu. Volala státní bezpeč-nost, že podle běžiţých hlášení byl včera ráno mezi turisty, kte-ří přijeli z Itálíe přes přechod ve Ventimiglii a vyplnili hraniční přihlášky, Alexander James Quentin Duggan. Lebel ţybuchl.
"Skoro třicet hodin." křičel. "Víc než celý den. . :' Praštil slu-chátkem. Caron se na něho nechápavě podíval. , . . šla hraníční přihláška z Ventimiglie do Paříže," vysvětlil unaveně Lebel. "Teprcţe ted třídí přihlášky ze včerejšţo rána. Ze všech hraničních přechodů je jich prý dohromady přes pětadvacet tisíc. Za jediný den, rozumíte. Asi jsem na ně neměl řvát. Jedno je aspoň jisté je tady. To je hotová věc. Je ve Francii. Nepřijdu-li večer na poradu s něčím konkrétním, se-dřou ze mě kůži. Jo, zavolejte Thomasovi, že mu ještě jednou děkuju. Řekněte, že Šakal je ve Francii a že po něm půjdeme sami" Když Caron domluvil s Londýnem, volala

kriminálka z Lyo-ivţ

234 nu. Lebel poslouchal a vítězně na Carona mrkl. Zakryl dlaní a asi po dvou kilometrech z ní zahnul doprava na lesní stezku. mikrofon.
Do tří byl s nátěrem hotov a odstoupil, aby si jej pořádně "Máme ho. Včera večer se přihlásil na dva dny v hotelu U je prohlédl. Auto ted bylo zářivě tmavomodré a lak už z větší lena v Gapu." Odkryl mikrofon a znovu mluvil s Lyonem. části zaschl. Nebyla to sice ani zdaleka profesionální práce, ale "Podívejte, komisaři, proč toho Duggana hledáme, to vám při zběžné prohlídce obstojí, zvlášté za soumraku. Na trávníku ted vysvětlovat nemohu. Musí vám stačit, že je to důležité. Ted ležely odšroubované tabulky s poznávací značkou. Na rubu je třeba, abyste .." měla
každá bíle namalováno vymyšlené francouzské číslo, Mluvil deset minut a jen co skončil, na Caronově stole se končící dvojčíslím 75, což byl registrační kód pro Paříž. Šakal rozezněl telefon. Znovu státní bezpečnost: Duggan přijel do věděl, že na francouzských silnicích je takových čísel nejvíc. Francie v najaté alfě romeo, sportovní, dvousedadlové, pozná Doklady z půjčovny a pojistky, vystavené na bílou alfu, se vací značky MI-61741.
ovšem k této modré francouzské nehodily, a kdyby ho silniční "Mám vyhlásit celostátní pátrání?" zeptal se Caron. kontrola přistihla bez papírů, byl by vyřízen. Když namáčel Lebel chvíli

uvažoval. hadr v
nádržce s benzínem a čistil si potřísněné ruce, nemyslel "Ne,
ještě ne. Jestli zatím jezdí po venkově, zastavil by ho
na nic než na to, má-li vyjet hned a riskovat, že ostré slunce
nějaký venkovský četník, který by si myslel, že jde jen o
krádež odhalí amatérský nátěr, anebo počkat, až se setmí.
vozu. A Šakal zabije každého, kdo se ho pokusí zadržet. Pušku
Věděl, že jakmile přišli na jeho falešné jméno, brzy si
zjistí, má jistě ve voze. Důležité je, že se U jelena
přihlásil na dvě kudy do Francie přijel, a začnou pátrat
po jeho voze. Na aten-noci. Než se vrátí, rozestavíme kolem
hotelu celou arznádu. tát je podle plánu ještě brzy;
potřebuje se na několik dní někde Snad se to obejde bez
raněných. Pojďte, at stihneme tu helikop ukrýt. To znamená
dostat se do departementu Corréze, jenže téru:`
ten je čtyři sta
kilometrů daleko a nejrychleji se tam dostane To už policejní
orgány v Gapu stavěly ocelové zátarasy na jedině
autem. Je to riziko, ale podstoupí je. Dost úvah čím všech
výjezdech z města a z okolí hotelu a rozmistovaly do ţ
dřív, tím líp, za chvíli bude kdejaký silniční polda slídit po
alfě podrostu u cest hlídky. Rozkaz dostaly z Lyonu. V
Grenoblu ţ romeo s plavovlasým Angličanem za volantem.
a Lyonu nastupovali muži ozbrojení samopaly a puškami do
Přišrouboval nové poznávací značky, zahodil zbylou barvu
konvoje černých antonů.
a oba štětce do kříví,0blékl si znovu hedvábný svetr s
ohrnu
tým límcem a sako, a nastartoval motor. Když se v
plné r5ţch-Dusné polední vedro se nezmírnilo ani v lesním
stínu. Šakal se losti vrátil na RN 93, podíval se na
hodinky. Bylo 15.41. svlékl po pás, aby se zbytečně neumazal,
a dvě hodiny na autě Vysoko nad sebou uslyšel helikoptéru
a viděl, že letí na vý-pracoval.
chod. Měl třináct kilometrů do obce
Die. Vyslovil to v duchu Když vyjel z Gapu, zamířil rovnou na
západ, přes Veynes správně francouzsky, ale přece
jen si uvědomil, že v angličtině a Aspres-sur-Buech. Většinou
jél s kopce a cesta se vinula mezi by die znamenalo zemřit.
Nebyl pověrčivý, nicméně když do horami jáko pohozená stuha.
Snažil se jet co nejrychleji, do městečka vjel a
přiblížil se k jeho středu,0či se mu zúžily. Na úzkých zatáček
vjížděl s kvičícími pneumatikami a dvakrát náměstí u
pomníku padlých stál uprostřed silnice motorizova-málem srazil
protijezdce do propasti pod silnicí. Za Aspres se ný
policista v černě kožené uniformě a mával na něho, aby dal po
RN 93, která vede po proudu Drómy na východ, až k její
zastavil a zajel k pravému okraji. Co ted? Kulovnice je ještě
mu soutoku s Rhónou.
v trubicích přivázaných k podvozku. Pistoli ani nůž nemá.
Na Třicet kilometrů pak silnice přeskakovala z jednoho břehu
vteřinu zaváhal. Srazit policistu bokem auta, jet dál,
po něja-řeky na druhý. Za Luc-en-Diois si řekl, že už je
načase někam kých dvaceti kilometrech z vozu utéct, bez
zavazadla a umy-se s alfou schovat. Cest, které odbočovaly ke
kopcům a hor ; vadla se proměnit v pastora Jensena a
vláčet se při tom se ským vesnicím, tam byla spousta. Namátkou
si jednu vybral čtyřmi zavazadly? Nebo zastavit?

Policista to rozhodl za něho. Jakmile začala alfa zpomalovat, otočil se a vyhlížel, nejede-li někdo z protisměru. Šakal zajel k okraji, díval se a čekal. Z opačného konce městečka zaslechl kvílení sirén. Ať už to znamenalo cokoli, na únik bylo pozdé. Na náměstí vjel konvoj čtyř policejních citroénů a šesti černých antonů. Silniční stráž-ník uskočil a zasalutoval. Konvoj se přehnal kolem stojící alfy a vjel na silnici, po které přijela. Skrze zadrátovaná okna antonů, pro která jim Francouzi říkají "košíky na salát", zahlédl řady sedících policistů v přilbách a se samopaly na kolenou. V několika vteřinách byl konvoj pryč. Dopravní strážník spustil salutující ruku, lhostejně na Šakala mávl, aby pokračo-val v cesté, a wkročil k motorce zaparkované u pomníku. Ještě ji ani nenastartoval, a modrá alfa už zmizela za rohem a ujíž-děla dál k západu.

Na hotel U jelena zaútočili v 16.50. K hlavnímu vchodu vykročil Claude Lebel, který přistál na druhé straně města a k silnici před hotelem dojel v policejním automobilu. Doprovázel ho Caron, kterv pod baloňákem, přehozeným přes pravou ruku, nesl nabitý a odjištěný automat MAT 49. Ukazovák měl na ko-houtku. Všichni v okolí už věděli, že se něco déje, jen hoteliér neměl o ničem tušení, přestože cesty k hotelu byly už pět ho-din uzavřeny. Divné mu připadalo jen to, že nepřišel dodavatel pstruhů s čerstvým úlovkem. Recepční ho zavolal, právě když seděl v kanceláři nad účty. Lebel poslouchal, jak hoteliér odpovídá na Caronovy otázky-nervózně přitom pomrkával na podivný balíček na detektivo-vě předloktí a zklamaně svěsil hlavu. 0 pět minut později zaplavili hotel policisté v unif'ormţţţh. Vyslýchali personál, prohlíželi pokoj, wmetli kdejakţţ kou':. La-bel wšel na silnici a zahleděl se do okolních hor. Caron p:?šel za ním. "Myslíte, šéfe, že je vážné prvč?"

Lebel kývl. "Určitě."

,Ale přihlásil se na dva dny. Myslíte, že ho majitel kzţţje^" "To ne. On ani personál nelžou. Během dopoledne změnil Šakal plán. A odjel. Otázka je kam a tuší-li, že víme, za koho se vydává"

"Jak by mohl? To se přece nemůže dov^:ţ ţ.. hoda. Určité jen náhoda.

"Doufejme, Luciene. Doufejme: `

"TáňLe ţed už mizzeme ţit ţen po čisie tolţo auta:'

"Ano. To jsem zpackal já. Měli jsme dát hledat jeho automo-bil. Zavolejte z některého hlídkového vozu dopravákům do Lyonu, at vyhlásí celostá,tní pátrání. Jako akci číslo jedna. Bílá alfa romeo, ítalské poznávací značky MI-61 741. Postupovat opatrně, řidič je pravdépodobné ozbrojený a nebezpečný, atakdái, však už víte. Ale hlavně to utajit před novináři. Dejte do rozkazu, že podezřelý možná neví, že je podezřelý, a že utrhnu hlavu každému, jehož vinou se to z rádia nebo novin doví. Já jdu zavolat komisaři Gaillardovi do Lyonu, aby to tady převzal. Pak se vrátíme do Paříže."

Bylo skoro šest večer, když modrá alfa přijížděla k Valence, kde podél Rhóny burácí ocelový proud Route Nationale 7, hlav-ní dálnice z Lyonu do Marseille, po které se odbývá většina přísunu z Paříže k Azurovému pobřeží. Alfa přes ni přejela, vjela na most a na západním břehu pokračovala po RN 533 k Saint-Peray. Pod mostem doutnala v odpoledním slunci mo-hutná řeka, nevšímala si titěrného ocelového hmyzu,

spěchají-cího na jih, a valila se pomalu, ale jistě k

čekajícímu Středo-zemnímu moři. Za Saint-Peray se začal do údolí za alfou snášet soumrak a ţakal hnal svůj malý sportovní ţlzz výš a výš do kopců fran-couzského středohoří v oblasti Auvergne. Když projel Le Puy, cesta byla příkřejší, hory vyšší a každé město vypadalo jako lázně, kam životodárné prameny, prýštící z horských skal, lá-kají lidi s bolestmi a ekzémy, které si uhnali ve městě, a kde chytří a houževnatí Auverňané bohatnou doslova z vody. Za Brioudem vyjel z údolí řeky Alliery a večerní vzduch byl najednou plný ţţřesu a sena schnoucího na horských pastvi-nách. V Issoire natankoval a ujížděl dál, přes hráčské středis-ko Mont Doré a k lázním La Bourboule. K půlnoci minul. sou-tok, v němž se mezi auverňskými skalami rodí řeka Dordogne, a teče pak přes několik přehrad k jihu a západu, až nakonec u Bordeaux vtéká do Atlantiku. V La Bourboule se dal po RN 89 k Usselu, okresnímu městu v departementu Corréže.

"Jste hlupák, monsieur le Commásaire, hlupák. Máte ho v hrsti, a necháte ho uniknout: ` Saint-Clair se nadzvedl na židli, aby svá slova zdůraznil, a blýskal očima přes leštěný mahagon mi-nisterského stolu k Lebelově hlavě. Detektiv si prohlížel.papíry ve své složce, jako by Saint-Clair vůbec neexistoval. ftekl si, že je to jediná možnost, jak na arogantního plukovní-ka z prezidentského paláce reagovat, a Saint-Clair nevěděl, dává-li komisař skloněním hlavy najevo, že se náležitě stydí, anebo že ho schválně neposlouchá. Přikláněl se však k prvé možnosti. Když domluvil a dosedl na židli, Claude Lebel vzhlédl.
"Podíváte-li se na rozmnožené hlášení, které máte před se-bou, jistě si, vážený pane plukovníku, všimnete, že jsme ho v hrsti neměli," podotkl klidně. "Zprávu z Lyonu, že člověk jmé-nem Du an se včera večer ubytoval v hotelu u Gapu, jsme gg
dostali teprve dnes ve 12.15. Ted víme, že z hotelu náhle odjel v 11.05. At jsme dělali cokoli, měl před námi pořád hodinu ná-skok. Kromě toho nemohu souhlasit s vaší kritikou francouzské policie jako celku. Rád bych vám připomněl, že na pž`íkaz pana prezidenta se v tomto případě postupuje co nejtajněji. Celo-státní pátrání po Dugganovi jsme vyhlásit nemohli, protoţ.e by se to v novinách rozkřiklo. Jeho hotelová přihláška byla v nor-mální lhůtě vyzvednuta a odeslána na velitelství do Lyonu. Te-prve tam se zjistilo, že jde o člověka, kterého hledáme. Nechce-me-li ho stíhat zcela nepokrytě a veřejně, což by odporovalo mým ínstrukcím, je takové zdržení nevyhnutelné. Zbývá dodat, že Duggan se v hotelu přihlásil na dva dny. Proč své rozhodnutí hodinu před polednem změnil a odjel ji-nam, nevíme: ` "Asi proto, že kolem slídili vaši policisté," odsekl plukovník Saint-Clair. "ftekl jsem jasně, že do 12.15 se tam žádný policista neobjevil, a to už byl Duggan sedmdesát minut pryč" "Zkrátka jsme měli smůlu, velikou smůlu," přerušil ho mi-nistr. "Přesto však, pane komisaři, není jasné, proč jste okamži-tě nezačali pátrat po jeho automobilu." "LTznávám, pane ministře že vzhledem k dalšímu vývoji si-tuace to byla chyba. Předpokládal jsem, že kdyby ho někde v okolí zadržela silniční hlídka proto, že řídí hledaný vůz, urči té by nic netušícího policistu zastřelil, a takto varován by se dal na útěk. . "
"To se dal stejné," řekl Saint-Clair.

ţTistě, ale nic nenasvědčuje, že na základě takové výstrahy, jaké by se mu dostalo, kdyby ho zastavil silniční policista. Mož ná že se prostě přestěhoval o kus dál. Zapíše-li se večer v jiném hotelu, určitě se to dovíme. Nebo aspoň dostaneme zpráv, kde bylo spatřeno jeho auto:' Chvíli bylo ticho. "Nerad to ž`íkám, ale život jednoho policisty nesmí mít větší cenu než ochrana francouzského prezidenta," řekl plukovník Rolland. Kolem stolu to pochvalně zašumělo. "To je jistě pravda," přisvědčil Lebel. nPokud ovšem může je diný policista takového člověka zastavit. Městští a venkovští četníci, kteří chodí na obyčejné pochůzky anebo hlídkují na motorkách, většinou nejsou profesionální střelci. Kdežto Šakal ; ano. Jakmile při zadržení zastřelí pár policistů, znovu unikne a zmizí, máme před sebou dva problémy: za prve vraha, který už najisto ví, že ho hledáme, a začne se možná vydávat za někoho úplně neznámého, a za druhé senzační zprávu, která i proletí všemi novinami a kterou už nikdy neututláme. Moc ' bych se divil, kdyby se pak hlavní důvod ţakalova pobytu ve Francii podařilo udržet v tajnosti déle než čtyřicet hodin. Do dvou dnů by tisk věděl, že přijel zabít prezidenta. A bude-li to někdo z přítomných ochoten generálovi de Gaullovi vysvětlit, milerád se vyšetřování vzdám a předám mu je: ` Ochoten nebyl nikdo. Pórada skončila jako obvykle k půlno ci. Za půl hodiny začal pátek 16. srpna.

1?
Těsně před jednou s půlnoci vjela modrá alfa romeo na ná- městí před nádražím v Usselu. Naproti nádraží byla ještě ote-vřena kavárna, kde nad šálky kávy čekalo několik cestujících na noční vlak. ţakal si projel vlasy hřebenem a prošel mezi stolky s obrácenými židlemi k pultu. Bylo mu zima, protože horský vzduch při stokilometrové rychlosti studil; ztuhlé paže a stehna ho bolely od népřetržitého manévrování v ostrých horských zatáčkách; a měl hlad jako vlk, protože od pondělní večeře nejedl osmadvacet hodin vůbec nic kromě rohlţu s máslem k snídani.

ţZJţ

Poručil si tartine beurrée, dva velké, tenké krajíce

dlouhého chleba, rozpůleného a namazaného máslem, a čtyři vejce na-tvrdo ze stojánku na pultě. K tomu velkou bílou kávu. Zatímco mu mazali chleba a filtrem prosakovala káva, roz-hlédl se po telefonní budce. Žádná tam nebyla, ale na konci pultu stál telefon. "Máte zdejší telefonní seznam?" zeptal se barmana. Ten měl plné ruce práce a jen ukázal na hromadu seznamů v poličce za pultem. "Poslužte si;' řekl. Baron byl uveden jako rChalonniére, M. le Baron de la...` a adresa zněla "zámek v La Haute Chalonniére: ` Tu Šakal znal, jenže vesnice na jeho automapě nebyla. Telefonní číslo však patřilo pod Egletons, a ten našel hned. Byl třicet kilometrů za Usselem na RN 89. Sedl si ke své nouzové večeři. Kolem druhé hodiny přijel k směrovce "Egletons, 6 km" a rozhodl se, že vůz nechá v lese, kterým cesta vedla. Byl to hustý hvozd, zřejmě majetek nějakého místního šlechtice, kde se kdysi na koních a s ohaři lovili kanci. Možná že tam byli dodnes, protože některé části Corréze působily dojmem, že tam

dosud vládne Ludvík, zvaný Král slunce. Po několika stech metrech uviděl lesní cestu, oddělenou od silnice dřevěnou závorou; byla na ní tabulka s nápisem Chasse Privée. Otevřel závoru, zajel s autem do lesa a vrátil ji na místo. Jel lesem ještě asi kilometr; sukovité siluety stromů vyţpada-ly ve světle reflektorů jako strašidla, která se na vetřelce sá-pou rozhněvanými větvemi. Pak zastavil, vypnul světla a vytá-hl z přihrádky štípací kleště a svítilnu. Ležel pod autem celou hodinu a záda mu provlhla od zrosa-né lesní půdy. Postupně uvolnil všechny ocelové trubice s roze-branou kulovnicí byly v úkrytu šedesát hodin a přibalil je do kufru se starými šaty a vojenským pláštěm. Naposledy pro-hlédl vůz, aby se přesvědčil, že v něm nezanechal žádnou sto-pu, a zajel s ním hluboko do houští divokých rododendronů. Zahradnickými nůžkami pak další hodinu stříhal větve z okolních keřů a zapichoval je do země před otvor, který alfa v houštině prorazila, až jej úplně zakryl. Jeden konec své vázanky přivázal k držadlu jednoho kufru, druhý k držadlu druhého. Přehodil si ji přes rameno jako nosi-či popruh, takže jeden kufr měl zavěšen před sebou a druhý za

zády a do volných rukou mohl vzít dvě zbývající zavazadla a vykročit zpátky k silnici. Šlo to pomalu. Po každých sto krocích se zastavoval, poklá-dal kufry na zem a vracel se, aby ulomenou větví zahladil sto-py, které po kolech alfy zbyly v mechu a podrostu. Teprve po další hodině došel k silnici, podlezl závoru a ušel asi kilometr od lesní cesty. Kostkovaný oblek ted' měl umazaný a uválený, svetr se mu mastně lepil k zádům a měl pocit, že svaly ho už nikdy nepře-stanou bolet, Postavil kufry do řady, sedl si a čekal. Obloha na východě začínala být o maličko bledší než okolní noc. ftekl si, že venkovské autobusy ţ.ţyjíždějí obyčejně brzy. Měl štěstí. V 5.50 se objevil selský nákladák, který

táhl na trh do města vlečňák se senem. "Havárka?" houkl na něho šofér a zpomalil.

"Ale ne. Byl jsem na dovolené a vracím se stopem. Večer jsem se dostal do Usselu a řekl jsem si, že to musím stihnout až do Tulle. Mám tam strýčka a ten jezdí s náklad'ákem do Bor-deaux. Ale tady jsem uvízl." Zazubil se na šoféra, který se smál a kroutil hlavou. "To je nápad, jít tudy v noci. Touhle cestou po setmění nikdo nejezdí. Vyskočte si na vlečňák. Vezmu vás do Egletonsu, tam třeba něco chytíte." Do městečka přirachotili ve tři čtvrti na sedm. Šakal sedlá-kovi poděkoval, zmizel mu za roh nádraží a vešel do bufetu. "Máte tady taxikáře?" zeptal se prodavače, když popíjel kávu. Prodavač mu dal číslo a Šakal je vytočil. Taxikář mu sh'bil, že přijede za půl hodiny. Zatím si studenou vodou, která tekla z kohoutku na toaletě, umyl aspoň obličej a ruce, převlékl se a vyčistil si zuby po spoustě cigaret a káv. Taxík, starý roztřesený renault, přijel v půl osmé.

"Víte, jak se jede do Haute Chalonniére?" zeptal se řidiče. "Bodejí." "Jak je to daleko?"

"Vosumnáct kilometrů." Řidič ukázal palcem nahoru. "V ho-rách." "Tak mě tam zavezte," řekl Šakal a kromě kufříku

naložil všechna zavazadla do ohrádky na střeše. Nechal se vysadit na návsi před hospodou U pošty. Nechtěl, aby taxikář z tak blízkého městečka věděl, že jede na zámek.

?42 Když taxík odjel, odnesl si kufrv do hospody. Na návsi, kde už bylo jako ve ţ'hni, zamyšleně přeţvykoval pár volů zapřaže ných do žebříňáku a kolem pokorných očí se jim procházely tlusté ţerné znouchy. V hospodě bylo tma a chládek. Spíše slyšel, než viděl, jak se hosté u stolů otáčejí, aby se podívali, kdo to přišel; potom o dla2dice zaklapaly dřeváky, jak se od jedné skupiny zvedla stará venkova,nka v černých šatech a šla k výčepu. , Monsieur?" zakrákala.

Položil kufz' na zem a opřel se o pult. Všiml si, že místní lidé pijí červené víno. "Ungros rouge ţ s'il vous plait, madame."

"Jak daleko je na zámek?" zeptal se, když mu nalévala. Po zorně si ho Istivţ'mi černými očky prohlédla. "Dva kilometr'y, monsieur."

Unavené v2dychl. "A ten trouba taxikář mi chtěl namluvit, že tu žádný zárnek není. Tak mě vysadil na návsi" "Byl z Egletonsu?" zeptala se. Šakal přikývl.

"V Egletonsů jsou blbí," řekla.

Potřebuji se dostat na zámek," řekl.

Venkované, kteří je pozorovali od stolů, se ani nehnuli. Ni kdo nenavrhl, jak by se tam mohl dostat. Vytáhl stofrankovou banko,ţ ;u, "Co jsem dlužen, madarne?" Za'o;,áia oéi do bankovky. Mezi modrými blůzami za jeho zády ; c zašurr?ěio. "Ner-,ám nazpátek," řekla stařena.

y'zčy chl si.

"ţdyţv tu aspoň někdo měl dodávku, třeba by mi rozménil." Slvšel,;ak se za nim někdo zvedá a jde k němu. "Ve VS? ú0davka ;e, monsieur,"zahučelo mu za zády.

5alţe;1 se e předstíraným úžasem otočil.

rţ át2, mon ami

' eu

ţ'7 r ale znám se s rnajitelem. Třeba by vás tam

zavtţ .,

ţa;;al přilţyţ' oval, jako by o tom začínal uvažovat.

,ţu ;;i zatírn úţte?ţţ

%ţetţkoţan kţ'ţl na bábu a ta mu nalila další velkou sklenici sprestálţo čeţ'eného vína. ,;ţ vaéi přátelé? V takovém vedru je žízeiz."

ţ zarostlén? obličeji zasvítil úsměv. Venkovan znovu poky-nul a stařena zanesla skupině u velkého stolu dvě plné láhve. "Benedikte, skoč pro dodávku," přikázal venkovan. Jeden z mužů vypil jediným douškem svou sklenku a vyšel z hos-pody.

Na zdejších venkovanech je dobré uvažoval Šakal, když se s rachotem a kymácením vezl k zámku že ze samé na-bručenosti ani nemluví. Aspoň s lidmi, které neznají.

Colette de la Chalonniére seděla v posteli, pila kávu a znovu si pročítala dopis. Zlost, která se jí zmocnila po prvním přečtení, opadla a vystřídalo ji unavené znechucení. Tohle jí tedy zbylo ze života. Včera odpoledne, když beze spěchu dojela z Gapu, ji přivítala stará Ernestina, komorná, která na zámku sloužila ještě za života Alfredova otce, a za-hradník Louison, venkovan, kterého si Ernešlina vzala ještě jako mladého hocha, když byla jen obyčejnou služkou. Ti dva ted' vlastně sami pečují o zámek, kde jsou dvě třetiny pokojů zavřeny a potaženy pokrývkami proti prachu. A ona? Je paní pustého hradu, kde už si v parku nehrají žádné děti a na nádvoří nikdy nezadusá pánův kůň. Znow pohlédla na výstřižek

ze společenského pařížského
časopisu, který jí tak ohleduplně poslala jedna přítelkyně; ve
světle žotoblesku se na něm přihlouple usmíval obličej jejího
manžela; jedním okem šilhal do kamery a druhým na bujné poprsí
hvězdičky, které nakukoval přes rameno. Byla to kaba-retní
tanečnice, bývalá bardáma, a pod obrázkem se psalo, že prý,
jak prohlásila, doufá, že "někdy v budoucnu" se bude moci
provdat za pana barona, který je její "velmi dobrý přítel".
Při pohledu na vrásčitou baronovu tvář a na jeho vychrtlý krk
ji mně napadlo, kam se poděl ten hezký mladý kapitán z
francouzského odboje, do kterého se v roce 1942 zamilovala a
za něhož se po roce, když čekala jeho syna, provdala. Nebylo
jí ještě ani dvacet, když ho poprvé v horách potkala: dělala
tenkrát partyzánům spojku. Byl už třicátník, měl ro-mantické
krycí jméno Pegasus, štíhlou postavu, ostříží tvář, au-toritu.
. . Neodolala mu. Měli tajncu svatbu v podzemní kapli, kde je
sezdal partyzánský kněz, a syna mu porodila u svých rodičů.
Po válce dostal zpátky všechny své pozemky a majetek. Jeho
otec zemřel na mrtvici, když se Francii valily spojenecké
armá-?43

244 dy, a dědic se vrátil z lesů jako baron de la Chalonniére;
přive dl na zámek svou paní se synáčkem a lidé z okolních
vesnic jásali. Brzy ho ale venkov omrzel, přemohlo ho kouzlo
Paříže a kabaretních světel, nutkání vynahradit si nejlepší
mužná léta ztracená v ilegalitě. Ted mu bylo sedmapadesát
a vypadal na sedmdesát.
Baronka smetla výstřižek s průvodním dopisem na podlahu.
Vyskočila z postele, postavila se před dlouhé zrcadlo na
protěj ší stěně a rozvázala tkanice svého lehkého župánku.
Postavila se na špičky, aby se jí svaly na stehnech vypjaly
jako na vyso kých podpatcích. Není to tak zlé, pomyslela
si. Mohlo by to být horší. Plná postava, tělo zralé ženy.
Boky jsou široké, ale pás si milosrdně zachoval proporci,
ustálenou dlouhými hodinami v sedle a na horských stezkách.
Vzala do dlaní své prsy a potěžkala je. Byly příliš velké a
těžké, než aby byly opravdu krásné, ale muže v posteli dosud
vzrušit dovedly. Dobrá, Alfrede, řekla si, tu hru mohou hrát
dva. Zavrtěla hlavou a rozpustila si dlouhé černé vlasy.
Uvolněný proud jí spadl přes tvář a zakryl jedno ňadro.
Spustila ruce, projela jimi mezi stehny a vzpomněla si na
toho Angličana, který je přede včírem tak vášnivě laskal.
Byl dobrý. Litovala ted, že s ním v Gapu nezůstala. Mohli
strávit dovolenou společně, jezdit po Francii pod falešnými
jmény jako prchající milenci. Proč se sem vlastně vrátila?
Na dvoře zarachotilo staré auto. Neochotně zavřela župan a
šla k oknu. Venku stála dodávka z vesnice s otevřenými zad
ními dveřmi. Dva muži z ní cosi vykládali. Louison, který plel
na druhé straně ozdobný záhon, jim právě šel pomoci.
ftidič, dosud zakrytý dodávkou, přešel dopředu, zastrčil cosi
do kapsy u kalhot, vlezl si za volant a sešlápl vydřenou
spojku. Co to na zámek přivezli? Přece nic neobjednala.
Dodávka se rozjela a baronka sebou užasle trhla. Na zemi
stály tři kufry a kufřík a vedle nich vysoký muž. Poznala ho
podle plavých vlasů, svítících na slunci, a radostně se
usmála. "'Ty zvíře.'Iţ krásné primitivní zvíře. Tys za mnou
přijel:` Běžela se do koupelny obléknout. Nad schodištěm
zaslechla hlasy z haly. Ernestina se ptala, co si monsieur
přeje. "Madame la Baronne, elle est lá?"

Vzápětí se Ernestina hnala do schodů, co jí staré nohy stači 245 ly. "Milostpaní, přijel nějaký pán."

Večerní porada na ministerstvu vnitra byla v pátek večer krat ší než jindy. Lebel mohl hlásit jen to, že není nic nového. V po sledních čtyřiadvaceti hodinách byl normální, nenápadnou cestou rozeslán po celé Francii popis hledaného vozu ale pátrání bylo bezúspěšné. Podobně oznámila všechna oblastní velitelství kriminální policie svým podřízeným městským a venkovským komisařstvím, že hotelové přihlášky musejí být dodány nejpozději do osmi hodin ráno. Na oblastních velitel stvích jich pak okamžitě desítky tisíc prohlíželi a hledali Dug ganovo jméno. Marně. Takže tuto noc

v hotelu nespal, aspoň ne pod jménem Duggan. "Máme na vybranou mezi dvěma eventualitami," vysvětloval komisař do ticha. "Bud netuší, že o něm víme, a pak odjel z ho telu U jelena bez vážného důvodu a vlastně náhodou; v tom případé mu nic nebrání, aby cestoval ve své alfě klidně dál a ubytoval se v hotelech pod Dugganovým jménem, takže ho dříve nebo později najdeme. Nebo se rozhodl vůz ukrýt a opus tit a dál se přesunovat, jak se dá. V tom případě jsou další dvě možnosti. Bud' jiné falešné doklady nemá, takže nemůže ani do hotelu, ani zpátky přes hraniční přechod, a daleko se nedostane. Nebo takové doklady má a začal je používat. Pak je i nadále nanej výš nebezpečný" "Proč myslíte, že má další doklady?" zeptal se plukovník Rol land. "Musíme předpokládat," řekl Lebel, "že atentátník, kterého si OAS najala zřejmě za velké peníze, patří k nejlepšim profesio-c nálním teroristům na světě. To znamená, že takovou práci už dělal. A přesto unikl bez nejmenšího podezření, bez jediného záznamu v policejních archívech. To se mu mohlo podařit jen proto, že pracoval pod falešným jménem a v masce někoho : jiného. Z toho plyne, že je také expert na převleky. Ze srovnání obou fotografii víme, že chce-li se Calthrop pro měnit v Duggana, umí se prodloužit pomocí zvýšených pod

patků, zhubnout o několik kilo, změnit barvu očí kontaktními čočkami a barvu vlasů přelivem. Dokáže-li to jednou, nemůže-

246 me si dovolit ten přepych a předpokládat, že to nedokáže po druhé: ` "Ale co nasvědčuje tomu, že počítal s odhalením?" namítl Saint-Clair. "Nic. Proč by se složité pojišťoval sérii falešných dokladů?" "Protože se zřejmě opravdu složitě pojišťuje," řekl Lebel. "Kdyby to nedělal, dávno bychom ho měli: ` "V Calthropových materiálech, které poslala britská policie, jsem si všiml, že hned po válce sloužil u výsadkářů. To zname ná, že přivykl tvrdému životu, a možná že se ted skrývá v ho rách," řekl Max Fernet. "Možná," připustil Lebel.

"Takže pro nás víceméně přestal být potenciálně nebezpeč ný" "Právě o něm bych to nerad říkal dřív, dokud nebude za mřížemi "

"Anebo mrtev," řekl Roland.

"Není-li blázen, bude se chtít dostat z Francie živý;' řekl Saint-Clair. Tím porada skončila.

"Bylo by krásné, kdybych na to mohl spoléhat; ` řekl pak Le bel v kanceláři Caronovi. "Ale pokud vím, je živ a zdráv, na svobodě a ozbrojen. Musíme pátrat dál po něm i po autě. Měl tři kufry, s těmi se daleko pěšky nedostane. Pro začátek by

stačilo najít jeho vůz:`

Ten, kterého hledali, ležel na čistě povlečené posteli v zámečku uprostřed departementu Corréze. Vykoupaný a odpočinutý, nasycený pečenou kachnou a dušeným zajícem, osvěžený sil-
ným červeným vínem, černou kávou a koňakem. Díval se na pozlacené kudrlinky, vinoucí se po stropě, a plánoval si jak stráví dny, které mu zbývaly do pařížské akce. Za týden bude muset vyrazit, a dostat se odtud bude možná těžké. Ale doká-zat se to dá. Jen si bude muset vymyslet, proč odjíždí. Otevřely se dveře a vstoupila baronka. Vlasy měla rozpuště-ny na ramena a lehký župánek zapnut jen u krku. Pod ním byla nahá; nechala si jen punčochy a slavnostní střevíčky na vysokých podpatcích, které měla u večeře. Když za sebou za-vřela dveře a vykročila k posteli, Šakal se nadzvedl na loket. Mlčky se na něho dívala. Vztáhl ruku a rozvázal jí stuhu pod

hrdlem. Župan se rozevřel a odhalil její ňadra. Šakal se naklo-nil a stáhl jí okrajkovanou látku z ramenou. Neslyšně dopadla na podlahu. Strčila mu do ramene, takže se převrátil, a pak mu sevřela zápěstí a vtiskla je do polštáře.

Díval se, jak si nad něho kleká a svírá mu boky stehny. Usmála se na něho a dva zvlněné prameny vlasů jí spadly na prsa.
"Bon, mon primitif, ukaž, co umíš"
Nadzvedl se a začal.

Po tři dny nevypátral Lebel nic nového a na večerních pora-dách sílilo přesvědčení, že Šakal se vzdal a tajně z Francie odjel. Večer 19. srpna už byl mezi účastníky porady jediný, kdo si ještě myslel, že Šakal je stále ve Francii, že se skrývá a čeká na svou chvíli. "Nač by čekal?" rozkřikl se Saint-Clair. "Snad jen na to, jak se co nejrychleji dostat k hranicím. Pokud je dávno nepřekročil. A ve chvíli, kdy vyrazí, nám padne do rukou. Všichni ho mají na mušce, a je-li, jak říkáte, naprosto odříznut od OAS a jejích stoupenců, pak nemá kam jít, ani se u koho schovat: ` Kolem stolu to souhlasně zahučelo. Většina přítomných byla stále více přesvědčena, že policie se neosvědčila a že Bouvier se mýlil, když na počátku prohlásil, že je to práce čistě pro detektiva. Lebel neústupně zavrtěl hlavou. Byl unavený, vyčerpaný mi-nimem spánku a maximem vypětí, umořený tím, že musel sebe a své lidi ustavičně hájit před jízlivými výpady těch, kteří za svá vysoká postavení vděčili spíše politikaření než zkušenosti. Nebyl tak hloupý, aby nevěděl, že nemá-li pravdu, je s ním k:onec. 0 to by se už někteří od tohoto stolu postarali. Ale co když se nemýlí? Co když Šakal nepřestává po prezidentovi jít? Co když proklouzl sítí a blíží se ke své oběti? Věděl, že lidé liolem stolu bv zoufale hledali obětního beránka. A tím by byl on. V obou případech by jeho dlouholetá policejní kariéra ;ţkončila. Ledaže. . . ledaže toho člověka dokáže najít a zadržet. Pak by museli uznat, že měl pravdu. Ale důkaz nemá; jen po-ţţivnou víru, o které se zde ovšem nebude šířit, víru, že ten, kterého stíhají, je také profesionál a že svůj úkol splní, aţ se děje co se děje. Za osm dní, které uplynuly od chvíle, kdy mu případ spadl

248 do klína, si toho tichého, nevyzpytatelného člověka s puškou, který měl zřejmě všechno, včetně nouzových opatření, do de tailu promyšleno, začal, ač nerad, jaksi vážit. Přiznat se k tako vým pocitům před těmito politickými hodnostáři by ovšem znamenalo podřezat si pod sebou větev. Jistou útěchou mu byl jen rozložitý Bouvier na vedlejší židli, obr, který s hlavou mezi rameny hleděl do stolu. To byl aspoň detektiv jako on. "At čeká na cokoli," odpověděl Lebel, "na něco čeká. Třeba na stanovený den. Nevěřím, pánové, že Šakal kapituloval. Ale vy svétlit tento pocit nedovedu: ` "Pocit!" ušklíbl se Saint-Clair. "Stanovený den! Zřejmě jste, pane komisaři, četl příliš mnoho romantických detektivek. Jenže toto není romantika, vážený, to je realita. Ten člověk vzal do zaječích, a víc se k tomu říct nedá" "Kéž byste měl pravdu," řekl klidně Lebel. "V tom případě vám musím, pane ministře, sdělit, že jsem ochoten upustit od pátrání a vrátit se ke své kriminalistické práci:' Ministr se na něho nerozhodně díval.
"Myslíte, pane komisaři, že má smysl v pátrání pokračovat?" zeptal se. "Myslíte, že nebezpečí stále tz'vá?" "Na vaši druhou otázku, pane ministře, nemohu dát odpo-
věď, protože ji neznám. Ale na první odpovídám, že jsem pře svědčen o nutnosti hledat tak dlouho, dokud nebudeme mít absolutní jistotu." "Rozumím. Pánové, přeji si, aby pan komisař pokračoval
v pátrání a aby nám i nadále podával na večerních poradách hlášení. Až do odvolání"

Ráno 2o. srpna střílel hajný Marcange Callet na pozemcích svého zaměstnavatele mezi Egletonsem a Usselem škodncţu a šel za postřeleným lesním holubem, který spadl do houštiny divokých rododendronů. Uprostřed houští ho našel; zmítal se na sedadle otevřeného a zřejmě opuštěného sportovního auto-mobilu. Hajný zakroutil holubovi krkem a řekl si, že sem asi zajeli néjací milenci, kteří se vydali do lesa na výlet, přestože na zá-voru před lesní cestou přibil výstražnou tabulku. Pak si všiml, že některé větve, za nimiž je auto schováno, ze země nerostou, ale jsou do ní jen zabodnuty. A když se pozorněji rozhlédl, zjis-til, že bílé konce pahýlů, ze kterých byly větve uřezány nebcţ

ustřihnuty, jsou zamazány hlínoLţţ, aby nebyly tak nápadné. ' Podle ptačího trusu na sedadleţţh odhadl, že auto je tam při-nejmenším několik dnů. S pušknu a holubem se vrátil na kole do hájovny a řekl si, že až půjde, dopoledne koupit nová oka na zajíce, upozorní na to pana strf.ţžmistra. Bylo už skoro poledne, kdyţ tento četník zatočil klikou na svém telefonu a ohlásil na kţmisařství v Usselu, že v blízkém lese byl nalezen opuštěný aţutomobil. Bílý? Ozvalo se z Usselu. Strážník nahlédl do notesţi. Ne, modrý. Italský? Ne, s francouz-ským číslem, výrobní zn;ţčka neznámá. V pořádku, řekl hlas z Usselu. Odpoledne tazrL pošlou odtahovací vůz. AI na ně čeká a zavede je na místo, pţ:otože mají moře práce a málo lidí; teá musejí všichni hledat bílý italský sporták, na který se chtějí kouknout velcí páni ţţ Paříže. Strážník slíbil, že bude čekat, aby jim ušetřil čas. Teprve po čtvrté hodině bylo modré auto odtaženo na dv'ţzr usselského komisařství a těsně před pátou si jeden z mechani-ků, který je prohlížel kvůli identifikaci, všiml, že je nápadně špatně natřeno.

Vzal šroubovák a škrábl do karosérie. Pod modrou barvou zasvítila bílá ţţára. Užasle si šel prohlédnout tabulky s pozná-vací značkoiţţ a zjistil, že jsou obráceny předkem dozadu. Za několik min ut ležela přední tabulka na zemi, bílými písmeny MI-61741 naţhoru, a policista utíkal přes dvůr ke kanceláři.

Claude LE;bel se to dověděl krátce před šestou. Volal mu to komisař Valentin z oblastního velitelství kriminální policie v Clermcţnt Ferrandu, v hlavním městě auvergneského kraje. Lebel vţ skočil s telefonem v ruce. "Posl.,ţšte, to je strašně důležité. Nemůžu vám vysvětlovat proč, jf:n vám řeknu, že na tom moc záleží. Já vím, že jste poli-cejní I;omisař, kamaráde, ale jestli si chcete ověřit, kdo mi ten přípa,d přiděIil, tak vás přepojím rovnou na šéfa kriminálky. Mţ.zsíte do Usselu okamžitě poslat pátrací oddíl. Co nejlepší lidi a co nţjvíc. Začněte hledat na místě, kde se auto našlo. Udţálejte si kolem něho na mapé kruh a prohledejte metr po mE:tru. Ptejte se v každé vesnici, v každém domě, každého sed-láka, který tou cestou pravidelně jezdí, v každém vesnickém ó bchodě a hostinci, v každém hotelu, v každé chatě. Hledáte vysokého blondýna, původem Angličana, ale mluv í

dobře francouzsky. Má tři .kufry a kufřík, spoustu peněz v ho-tovosti, pékné šaty, ale mo.žná uválené, jako by spal někde v lese. At se vaši lidé ptají, kde byl, kam šel, co si chtěl koupit. A ješ-tě něco: za žádnou cenu se to n esmí dostat do novin. Jak to, že to není možné? Místní dopisovcţ,telé? Al se ptají! Odpovíte, že došlo k dopravní nehodě a že jedţţn postižený asi bloudí v šoku po okolí. Že je to záchranná akcţo. Cokoli, jen aby to nebylo nápadné. Řekněte jim, že za takovoii zprávu by jim žádné celo-státní noviny nedaly ani vindru, prţţtože o dovolených je do-pravních nehod pět set za den. Prcţstě to zahrejte do autu. A poslední věc: kdybyste ho vystolţovali, nepřibližujte se k němu. Stačí úkryt obklíčit a nepustit ho ven. Přijel bych co nejdřív." Lebel zavěsil a obrátil se ke Caronovi.
"Zavolejte ministra. Požádejte, aby dnešnţ. poradu přeložil na osm hodin. To sice všichni večeří, ale buc,ie jen krátká. Pak zazvoňte do Satory a objednejte znovu heliftoptéru. Noční let do Usselu, a ať vám řeknou, kde přistanou, a5y mě mohlo če-kat auto. Vezmete to tady za mě:'

Policejní vozy četníků z Clermont Ferrandu, posílené dalšími z Usselu, si zbudovaly hlavní stan na návsi ves.ničky, odkud bylo k místu, kde se našlo auto, nejblíž. Slunce zrovna zapada-lo. Z radiovozu dával Valentin rozkazy desítkám dalších pře-padových vozů, umístěných v okolních vesnicích. lţ,ozhodl, že začnou desetikilometrovým okruhem kolem místa nálezu a budou pátrat celou noc. Po setmění budou lidé v `ţkolí spíš doma. Ale zároveň tma zvyšovala riziko, že jeho lidé v klika-tých údolích a na horských úbočích zabloudí anebo přehléd-nou nějaký malý dřevorubecký srub, ve kterém se u,prchlík může skrývat. A museli počítat s další překážkou, kterou do telefonu Lebe-lovi vysvétlovat nemohl, ale bál se, že mu ji bude muset v5ţsvět-lit, až přijede. Skupina jeho lidí na ni narazila, když k půinoci vyslýchala jednoho sedláka z domku vzdáleného tři kilomţţtry od místa, kde se našlo auto. Stál v noční košili na prahu a provokativně nezval policiţţty dál. Petrolejka v jeho ruce blikavě šlehala po skupině přede

dveřmi.

"Podívej, Gastone, ty přece po té cestě co chvíli jezdíš na trh. Jel jsi tamtudy do Egletonsu v pátek ráno?" Sedlák je pozoroval přimhouřenýma očima.
"Možná jel:'
"Tak jel, nebo nejel?"
"Už se nepamatuju: `
"Viděl jsi tam někoho?"
"Já si nikoho nevšímám"
"Na to se neptáme. Viděl jsi tam nějakého mužského?"
"Neviděl. Nic: `
"Blondýna, vysokého, urostlého. Měl tři kufry a kufřík." "Já nic neviděl. Jái rien vu tu comprends." A tak dokola dvacet minut. Nakonec odešli a jeden si poctivě udělal do notesu poznámku. Psi na řetězech vrčeli a sápali se policistům po nohou tak, že museli uskočit na druhou stranu a šlápnout do hnojiště. Sedlák se za nimi pozorně díval, dokud se nevrátili na silnici k autu a neodjeli. Pak prudce zabouchl dveře, odkopl z cesty zvědavou kozu a štrachal se znovu do rozložité postele k man-želce. "To hledaj toho, co jsi ho svez?" zeptala se. "Copak mu chtěj?" "To nevím," řekl Gaston, "ale Gaston Grosjean jakživ nikoho policajtům neprásk. A taky nepráskne: ` Zachrchlal a plivl do ohniště. "Sales flics." Stáhl knot a sfoukl plamen, strčil nohy pod peřinu a přitiskl se k mohutnému tělu své ženy. "Nevím, kde jseš, kamaráde, ale pánbůh ti pomoz"

Lebel se rozhlédl po účastnících porady a odložil své papíry. "Hned po poradě, pánové, odletím do Usselu a budu řídit pátrání osobně: ` Skoro minutu nikdo nic neříkal.
"Co z toho můžeme, pane komisaři, vyvodit?"
"Dvě věci, pane ministře. Víme, že si musel koupit barvu, aby přelakoval auto, a vyšetřování asi potvrdí, že při cestě z Gapu do Usselu v noci ze čtvrtka na pátek bylo už přelakováno. V tom případě a to se právě vyšetřuje koupil barvu zřej-mě v Gapu. Dokáže-li se to, znamená to, že byl varován. Bud' telefonoval někdo jemu nebo on někomu do Paříže nebo do Londýna a dověděl se, že falešné jméno Duggan bylo odhale-251

z52 no. Domyslel si, že během dopoledne začneme pátrat jak po něm, tak po jeho autě. Proto co nejrychleji zmizel" Ticho v konferenčním salóně bylo tak napjaté, že by se byl nedivil, kdyby roztrhlo nádherně zdobený strop. "Tím chcete se vší odpovědností naznačit," zeptal se kdosi jakoby z nesmírné dálky, "že se z našich porad něco vynáší?" "To nemohu říct, monsieur. Jsou telefonisté na ústřednách, je obsluha telexu, jsou nižší a nejnižší podřízení, kteří rozkazy vykonávají. Možná že je někdo z nich tajný agent OAS. Jedno je však stále jasnější. Byl varován, že záměr spáchat atentát na francouzského prezidenta byl odhalen, a přesto se rozhodl po kračovat. A byl upozorněn, že se pátrá po Alexandru Dugga novi. Zdá se, že má jen jeden zdroj informací. Možná že je to ten člověk, který si říká Valmy a jehož vzkaz do Říma zachytila státní bezpečnost" ţéf státní bezpečnosti zaklel. "Měli jsme toho lotra chytit hned na poště" "A druhá věc, kterou z toho vyvozujete, pane komisaři?" ze ptal se ministr. "Když se dověděl, že už se nemůže vydávat za Duggana, ne snažil se z Francie odjet. Naopak, zamířil do

nejhlubšího vnit rozemí. Jinak řečeno, jde stále po prezidentovi. Prostě si z nás nic nedělá: ` Ministr vstal a sebral své papíry.
nMonsieur le Commissaire, nebudeme vás zdržovat. Najděte ho. Najděte ho ještě dnes v noci, a bude-li třeba, zlikvidujte ho. Přikazuji vám to jménem prezidenta." A důstojně odešel.
Za hodinu se ze startovací plochy v Satory vznesla helikop téra a zamířila černonachovou oblohou k jihu.

"To je nestoudnost nejvyššího stupně! Takový nýmand! Jak si dovoluje naznačovat, že my, nejvyšší francouzští představitelé, nepostupujeme, jak je záhodno. Ale já to tak nenechám, v nej-bližším hlášení se o tom zmíním." Jacqueline si stáhla úzká ramínka noční košile a nechala si průsvitnou látku spadnout k bokům. Přitiskla paže co nejvíc k tělu, aby jí mezi ňadry vynikla hluboká rýha, a přitáhla k nim milencovu hlavu. "Povídej mi o tom," řekla sladce.

18
Ráno 21. srpna bylo stejně slunné a jasné počasí jako v

minu-lých dvou týdnech horké letní vlny. Z oken zámku v Haute Chalonniére, odkud byl široký výhled na kopce porostlé vře-sem, se zdálo, že celý kraj pokojně dřímá. Nikde ani stopa po horečném policejním pátrání, které se tou dobou stahovalo už k Egletonsu, vzdálenému jen osmnáct kilometrů odtud. ţakal stál v županu u okna v baronově knihovně a jako kaž-dé ráno volal do Paříže. Jeho milenka dosud spala v prvním poschodí po další vášnivé noci. Když dostal spojení, ohlásil se obvyklým "Ici Chacál".
"Ici Valmy,"ozvalo se tlumeně ze sluchátka. "Znovu se to roz-jelo. Našli vůz. . " Dvě minuty poslouchal, jen občas se na něco stroze zeptal. "Merck" řekl nakonec, zavěsil a sáhl do kapes po cigaretách a zapalovači. Uvědomil si, že to, co slyšel, mění jeho plán, at se mu to líbí nebo ne. Chtěl na zámku zůstat ještě dva dny, ale ted musí pryč, a čím dřív, tím líp. Jenže při telefonování ho znepo-kojilo ještě něco jiného, něco zcela nečekaného. Napřed tomu nevěnoval pozornost, ale když do sebe vtáhl první doušek kouře, znovu to v něm zahlodalo. Než dokouřil a vyhodil nedopalek oknem na dvůr, bylo mu všechno jasné. Telefonoval ze zámku už třikrát, ale slabé cvaknutí, když zvedl telefon, se ve sluchátku ozvalo teprve dnes. V ložnici sice byla přípojka, ale když odcházel, Colette tvrdě spala. Ano, spala. . . Obrátil se, tiše vyběhl bosýma nohama po schodech a vpadl do ložnice. Telefon byl zavěšen. Ale skříň zela dokořán a na podlaze ležely tři kufry, všechny otevřené. Vedle nich svazek jeho klíčů. Mezi rozházenými věcmi klečela baronka a zděšeně k němu zvedla oči. Kolem se válely ocelové trubice a náplasti stržené z otvorů. Z jedné vyčníval dalekohled, z druhé tlumič. Když vešel, hleděla s hrůzou na věc ve svých prstech. Byla to hlaveň a závěr kulovnice. Několik vteřin oba mlčeli. Šakal se vzpamatoval první.
"Tys poslouchala."
"Já. . . chtěla jsem vědět, komu každé ráno voláš: `
"Myslel jsem, že spíš:`
"Ne, když odcházíš, vždycky se probudím. To. . . to je puška. Diverzantská puška."

254 Byla to napůl otázka, jako by doufala, že uslyší, že je to
néco jiného, zcela neškodného. Podíval se na ni a teprve ted
si všim la, že šedé skvrnky v očích se mu rozlezly do všech
stran a po kryly je neproniknutelnou clonou; hleděly na ni
mrtvě a tvrdě jako stroj. Pomalu se postavila a hlaveň jí
s břinknutím vypadla mezi ostatní součásti. "Ty ho chceš
zabít," zašeptala. "Ty ses dal k nim, k OAS. Chceš zastřelit
de Gaulla." Šakal neodpověděl. Pochopila. Vrhla se ke
dveřím, ale snad no ji dohnal a smýkl jí přes celý pokoj k
posteli. Třemi kroky byl u ní. Když dopadla na zmačkaná
prostěradla, otevřela ústa k výkřiku. Vzápětí ji umlčel
prudký úder do hrdelní tepny. Le vou rukou ji popadl za
vlasy a táhl po břiše k okraji postele. Zahlédla ještě
vzorek na koberci a zároveň jí dopadla na šíj hrana dlaně
jako sekyra. Šel ke dveřím a naslouchal. Dole bylo ticho.
Ernestina asi chystá snídani na druhé straně budovy a
Louison půjde co nevidět na trh. Naštěstí oba nedoslýchají.
Vrátil součásti pušky do trubic a uložil je znovu do třetího
kufru k vojenskému plášti a usmoleným šatům André Marti na.
Ohmatal podšívku, aby se přesvědčil, že doklady jsou na
místé, a potom kufr zamkl. Druhý, s oblečením dánského pas
tora Pera Jensena, byl otevřen, ale nerozházen. V koupelné
vedle ložnice se pět minut myl a holil. Pak si vzal nůžky a
dalších deset minut si hřebenem pečlivě zvedal dlou hé
světlé vlasy a skoro o tři centimetry je zkracoval. Pak je
přetíral kartáčkem namočeným v barvě, dokud nevypadalv jako
tmavošedé vlasy staršího pána. Při barvení vlasy zvlhly,
takže si je mohl učesat podle fotografie v pastorově pase,
který měl postavený na poličce pod zrcadlem. Nakonec si
nasadil modré kontaktní čočky. Smyl s umyvadla každou
stopu po baţţ=?:í a po sţţţch toalet ních potřebách, sbalil
si holení a vrţţii se ţ3o ložnice. Nahého těla na podlaze si
nevšímal. Oblékl si tričko, spodky, ponožky a koši:': z
Kodané, černou náprsenku a knéžský kolárek. Nakon;c vl;iouzl
do černFho obleku a decentních vycházkových střeTţíců. ţo
náprsní ?:apsy zastrčil brýle se zlatou obroučkou, toalţtní
potřeby ţţ ţ átil do kufřiţku a přestěhoval k nim z kufru
..ţinskou knihu o fran-couzských katedrálách. Do saka si dal
dá nský pas a svazek bankovek. Všechny anglické svršky
uložil do kufru, ve kterém je při-vezl, a zamkl jej. Skončil
krátce před osmou, kdy Ernestina z,nravidla přiná-šela ranní
kávu. Baronka před ní a Louisonern svůj poměr tajila, protože
oba barona zbožňovali už jako nzalého hocha a později jako
pána domu. Oknem zahlédl Louisona na bicyklu. S nákupním
košíkem
na zadním kole právě vyjížděl ze dvora. Vtom zalilepala na
dveře Ernestina. Ani se nepohnul. Zaklepala znovu. "Y a vot'
café, madame,"zapištěla přes zavřené dveře. Šakal se rozhodl.
Rozespalým hlasem zavolal francouzsky: "Nechejte snídani za
dveřmi. Vezmeme si ji, až vstane.me" Za dveřmi vykroužila
Ernestinina ústa dokonalé "o". `.raková ostuda! Takové véci a.
. . v pánově ložnici! Cupitala doţ'ů pro Louisona, ale protože
už byl pryč, nezbylo jí než udělat d.louhé kázání kuchyňskému
dřezu o tom, jak jsou dnes lidé zkţţžení, a to že za starého
pana barona nebývalo. Proto neslyšela ţněk-ký náraz, s nímž
čtyři kufry přivázané na prostěradle a spouš-téné z okna
ložnice dopadly na květinový záhon před zámkţem. Neslyšela,
jak host zamyká zevnitř ložnici, ve které uložil bezvládné

tělo její paní na postel, a přikryl až pod bradu, aby se zdálo, že spí, neslyšela, jak se zavírá okno za šedovlasým mužem, dřepícím na římse, neslyšela, jak obratně seskočil r.ia trávník. Zaslechla jen, jak ve staré zámecké stáji, předělané na garáž', naskočil motor panina renaulta, a když vykoukla okénkem spížky, zahlédla, jak se automobil prohnal branou ven.

"Co to jen mladou paní napadlo," hořekovala tiše, když po-spíchala znovu po schodišti nahoru. Před ložnicí dosud stál podnos s vlažnou a netknutou kávou. Několikrát zaklepala. Zkusila otevřít, ale nešlo to. Hostova lož-nice byla také zamknuta. Nikdo se neozýval. Ernestina usoudi-la, že se děje něco divného, tak divného, že to nepamatovala od doby, kdy se na zámku bez pozvání ubytovali IţIěmčouři a hloupě se starého pana barona vyptávali na mladého pána. Musí se poradit s Louisonem. Je na trhu a někdo z hospody pro něho zajde. Neuměla zacházet s telefonem, ale mjţslela si, že když jej člověk zvedne, někdo se ozve a jde pro toho, s kým

2ţţ chcete mluvit. Jenže; to tak nebylo. Zvedla sluchátko, a přestože je držela aspoň de,set minut, nikoho neslyšela. Nevšimla si, že těsně u dřevěnéh.o ostění knihovny je šňůra odborně přestři žena.

Claude Lebel ţ;e vrátil helikoptérou do Paříže hned po snídani. Jak potom ře kl Caronovi, Valentin přes všechny potíže, které měl s těmi zr.ţtracenými venkovany, udělal obrovský kus práce. Ráno koneţţně našel stopu v bufetu, kde Šakal snídal a odkud si zavolal tţaxíka. Pak nechal na všech silnicích v okruhu dva-ceti kilozrţetrů kolem Egletonsu postavit zátarasy; do oběda by měly vše chny stát. Lebel mu oplátkou naznačil, proč je tak důležité Šakala najít, a Valerţtin sh'bil, že obklíčí Egletons tak neprodyšně, že jim-jak pra,vil "neunikne ani myší pšouk".

Z Haţ.ţte Chalonniére uháněl renault horami na jih k Tulle. Šaka'ţ odhadoval, že pátrala-li policie od večera ve stále širších kruz'ích od místa, kde našla alfu, za svítání musela dorazit až k Eţ;letonsu. Tam vyslechne prodavače v bufetu a taxikáře, a pakud je nějaká štastná náhoda nezdrží, kolem poledne bu-doiz na zámku. .!ţle i pak budou hledat světlovlasého Angličana, protože ja?do šedovlasého kněze ho dosud nikdo neviděl. Začíná však jít, do tuhého. Hnal malý automobil po polních horských ces-tţţ,ch a nakonec se vynořil na RN 8, osmnáct kilometrů na jih ad Egletonsu. Do Tulle měl dvacet kilometrů. Pohlédl na ho-,dinky: 9.40. Sotva na konci rovného úseku zmizel za zatáčkou, přišuměl z Egletonsu malý konvoj, složený z hlídkového vozu a dvou zavřených kamiónů. V polovině rovného úseku zastavil a šest policistů ţ:ačalo stavět ocelové zátarasy.

"Jak to, že; není doma?" křičel Valentin na plačící ženu egleton-ského taX:ikáře. "Kam jel?" nJe ne sais pczs mšieur. Já opravdu nevím. Ráno vždycky čeká u nádraţsí na ranní vlak z Usselu. Když nikdo nepřijede, vrátí se domů. a něco opravuje. Když se nevrátí, tak to znamená, že někoho 'vez." Valerţtin se sklesle rozhlédl. Na tuhle ženskou nemá smysl

řvát. Bylo to miniaturní taxikářství, kde šéf dělá šoféra a

opra-váře zároveň. "Vezl někoho v pátek ráno?" zeptal se.
"Oui, m šier. Vrátil se z nádraží, poněvadž si ho nikdo nevzal, ale potom volali z bufetu, že tam někdo chce taxi. Zrovna odmontoval jedno kolo, tak měl strach, aby mu zákazník ne-utek a nevzal si jiné taxi. Dobře čtvrt hodiny mu trvalo, než kolo nasadil, a celou tu dobu nadával. Pak jel a stih to, ale kam toho člověka vez, to mi nařek." Popotáhla. "Mně se nikdy nic neřekne," dodala na vysvětlenou. Valentin ji poplácal po rameni.
"To nic, paní, jen klid. My počkáme, až se vrátí:' Obrátil se k seržantovi. "Jednoho muže nechte na nádraží, druhého na náměstí. Jak se objeví, hned s ním ke mně" Vrátil se do svého vozu.
"Na komisařství," řekl. Hlavní stan teď přemístili na egleton-skou policejní strážnici, kde bylo zase po dlouhé době rušno.

Deset kilometrů za Tulle hodil Šakal kufr s anglickými svršky a Dugganovým pasem do strže. Už mu dosloužily. Kufr přele-těl přes zábradlí mostu a s třeskotem zapadl do hustého křoví na dně propasti. V Tulle objížděl, až našel nádraží, ale auto nechal stát o tři ulice dál. Zbylé dva kufry s kufříkem si odnesl k nádražní pokladně. "Prosím jízdenku druhé třídy do Paříže," řekl. "Kolik stojí?" Zamžoural přes pastorské brýle na úředníka za okénkem. "Devadesát sedm nowch franků, monsieur."
"Kdy jede nejbližší vlak?"
"V jedenáct padesát. Máte skoro hodinu čas. Je zde nádražní restaurace. Do Paříže z prvního nástupiště, je vous en prie." Šakal vzal svá zavazadla a šel ke vchodu na perón. Kontro-lor mu proštípl jízdenku, Šakal znovu zvedl kufrv a prošel dveřmi. Tam mu zastoupila cestu modrá uniforma. "Vos papiers s'il vous plait."
Policista ze státní bezpečnosti byl mladý a snažil se vypadat přísněji, než jeho věk dovoloval. Na zádech měl samopal. Šakal znovu postavil zavazadla na zem a předložil svůj dánský pas. Policista jej prolistoval; nerozuměl jedinému slovu. "Vous étes Danois?"

2š8 "Pardon?"
"Vous... Danois."Policista ukázal na pas.
Šakal zazářil a radostně přisvědčil.
rDanske... ja, ja."
Policista mu vrátil pas a ukázal bradou k nástupišti. Dál už se o něho nezajímal a šel k vchodu zkontrolovat dalšího cestu jícího.

Louison se vrátil skoro až v jednu odpoledne a měl v sobě pár sklenek vína. Jeho nešţastná žena se mu hned svěřila se svým trápením. Louison se ujal velení. "Vylezu na okno,"

prohlásil, "a podívám se: `
Napřed měl potíže se žebříkem. Nakláněl se mu všude, jen ne tam, kde ho chtěl mít. Nakonec jej přece jen o zed pod oknem baronČiny ložnice opřel a vrávoravě na něj vylezl. Za pět minut byl zase dole. "Paní baronka spí;' oznámil.
"Tak dlouho nikdy nespí," protestovala Ernestina.

"No vidíš, a dnes zrovna jo," řekl Louison. "Nesmíme ji rušit: `

Vlak do Paříže měl malé zpoždění. Přijel do Tulle až ve 13.00. Mezi cestujícími, kteří tam nastoupili, byl šedovlasý dánský pastor. Posadil se do kouta v kupé, kde byly jen dvě starší paní, nasadil si brýle se zlatými obroučkami, vytáhl z kufříku tlus-tou knihu o kostelech a katedrálách a dal se do čtení. V Paříži měli být, jak zjistil, ve 20.10.

Charles Bobet stál na kraji silnice vedle svého porouchaného taxíku. Podíval se na hodinky a zaklel. Půl druhé, čas k obědu, a on trčí na pusté cestě mezi Egletonsem a tou dírou Lama-ziére. S rozbitou přeuodovkou. Merde a znovu merde. Co kdyby tady auto nechal a šel do nejbližší vesnice na autobus? Večer by se z Egletonsu vrátil s opravářem a ten by to odtáhl. Jenže na to by praskl celý týdenní výdělek. A kromě toho nemá na dveřích zámek. Kdepak, jak se odtud hne, kluci z okolí mu rachotinu vyrabujou. Raději si počká na nějaký nákladák, tře-ba ho do Egletonsu odtáhne. Neobědval, ale měl v autě láhev vína. Ted' už skoro prázdnou. Jak se plazil pod vozem, vyschlo mu v krku. Vlezl si na zadní sedadlo a čekal. Venku je zrovna největší vedro a naklaďáky vyjedou, až se krapet

ochladí. Ted'

si sedláci dávají po obědé dvacet. Sedélo se mu tak pohodlné, 259 že za chvíli spal jako špalek.

"Nevrátil! Jak to, že nevrátil? Tak kde, sakra, je?" křičel komi-sař Valentin do telefonu. Volal z egletonského komisařství do taxikářova domu a mluvil s policistou, který tam čekal. Ve slu-chátku to omluvně zabublalo. Valentin práskl telefonem. Celé dopoledne a poledne dostával rádiová hlášení z hlídkových vozů u silničních zátarasů. Z okruhu dvaceti kilometrů kolem Egletonsu neodjel nikdo, kdo by se sebeméně podobal vysoké-mu světlovlasému Angličanovi. Ospalé trhovní městečko tiše a blaženě dřímalo v letním dusnu, jako kdyby do něho vůbec nebyly vtrhly dvě stovky policistů z Usselu a Clermont Fer-randu.

Ve čtyři odpoledne kozičně Ernestina prosadila svou.
"Musíš jít nahoru a milostpaní probudit," udeřila rázně na Louisona. "To je přece proti přírodě, aby člověk celičký den prospal!" : Starý Louison, který měl v ústech jako vypáleno a nejraději by se byl šel natáhnout na pohovku, s ní sice nesouhlasil, ale věděl, že když si Ernestina postaví hlavu, není s ní rozumná řeč. Znovu se vyšplhal na žebřík, tentokrát méně vrávoravě, a vlezl dovnitř. Po chvíli vystrčil hlavu z okna.
"Ernestino!" vydralo se mu z hrdla. "Paní baronka je asi mrt-vá" Chtěl slézt, ale Ernestina na něho křikla, aby ložnici zevnitř odemkl. Oba pak ohromeně hleděli do vyhaslých očí, vytřeště-ných nad okrajem přikrývky do promáčklého polštáře. Ernestina se vzpamatovala první.
.,Louisone!"
"Copak?"
"Rychle dc vesnice pro pana doktora. Rychle!"
Za chviličku šlapal Louison do pedálů, co mu roztřesené nohy stačily. Stařičký doktor Mathieu, který léčil lidi z Haute Chalonniére už čtyřicet let, spal na zahradě pod meruňkou.

Slíbii, že hned přijede. Po půl páté zahrčelo před zámečkem jeho auto a po další čtvrthodiné se nad postelí napřímil a oto-čil k dvojici, která zůstala stát na prahu.

260 "Milostivá paní je mrtva. Má zlomený vaz," zakoktal. "Musí me zavolat četníka." Četník Caillou byl velký metodik. Věděl, jak významnou
funkci jako představitel zákona zastává a jak důležité je zjistit fakta hned na místě. Soustavně si olizoval tužku a zapisoval, co vypovídali Ernestina, Louison a doktor Mathieu, které od vedl do kuchyně a posadil za stůl. "Tak to je mi úplně jasné," řekl, když doktor podepsal svou výpověd. "To je vražda. A hlavní podezřelý je ten blondatý Angličan, co odjel v baronČině autě. Musím to hlásit na velitel ství do Egletonsu: ` A sjel na kole do vesnice.

Claude Lebel volal z Paříže komisaři Valentinovi v 18.30. "Alors, Valentm?" "Pořád nic," odpověděl Valentin. "Od rána máme uzavřeny všechny výjezdové silnice a cesty. Musí být někde v tomhle okruhu, ledaže by hned, když ukryl auto, z kraje odjel. A ten blbec taxikář, co ho v pátek ráno z Egletonsu vezl, se ještě nevrátil. Hledáme ho po všech cestách v okolí. . . Moment, zrovna přišlo další hlášení" Sluchátko ztichlo a Lebel slyšel, jak s Valentinem někdo rychle mluví. Pak se znovu ozval Valentin. "To je dnes den, to mě podržte. Nějaká vražda"
, Kde?" ožil Lebel.
,
"Na jednom zámku, kousek odtud. Právě to hlásil četník z té vesnice" "Koho zabili?"
"Majitelku zámku. Moment?. . . Baronku de la Chalonniére " Caron viděl, jak Lebel bledne. "Valentine, poslouchejte. Vrah ze zámku utekl?"
Znovu bylo slyšet, jak Valentin v Egletonsu s někým mluví. "Jo," řekl potom. "Odjel ráno baronČiným vozem. Malým re-naultem. Mrtvolu našel zahradník, ale až odpoledne. Napřed nakoukl dovnitř oknem a myslel, že spí. Pak tím oknem vlezl do ložnice a přišel na to: ` "Máte číslo a popis auta?" zeptal se Lebel.
"Máme "
"Tak vyhlaste všeobecnou pohotovost. Ted už se nemusí nic tajit. Stíháme prostě vraha. Rozjedu celostátní pátrání, ale

snažte se najít néjaké stopy na místě činu. Zjistěte, kterým směrem prchal: ` "Rozumím, provedu. Konečně do toho můžeme šlápnout: `
Lebel zavěsil.
"Panebože, začínám mít dlouhé vedení. Baronka de la Cha-lonniére byla zapsána v knize hostů U jelena právě tu noc, kdy tam spal Šakal: `

Auto se našlo v zastrčené uličce v Tulle. Policista na pochůzce je objevil v 19.30. Než se vrátil na stanici; bylo 19.45, a než z Tul-le zavolali Valentinovi,19.55. Valentin volal Lebelovi ve 20.05. "Asi půl kilometru od nádraží," řekl. "Máte tam jízdní řád?"
"Někde by tu být měl: `
"Kdy jel dopoledne vlak z Tulle do Paříže a kdy má být na Slavkovském nádraží? Dělejte, proboha, dělejte: ` Z egletonské policejní stanice bylo slyšet tlumený hovor.

"Jedou tam jen dva vlaky denné," řekl Valentin. "Dopoledne v jedenáct padesát, ten má být v Paříži. . . zrovna teď, ve dvacet deset. . : ` Lebel ani nezavěsil a pádil ke dveřím. Stačil jen křiknout na Carona, aby utíkal za ním.

Rychlík s příjezdem ve 20.10 vsupěl na Slavkovské nádraží na minutu přesně. Sotva zastavil, dveře všech jeho lesklých vagó-nů se otevřely a na nástupiště se vyhrnuli cestující. Někteří se vítali s čekajícími příbuznými a přáteli, jiní šli z hlavní nádraž-ní dvorany rovnou ke stanovišti taxíků. Mezi těmi byl vysoký šedovlasý pán v tmavém obleku a kněžském kolárku. Byl u ta-xíků jako jeden z prvnich a hodil svá tři zavazadla na zadní sedadlo mercedesu diesel. Řidič zapnul počítač a pomalu se rozjel od východu po šik-mé rampě k ulici. Na nádražním nádvoří byla půlkruhová vo-zovka, po které se jednou branou přijížděl0 a druhou odjíždě-lo. Taxík sjížděl k výjezdu. Oba, řidič i pasažér, zaslechli, jak se blíží kvílení sirény a stále více přehlušuje pokřik cestujících, snažících se přivolat taxík dřív, než na ně přijde řada. Když před vjezdem do ulice řidič na chvíli zastavil, druhou branou se přihnaly tři hlídkové vozy a dva antony a zastavily před hlavním nádražním vchodem.

2s2 "Ti maj zas naspěch, hajzlové," řekl taxikář. "Kam to bude, důstojný pane?" . Kněz mu dal adresu malého hotelu na Quai des Grands-Au-
gustins.

V devět se Claude Lebel vrátil do kanceláře a našel tam vzkaz, že má volat komisaře Valentina na stanici v Tulle. Za pět mi-nut je spojili. Poznamenával si, co mu Valentin říkal. "Vzali jste z auta otisky prstů?" zeptal se.
"Jistě, a v ložnici na zámku taky. Byly jich tam stovky a vše-chny jsou stejné" "Co nejrychleji mi je pošlete:`
"Provedu. Mám vám poslat taky bezpečáka z tullského ná-draží?"
"Ne, děkuju, ten by nám nic víc neřekl. Děkuju za pomoc, Valentine. Můžete dát svým lidem pohov. Teď už je v našem revíru. Postaráme se o něho sami" "A co když to ten dánský pastor není?" zeptal se Valentin. "Může to být jen náhoda." "Kdepak," řekl Lebel, "to je určitě on. Jeden kufr zahodil, asi jej najdete někde mezi Haute Chalonniére a Tulle. Hledejte v řekách a stržích. Ale tři zbývající zavazadla souhlasí. Na be-ton je to on." Zavěsil.
"Takže tentokrát kněz," řekl smutně Caronovi. "Dánský pas-tor. Jméno neznáme, nádražní hlídka je viděla v pase, ale ne-pamatuje si je. Takže zase l:dský faktor, jako vždycky. Taxikář usne na cestě, zahradník nemá náladu zkoumat, proč jeho paní tak dlouho spí, policisţa si nepamatuje jméno z pasu. Tedy něco vám řeknu, Luciene, tohle je můj poslední případ. Už jsem moc starv. Starý a pomalý. Zavolejte mi auto, prosím vás. Pojedu na večerní kobereček"

Porada na ministerstvu probíhala v napjaté a nervózní atmo-sféře. Čtyřicet minut komisař líčil, jak pátrání krůček za krůč-kem postupovalo z lesní paseky až do Egletonsu, jak nebyl doma taxikář. iak byla na zámku odhalena vražda, jak

vysoký šedovlasý Dán nastoupil na nádraží v Tulle do pařížského rvchlíku.
ţ "Stručně řečeno; ` řekl ledově Saint-Clair, když Lebel domlu-vil, "vrah je ted v Paříži a má nové jméno a novou podobu. Takže j ste, vážený pane komisaři, znovu neuspěl: ` "Na rekriminace ted není čas," zasáhl ministr. "Kolik dnes v Paříži nocuje Dánů?" "Zřejmě několik stovek, pane ministře: `

"Můžeme je prověřit?"
"Až ráno,` řekl hebel. "Až přijdou na prefekturu přihlášky z hotelů" "Zařídím, aby byla ve všech hotelech provedena ve dvanáct, ve dvě a ve čtyři kontrola," navrhl policejní prefekt. "Do rubri-ky povolání musí napsat ,pastor`, jinak by

byl recepčnímu po-dezřelý" Obličeje kolem stolu zazářily.
"Pokud si kolárek nezakryje šálou anebo nesundá," řekl Le-bel. "Pak sc může v hotelu přihlásit jako kdokoli: ` Několik obličejů se na něho zamračilo.
"V takové situaci nám, pánové, zbývá jen jediné;` řekl mi-nistr. "Ohlásím se znovu u pana prezidenta a požádám ho, aby zrušil všechna svá veřejná vystoupení, dokud toho člověka ne-najdeme a nezlikvidujeme. Zatím bude každý Dán, kter-ý se dněs v Paříži ubytoval, hned ráno osobně prověřen. Mohu s tím počítat, pane komisaři? A pane prefekte?"
Lebel a Papon kwli.
"To je pro dnešek všechno, pánové: `

"Víte, co mě žere?" řekl Lebel v kanceláři Caronovi. .,Že v tom pořád všichni vidí jeho kliku a naši tupost. To se ví, že má kliku, ale taky je po čertech mazaný. Měli jsme smůlu a dělali jsme chyby. Mne neţţjímajíc. Ale bude v tom ještě něco jiného. Dvakrát nám upláchl, protože měl nepatrný předstih. Z Gapu ujel v přelakovaném autě na poslední chvíli. Ted zmizí ze zámku a zabije svou milenku, sotva jsme našli jeho vůz. A po-každé hned ráno po ministerské poradě, kde řeknu, že ho máme v hrsti a že se dá do dvanácti hodin čekat jeho zatčení. Kamaráde, asi mi nezbude, než využít své neomezené pravo-moci a přikázat menší odposlouchávání:`
Opíral se o okenní římsu a díval se přes tiše plynoucí Seinu na Latinskou čtvrí, kde hořela světla a odkud se nad rozzáře-nou hladinu linul smích.

?63

264 0 tři sta metrů dál na protějším břehu ţeinv se vyklonil z okna do letní noci jiný muž a zamyšleně hleděl k mohutné budově kriminální policie, která se rýsovala nalevo od osvětlených věží katedrály Notre Dame. Měl černé kalhoty a vycházkové střevíce a přes bílou košili s černou náprsenkou si přetáhl hedvábný svetr s vysokým límcem. Kouřil dlouhou anglickou cigaretu s filtrem a mladý obličej mu nápadně kontrastoval s překvapivě prošedivělými vlasy. Zatímco se na sebe přes Seinu nevědomky dívali, hodiny na pařížských věžích odbíjely dvanáct. Začínal 22. srpen.

ţţ ANATOvíIţ.
ţ ZABITÍ

Claude Lebel měl špatnou noc. Sotva usnul, Caron jím zalom-coval. Bylo půl jedné. "Šéfe, nezlobte se, ale něco mi napadlo. Ten chlap, myslím Šakal, má dánský pas, že?" Lebel sebou zatřásl, aby se probral.

"Pokračujte "

"Odnékud jej přece musí mít. Bud'ţjej padělal, nebo ukradl. Ale asi ukradl, když si kvůli němu změnil barvu v lasů."

"Asi jo. A co dál?"

"Víme, že byl na průzkumné cestě v Paříži a že má základnu v Londýně. Takže nejspíš pas ukradl v některém z těchto dvou měst. A co udělá Dán, když se mu ztratí pas? Jde na konzulát" Lebel vyskočil z polního lůžka. "Tedy, Luciene, vy to jednou někam dotáhnete. Zavolejte mi vrchního inspektora Thomase do bytu a potom dánského kon-zula v Paříži."

Celou hodinu pak telefonoval, dokud oba nepřesvědčil, aby vylezli z postele a šli do svých kanceláří. Znovu si lehl až ve tři ráno. Ve čtyři ho probudila telefonem policejní prefektura, která hlásila, že ve dvanáct a ve dvě vyzvedli její lidé z paříž-ských hotelů celkem devět set osmdesát přihlášek ubytova-ných Dánů a že je začali třídit do tří kategorii, na "pravděpo-dobné", "možné" a "ostatní".

V šest ještě nespal, a zrovna když pil kávu volala státní bez-pečnost, které dal hned po půlnoci příkaz. Něco mají. Vzal si auto a jel s Caronem ranními ulicemi na jejich velitelství. V su-terénní spojařské laboratoři si pak poslechli magnetofonový záznam. Začal silným cvaknutím a několikezým zabzučením, jako by někdo vytáčel sedmímístné číslo. Pak se ozval vyzváněcí tón a znovu cvaknutí, jak někdo zvedl sluchátko.

"Alló?"řekl zastřený hlas.

"Ici Ja,cqueline,"ozval se ženský hlas.

, Ici Valmy "odpověděl mužský hlas.

Žena rychle řekla: "Vědí, že je to dánský knéz. Celou noc budou prohlížet hotelové přihlášky všech Dánů v Paříži vy-brané ve dvanáct, ve dvě a ve čtyři. Potom za každým půjdou:`

Bylo ticho a mužský hlas řekl: "Merci."Zavěsil a žena také. Lebel zamyšleně hledél na pomalu se otáčející cívku. ,Znáte číslo, na které volala?" zeptal se technika.

,

"Jistě. Dá se vypočítat z toho, v jakých intenTalech se vytáčecí kutouč vrací k nule. Je to MOLITOR 5901: ` "A adresa?"

Technik mu podal kousek papíru. Lebel si jej přečetl.

"Pojďte, Luciene. Jdeme navštívit pana Valmyho:'

"A co s tou dívkou?"

"Ta půjde před prokurátora."

V sedm někdo zaklepal. Učitel si právé vařil na plynu snídani. Rozmrzele zavřel plyn a šel otevřít. Za dveřmi stáli čtyři muži. Věděl hned, kolik uhodilo. Dva v uniformě vypadali, jako by se na něho chtěli vrhnout, ale malý, slušně vypadající civil jim pokynul, aby počkali.

"Napojili jsme se vá.m na telefon," řekl tiše. "Jste Valmy:`

Učitel zacrroval naprostv klid. Ustoupil a nechal je vejít. "Mohu se obléct?" zeptal se. Jistě:'
Pod dohledem obou uniformovaných policistů si přetáhl přes pyžamo košili a kalhoty. Mladší muž v civilu stál u dveří. Starší obcházel byt a prohlížel si haldy knih a papírů.
"Tohle se, Luciene, bude zpracovávat sto let," řekl a mladík u dveří si vzdychl.

LÓţ

?66 "Ještě že ne v našem oddělení"
"Jste hotov?" zeptal se malý civil učitele.
"Ano "
"Odved'te ho do vozu: `
Ostatní tři s ním odešli, ale komisař zůstal. Prohrábl papíry, na kterých učitel zřejmě v noci pracoval. Ale byly to všechno školní písemky s červeně zatrženými chybami. Asi vůbec nevy cházel z domu; musel být celý den na telefonu pro případ, že by Šakal volal. V 7.10 telefon zwzvonil. Lebel se na něj několik vteřin díval. Pak natáhl ruku a zvedl jej. "Alló?"
Hlas ve sluchátku zněl suše, nevýrazně.

"Ici Chczcal."
Lebel horečné přemýšlel.
"Ici Valmy,"řekl. A odmlčel se. Nevěděl, co říct.
"Co je nového?" zeptal se hlas v telefonu.
"Nic. Ztratili stopu v Corréze"
Čelo měl zbroceno potem. Všechno záviselo na tom, aby Ša kal zůstal nějakou dobu tam, odkud volal. Ve sluchátku to cvaklo a telefon oněměl. Lebel zavěsil a utíkal po schodech k autu, které čekalo u chodníku. "Ke mně do kanceláře," zařval na řidiče.

V telefonní kabině malého hotelu na nábřeží Seiny hleděl Ša-kal překvapeně přes skleněné dveře. Nic? Něco nového přece musí bvt. Komisař Lebel není hlupák. Jistě už vypátrali taxiká-ře v Egletonsu a dostali se do Haute Chalonniére. Našli mrtvo?u na zámku. Prázdnou garáž. Renaulta v Tulle. Hlídku na nádraží. A jistě už. . . Rychle vyšel z kabiny a prošel vestibulem.
,.Prosim účet," řekl recepčnímu. "Ještě jdu do pokoje, ale za pět minut budu dole: `

ţ'rchní inspektor Thomas volal v 7.30, zrovna když Lebel otví-r al dv eře své kanceláře. ,.Sorryţ," řeki britský detektiv, "volám dost pozdě, ale vzbudit dánţké ţúředníky a dostat je na konzulát nebylo tak snadné. Měl iste pravdu.14. července hlásil jistý dánský pastor ztrátu pasu. ':ţţěi podezření, že mu jej někdo ukradl a pokoje v jednom iepším hoţeiţi. aie dokázat to nemohl. Ke správcově radosti

nevolal policii. Je to pastor Per Jensen z Kodaně. Sto osmdesát centimetrů wsoký, modré oči, šedé vlasy: ` "To je on, díky, inspektore." Lebel zavěsil a řekl Caronovi: "Dejte mi prefekturu" V 8.3o zastavily před hotelem na Quai des Grands-Augustins čtyři černé antony. Policisté prohledali pokoj číslo 37 tak, že vypadal jako zpus-tošený tornádem. "Je mi líto, pane komisaři," řekl hoteliér utahanému

detekti-vovi, který razii vedl, "ale pastor Jensen se před hodinou odhlásil"

ţakal zastavil projíţdějící taxík a dal se zavézt na Slavkovské nádraží, kam večer přijel; předpokládal, že tam už pátrat ne-budou. Kufr s puškou, vojenským pláštěm a oblečením vymyš-leného André Martina dal do úschovny a nechal si jen kufr s oblečením a doklady amerického studenta Martyho Schul-berga a kufřík s maskérskými potřebami.
S těmi se ubytoval (pořád ještě v černých kalhotách a ve svetru zakrývajícím kolárek) v jednom hotýlku poblíž nádraží. Recepční mu dal vyplnit přihlášku, ale neobtěţoval se dodrţet předpisy a srovnat ji s hostovým pasem. Proto na ní nebylo uţ ani pastorovo jméno. Sotva se v pokoji zavřel, začal pracovat na nové masce. Roz-pustidlem si smvl ze světlých vlasů šedou barvu a obarvil si je na kaštanovo podle Martyho Schulberga. Modré kontaktní čočky si nechal v očích, ale brýle se zlatými obroučkami wmě-nil za amerikánské brýle s tlustou obrubou. ţerné vycházkové střevíce, ponoţky, košili, náprsenku a kněţský oblek nacpal s pastorowm pasem do kufru. Místo nich si vzal mokasíny, ponoţky, džínsv, tričko a bundu amerického vysokoškoláka ze Svracuse ve státě New York. ţ Kolem ňesţté bvl s americkvm pasem v jedné náprsní kapse a se sviikem francouzských franků v druhé připraven k odchodu. Kufr s pozůstatky pastora Jensena zamk? do skří-ně a klíč spláchl do bidetu. Slezl po poţárním ţebříku a víckrát o něm v hotýlku neslyšeli. Za několik minut uloţil příruční zavazadlo do úschovny na Slavkovském nádraží, zastrčil nový úschov ní lístek do zadní kapsy k prvnímu, a vyšel do ulic. Taxí kem se vrátil na lew břeh Seiny, na rohu bulváru Saint-Michel

258 a rue de la Hachette vystoupil a zmizel ve víru studentů a mla dých lidí, kteří bydlí v labyrintu Latinské čtvrti. V zakouřeném bistru, kam si zašel na laciný oběd, začal pře mýšlet, kde by přespal. Nepochyboval, ţe Lebel uţ o pastoru Jensenovi ví, a Martymu Schulbergovi nedával víc neţ čtyřia dvacet hodin. V duchu Lebela sprostě proklel, ale zároveň se široce usmál na číšnici a řekl: "Thanks` honey."

V deset volal Lebel do Londýna znovu. Tentokrát Thomas nad jeho ţádostí tiše zasténal, ale zdvořile odpověděl, ţe udělá, co bude v jeho silách. Kdyţ zavěsil, zavolal si jednoho z detektivů, s nimiţ na případu minulý týden pracoval. "Posadte se," řekl mu. "Zase volali Francouzi. Zřejmě jim zno-va upláchl. Ted je v centru Paříţe a mají podezření, ţe má další falešný pas. Takţe vám nezbývá, neţ obtelefonovat všechny londýnské konzuláty a vyţádat si seznam pasů, ztracených od počátku července. ţernochy a Asiaty vynechat. Zaměřit se čis-tě na bělochy. A u kaţdého zjistit výšku. Kaţdý nad sto sedm-desát centimetrů je podezřelý. Dejte se do toho"

Pravidelná porada na paříţském ministerstvu vnitra byla pře-loţena na čtrnáct hodin. Jako obvykle podával Lebel hlášení klidně a zdvořile, ale odezva byla mraziva. "Ten lotr má z pekla štěstí!" vpadl mu do řeči ministr. "Ne, pane ministře, to není jen štěstí. Byl soustavně informo-ván o

každé fázi našeho pátrání. Proto tak náhle odjel z Gapu, proto zabil tu žerţu v La Chalonniére a odjel dřív, než se síţ stáhla. Večer co večer jsem podával hlášení na těchto pora-dách. Třikrát nám scházelo jen několik hodin, abychom ho do-padli. Dnes ráno zmizei z hotelu a začal se vydávat za někoho jiného jen proto, že jsem do telefonu nedokázal věrohodně na-podobit zatčeného Valmyho. Ale v oboţ,z

předešlých případech byl varován hned ráno poté, co jsem zde večer podal hlášení" Kolem stolu bylo ledové ticho. "Pokud se pamatuji, pane komisaři," řekl ministr chladné, "už jednou jste zde něco takového naznačoval. Doufám, že své tvr-zení můžete doložit: ` Místo odpovědi položil Lebel na stůl malý přenosný magne-tofon a stiskl přehrávací knoflík. Do ticha konferenčního saló-nu zazněl drsný kovový zvuk odposlechnutého telefonického rozhovoru. Plukovník Saint-Clair zbledl jako stěna a roztřese-nýma rukama si schoval své papíry do složky. "ţí to byl hlas?" zeptal se ministr.

Lebel mlčel. Saint-Clair se pomalu zvedl a všechny oči se k němu stočily. "Pane ministře. . . bohužel vám musím oznámit. . . že to byl hlas. . . mé přítelkyně. Momentálně bydlí u mne. . . Omluvte mne: ` Odešel ze salónu do Elysejského paláce podat demisi. Ostat-ní kolem stolu mlčky sklopili oči. "Výborně, pane komisaři," řekl ministr tiše. "Můžete pokračo-vat: ` Lebel se znovu ujal slova a oznámil, že požádal svého lon-dýnského kolegu Thomase o seznam všech pasů ztracených za posledních padesát dní.

"Doufám," řekl na závěr, "že do večera budu seznam mít a že osob, jejichž popis je shodný se Šakalovým, nebude mnoho. Snad dvě, snad jen jedna. Hned potom požádám státy, jejichž občané svůj pas v Londýně ztratili, o jejich fotografie, protože Šakal se ted jistě podobá víc tomu, za koho se vydává, než Calthropovi nebo Dugganovi nebo Jansenovi. Půjde-li to hlad-ce; zítra dopoledne bych mohl všechny fotografie mít" "Pokud jde o mne," řekl ministr, "mohu vás informovat o svém jednání s prezidentem de Gaullem. Rozhodně odmítl přistoupit kvůli atentátníkovi na sebemenší změnu v plánu svých veřejných vystoupení. To se ostatně dalo čekat. Jednoho ústupku jsem však přece jen dosáhl. Do jisté míry lze případ uvolnit pr o tisk. Šakal je ted obyčejný vrah. Zavraždil baronku de la Chalonniére na jejim zámku, kam se vloupal, aby odcizil její klenoty. Podle všeho uprchl do Paříže a skrývá se zde. Je to jasné,pánové? Toto se může v odpoledních novinách nebo aspoň v jejich posledních vydáních obievit. Jakmile budete, pane komisaři, vědět, za koho či za které dvě tři osoby by se mohl vydávat, nic vám nebrání, abyste jejich jména oznámil redakcím. Zítřejší ranní noviny mohou dnešní zprávu přetisknout s novým titul kem. Až dostanete ráno fotografii turisty, který v Londýně ztratil

 pas, můžete ji zveřejnit ve večernících, v rozhlase a televizi s původní zprávou o vraždě a stíhání. Kromě toho, jakmile budeme znát toto jméno, začnou všich ni policisté a bezpečnostní pracovníci v Paž'íži kontrolovat do klady každému koho na ulici potkají: ` Policejní prefekt, šéf státní bezpečnosti a ředitel kriminálky si horlivě dělali poznámky. Ministr pokračoval: "Státní bezpečnost prověří s

pomocí ústřední registrace vše chny evidované stoupence OAS. Jasné?" Šéfové jmenovaných složek rezolutně přikývli.
"Kriminální policie odvolá své detektivy ze všech ostatních akcí a každého zapojí do pátrání po pachateli této vraždy." Max Fernet kývl. "Pokud jde o prezidentský palác, budu samozřejmě potřebo vat podrobný soupis všech přesunů, které má prezident od této chvíle v plánu. 0 tomto mimořádném

opatření sice nebyl informován, ale v takové situaci musíme v jeho zájmu riskovat i to, že se rozhněvá. A pochopitelně spoléhám, že prezidentova tělesná stráž zvýší svou ostražitost na maximum. Pane komi saři Ducrete?" Jean Ducret, šéf de Gaullovy ostrahy, mlčky přisvědčil. "Pátrací oddělení," obrátil se ministr ke komisaři Bouvierovi, "má zřejmě spoustu placených informátorů z podsvětí. Oka mžitě je všechny zmobilizujte, aţ se snaží zjistit, kde tento člo vék je, jak se jmenuje a jak vypadá. Jasné?" Maurice Bouvier nevrle přikývl. Začínalo ho to zneklidňovat. Pamatoval už spoustu stíhání, ale tohle bylo gigantické. Jakmi le Lebel dodá jméno a číslo pasu, o popisu nemluvíc, vyhrne se do ulic, hotelů, barů a restaurací skoro sto tisíc lidí ţe všech bezpečnostních orgánů a budou hledat jediného chlapa.
"Zapomněl jsem snad na néco?" zeptal se ministr.
Plukovník Rolland rychle pohlédl na generála Guibauda a na komisaře Bouviera. Zakašial.
"Ještě je tu Korsický svaz: `
Generál Guibaud si pečlivé prohlížel nehty. Bouvier nená vistně blýskl očima. Ostatní se tvářili většinou rozpačitě. Kor sický svaz, organizace Korsičanů, vznikiá z Ajaccioţţa bratr stva krevní msty, je největší zločinecký syndikát, jakţ ve Fran cii existuje. Ovládl Marseiiie a většinu jižního pobřeží. Podle některých odborníků je starší a

nebezpečnější než mafie. Na

rozdíl od mafiánů neemigrovali jeho členové do Ameriky, tak-
271 že ušel publicité, která mafii proslavila po celém světě. Gaullistické hnutí spolupracovalo s Korsickým svazem už dvakrát, pokaždé ke svému prospěchu, nicméně s nemalými rozpaky. Svaz totiž vždycky žádal protislužbu, která zpravidla spočívala v tom, že policie měla nad jejich nezákonnými rejdy přimhouřit oči. V srpnu 1944 pomáhal spojencům při invazi v jižní Francii a dostal za to Marseille a Toulon. Po dubnu 1961 pomáhal bojovat proti alžírským kolonistům a proti OAS a na oplátku mohl svou sít rozšířit na sever a do Paříže. Maurice Bouvier tyto Korsičany jako policista z duše nená-viděl, ale věděl, že Rollandovo akční oddělení je s nimi jedna ruka.

"Myslíte, že by nám k néčemu byli?" zeptal se ministr.
"Je-li Šakal tak mazaný, jak jsme slyšeli," odpověděl Rolland, "pak ho mohou v Paříži najít jen oni: ` "Kolik jich v Paříži je?" zeptal se ministr nedůvěřivě. "Kolem osmdesáti tisíc. Někteří u policie, jiní u celníků, ve státní bezpečnosti, u tajné služby a samozřejmě v podsvětí. Dů-ležité je, že jsou organizováni:` "Buďte opatrný," řekl ministr.
Další návrhy nebyly.
"Takže to bychom měli. Pane komisaři Lebele, od vás nepo-třebujeme nic než jméno, popis a fotografii. Pak dávám Šaka-lovi nanejvýš šest hodin." "Zbývají nám ještě tři dny," řekl Lebel, který se zatím díval oknem na oblohu. Ostatní sebou trhli. "Jak to víte?" zeptal se Max Fernet.

Lebel aamžikal.
"Musím se vám omluvit. Byl jsem blázen, že jsme na to nepři-šel hned. Už týden jsem přesvédčen, že Šakal má pevný plán a že den pro atentát na prezidenta si dávno vybral. Proč se po odjezdu z Gapu neproměnil v pastora Jensena hned? Proč ne-jel až do Valence a odtud rovnou rychlíkem do Paříže? Proč přijel do Francie a celý týden se jen potloukal?" "Ano, proč?" řekl kdosi.
"Protože čeká na stanovený den," odpověděl Lebel.."A ví, kdy přijde. Pane komisaři Ducrete, má pan prezident nějaký zástoj mimo Elysejský palác dnes, zítra anebo v sobotu?" Ducret zavrtěl hlavou.

,A co je v neděli 25. srpna?" zeptal se Lebel.
Kolem stolu to zašumělo, jako když se vítr prožene suchým

listím. "Máte pravdu," vydechl ministr. "Den osvobození. Takhle za-pomenoutț A to jsme s ním tenkrát skoro všichni byli. .

"Ano," řekl Lebel. "Je to dobrý psycholog, ten náš Šakal. Ví, že jistého dne v roce nebude generál de Gaulle nikde jinde než v Paříži. A na ten den čeká: ` "Ale to znamená," ožil ministr, , že ho máme. Teď, když přišel o svého informátora, nenajde v Paříži jediné místo, kam by se schoval, jediný dům, kde by mu byř i nevědomky poskytli úto-čiště. Máme ho' Pane komisaři Lebele, potřebujeme od vás jeho jméno:' tní
Claude Lebel se zvedl a šel ke dveřím. Vstávali i osta a chystali se odejít k obědu.
"Ještě maličkost," zavolal ministr za Lebelem. "Jak jste věděl, že máte odposlouchávat právě telefon plukovníka Saint-Clai-ra?" Lebel se ve dveřích otočil a pokrčil rameny.

"Nevěděl," řekl. "Prostě jsem vás dnes v noci dal odposlou-chávat všecnny. Poroučím se, pánové: `

V pět odpoledne, když popíjel pivo před kavárnou u Place de 1'Odéon, s tváH skrytou za týmiž slunečními brýlemi, jaké měli všichni kolem, dostal Šakal nápad. Dostal jej, když uviděl, jak se spolu po ulici vedou dva muži. Zaplatil, zvedl se a odešel. 0 sto metrů dál našel, co hledal: obchod s dámskou kosmeti-kou. Šel dovnitř a koupil několik drobností.

V šest vyšly večerníky s novým titulkem na první straně. Po-slední vydání kHčelo tlustými písmeny: VRAH KRÁSNÉ BA-RONKY PRțHL DO PAŘÍŽE. Pod tím byla otištěna fotografie baronky de la Chalonniére ve společnosti, stará pět let. Jedna agentura ji našla v archívu a všechny noviny ji převzaly. V 18.30 vešel plukovník Rolland s výtiskem France-Soir pod paží do jedné kavárničky poblíž rue Washington. Snědý bar-man se po něm pozorně podíval a kývl na chlapíka, kt.erý seděl vzadu. Ten se zvedl a přistoupil k Rollandovi.
"Plukovníli Rolland?"

Šéf akční služby kývl.
"Račte se mnou."
Odvedl ho zadními dveřmi z kavárny a po schodech do ma-lého pokoje v prvním patře, kde zřejmě bydlel majitel.

Zakle-pal a zevnitř se ozvalo: "Entrez." Když se za

Rollandem zavřely dveře, stiskl nataženou ruku muže, který vstal z křesla. "Pan plukovník Rolland? Enchanté. Jsem šéf Korsického
svazu. Patrně někoho hledáte. . : `

V osm volal z Londýna vrchní inspektor Thomas. Měl unavený hlas. Prožil perný den. Některé konzuláty spolupracovaly ochotně, jiné dělaly nesmírné těžkosti.
Oznámil, že kromě žen, černochů, Asiatů a menších osob hlásilo v Londýně za posledních padesát dní ztrátu pasu osm turistů. Pečlivě přečetl jejich jména, čísla pasů a stručný popis. "Některé můžeme hned vyloučit," navrhl Lebelovi. "Tři ztrati-li pas v době, kdy víme, že Šakal alias Duggan nebyl v Londý-ně. Prošli jsme záznamy v rezervacích a ţýdejnách letenek od 1. července.18. července zřejmě odletěl večerní linkou do Ko-daně. 6. srpna si podle záznamů BEA koupil letenku v Bruselu a večer letěl zpátky do Londýna,." "Ano, to souhlasí," řekl Lebel. "Zjistili jsme, že v té době byl také v Paříži. Od 22. do 31. července" "Takže," zapraskal ve sluchátku Thomasův hlas, "ty tři, kteří ztratili pas, když byl pryč, škrtám, ano?" "Jistě," řekl Lebel.
"Ze zbývajících pěti je jeden abnormálně vysoký, přes dva metry, Šakal by musel mít chůdy, aby si francouzští celníci takového rozdílu nevšimli" "To je pravda, bude to nějaký obr. ţkrtněte ho. A další čtyři?" zeptal se Lebel. ,ţTeden je abnormálně tlustý, má sto jedenadvacet kilo. Šakal by se musel tak mohutně vycpat, že by snad ani nemohl cho-dit " "Škrtněte ho," řekl Lebel. "A dál?"
"Druhý je příliš starý. Výška by odpovídala, ale je mu přes ţedzndesát. Šakal by sotva dokázal vypadat tak staře, ledaže by ho nalíčil profesionální divadelní maskér." "Škrtněte ho taky," řekl Lebel. "A poslední dva?"

"Jeden je Nor, druhý Američan," řekl Thomas. "Na oba se popis hodí. Jsou vysocí, ramenatí, ve středních letech. Proti No-rovi mluví dvě věci. Za prvé je blondýn, a řekl bych, že když se ţakal prozradil jako Duggan, nebude se ke své původní barvě vlasů vracet, nemyslíte? Příliš by tím Duggana připomínal. Za druhé Nor uvedl, že mu pas uplaval z kapsy, když se v Hyde Parku projížděl se svou dívkou na lodičkách a spadl v šatech do vody. Tbrdil, že před pá,dem měl pas v náprsní kapse, a když vylezl na břeh, už tam nebyl. Zato Američan přísežně prohlásil před letištní policii, že mu byla brašna s pasem ukradena v hlavní hale, kde ji nechal chvíli bez dozoru. Co vy na to?" "Pošlete mi všechno o tom Američanovi Martym Schulber-govi," řekl Lebel. "Jeho fotografii si opatřím sám přímo z paso-vého úřadu ve Washingtonu. A ještě jednou vám děkuju. Za všechno"
V deset večer byla na ministerstvu další porada, zatím nejkrat-ší ze všech. Už hodinu před jejím zahájením dostaly všechny bezpečnostní složky rozmnožený podrobný popis Martyho Schulberga, na kterého byl vydán zatykač pro vraždu. ţekalo se, že fotografie přijde do rária, takže první vydání večerníků, které se objeví na ulicích v deset dopoledne, ji stihne otisknout. Ministr povstal. "Pánové, když jsme se zde sešli poprvé, řekl nám pan komi-sař Bouvier, že identifikovat atentátníka s krycím jménem Ša-kal je čistě

detektivní práce, a my jsme jeho návrh přijali. Ohlí-žím-li se zpět, vidím, že to bylo správné rozhodnutí. V uplynu-lých deseti dnech jsme měli to štěstí, že s námi spolupracoval pan komisař Lebel. Přestože atentátnţ tž'ikrát změnil svou to-tožnost, z Calthropa na Duggana, z Duggana na Jensena a z Jensena na Schulberga, a přestože dostával tajné informa-ce přímo z naší porady, komisaž`i Lebelovi se podařilo identifi-kovat ho a vystopovat až do našeho hlavnţo města. Jménem nás všech mu za to děkuji:` Uklonil se směrem k Lebelovi, kte-rý zrudl rozpaky. "Ale ted musíme jeho práci převzít my. Máme jméno, popis, číslo pasu, státní příslušnost. Během několika hodin budeme mít fotografii. Věřím, že při prostředcích, jakými disponujeme, budeme mít za několik dalších hodin i toho, po kom pátráme. Každý pařížský strážník, policista a detektiv již dostal instruk-ce. Do zítřejšího rána nebo nejpozději poledne nebude v tomto městě místo, kam by se ţakal mohl ukrýt. Dovolte, pane komisaři Lebele, abych vám ještě jednou bla-hopřál a sňal s vašich beder vyčerpávající břímě tohoto pátrá-ní. Od této chvíle již vaši spolupráci nebudeme potřebovat. Svůj úkol jste splnil, a splnil jste jej dobře. Děkuji vám: ` Zdvořile pak počkal. Lebel zamžikal a vstal ze židle. Ne-obratně se uklonil shromáždění mocných mužů, kteří vládli tisícům podřízených a milión̊m franků. Usmáli se na něho. Obrátil se a vyšel na chodbu. Poprvé za deset dnů se šel komisař Claude Lebel vyspat domů. Když otočil klíčem a zaslechl první vyčítavé lamentace své ženy, hodiny odbíjely půlnoc. Začínal 23. srpen.

20

Hodinu před půlnocí vstoupil Šakal do baru. Byla tam taková tma, že mu několik vteřin trvalo, než se zorientoval. Osvětlena byla jen řada zrcadel a lahví za pultem po levé stra-ně. Když se za ním zavřely dveře, barman na něho s neskrýva-nou zvědavostí upřel oči. Byla to dlouhá a úzká místnost s malými stolky u stěny proti barţz. Teprve na konci se rozšiřovala v jakýsi salón, kde byly větší stoly pro čtvři nebo pro šest. Většina stolů i stoliček u pul-tţ.z byla obsazena stálými večerními hosty. U nejbližších stolků hned ustal hovor; hosté si ho začali pro-hlížet a postupně utichala celá místnost, jak si další a další všímali, kam se jejich společníci dívají, a obraceli se k vysoké, ztepilé postavě u dveří. 'hz a tam někdo zašeptal nebo se za-hihňal. Šakal našel očima volnou stoličku u pultu a šel si na ni sednout, zády ke stolkům. Zaslechl za sebou rychlý šepot. n Oh, regarde-moi ga!Tý svaly, drahouši, já úplně šţlím" Barman k němu přistoupil a prohlédl si ho zblízka. Karmí-nové rty se mu roztáhly v koketním úsměvu. nBonsoir... monsieur."Za ţakalovými zády se mu ozvalo sbo-rové chichotání, většinou ironické. "Donnez-moi un schoich."

Barman potěšeně odtančil. Je to muž, je to muž, je to muž. To bude dneska mela! Už viděl, jak si ti rpetites folles"vzadu brou-

sí zoubky. Většina jich čekala na své obvyklé "páný', ale někte-ří byli bez partnera a vyšli si na čekanou. Tenhle nový

hoch, řekl si barman, tady vyvolá prvotřídní senzaci. Host, který seděl vedle Šakala, se k němu obrátil a nepokrytě ho hltal očima. Měl kovově zlaté vlasy, na čele pečlivě učesané

do špičatých loken na způsob mladého řeckého boha z antic-kého reliéfu. Tím také veškerá podobnost končila. Měl nama-lované oči, na rtech korálový nádech, na lících pudrový popra-šek. Nalíčení však nemohlo zakrýt povadlé, stárnoucí rysy a vyprahlý, lačný pohled.

,
Pozveš mě?" zeptal se šišlavýzn dívčím hlasem.
Šakal pomalu zavrtěl hlavou. Jeho sousedse znovu otočil ke svému společníkovi. Špitali si dál a občas afektovaně vypískli nebo zaúpěli. ţakal si svlékl bundu, a jak se natáhl po sklenici whisky, kterou před něho barman postavil, zavlnily se mu pod tričkem svaly. Barman se zatetelil. Že by nebyl jako my? To by sem nešel. Ale na "dámy" zřejmě není, to by tak neodbyl chuděrku Corin-nu, když ho požádala o skleničku. Takže jedině. . . ale to je úžasné! Ten hezoun je "dáma" a hledá nějakého staršího "pána", který by ho vzal k sobě. To bude pékný poprask.
"Páni" začali lovit kolem půlnoci. Posedéli vzadu, rozhlédli se, pak kývli na barmana a něco mu pošeptali. Barman se vra-cel za pult a dával znamení "dámám". Monsieur Pierre s tebou chce mluvit, drahouši. Snaž se vy " padat co nejlíp, a proboha, žádné kříky jako posledné"
Šakal si vybral krátce po půlnoci. Už delší dobu se po ném dívali dva muži. Seděli vzadu, každý u jiného stolu a občas po sobě nenávistně střelili očima. Oba měli k padesátce; jeden byl zavalitý, malá očka se ztrácela mezi tučnými víčky a tlustý zátylek mu přetékal přes límec. Vypadal hrubě a vulgárně. Druhý byl štíhlý, elegantní, s vychrtlým krkem a několika pra-mínky vlasů pečlivě sčesanými přes plešatějící temeno. Měl krásně ušitý oblek, úzké kalhoty a bezvadné sako, z jehož ru kávů vykukovaly krajkové manžety. Pod krkem mu volně splý val dovedně uvázaný hedvábný šátek. Umělec, módní návrhář nebo kadeřník, odhadoval Šakal. Tlustoch si zavolal barznana a zašeptal mu cosi do ucha. Barman, do jehož přiléhavých kalhot vklouzla větší bankovka, se vrátil k pultu.

"Ten pán se ptá, jestli by vás mohl pozvat na číši šampaňské-ho," zaševelil s významným pohledem. Šakal položil svou whisky na pult.
"ftekněte tomu pánovi," odpověděl co nejhlasitéji, "že není můj typ: ` Kolem tlumeně zazněly zděšené výkřiky a několik naondu-
lovaných mladíků se přesunulo blíž, aby jim nic neušlo. Bar-man vyvalil oči. "Přece vás zve na šampaňské, drahouši. My ho známe, má
penéz jako šlupek. Uděláte terno:`
Místo odpovědi slezl Šakal ze stoličky, vzal svou sklenici a šel si přisednout k tomu štíhlejšímu. "Dovolíte?" zeptal se. "ţlověka tady obtěžují. . : ` Umělecký typ málem omdlel radostí. Tlusţoch po chvíli uraženě a nasu-peně odešel a jeho sok ležérně položil kostnaté prsty na ruku mladého Američana a přátelsky mu přisvédčoval, jak jsou někteří lidé otřesně nevychovaní.
Jmenoval se Jules Bernard a kolem jedné s ním Šakal ode-šel. Krátce předtím se ho Bernard zeptal, kde bydlí. Šakal si zahrál na stydlivého a přiznal, že nemá kde bydlet, protože je student a na prázdninových toulkách mu došly peníze. Ber-nard

ani nechtěl věřit svému štěstí. Řekl mladému příteli, že
štastnou shodou okolností má krásný, rozkošně zařízený a

na-prosto klidný byt. Žije tam sám, nikdo ho neruší a se
sousedy se nestýká, protože jsou strašně hrubí. Bylo by mu
potěšením, kdyby u něho Marty za svého pařížského pobytu
bydlel. Šakal si znovu zahrál, tentokrát na nesmírně vděčného,
a pozvání přijal. Než z baru odešli, ztratil se na záchod (byl
tam jen jeden) a za pár minut se vrátil se silně namalovanýma
očima, napud-rovanými tvářemi a načervenělými rty. Bernard
strnul, ale do-kud byli v baru, nic neříkal. Na ulici mu to
však vyčetl. "Takhle se mi nelibíš. Vypádáš jako ty šeredy v
baru. Jsi přece hezký mládenec. 'Iţ se líčit nepotřebuješ: `
"Promiň, Julesi, chtěl jsem se ti líbit. Až přijedeme domů,
smyju si to:' Ukonejšený Bernard ho odvedl k svému autu.
Nejdříve tedy zajedou na Slavkovské nádraží pro jeho
zavazadla. Hned na první křižovatce jim zastoupil cestu
strážník a mával, aby za-stavili. Když se naklonil k řidičovu
oknu, Šakal rozsvítil ve

voze světlo. Strážnţ chvíli zíral a pak se znechuceně
odvrátil.

"Allez," poručil a víc si jich nevšímal. Když auto zmizelo,
uplivl si: "Teplouši hnusní: ` Podruhé je zastavili před
nádražím a policista je vyzval, aby předložili doklady. ţakal
se vyzývavě zaculil. "A nic jiného nechcete`?" zeptal se
významně.

"Padej, prasáku," řekl policista a odešel.

"Neprovokuj je," pokáral ho tiše ţBernard, "nebo nás`
ţa-tknou: ` ţakal zašel do úschovny, kde se na něho zhnuseně
podívali,

ale oba kufry mu bez potíží vydali, a odnesl je do Bernardova
auta. Potřetí je zastavili, když jeli do Bernardova bytu.
Tentokrát

to byli dva příslušníci pořádkové policie, jeden seržant,
druhý bez hodnosti. Zamávali před nimi na křižovatce, sto
metrů od domu, kde Bernard bydlel. Mladší šel k pravému oknu a
podí-val se ţakalovi do obličeje. Ohromeně couvl.

No nazdar. Kampak spolu jedete?" zahučel.

"
ţakal našpulil rty. "Kam myslíš, zlato.

Policista si div neuplivl.
"Z takovejch jako ty je mi na blití. Zmizte: `

"Měl jste se jim podívat na papíry," řekl mu seržant, když
se Bernardovo auto znovu rozjelo.

"
Pane seriţante, přece hledáme chlapa, kterej zbouchnul

a voddělal baronku, a ne nějaký uslintaný buzeran.

Ve dvě byli Bernard s ţakalem doma. Šakal si vymínil, že bude spát na gauči v obývacím pokoji, a Bernard, ač nerad, svolil. Když se mladý Američan svlékal, díval se na něho z lož nice klíčovou dírkou. Svést svalnatého studenta z New Yorku bude zřejmě náročné, ale vzrušující.

V noci šel ţakal do zženštile zařízené kuchyně a zkontrolo vál ledničku. Bylo v ní dost jídla na tři dny, ale jen pro jednoho, pro dva ne. Ráno chtěl Bernard jít pro mléko, ale ţakal ho nepustil; prohlásil, že má raději kávu z kondenzovaného mlé ka. Dopoledne proklábosili v bytě. V poledne Šakal řekl, že se chce podívat na televizní zprávy.

Hned první oznamovala pátrání po vrahovi který před osm ačtyřiceti hodinami zabil barcnku de la Chalonniére. Jules zděšeně vypískl. "Já násilnosti nesnáším," řekl.

Vtom se na obrazovce objevil mladý obličej: hezký, s kašta-novými vlasy a tlustě vroubenými brýlemi. Tak vypadá ame-rický student jménem Marty Schulberg, řekl hlasatel. Kdyby ho někdo viděl nebo o něm věděl. . . Bernard, který seděl na pohovce, se otočil k televizoru. Stačil si už jen pomyslet, že hlasatel nemá pravdu, že Schulbergovy oči nejsou modré; oči nad ocelovými prsty, které mu právě sevřely hrdlo, jsou přece šedé. . . 0 několik minut později se nad jeho vytřeštěným obličejem, rozcuchaným účesem a vyčnívajícím jazykem zavž'ely dveře šatnţu v předsíni. ţakal si vzal z poličky v obývacím pokoji obrázkový časopis a pohodlné se posadil. Ještě dva dny měl čas.

Za ty dva dny byla Paříž prohledána jako dosud nikdy. Policie prošla všechny hotely, od nejelegantnějších a nejnákladněj-ších až po nejsprostší hodinové, a všechny knihy hostů. Hleda-la ve všech penziónech, ve všech ubytovnách, noclehárnách a kolejích. Tajní prosmýčili všechny hospody, restaurace, bary, kabarety a kavárny a ukazovali číšnţům fotografii hledané-ho muže. Byl obrácen vzhůru nohama byt každého známého
stoupence OAS. Bylo předvedeno k výslechu přes sedmdesát mladých mužů, kteří se vzdálené podobali vrahovi, a všichni pak byli propuštěni, sice s formální omluvou, ale to jen proto, že byli cizinci a že s cizinci se musí jednat zdvořileji než s do-morodci. Byly zastavovány a legitimovány stovky tisíc osob na ulicích, v taxících a autobusech. Na všech větších přístupových ces-tách do Paříže byly postaveny zátarasy a kdo šel pozdě večer na procházku, byl na každém kilometru vyzván, aby předložil doklady. V podsvětí se činili Korsičané, tiše prolézali doupata pasáků, prostitutek, kriminálníků, kapsářů, pobudů, zlodějů a podvod-nţů a upozornovali je, že každý, kdo bude něco o vrahovi vě-dět a zatají to, upadne u Svazu v nemilost, a to se všemi dů-sledky.
Pátrání se účastnilo sto tisíc zaměstnanců bezpečnostních složek, od nejzkušenějších detektivů až po řadové četnţy. Asi osmdesát tisíc "spolupracovnţů" z podsvětí a spol. si pozorně prohlíželo každého, koho potkali ve svém prostředí. Všichni,

kdo se živí turistickým ruchem, dostali přesné a přísné in-strukce. Do studentských kaváren, barů, klubů a středisek

byli nasazeni mladě vypadající detektivové. Agentury specializova-né na ubytování zahraničních studentů ve francouzských ro-dinách byly vyzvány k ostražitosti. 24. srpna večer byl do pracovny ministra vnitra telefonicky předvolán komisař Claude Lebel, který se celé sobotní odpo-ledne potloukal ve svetru a zalátaných kalhotách po zahrádce. Auto pro něho přijelo v šest. Když uviděl ministra, užasl. Energický šéf bezpečnostního aparátu vypadal vyčerpaně a sešle, jako by za poslední dva dny zestárl. Kolem nevyspalých očí měl kruhy. Pokynul Lebe-lovi, aby se posadil na židli před stolem, a sám si sedl na otáče-cí židli, na které se tak rád obracel k výhledu na Place Beau-vau. Tentokrát se však k oknu neotočil. "Nemůžeme ho najít," řekl bez okolků. "Zmizel, jako by se propadl. Zjistili jsme, že lidé z OAS o něm vědí stejné málo jako my. V podsvětí po něm není památky. Korsický svaz dospěl k závěru, že vůbec není v Paříži"

Odmlčel se a s povzdechem upřel oči na malého detektiva, který na druhé straně stolu zanžžikal, ale neřekl nic. "Zřejmě jsme si v uplynulých dvou týdnech vůbec neuvědo-movali po jakém člověku pátráme. Co si o tom myslíte?" Někde tu je," řekl Lebel. "Jak vypadá zítřejší program?" Ministr se zatvářil, jako by ho bodlo u srdce. Prezident na něm nechce nic změnit. Dopoledne jsem s ním mluvil. Marné. Takže zítra zůstane všechno tak, jak bylo ohlá-šeno. V deset zapálí u Vítězného oblouku věčný oheň. V jede-náct mše v Notre Dame. Ve dvanáct třicet pietní návštěva pa-mátníku v Mont-Valérien. A odpoledne slavnostní vyznamená-ní deseti veteránů odboje, na které se s Médaille de la Libéra-tion dosud zapomnělo. To bude ve čtyři před Montparnasským nádražím. Sám to místo vybral. Jak víte, nádraží se bude bourat a stavět o kus dál, takže půjdou-li stavební práce podle plánu, je to možná poslední Den osvobození, který se slaví před původní budo-vou." "A kontrola davu?"

"Tu jsme promysleli všichni společně. Vzdálenost mezi prezi-dentem a davem bude všude větší než obvykle. Několik hodin

před každou slavností se postaví kovové bariéry a ohrazený . prostor bude prohledán od střech až do kanálů. Včetně bytů. Před každou slavností a během ní budou na všech okolních střechách ozbrojené hlídky, které budou střežit okna a střechy protějších domů. Kromě úředních a pozvaných osob se za ba-riéry nikdo nedostane. Přistoupili jsme tentokrát k opravdu mimořádným opatře-
ním. Policejní hlídky budou umístěny i na střeše Notre Dame a mezi věžemi. Nařídili jsme osobní prohlídku všech kněží, mi-nistrantů a zpěváků, kvůli zbraním. Pro případ, že by se chtěl Šakal vydávat za někoho od bezpečnosti, dostanou všichni po-licisté zvláštní odznaky, ale až ráno. V posledních čtyřiadvaceti hodinách jsme do oken citročnu, ve kterém prezident pojede, tajně nasadili neprůstřelná skla. To si, prosím, nechte pro sebe, nesmí to vědět ani prezident, protože by zuřil. Řídit bude jako vždycky Marroux, ale dostal příkaz, aby jel rychleji než obvykle, pro případ, že by se atentát-ník pokoušel vystřelit na jedoucí automobil. Ducret vybral do prezidentova doprovodu co nejvyšší důstojníky a hodnostáře, aby mu nenápadně dělali zed. Kromě toho bude prohledán každý, kdo se přiblíží na dvě stě metrů. Bez výjimky. V diplomatickém sboru to vyvolá pobouře-ní a novináři spustí

povyk. Ale všechny diplomatické a tiskové legitimace budou

hned ráno vyměněny, pro případ, že by se Šakal vydával za někoho z .nich. A samozřejmě každý s balíč-kem nebo podlouhlým předmětem v ruce bude okamžitě za-tčen. Máte nějaký návrh?" Lebel chvíli přemýšlel a tiskl si ruce mezi koleny jako školák, který se snaží panu učiteli něco nepříjemného vysvětlit. V du-chu si říkal, že pro detektiva, který začínal jako obyčejný stráž-ník a po celý život chytal zločince tak, že prostě chodil s otevře-nýma očima, jsou taková vládní opatření příliš složitá. "Víte," řekl posléze, "já myslím, že život riskovat nebude. Je to profesionál, zabíjí za peníze. Chce vyváznout a něco z těch peněz mít. A už od konce července, kdy si sem zajel na prů-zkumnou cestu, má pevně stanovený plán. Kdyby usoudil, že se mu akce anebo únik nemůže povést, dávno by se vrátil. Takže má určitě něco v rezervě. Mohl si domyslet, že v Den osvobození hrdost generálovi nedovolí zůstat pod střechou, i kdyby mu hrozilo sebevětší nebezpečí. A že bezpečnostní

opatření, zvláště potom, co byl prozrazen, budou tak silná, jak, pane ministře, říkáte. A přece se nevrátil." Lebel vstal a proti všem pravidlům úředního bontónu začal přecházet po místnosti. "Nevrátil. A nevrátí. Proč? Protože si myslí, že to dokáže a vy-vázne. To znamená, že přišel na něco, co ještě nikoho nenapad-lo. Třeba má dálkově ovládanou bombu nebo kulovnici. Ale na bombu by se mohlo zavčas přijít, a tím by se všechno pokazilo. Takže zbývá puška. Proto potřeboval přijet do Francie autem, Měl ji ve voze, nejspíš přiletovanou k podvozku nebo k oblo-žení" "Ale s puškou se k de Gaullovi nemůže dostat!" zvolal minis-tr. "K prezidentovi se dostane jen pár lidí, a to ještě po osobní prohlídce. Jak by mohl proniknout s puškou za bariéru?" Lebel se zastavil a pohlédl na ministra. Pokrčil rameny. "Nevím. Ale myslí si, ie může, a zatím mu všechno vyšlo. I když měl občas smůlu. Odhalily ho a stţaly dvě z nejlepších policii na světě, a přesto je tady. S puškou, v úkrytu, možná v nové masce a s novými doklady. Jedno je, pane ministře, jisté. Aí zalezl kamkoli, zítra určitě vyleze. Jen ho musíme poznat. A na to neplatí nic než stará detektivní zásada: mít pořádně otevřené oči. Jinak nemohu k vašim bezpečnostním opatřením nic dodat. Jsou zřejmě dokonalá a zcela mimořádná. Kdybyste dovolil, prošel bych se kolem každé té slavnosti a podíval se, jestli tam přece někáe není. Nic víc už se udělat nedá" Ministr byl zklamán. Od detektiva, kterého Bouvier před čtr-nácti dny označil za nejlepšího v celé Francii, čekal pronikavý záblesk inspirace, brilantní nápad. A zatím mu navrhuje mít otevřené oči. Ministr vstal. "Jistě," řekl chladně. "To, pane komisaři, klidně udělejte: `

Toho večera si Ša.kal v Bernardově ložnici rozložil vše, co bylo třeba připravit. Na posteli ležely ošoupané černé střevíce, šedé vlněné ponožky, kalhoty a košile s rozhalenkou, dlouhý vojen-ský plášt se stužkami frontových vyznamenání a černý baret francouzského vysloužilce André Martina. K nim přihodil do-klady padělané v Bruselu. Dále vyndal lehké popruhy, vyrobené v Londýně, a pět oce-lových trubic, které vypadaly jako hliníkové a skrývaly v sobě

pažbu, závěr, hlaveň, tlumič a dalekohled jeho kulovnice.

Ve-dle nich ležel špalík z černé gumy, do něhož bylo zastrčeno pět trhavých nábojů. Dva vytáhl a kleštěmi, které našel pod dřezem v krabici s ná-řadím, opatrně vypáčil střely z nábojnic. Z každé pak vysypal kousek korditu a prázdné nábojnice zahodil do kbelíku se smetím. Tři náboje mu zbyly, a to stačilo.

Dva dny se neholil a bradu měl zarostlou nazlátlým strnis-kem. Po příjezdu do Paříže si koupil starou břitvu, aby s ní mohl vousy odřít. Ležela na poličce v koupelně a vedle ní stály lahvičky od vody po holení, naplněné šedou barvou na vlasy, kterou použil pro masku pastora Jensena, a odbarvovačem. Kaštanovou Schulbergovu barvu už smyl a teá si před zrca-
dlem v koupelně stále více zkracoval plavé vlasy, až mu na temeni zůstalo cosi jako ježek od špatného holiče. Ještě jednou se přesvědčil, že má na ráno všechno připrave-no, udělal si omeletu, posadil se k televizoru a díval se na pest-rý zábavný pořad, dokud nebyl čas jít spat.

V neděli 25. srpna :963 bylo nesnesitelně horko. Letní vedra vrcholila, právě tak jako před rokem a třemi dny, kdy se pod-plukovník Jean-Marie Bastien-Thiry a jeho muži pokusili za-střelit generála de Gaulla v Petit-Clamartu. Nikdo z nich ten-krát netušil, že jejich akce rozpoutá řetěz událostí, které měly jednou provždy skončit této letní neděle, kdy sváteční Paříž žhnula jako výheň. Ale zatímco se Pařížané už podevatenácté chystali oslavit výročí svého osvobození od německé okupace, potilo se mezi nimi sedmdesát pět tisíc mužů v modrých uniformách, dohlí-žejících na pořádek. Oslavy se v tisku už několik dnů pateticky ohlašovaly a přišly na ně obrovské davy lidí. Prezidenta, kráče-jícího mezi pevnými hradbami strážců a policistů, v"sak zahléd-li jen nemnozí. Jednak ho zastiňoval doprovod důstojníků a veřejných čini-telů kteří s potěšením pozvání přijali, aniž si všimli, že jejich společnvm jmenovatelem je vysoká postava, kterou preziden-tovi slouží jako štít, jednak ho ze všech stran obklopovalí jeho čtyři tělesní strážcové. Naštěstí byl krátkozraký a nenosil na veřejnosti brýle, takže nepozoroval, jak ho zpředu, zezadu a z boků zastiňují svými

 mohutnými těly Roger Tessier, Paul Comiti, Raymond Sasia a Henri d'Jouder. Mezi novináři se jim říkalo "gorily" a mnozí si mysleli, že to vystihuje i jejich vzhled. Ale jejiclţ zvláštní chůze měla svůj důvod. Protože byli odborně vycvičeni ve všech způsobech boje, měli silně vyvinuté hrudní a ramenní svalstvo. Když je napjali, hřbetní svaly jim odtáhly paže od boků, takže se jim houpaly podle těla. Tento gorilovský postoj zvýrazňovalo i to, že měli pod levým podpaždím automatickou pistoli. Chodili tedy s pozdviženýma rukama, aby mohli zbraň vytár.nout a střílet při první známce nebezpečí.

Ale žádná se neobjevovala. Slavnost u Vítězného oblouku proběhla přesně podle plánu; z obrovského amfiteátru střech kolem Place de 1'Etoile ji sledovaly dalekohledy ozbrojených hlídek, schovaných za komíny. Když prezidentův konvoj vyra zil po Champs Elysées k Notre Dame, všichni si oddechli a za čali slézat dolů. Stejně tak v katedrále. Pařížský arcibiskup sloužil mši v kru hu prelátů a kněží, kteří byli při oblékání důklaáně prošacová ni. Na kůru se ukryli dva muži s puškami (nevěděl o nich ani arcibiskupl a shora

hlídali účastníky bohoslužby. Byla mezi nimi spousta tajných policistů, kteří sice neklekali ani zbožně nezavírali oči, ale přesto se neméně vroucně modlili starou policejní modlitbičku, která zní: "Pane bože, prosím tě, ne, když jsem ve službé:` Venku sbalili strážníci několik diváků, přestože stáli od vchodu do katedrály dál než dvě stě metrů, jelikož si sáhli do náprsní kapsy. Jeden se chtěl poškrábat v podpaždí, ostatní vytáhnout cigarety. A pořád nic. Ani třesknutí pušky na střeše, ani zdušený vý buch bomby. Policisté se už kontrolovali navzájem: přesvědčo vali se, že jejich kolegové mají v klopě nezbytný odznak, který se ţydával teprve ráno, aby jej Šakal nemohl napodobit a hrát si na policistu. Jeden příslušník pořádkové policie odznak ztratil a byl na místě zatčen a odvezen čekajícím antonem. Odebrali mu zbraň a pustili ho teprve večer, až se za něho zaručilo dvacet jeho kolegů, kteří ho dobře znali a mohli na strážnici dosvědčit, že je to skutečně on.

V památníku v Mont-Valérien byla krajně napjatá atmosfé ra, ale pokud to prezident zaznamenal, nedával nic najevo.

V kryptě o něho strážcové strach neměli, ale když projížděl 285 úzkými uličkami dělnické čtvrti k bývalému vězení, byla to si-tuace pro atentátníka jako stvořená. Jenže Šakal už byl jinde.

Pierre Valrémy toho měl plné zuby. Slunce pražilo, blůza se mu lepila k zádům, řemen samopalu se mu přes propocenou látku zařezával do ramene, měl žízeň a věděl, že z oběda nic nebude. Začínal litovat, že se k pořádkové policii dal. Ze začátku to vypadalo všechno jinak. Když se v rouenské továrně propouštělo, úředník na pracovním úřadě mu ukázal na plakát na stěně; zubil se z něho mladý muž v uniformě pořádkové policie a oznamoval světu, že má práci, která mu zaručuje budoucnost a zajímavý život, Uniforma na plakátě mu padla jako oblek z nejlepšího módního salónu. A tak se Valrémy rozhodl. Nikdo mu neřekl, že ho čeká život v kasárnách, kde to vypa dalo jako ve vězení a kde dříve vězení skutečně bylo. Dril a noční poplachy a svědivá seržová blůza a nekonečné hodiny hlídkování na nárožích, kde se v mraze i dusnu čeká na nějaký ` velký případ, a pořád marně. Každý má papíry v pořádku, kaž dý jde za něčím obyčejným a neškodným ... Z toho by se člo věk dal na pití. A ted' Paříž, jeho první větší výlet z Rouenu. ţekal, že uvidí "město světel". Jenže to by nesměl sloužit pod seržantem Bar bichetem. Stará písnička. "Hlídat bariéru, Valrémy. Stát u ní, sledovat, nenechat jí hnout, nikoho bez povolení nepustit, jas né? Máš odpovědný úkol, hochu." Náramně odpovědný! Fakt je, že to s tím Dnem osvobození ! Paříže trochu přehnali. Volat tisícové posily z venku! V noci ; s ním spali v ubikaci chlapi z deseti různých měst a ti z Paříže prý někde slyšeli, že se snad má něco ţemlít, jinak by se tak nepanikařilo. Slyšeli, slyšeli. . . Pořád se něco slyší, a nikdy z toho nic není. Valrémy se otočil a podíval se k náměstí 18. června. Bariéra, kterou střežil, byla jedna z několika, které přetínaly rue de Rennes asi sto padesát metrů před náměstím. 0 dvě stě metrů dál se tyčilo průčelí montparnasského nádraží, před nímž se měla konat slavnost. Z dálky viděl, jak tam nějací lidé vyznaču jí, kde budou stát vyznamenávaní veteráni, kde hodnostáři

a kde vojenská kapela. Za tři hodiny! Panebože, tohle snad neskončí nikdy. Za bariérami se začali shromaždovat první

diváci. To tedy

mají fantastickou trpělivost, řekl si. ţekat v takovém vedru tři hodiny, aby pak tři sta metrů před sebou zahlédli hejno hlav a mohli si říct, že někde mezi nimi je de Gaulle. A přece vždyc-ky přišli. Za starým Charlesem. Postávalo jich u bariér už několik stovek, když si všiml toho

starocha. Belhal se po ulici a vypadal, že každou chvíli upadne. Černý baret měl propocený a dlouhý vojenský plášf mu plan-dal až pod kolenem. Na prsou mu blýskaly a cinkaly medaile. Několik diváků se za ním soucitně ohlédlo. Ti staří blázni nosí všude metály, pomyslel si Valrémy, jako

by nic jiného v životě neměli. A někteří zřejmě nemají. Zvlášt když jim na frontě ustřelili nohu. Dokud byl mladý a mohl chodit po obou, byl možná docela k světu, říkal si, když se na pajdajícího staříka díval. Vypadá jako ten zmrzačený racek, kterého jsem jednou viděl u moře. Belhat se takhle až do smrti po jedné noze a na hliníkové berli. Pane na nebi! Stařec se dokulhal až k němu. "Je peux passer?"zeptal se nesměle.

Ukažte papíry, dědo"

Vysloužilec zašmátral po usmolené košili. Vytáhl dva průka zy. Valrémy si je prohlížel. André Martin, státní příslušnost francouzská, narozen 1910 v Colmaru, rllsasko, bytem v Pariži.

Totéţ na druhém průkazu s nadpisem Vá.ieéný invalida.

Invalida tedy jsi, kamaráde, to si piš, řekl si Valrémy. Podíiţal se na fotografie. Na obou byl tentýž obličej, ale z rúzr:ýcl`ţ let. Vzhlédl oG dokladů. Súnde;te 'aaret"

Staž'ík ţmačkal baret do dlané. Val:ţémy srovnal obličej před sebou s fotografi:. Je to on. Jen o něco zbědovanější. Při holení se pořezal a polepil si ranKy kousíčky todietního papíru; ještě na ~lich bylo vidět krev. Pleí mšl popeiavě šadou a mastnou potem. ?ţaá čelem mu trčeiv do všech stran šedivé štětiny, roz cuchané"ak sí strhi baret. V airémy mu vrátíl průkazy. , Proč tam chcete jít?"

"Já ta::z bydlím.; ` : ekl starv. "Já jsem penzista a mám tam mansardţ.:" Valrémţţ n.u ţ'ţ=hl pţkazy z ruky. Na legimitaci byla adre-sa "rue de Rennes 154". Podíval se na dům nad sebou. Na dve-řích bylo číslo 132. Takže 154 je opravdu za bariérou. Nepouštět penzisty mu nikdo nepřikázal. "Tak dobře, běžte. Ale žádnou neplechu. Za pár hodin sem přijede Velký Charles: ` Stařík se usmál, a jak si schovával průkazy, málem se na své jedné noze a berle skácel. Valrémy ho zachytil. "Já vím. Jeden můj kamarád od něho dneska dostane metál. Já dostal už předloni," poklepal si na medaili na prsou, "ale jenom od ministra obrany: ` Valrémy upřel na jeho medaili oči. Tak tohle je ta Médaille de la Libération. Pěkně maličká za to, že vám ustřelí nohu. Ale uvědomil si, že je úřední osoba, a kývl. Stařík se belhal dál. Valrémy šel zastavit dalšího občana, který chtěl mezi bariéra-mi proklouznout. "Tak co je, co je? Za bariéru:'

Pak už ze staţţa zahlédl jen šos dlouhého pláště ve vchodu do nárožního domu u náměstí. Když na paní Berthovou dopadl stín, trhla sebou. Celý den ji otravovala policie a lezla

nájemníkům do bytů kdyby to tak věděli! Naštěstí byli až na tři všichni na letní dovolené. Když konečně policisté odešli, mohla si sednout s pletením na své obl'bené místečko za vchodem. Slavnost, která měla za dvě hodiny začít o sto kroků dál, jí mohla být ukradena. "Excusez-mok madame. . . Chtěl jsem vás poprosit. . . nedala byste mi nap?t vody? Už je mi z čekání na tu slávu horko. . " Viděla před sebou obličej a postavu starého člověka v dlouţ hém plášti, jaký nosíval její nebožtík muž. U levé klopy se hou-paly medaiie. Ztěžka se opíral o berlu a z pláště mu čouhala jen jedna noha. Obličej měl přepadlý a zpocený. Paní Berthová složila pletení a zastrčila je do kapsy na zástěře. "Ale vy chudáčku male;. Takhle se tady trmácíte. . . v tako-vým parnu. Vždyţ to má začít až za dva hodiny. To jste si pospí-šil. .. Pojdte dál pojd'te .. :` Rozběhla se ke skleněným dveřím své lóže pro vodu. Invali da se belhal za ní. Jak v kuchyni pouštěla z kohoutku vodu, neslyšela, že se dveře lóže zavírají; snad ani necítila, jak jí prsty ;eho levé ruky vjely zezadu pod čelist. A úder pěstí do pravého spánku přišel naprosto nečekaně. Obraz tekoucí vody a poloprázdné skleni-ce se jí roztříštil na tisíc rudých a černých kousků a její bez-vládné tělo se tiše sesulo na podlahu. Šakal otevřel pláší, sáhl si k pasu a rozepnul přezku popru-hu, kterým měl pravou nohu připoutanou k zadku. Když ji na-rovnal a ohnul strnulé koleno, zašklebil se bolestí. Několik mi-nut čekal, až se mu krev vrátí do lýtka a do kotníku, a teprve pak se na ni plnou vahou postavil. ţňůrou na prádlo, kterou našel pod dřezem, svázal paní Ber-thové ruce a nohy a zalepil jí ústa širokou náplastí. Odtáhl ji do spížky a zavřel. Pak prohledal lóži. Klíče od bytu byly v zásuvce stolu. Znovu si zapnul pláší, opřel se o berlu, na které před dvanácti dny kulhal po bruselském a

milánském letišti, a vyhlédl ven. U vchodu nikdo nebyl. Vyšel z lóže, zamkl za sebou a vyběhl po schodech. V šestém patře si vybral byt slečny Bérangerové a zaklepal. Nic. Počkal a zaklepal znovu. U slečny i ve vedlejším bytě man-želů Charrierových bylo ticho. Našel na svazku klíčů jméno Bérangerová, vešel dovnitř a zamkl. Vyhlédl z okna. Na střechách protějších domů se začínali objevovat muži v modrých uniformách. Přišel právě včas. Na-přáhl ruku, otočil okenní klikou a tiše otevřel obě křídla do-vnitř, až ke stěnám obývacího pokoje. Pak ustoupil. Oknem dopadal na koberec čtverec světla. Tím temnější se bude zdát všechno kolem. Bude-li stát mimo ten čtverec, hlídky z protějších střech nic neuvidí. Ustoupil stranou, do stínu protějších stažených závěsů, a vi děl rovnou před nádraží. Nebylo dál než sto třicet metrů. Na tři kroky od okna postavil ke stěně stůl, sundal s něho ubrus a vázu s umělýzni květinami a položil na něj dva polštáře z křesla. To bude jeho palebné stanoviště. Shodil plášf a ţyhrnul si rukáţţy. Kousek za kouskem roze bral berlu. Nejdřív odšrouboval gumový špalík na jejím konci a z černé gumy zasvítila dna tří zbylých nábojů. Pocit nevolno sti po sněděném korditu začínal slábnout. Přestával se potit. Z dalšího dílu berly vypadl tlumič. Z třetího dalekohled. Z nejsilnější části, z níž vybíhaly ramenní vzpěry, vytáhl hlaveň a závěr. Z každé vzpěry vypadl jeden ocelový díl pažbového rámu.

A z obložené příčky už jen spoušf. Pak se proměnila v ramenní opérku speciální kulovnice. Láskyplně a pečlivě pušku složil závěr a hlaveň, horní a dolní část pažby, opěrku, tlumič a

spoušt. Nakonec nasadil a upevnil dalekohled. Posadil se za stůl, mírně se naklonil dopředu, opřel hlaveň o horní polštář a pohlédl do teleskopu. V čočce se objevilo náměstí, které měl patnáct metrů pod sebou. Zornýzn polem se mihla hlava muže, který dosud udílel pokyny, kde bude kdo při slavnosti stát. Zamířil na ni. Viděl ji ted tak jasně a zblízka jako meloun na mýtině Ardenského lesa. Mohl být spokojen. Seřadil tři náboje na stůl jako vojáky. Ukazovákem a palcem otevřel závěr a vložil do komory první náboj. Jeden bude stačii, ale dva má v zásobě. Zasunul závěr a pootočením jej zavřel. Pak opatrně položil pušku na polštáře a nahmatal v kapsách zápalky a krabičku kapsách s ciga-retami.

Byla to dnes jeho první cigareta a pomalu ji vychutnával. Měl ještě hodinu a pětačtyřicet minut čas.

21

Komisař Lebel měl pocit, že v životě nepil. Ústa měl vyprahlá a jazyk jako přiletovaný k patru. Ale nebylo to jen horkem. Poprvé po dlouhé době měl opravdu strach. Byl si jist, že se dnes odpoledne něco stane, ale pořád nevědél, jak a kdy. Dopoledne byl u Vítézného oblouku, u Notre Dame i v Mont-Valérien. Nikde nic. Když obědval s některými lidmi z minis-terské komise, která za svítání ještě
jednou zasedala, všiml si, že jejich napětí a podráždění se změnilo téměř v blaženou bez-starostnost. Měli před sebou už jen poslední slavnost a ujistili ho,
že náměstí před Montparnasským nádražím bylo prohle-dáno a nepropustné uzavř'eno.

"Práskl do bot," řekl Rolland, když vycházeli z restaurace u Elysejského paláce,
ve kterém obědval generál de Gaulle. "Prostě se na to vykašlal. A dobře udélal. ţasem se někde obje-ví a moji hoši ho vyřídí" Lebela to neuklidnilo. Obcházel ted dav, který zaplnil bulvár de Montparnasse, dvě stě metrů před náměstím; z takové dál-ky nebylo vůbec vidět, co se u nádraží děje. Všichni strážníci

290 y

a pořádkoví policisté mu hlásili totéž. Od dvanácti hodin, kd postavili bariéry, tudy nikdo neprošel. Byly uzavřeny hlavní ulice, byly uzavřeny boční ulice, byly uzavřeny uličky. Všechno bylo prošpikováno hlídkami: stře chy, nádraží, mansardy s okny na náměstí. Policisté vylezli i na vysoké kryty ztichlých nástupišf, z nichž byly pro dnešní odpo ledne vlaky přesunuty jinam. Všechny okolní budovy byly prohledány od sklepů až ke ko mínům. Vétšina bytů byla prázdná, protože jejich obyvatelé odjeli k moři nebo do hor. Zkrátka, náměstí 18. června bylo uzavřeno tak, že jak by řekl komisař Valentin, nemohl nikde uniknout "ani myší pšouk". Lebel se při vzpomínce na slova auvergneského kolegy usmál. Ale hned mu úsmév ze rtů zmizel. Ani Valentin Šakala neza stavil. Zahnul do bočních ulic a s pomocí svého služebního průka zu se dostal zkratkou do rue de Rennes. Všechno se opakova lo; bariéry dvě stě metrů před náměstím za nimi tlačenice, před nimi prázdná ulice s pořádkovými po,licisty. Znovu se za čal vyptávat. Viděl jste někoho? Non, monsieur Opravdu nikdo neprošel? Norţ monsieur. Od nádraží zaslechl, jak si kapela republikán ské

gardy ladí nástroje. Pohlédl na hodinky. Generál přijede každou chvíli. Neviděl jste, že by někdo prošel? Non, monsieur. Tudy určitě ne. Děkuji, hlídejte dál. Slyšel, jak se náměstím rozlehl povel a jak tam z bulváru de Montparnasse vjel prezidentský konvoj. Viděl, jak zahýbá ko lem strnulých a salutujících policistţ;z k nádraží. Všechny oči v ulici sledovaly nablýskané černé vozy. Několik kroků od něho se dav nedočkavě napřel do bariéry. Vzhlédl ke stře

chám. Výborně, chlapci. Hlídky se nestaraly o podívanou pod sebou; skrčeny za parapety, jezdily očima po protějších stře chách a oknech a pátraly po sebemenším pohybu. Došel k západní straně rue de Rennes. U mezery mezi po-
 slední ocelovou bariérou a zdí domu č.132 stál pevně mladý pořádkový policista. Když mu zamával před očima průkazem, srazil paty. nProšel tudy někdo?"
 hNon, monsieur le Commissaire."
 "Od kdy tu jste?"

 "Od dvanácti hodin, kdy byla ulice uzavřena."
 "Touhle mezerou nikdo neprošel?"
 nNon, monsieur le Commissaire. Vlastné .. . jeden starý invali-da, ale ten tu bydlí" "Jaký invalida?"
 "Takový dědek, pane komisaři. Na umření. Měl legitimaci a průkaz válečného invalidy. Bydlí v čísle 154. Toho jsem vážně pustit musel. Vypadal děsně zničeně.
A není divu, v tom vedru a ještě v dlouhém plášti. . . Prostě blázen." "V dlouhém plášti?"
 "Skoro na paty, pane komisaři. Jak ho dřív nosívali vojáci. Jenže v takovém parnu. . :' "Co mu bylo?"
 "No. . . asi horko, ne?"
 "Říkáte, že byl invalida. Proč?"
 "Měl jen jednu nohu, pane komisaři. Jednu nohu a berlu." Na náměstí za nimi zaznély břeskné trubky. "Allonţ enfants de la patrie, le jour de gloire est arrivé. . .". "Berlu?" Lebel zaslechl svůj hlas jako z obrovské dálky.
Poli-cista na něho nechápavě pohlédl. "Ano, pane komisaři. Berlu, jakou mívají jednonozí. Obyčej-nou hliníkovou berlu. . :' Lebel pádil po ulici a křičel na policistu, aby běžel za ním.

Na náměstí se vytvořil čtverec. Limuzíny zastavily těsně za se-bou u nádražního průčelí. Proti nim, u mříží oddělujících ná-dražní nádvoří od náměstí, čekalo deset vyvolených, které měl prezident vyznamenat. Na východní straně nádvoří stáli hodnostáři a diplomaté, pevná hradba tmavošedých obleků, v níž se místy červenala rozeta čestné legie. Západní stranu zabíraly vyřízené rudé chocholy a naleštěné přilby republikánské gardy a před ní stála její kapela. Kolem jednoho automobilu
se shlukl houf úředních osob.
Kapela spustila Marseillaisu.
 Šakal zvedl kulovnici a podíval se do dalekohledu. Zamířil na nejbližšího veterána, na toho, který měl být vyznamenán první. Byl malý, zavalitý a stál v pozoru jako socha. Viděl v čoč-ce jasně jeho hlavu, téměř celý její profil. Za několik minut se před ní objeví obličej někoho jiného, o dvě hlavy vyššího, pyš-ný, arogantní, ve vojenské čepici se štítkem, ozdobené dvéma zlatými hvězdami.

292 nMcţrchons mczrchons... qu'un sang impur..." Bum-bum. Po slední tóny hymny zmlkly a nastalo hluboké ticho. Pak se ná městím rozlehl výkřik velitele gardy: "K poctě. . . zbraň!" Ozva la se tři sborová třesknutí, jak ruce v bílých rukavicích narazi ly do pažeb a zásobníků a jak se srazily podpatky. Houf u auta
 se rozdělil na dvě poloviny. Z jeho středu vykročila vysoká postava a zamířila k řadě válečných veteránů. Padesát kroků od nich se suita zastavila a k prezidentovi se připojil ministr pro záležitosti veteránů, který nesl na sametové podušce deset kovových medailí s barevnými stužkami a měl-vyznamenáva né generálovi představit. Jinak kráčel Charles de Gaulle ku předu sám.

"Sem?"
 Lebel se udýchaně zastavil a ukázal ke vchodu. "Ano před nárožím. Určitě sem!"

Malý detektiv vběhl do vchodu a Valré-my za ním, docela rád, že se může ztratit z
ulice, protože jejich podivné chování v tak slavnostní chvíli začínalo zjevně pobu-řovat vyšší šarže, které stály v pozoru před nádražním nádvo-řím. Jestli ho za to sjedou, může se aspoň vymluvit na toho směšného chlápka s policejním průkazem a říct že ho honil. Když k němu doklusal, detektiv už cloumal dveřmi domov-nické kukaně.

"Kde je domovnice?" křičel.

,Já nevím, pane komisaři:'

Než mohl něco namítnout, komisař vyrazil loktem mléčné sklo a otevřel dveře zevnitř.

"Za mnou;' zvolal a vpadl do lóže.

TQ víš, že si tě nenechám utéct, pomyslel si Valrémy. Jsi urči-tě cvok.

Dohnal ho u dveří do spížky. Přes jeho rameno zahlédl, jak na zemi leží spoutaná
domovnice, dosud v bezvědomí. "A sakra." Náhle mu došlo, že ten chlápek to myslí vážně. Je to opravdický policejní komisař a jdou spolu po opravdickém zločinci. Na tu chvíli přece tak dlouho čekal, tak dlouho po ní v kasárhách toužil. "Do posledního poschodí," křikl detektiv a utíkal do schodů tak rychle, že Valrémy, který dupal za ním a sundával si samo pal, nestačil žasnout.

Francouzský prezident se zastavil před .prvním nastoupeným veteránem a mírně se naklonil, aby slyšel, jak ho ministr před-stawje a připomíná, jak statečně si vedl
právě před devate-nácti lety. Když ministr domluvil, prezident nahnul hlavu k ve-teránovi, obrátil se k sametové podušce a vzal do prstů jednu z medailí. Kapela
začala tiše hrát Lotrinský pochod a vysoký generál připínal medaili na obtloustlou
hrud zasloužilého vo-jáka. Pak ustoupil o krok vzad a zasalutoval. 0 sto třicet metrů dál a o šest poschodí výš svíral ţakal pevně kulovnici a upřeně se díval do
dalekohledu. Zřetelně viděl jeho obličej, čelo zastíněně štítkem čepice, přimhouřené oči, dlouhý nos. Viděl, jak salutující ruka klesá od štítku, a za-měřil zkříženou osnovu na odkrytý spánek. Pomalu, zlehka stiskl spoušt. . .

Zlomek vteřiny. ţakal hleděl na nádražní nádvoří, jako by nechtěl věřit svýzn očím. Než kulka vyletěla z hlavně, fran-couzský prežident nečekaně sklonil hlavu dopředu. Před nevě-řícíma atentátníkovýma očima slavnostně vtiskl polibek na obě veteránovy tváře; blahopřejný polibek, tak běžný ve Fran-cii a v jiných zemích a tak nepochopitelný pro Anglosasy. A protože byl o dvě hlavy vyšší, musel se ohnout.

Později se zjistilo, že kulka proletěla několik milimetrů ko-lem skloněné hlavy.
Slyšel-li prezident třaskavý zvuk, který mu hned za kulkou prolétl kolem ucha, není známo. Najevo nedal nic. Ministr nic neslyšel, a tím méně členové doprovodu,
kteří stáli o padesát kroků dál. Kulka se zaryla do vyhřátého, změklého asfaltu nádvoří a tři centimetry pod povrchem se .uprostřed dehtu neškodně roz-trhla. Kapela hrála dál Lotrinský pochod a prezident se před pollţbeným veteránem napřímil a důstojně postoupil k další-mu. ţakal nad svou puškou tiše, ncnávistně zaklel. Ještě se mu nestalo, aby na sto třicet metzl: minul nehybný cíl. Pak se uklidnil; ještě má čas. Otevřel závěr a vyhodil vystřelenou ná-bojnici na koberec.
Vzal ze stolu druhý náboj, vložil jej do ko-mory a zasunul.

Claude Lebel dosupěl do šestého poschodí Myslel, že mu srdce vyletí z prsou a skutálí se po schodech dolů. K průčelí domu vedly dvoje dveře. Váhavě se díval z jedněch na druhé a zatím

k němu dobíhal pořádkový policista se samopalem v rukou. Než se komisař přede dveřmi rozhodl, za jedněmi cosi tlume ně, ale zřetelně třesklo. Ukázal prstem na jejich zámek. ‚Ustřelit," rozkázal a ustoupil. Pořádkový policista se pevně , rozkročil a vypálil. Do všech stran odlétly úlomky dřeva, kovu a deforznovaných nábojů. Dveře se zatřásly a opile otevřely. Valrémy vpadl dovnitř první, Lebel hned za ním.

Valrémy poznal šedivé štětinaté vlasy, ale to bylo všechno. Ten v pokoji měl obě nohy, byl bez vojenského pláště, a ruce, které držely pušku, patřily silnému mladému muži. Terorista ho předešel; vyskočil se židle za stolem, jediným vytrénova ným pohybem se v podřepu otočil a vypálil od boku. Valrém y výstřel neslyšel; v uších mu ještě doznával rachot jeho samopa lu. Kulka se mu zaryla do prsou, narazila na hrudní kost a roz trhla se. Cítil, jak ho něco rve a řeže a bolestivě bodá; pak ustala i bolest. Zešeřilo se, jako by léto pohltila zima.

Vyletěl proti němu kousek koberce a udeřil ho do tváře; ale to dopadla jeho tvář na podlahu. Rychle ztrácel cit ve steh nech, v břiše, pak v prsou a hrdle. Nakonec vnímal už jen sla nou chuţ v ústech, jako když se koupal v moři a viděl na kůlu j y ednonohého racka. Pak se všechno propadlo do tm.
Nad jeho tělem hleděl Claude Lebel na muže za stolem. Srd-j

ce už ho netrápilo; jako by se zastavilo.

"Šakal;` řekl. A za stolem se ozvalo jediné slovo: "Lebel:` ţa kal nahmatal závěr a trhl jím k sobě. Lebel viděl, jak vzduchem i blýskavě proletěla vyhozená nábojnice, jak ruka sahá po čem si na stole a vkládá to do pušky. ţedé oči se na něho stále upíraly. Chce mě zhypnotizovat, napadlo Lebela jako v horečce. Chce mě zastřelit. Zabije mě. S vypětím všech sil sklopil oči. Mladý policista se převrátil na bok; samopal mu vypadl z prstů a ležel u komisařových nohou. Lebel bezděky klesl na kolena, chňapl po zbrani jed nou rukou ji zvedl a druhou hmatal po spoušti. Slyšel jak ţa kal zacvakl závěr, a ucítil pod prsty spoušţ. Stáhl ji k sobě.

Burácení explodujícího střeliva zahltilo celý pokojík a bylo slyšet až na náměstí. Na dotazy novinářů pak policie odpoví dala, že v nejslavnostnější chvíli nastartoval o několik ulic dál nějaký blázen motorku s vadným tlumičem. Půl zásobnţu de vítimilimetrových nábojů zasáhlo ţakala do prsou, nadzvedlo

jej, otočilo jím ve vzduchu o devadesát stupňů a udeřilo jako rancem hader do kouta vedle pohovky. Než jeho tělo dopadlo, strhlo stojací lampu. Na náměstí spustila kapela další vlaste-necký pochod.

V šest večer telefonovali vrchnímu inspektoru Thomasovi
z Paříže. Zavolal si vedoucího své pátrací skupiny.
"Dostali ho," řekl mu. "V Paříží. Je to bez problémů, ale měl byste ještě jednou
prohledat jeho byt: ` V osm hodin, když tento detektiv naposled prohrabával Calthropovy věci, zaslechl, jak otevřenými dveřmi do bytu ně-kdo vchází. Obrátil se. Za ním stál nasupený hromotluk. "Co tu děláte?" zeptal se detektiv,
"Na to bych se měl zeptat já vás. Co tady hledáte, člověče?" "Tak dost," řekl detektiv. "Jak se jmenujete`?" "Calthrop. Charles Calthrop. A tohle je můj byt. Ptám se vás, co tady děláte, neslyšel jste?" Detektiv litoval, že není ozbrojen.
"Podívejte," řekl raději mírně, "zajedme si na Scotland Yard a tam si to povíme"
"To si pište," řekl Calthrop. "Tohle si někdo setsakramentsky zodpoví." Ale

odpovídat a vysvětlovat musel hlavně on. Drželi ho čty-řiadvacet hodin, dokud si v
Paříži na třech různých místech neověřili, že ţakal je skutečně mrtev, a dokud pět
majitelů odlehlých horských chat v severnim Skotsku nepotvrdilo, že Charles

Calthrop holdoval v uplynulých třech týdnech své ry-bářské a horolezecké vášni a byl u nich ubytován. "Ale když nebyl Šakal on," řekl Thomas detektivovi, sotva se za propuštěným Calthropem zavr'ely dveře, "tak kdo to k sak-ru, byl?"

"Samozřejmě nepřipadá v úvahu;' řekl nazítří šéf londýnské policie komisaři Dixonovi a vrchnímu inspektoru Thomasovi, "aby vláda Jejího Veličenstva připustila, že ţakal byl Angličan. Je nám známo jen to, že po jistou dobu byl jeden anglický občan v podezření, ale pak byl očištěn. Dále je nám známo, že kdosi
s krycím jménem ţakal se po jistou dobu svého. .. půso-bení ve Francii vydával za
Angličana, a to s pomocí podvodně získaného britského pasu. Jenže s pomocí dalších
dvou ukra-

dených pasů a padělané legitimace se vydával také za Dána, Američana a Francouze. Celá věc se nás týká jen potud, že atentátník, jak jsme šetřením zjistili, přicestoval do Francie s falešnýzn pasem vystaveným na jméno Duggan a pod tímto jménem byl vystopován kdesi. . . v Gapu. To je všechno, a tím je, pánové, případ uzavřen."

Dalšího dne byl do neoznačeného hrobu na jednom předměstském pařížském hřbitově pochován mrtvý muž. Podle úmrtního listu šlo o neznámého zahraničního turistu, který 25. srpna 1963 přišel o život
při dopravní nehodě u Paříže. vozidlo které ho srazilo, ujelo a nebylo zjištěno. U

hrobu stáli kněz, policista, zapisovatel a dva hrobníci. Netečně se dívali, jak obyčejná dřevěná rakev klesá do hrobu, a se zájmem přihlížel jen jediný další účastník, nenápadný malý pán. Hned po pohřbu se obrátil, aniž uvedl své jméno, a odešel ze hřbitova domů, k ženě a dětem. Operace Šakal skončila.

ATENTÁTY SMYŠLENÉ A SKUTEČNÉ

Doslovy ke knihám takzvané "politické fikce" a Forsythův Den pro ţakala k nim nesporně patři bývaji střizlivým leč nezbyt-ným můstkem, který má čtenáře převést ze svéto. fantazie do svě-ta šedivé reality V našem případě však tomu tak
bude jen zčásti; přibéh knihy začiná totiž být smyšlenkou teprve v okamžiku kdy je
Bastien-Thiry zastřelen a na scénu vstupuje Marc Rodin. Události z 22. srpna 1962
a 15. února 1963 včetné Argoudova únosu, se odehrály přesně tak, jak jsou v knize
popsány Anglický novinář ţederick Forsyth využil tohoto zajimavého materiálu k tomu, aby na skutečném pozadi napsal naprosto smyšlený při-běh dokonalého "profesicílniho vraha`; který se připravuje na svůj čin s rlábelskou chladnokrevnosti a je zneškodnén teprve v poslednim okamžiku. Je to samozřejmě román, ale kuhsa, v niž se odehrává, je vyli-čena se smyslem pro historickou realitu; po skončeni alžirské války v roce 1962 po zatčeni a odsouzeni svých vůdců
se Organi-zczce tajné armády skutečně zaměřila na fyzickou likvidczci fran-couzského prezidenta, jeji vice či méně sczmozvaní předáci se opravdu

uchýlili do cizány, v jejich řadách se to skutečné jen hemžilo bývalými legionáři
a důstojniky koloniálnich jednotek zde Forsyth využil svých bohatých zkušenosti agentţ,ţrniho zpravodaje. Přlpomeňme si události staré dvanáct třinácť let: I. listopadu 1954 bylo v Alžirsku, tehdy ještě součásti francouz-ského územk přepadeno několik kasáren a policejnich stanic. Tak začala téměř osmiletá válka, která skončila v lété 1962 odchodem francouzské ţprávy a vznikem samostatného Alžir-ska. Vojensky šlo o střetnutí moderni armády s partyzánskými oddíly, politicky o ná.rodně osvobozenecký boj proti snaze udržet koloniální pcznstvi. Zpočátku francouzské vládnouci kruhy pod-cenily hrozici nebezpeči teprve později si uvědomily,. že proti nim nestoji malé skupinky dobrodruhţ, ale vojensky a pohticky řizené partyzcínské armády Snaha zničit alžirské národně osvo-bozenecké hnuti núderem na hlavu`,` to jest útokem na Egypt, pokládaný za centrum protikoloniálniho boje, na podzim 1956

29i

g nesLavné ztroskotaLa. Neúspěchem skončila i proslulá "bitva o Alžir`; rozsáhlá pročesávaci akce v hLavnim městé, kterou v roce 1957 vedLy oddily generáLa Massua s nesLýchanou brutali tou. Čim vice bylo zřejmé, že konfLikt nemůže být vojensky řešen, tim vice vzrůstala nervozita "černých noh`; Evropanů žijících v Alžirsku, ale hLásicich se k francouzské národnosti. Bylo jich milión. Jejich praděd0vé byLi republikánk kteři uprchLi do Alžir ska před represemi Napoleona 111. a Thierse po pádu komuny, prababičky utekly z Alsaska před Bismarckem po váLce z roku 1871, jejich tety si koncem třicátých let braly za muže španélské emigranty. Mnozi z nich volili komunisty a socialisty, byli orga nizováni v odborech Logika koLoniálniho systému z nich však vytvořila v poměru k domorodcům privilegovanou vrstvu, jejii existence byla závislá na francouzské přitomnosti. Žili v dennim styku s Araby svými sLužkami a zaměstnanci, domnivali se, že jim rozuměji jako nikdo na světě, aLe ve skutečnosti je od nich děliLa nepřekLenuteLná propast. S veLkými obavami sLedovaLy černé nohy vývoj v Maroku a ţ5ţ nisku, které už nezávisLost ziskaly. ByLy znepokojeny tim, že fran couzšti vojáci kteři přišLi z metropoLe, nepokládaji jejich zájmy za svě lţLastni a nebojuji: s patřičným nadšenim. Důstojnici, to byla yiná: žiLi v ALžirsku desitky let, nasáli dokonaLe tamějši ovzduši, přijaLi mentaLitu černých noh s jejich zţlánlivou bodros ti a hLubokým opovrženim k Fatimám a Ahmedům. A ještě ně kým opovrhovaLy černé nohy: pařižskou vLádou, těmi nespolehli vými, neschopnými advokáty, kteři si neustáLe vyměňovali mi nisterská ţresLa, střidali vLády a nedovedli s alžirskými rebely jaksepatři zato,ţit. Nebot' Francie té doby žila v režimu čtvrté re publiky a generáL de GauLLe psal své paměti na venkovském sid le v CoLombey-Les-deux-Eglises. V roce 1946 odešPl de Gaulle z vlády a o devět let později z po litického života vůbec. Většina ţancouzů ho nespatřila už něko lik Let, ale mnozi na něj nepřestávali myslet: co ř'iká o tom či onom, co by délaţ kdyby byl na jejich místě. De Gaulle se zdánli vě věnoval jen psani svých úspěšných memoárů a rodiné. Ve skutečnosti však pečlivě sLedoval vše, co se ve F'rancii a zejména v Alžirsku dělo. Nepokládal za pravděpodobné, že by se mohl dostat k moci parlamentni cestou jeho strancţ Sdruženi fran couzského lidu (RPFţ byla rozpuštěna a ve snémovně měl jen několik aktivnich piiznivců. Věděl však, že by v krizové situaci

mohl vystoupit jako rnejvyšši zachránce`: Tato krize dozrávala v Alžirsku, kde biLé obyvatelstvo a důstojnická hierarchie stále ča.stěji odmitaly plnit příkazy pařižské vlády. Byly připraveny provést puč, ale tušily, že metropolitni F'rancie
s nimi nejde. Bylo nutné postavit do čela vlády člověka, který by se fran-couzskému méšL'ákovk poděšenérnu vidinou občanské války, zdál jedinou možnou
záštitou před vzbouřenými parašutisty. ţmto mužem mohl být pouze generál de

Gaulle. Mnozi z před-stavitelů černých noh mu příliš nevěřili, cosi jim řikaLo, že
sázeji na nejistého koně. Pravda, v letech RPF ll947 až 1955l vystupoval de Gaulle
tvrdé proti nrozprodeji francouzské říše`; ale jeho výro-ky z posLedni doby - jakkoli dementované byly v tomto ohle-du zámérně neurčité. A to ještě mnozi nevédéli, že se v mládi de Gaulle obdivoval Clemenceauovk který viděl v koloniáLnich vý-bojich zbytečné mrháni silami potřebnými pro boj s Némeckem. Za války de Gaulle ovšem hájiL francouzské impérium jak proti Hitlerovi a Petainovi,
tak proti anglickým spojencům bez zá-mořských územi s jejich strategickým významem by hnutí Svo-bodné ţancie jen těžko prosazovalo své zájmy. De GauLle, který si dobře uvědomovaL, že situace v Alžirsku co nejdříve uzraje, nechával úmyslně jednotlivé politické skupiny na pochybách o svých skutečných úmyslech. Dokonce jeho nej-bLižši spolupracovnici zastávali v tomto ohledu úplně odlišné koncepce: vedLe přesvédčených stoupenců francouzského Alžir-ska, jako byLi Soustelle a Debré, se zde setkáváme se zásadnimi antikolonialisty typu MaLrauxe a
MicheLeta. Jedni i druzi tvrdilk že tlumoči generálovy názory a byli o tom upřimné
přesvědčeni Na jaře roku 1958 však de Gaulle pochopil, že vzhledem k vývoji situace je třeba antikoLoniaListy schovat pro pozdějši dobu a vy-užit jejich protivnikú. Léon DeLbecque a Jacques Soustelle pro něj v Alžirsku vytrvale přípravovaLi půdu mezi černými nohami a důstojniky.13. května 1958 se v Alžirsku zmocnil vlády Výbor veřejného bLaha v čeLe s generáLem Massuem. 0 dva dny později
de Gaulle prohlásiţ že je ochoten vyřešit krizi. l. června 1958 schváLil parlament
jeho vládu. Zdálo se, že myšlenka alžirské nezávisLosti se ztráci v nedo-hlednu. Počátkem června jel de Gaulle do Al.žirska, byl nadšeně vitán evropským obyvatelstvem (jen tu a tam bylo skandováni "Ai.iije de Gaulle!" přehlušeno

výkřiky hSláva Soustellovi!`7 a při projevu na Fóru v Alžiru pronesl proslulé: nPochopiL jsem vás!"

3no Historici se dodnes přou o to, zda v Mostaganemu skutečně na závěr proslovu zvolal: "At'žije francouzské Alžirsko!" Bližší zkou máni však ukáže, že mnohem významnéjši bylo to, co se délo kolem. Když se de Gaulle setkal s Delbecquem, řekl mu: "Bravo Delbecque, zahrá.l jste to dobře. Ale uznejte, že já jsem také nehrál špatně. . ." Povzbuzen těmito přátelskými slovy se Delbecque osmělil de Gaullovi připomenout, že jeho alžiršti přá.telé nejsou spokojeni se složenim nové francouzské vlády Tón rozhovoru se okamžitě změnil a překvapený Delbecque zaslechl: To je moje véc, o tom rozhoduji já." Neposlušným důstojníkům de Gaulle pohrozil vězenim. Několikrát na veřejnosti prohlásil, že Francie z Alžirska neodejde, ale dal rozpustit Výbor veřejného blaha. Mezi De Gaullem a těmk kdo mu pomá.hali k moci, se začaly ob jevovat trhliny Hlavni mluvči alžirské lobby ve Francii Jacques Soustelle dostal teprve dodatečně ve vládě podřadné misto. Boje s alžirskou národně osvobozeneckou armádou přirozené pokračovaly, ale de Gaulle v téže době řekl jednomu bývalému poslanci RPF toto: Dobytí Alžirska v roce 1830 bylo velkým omy lem. ţ'ancie se tehdy v duchu Richelieuově měla starat

spiše o Belgii než o Severni Afriku. Byli jsme velkou mocnosti před zá.borem Alžirskcţ budeme ji i po ném. Francii tato válka překá žk Íe třeba zbavit se ji za každou cenu. Přitom se však de Gaulle stále nevzdával nadéje, že si Francie vynuti vojenskými prostřed ky výhodné negociačni pozice. V létě 1959 byl však nucen konsta tovat, že se jeho naděje nesplnily. Faktu, z nichž při svém rozboru vycházeţ byla jak dokazuji jeho poznámky tato: ţancie udržuje v Alžirsku půlmilióno vou armádu a válka ji stoji ročné miliardu franků. Přesto, jak uvedl doslova, "většina arabského obyvatelstva se nepostavila na francouzskou stranu".16. září 1959 pak učinil de Gaulle zá sadni krok smérem k

politickému řešeni. Ve svém projevu zdů razniţ že jediným možným východiskem je vláda Alžiřanů nad Alžiřany ve spoluprá.ci s Fy'ancii`; a dodal: "Jestliže ti, kdo vedou povstá.ni, žádaji pro Alžiřany právo na sebeurčení, všechny dveře k jednáni jsou otevřeny... Reakce černých noh a důstojnické hierarchie v Alžirsku na sebe nedala dlouho čekat. Generál Massu udélil v prvnich dnech roku 1960 západonémeckému deniku Siiddeutsche Zeitung in terview v němž řekl zhruba toto: De Gaulle změnil svoji alžir skou politiku, jde nyni s levicí a armáda ho nebude poslouchat

Protivnik uznává pouze silu a ta je na naši straně. 23. ledna si de Gaulle zavolal
vzpurného gerţerála do Elysejského paláce a měl s nim rozhovor, při němž se třásla
okna a zděšeni pobočnici na chodbách si zacpávali uši. Massu byl odvelen a o den
později vypukla v Alžíru vzpoura známá jako nden barikád". Zfanatizo-vani
přislušnici zlaté mládeže v čele s parašutistou Lagaillar-dem a obchodnikem
Ortizem se zabarikádovali v budovách uni-verzity Vzpoura byla nakonec potlačena
-
29. ledna se de Gaul-le objevil v televizi ve vojenské uniformé a dal jasně najevo, že politika sebeurčeni bude dovedena až do konce. Lagaillardovy bojůvky se
vzdaly, ale armáda a policie postupovaly velmi ne-rozhodně v jejich řadách se
povstalci těšili značným sympati-im. Jedenadvacet poslanců vládni strany UNR pak
hlasovalo proti uděleni plných moci prezidentu republiky v jejich čele byl
Jacques Soustelle. Ale francouzská veřejnost se na věc divala jinak v anketé
veřejného minéni 75 % tázaných odpovědělo že de Gaulla podporuje nikdy předtím a
nikdy potom nebylo podobné cifry dosaženo.
Prezident si byl ovšem védom toho že nálady v důstojnickém sboru nelze
podceňovat. Proto v březnu 1960 objel vojenské po-sádky v Alžirsku a všude
ujišťoval že s Alžiřany bude jednat až poté, co složi zbraně. Stejné stanovisko
zastávala francouzská vláda při prvnich kontaktech s představiteli prozatimni
alžirské vlády lGPRAţ v Melunu v červnu 1960. Proto se vyjednavači roze-šli po
několika dnech bez výsledku. 5. září a 4. listopadu však hovořil de Gaulle zcela
jasné o "Alžírsku alžirském, které bude mit svoji vládu, své zákony`: Bylo
rozhodnuto. Při své návštěvě v Alžirsku v prosinci byl de Gaulle přivitán
protestnimi de-monstracemi Evropanů a provázen sympatiemi Arabţ, kteři projevovali
okázale svoji přichylnost k ţontě národniho osvo-bozeni 21. ledna 1961 přijala
GPRA opět nabidku k jednáni ţancouzšti zástupci v čele s Pompidouem se setkali s
alžirskými vyjednavači ve Švýcarsku skutečná jednáni začala. Kolonialisté v
Alžirsku se proto rozhodli k zoufalému kroku. 21. dubna večer byl de Gaulle v
Comédie franFaise na představeni na počest senegalského prezidenta Senghora. O
přestávce byl informován o tom, že generálové Salan, Challe a Zeller zahájili v
Alžirsku povstáni proti ţládě. Několik hodin byl v Paříži na-prostý zmatek.
Vláda
vyhlásila výjimečný stav a ministerský předseda Debré vyzval všechny občany, aby
obsadili přistupy

3o2 k letišti a znemo.inili tak invazi parašutistů. Brzy se však ukáza lo, že Salan, Challe a Zeller jsou vlastně generály bez vojska. Všichni francouzšti řadovi vojáci v Alžirsku měli tranzistory do véděli se tedy záhy, že spiknuti nemá v metropoli žádný ú.spěch a že rebelové byLl postaveni mimo zákon. Challe a ZelLer byli zatčenk Salan se uchýlil do podzemi, kde s generály Jouhaudem a plukovníkem Argoudem založil Organizaci tajné armády. Vy tkli si za cíl rozpoutat ve ţ"ancii a v Alžirsku zběsilý teror, zne možnit jednáni vlády s GPRA a piipravit o život toho, koho po kládali za zrádce své věci generála de Gaulla. Prvni bod programu se OAS podařilo splnit Od května 1961 do ledna piištího roku spáchala ve ţ3'ancii a Alžirsku 5682 atentátů, které si vyžádaly 222 mrtvých Arabů a 47 Evropanů. Do konce roku 1962 stoupL počet atentátů na 12 290 a oběti bylo 1622. Ve Francii zabili vrahové z OAS socialistického starostu

města Evianu, v němž jednala vláda s GPRA, těžce zranili spisovatele Vladimira Poznera, pokusili se vyhodit do povétři byt André Malrauxe a oslepili přitom pétiletou holčičku. VykoLejili vlak ve Vitry-le-Franfois katastrofa si vyžádala 27 oběti. Arzenál OAS byl vskutku impozantni:180 000 automatických pistcLk 150 kulo metů, 50 000 samopalů, 30 000 granátů, propašovaných ponejvice ze Španélska. Přes veškeré úsilí OAS však jednáni pokračovala a na podzim rok;ţ 1961 už bylo jasné, že piiměř'i je otázkou něko lika měsiců. V pátek 8. záři se francouzský ţţţ éMiáent odpoledne náhle roz hodl, že odjede strávit vikend do svého sidla v Colombey-les deux-Églises. Z Paříže se dá jet autem do Colombey čtyimi růz nými způsoby ten konečný byl jako obvykle z bezpečnostnich důvodů vybrár; na poslední chvili. Při výjezdu z vesničky Cran cey mezi Nogentem a Rouilly-sur-Seine vyšlehly na pravé straně vozovky náhle plameny. Prezident a jeho doprovod však vyvázli bez úhony. Při prohhdce mista se pozdéji zjistilo, že v hloubce 20 cm po pravé strané silnice bylo zakopáno 10 kg silné výbušni ny. Nálož naštěsti nevybuchla, vznitila se jen zápalná tekutina, jejiž žár měl vozidlům uzavřit cestu. Francouzský prezident vděčil za svůj život vadě na rozněcovacim systému. Do dnešniho dne se však nepodařilo zjistit, kdo informovaL OAS o zvolené trase musel to být někdo z Elysejského paláce. Tento nezdařený pokus měl několik bezprostřednich následků. Prezidentova osobni stráž byla posiLena, boj proti OAS vystupňo ván a jednáni s GPRţţ urychleno. Francouzská rozvédka dospéLa k názoru že pravidelné generálovy cesty z Paříže do Colombey (240 kmţ jsau příliš dlouhé a riskantní bylo proto rozhodnuto, že napříště poLeti prezident převážnou část své cesty ve vojenské heLikoptéře z letiště ve Villacoublay. Na jaře roku 1962 byli zatče ni a odsouzeni náčelnici Organizace tajné arntády generálové Jouhaud a Salarţ 2. července vstoupily v platnost evianské doho dy OAS se rozloučila s ALžirskem posLednimi přestřelkamk vý buchy v nemocnicich a systematickým ničenim nemovitosti nej různějšiho druhu. Tisic2 Evropanů se stěhovaly z Alžirska do ţancie, jejich úsili o zachováni Algérie franţaise ztratilo svůj smysl, ale nezi-izená touha po pomsté v některých z nich zůstala. Bylo to nebezpečné tim spíše, že po zatčeni Salana a Jouhauda se OAS stala nesourodým komplexem vzájemně soupeiicich gangů, které si vyřizovaly účty, loupily a vraždily bez sebemen šich ohLedů. Francouzská policie likvidovala jeden gang po dru hém. Těm, kteři přežili, zbýval už jen jediný cil: zavraždit člověka, který se v jejich očich stal symboLem porážky - generála de GauLla. Inspirátory nejvážnějšiho pokusu o atentát se stali podpLukov nik a významný baListický expert Jean-Marie Bastien-Thiry a kapitán Alain Bougrenet de La Tocnaye. Jejich neúspěchem začiná Forsythova kniha. Zbývá snad jen dodat, že se pokoušeli zastřeLit prezidenta již o několik dní dříve, 8. srpna 1962, při ná vštěvé generála Eisenhowera v Paříži. Trasa byţla však na posled ná chvili změněna a útočnici přijeli pozdě. PosLedni pokus o aten tát na hlavu státu byL pak odhalen v roce 1964.15. srpna se de Gaulle v Mont Faronu účastniL vzpominkových oslav akce Anviţ vyloděni francouzských jednot,ek v létě 1944. Plastická nálo.i, kte rá byla uložena v kvétináčk vybuchLa o osm dni později. Pacha telé nebyli nikdy odhaleni. Byl to posledni výkřik osamělých mstitelů Algérie franpaise. V této dobé už OAS prakticky neexistovala. Jeji vůdci v čele s Jac quesem Susinim se stali prostými loupežnými vrahy, političti předáci Bidault a Soustelle žili v emigraci a udělovali štědře intervievv o něž už pomaLu nikdo nestál. Salan a Jouhaud byli po ; několika letech propušténi. Rychlost, s niž jim bylo odpuštěno, byla přimo úměrná váhavosti francouzských lišadá, policie a tajné sLužby při boji s OAS; oba tábory byly příliš pevně spjaty vzájemnými nitkami sympatii a někdy i shodných názorů. Při

304 únosu marockého předáka Ben Barky v roce 1965 opět spolupra covaly v dojemné shodé. To už je ovšem jiná kapitola. Forsythova kniha velmi věrohodně líčí obtiže, které měla s ge nerálem de Gaullem jeho osobni ostraha. Prezidentova stoická odvaha cz dokonalé sebeovládání v kczždé situaci byly přisloveč né. Kaplan pluku, s nímž de Gaulle bojoval proti Němcům v roce 1940, piše ve svých vzpominkách že tehdy padesátiletý plukovnik chodil v nejhustši pczlbé mezi zákopy hrdě vztyčen a pohrdavě si měřil důstojniky, kteř'i př'i prvnim zasvišténi granátu skákali do bláta. Uvěřime tedy snad tomu, že de Gaulle

odmital bezpeč nostní opatřeni a nechtěl se při atentátu v Petit-Clamartu sklonit k podlaze vozu. Když po slavném defilé v osvobozené Pařiži dne 26. srpna 1944 přišel generál na mši do Notre Dame a při odcho du z kostela byl uvitán palboú ze střech okolnich domů ldodnes neni zjištěno, kdo vlastně střilell nepohnul ani brvou a šel ke svému vozu, jako by se nic nedělo. CLaude Mauriac ve své knize Neznámý de Gaulle piše, že byl svědkem rozmluvy v niž generál a několik důstojníků hovořilo o statečnosti generála Leclerka. "Ten to má jednoduché, neví co je strach," řekl jeden z přitom ných. Ale de Gaulle ho přerušil: "To by bylo příliš snadné. On se umi především ovládat..."Mám za to, že i de Gaullova výjimeč ná osobni odvaha vyplývala v prvni řadě z dokonalého sebe ovládání De Gaulle byl však příliš politikem, aby si nepovšiml jak jeho pohrdání nebezpečím fascinuje jeho okolí a Francouze vůbec. Proto odmítal důsledně všechna bezpečnostní opatření, jichž by si veřejnost mohla všimnout Ve své předválečné knize Na ostří meče napsaţ že vůdce, má-li být uznáván, nesmí projevit slabost De Gaulle se učil své televizni projevy nazpaměg především pro to, že ho F'r'ancie nesměla spatřit v brýlich. Nedivme se tedy, že všechny pi'ipomínky těch kdo ho varovali před atentátniky, odbýval mávnutim ruky. Když po odhaleni pokusu z 15. února 1963 musel jet do Vojenské školy v pancéřovaném osobnim auté byl rozhořčen na nejvyšši miru. V létě roku 1970 tedy po odchodu z politického života si vyjel s rodinou do lesa ncz piknik a velice se rozzlobil, když v blizkém křovi odhalil policis tu; požádal svého pobočnika, czby se to už nikdy nestalo. Velkou starosti prezidentovy ochrany bylo de Gaullovo tvrdo šijné lpéni na zvyklostech a zczbéhnutém životním stylu. Oficiali tám a protokolárnim povinnostem, vyplývajicim z funkce, se de

Gaulle podroboval bez reptání a osvědčoval při nich i ve vyso-kém věku obdivuhodnou fyzickou kondicí Za nic na světě se však nechtěl dát připravit o svůj
rodinný vikend v Colombey s pravidelnými procházkami po lese a návštěvami přibuzných. Jeho vysoce vyvinutý smysl pro rodinný život však stavěl osobni strážce před téměř neřešitelné úkoly především proto, že de Gau-le sice strpěl své
strážce v Elysejském paláci" ale na svém sidle jejich ostrahu důsledné odmital. Existuji desitky snimků generá-la de Gaulla procházejiciho se ráznými kroky s holi
v ruce po parku v Colombey vždy přesně v určitou hodinu. Poiidili je foto-reportéři skryti v korunách blizkých stromů; to, že Šakczl nepřišel na podobný nápad je zarážejici... De Gaulle v tomto ohledu nedbal ani rad svých přibuzných. Generálova rodina se o jeho osud obávala. Když byl de Gaulle v roce 1920 v Polsku, předpově-děla mu jistá varšavská cikánka při hádání z ruky, že se stane slavným vojevůdcem a zahyne násilnou smrtk zabit vrahem z vlastnich řad. První polovina proroctvi se vyplnila, proč by se nemohla splnit i druhá? K horečné činnosti vyburcovaly vždy prezidentovu ochranu jeho cesty do zahraniči a po francouzském venkově. De Gaulle nadevše miloval takzvané "davové koupele" lbains de foules)-kamkoli přijeţ vybočil náhle z cesty zamiřil doprostřed zástupu,
tiskl ruce, které se k němu vztahovaly, a rozmlouval přátelsky s těmi, kdo ho přišli přivítat Na recepcich důsledně odmital oddéleni hlav států od ostatnich hostů, a to i v těch zemich, kde to bývalo zvykem. Po prvních zkušenostech s novým prezidentem a zejména po atentátech OAS pczk počátkem šedesátých let vypracovala fran-couzská tajná služba pro de Gaullovu ochranu určitý systém, který
byl později přisně dodržován. ţ5'czsa ve městech byla vždy předem podrobena prohlidce lz oken domů musely být odstra něny květináče) a obsazena policejními oddily. K přimé ochraně jeho osoby v provinciich byly zřizeny oddily Sections d'action civique z mistnich policistů a dobrovolniků. Při všech cestách byl de Gaulle doprovázen nejméné dvěma strážci, jeden šel za nim, druhý před nim s úkolem být neustále v co nejtěsnější bliz kosti tato úloha bývala zpravidla svěřována Rogeru Tessiero vi, populárnimu pro jeho podobu s filmovým hercem Linem Venturou. Při de Gaullových projevech na vyvýšených pódiich stáli oba strážci na rozích estrády blíže k davu s rukama ná la

Napoleon" za klopami kabátů revolvery měli zřejmě zavěšeny v podpaži Přes tato opatření byl generál de Gaulle vzhledem ke svým zvyklostem, mentalitě`, pohrdání smrti a v neposlední řadě i vzhledem k vysoké postavě přímo ideálním terčem pro osamělé šílence a atentátníky všeho druhu. Několik úkladů o jeho život (bylo prý jich celkem osm) zmařila policie v zárodku a další si vymysleli novináři a spisovatelé. Na celé této historii je tedy snad nejpodivnější že navzdory těmto skutečnostem generál de Gaul-le zemřel zcela přirozenou smrti na svém sidle v Colombey-les-deux-Eglises dne 9. listopadu 1970.

ANATOMIE SPIKNUTÍ
ANATOMIE STÍHÁNÍ
ANATOMIE ZABITÍ
Vladimír Nálevka
ATENTÁTY SMYŠLENÉ A SKUTEČNÉ

Z anglického originálu The Day of

the Jackal
(Hutchinson, London 1971) přeložil
Mirek Čejka.
Doslov napsal Vladimír Nálevka.
Obálku, vazbu a grafickou úpravu
navrhl Jiří Rathouský.
Vydal Odeon, nakladatelství krásné
literatury a umění, n. p.,
jako svou 3713. publikaci
v redakci krásné literatury. Praha
1980.
Odpovédné redaktorky Jaroslava
Myslivečková a Eva Kondrysová.
Podle imprimovaného rukopisu
vytiskla Stráž,
tiskařské závody, n. p., Plzeň, závod
Vimperk.
20,34 AA, 20,76 VA. Vydání druhé.
605 22 856.
Náklad 100 000 výtisků.13/34.
O1-002-80.